

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SENİNLE TANIŞANA DEK

Tessa Bailey
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Kral yengeç avcısı Fox Thornton, tek gecelik ilişkiler yaşamayı ve kadınlara hem yatak odasında hem de dışarıda eğlenceli vakit sunmasıyla nam salmıştır. Ta ki Hannah Bellinger ile tanışana dek. Los Angeleslı genç kadının, Fox'ın çekiciliğine karşı bağışıklığı vardır. Asıl ilgilendiği şey adamın karakteridir ve onunla arkadaş olmak istediğini söyler. Fox'a göre bu alışılmışın dışında olsa da, Hannah'yı kısa süreli bir eğlence olarak göremeyecek kadar önemseyen için onunla platonik dostlar olarak kalmayı kabul eder.

KAKTÜS TEAM

Arkadaşlıklarını birkaç ay mesajlaşarak sürdürdükten sonra Hannah, iş için Westport'a gelip Fox'ın misafir odasında kalmaya başlar. Onun çapkınlığıyla meşhur olduğunu bilse de arkadaş oldukları için aynı yerde kalmalarında bir sorun görmez. Ve uzun süredir patronuna beslediği umutsuz aşkın karşılığını alabilmek için Westport'un *Kazanova*'sından yardım ister. Fakat birlikte zaman geçirdikçe işin rengi değişmeye başlar. Dostluk ve flört arasındaki çizgi iyice bulanıklaştığında Hannah, Fox'a karşı hislerinin aslında aşk olduğunu fark eder. Ancak isteyeceği son şey, onun yatağından gelip geçen kadınlardan biri olmaktır.

Yakın bir arkadaşla aynı evi paylaşmanın kolay olacağını düşünseler de yanıldıkları kısa zamanda ortaya çıkar. Fox kendini, hayatının sonuna dek onun yanında uyanma hayalleri kurarken bulur. Nasıl olduğunu fark etmeden en iyi arkadaşına abayı yakmıştır! Ve onun başka bir adamla flört etmesine yardım etmek işkencelerin en büyüğüdür. Tam da bu yüzden, zihnini meşgul eden iblislerden kurtulup Hannah'ya gerçek bir ilişki yaşayabileceğini düşünmeye karar verir.

Giris

15 Eylül

HANNAH (18.00): Selam Fox.

FOX (22.20): Buyurun?

H (22.22): Ben Hannah. Hannah Bellinger. Numaranı Brendan'dan aldım.

F (22.22): Hannah. Kahretsin. Kusura bakma, bilseydim daha erken cevap verirdim.

H (22.23): Sorun değil. Sana mesaj atmam tuhaf mı?

F (22.23): Hiç tuhaf değil, Çilli.
Los Angeles'a güvenle dönebildin mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H (22.26): Sağ salım vardım. Westport'un imzası olan balık aromasını özleyorum gerçi (yarı şaka, yarı şaka değil). Her neyse.

Ablamın kapısına bıraktığın Fleetwood Mac plağı için teşekkür etmek istemiştin. Bunu yapmak zorunda değildin.

F (22.27): Önemli değil. Onu ne kadar istediğin belli oluyordu. 🐾

H (22.29): Nereden anladın? Fuar günü onu geride bırakırken hiçkırta hiçkırta ağlamamdan mı? 😊

F (22.30): Bir nevi tüyo oldu o, evet. 😊

H (22.38): Ah, anlaşıldı. Keşke sen de pikapta dinleyebilseydin. Sihir gibi.

F (22.42): Belki bir gün.

H (22.43): Belki. Tekrar teşekkürler.

F (23.01): Soyadını söylemek zorunda değildin. Sadece bir Hannah tanıyorum.

H (23.02): Üzgünüm, ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Bildiğim birkaç Fox var. 🐾

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3 Ekim

FOX (16.03): Merhaba Hannah.

HANNAH (16:15): Merhaba! N'aber?

F (16.16): Denizde geçen üç günün ardından limandayım.

F (16.18): Bu aptalca gelebilir ama sen iyisin, değil mi?

H (16.19): Eh, terapistim muhtemelen bunun tartışılır olduğunu söylerdi. Fiziksel olarak tek parçayım gerçi. Neden sordun?

F (16.20): Garip bir rüya gördüm. Kaybolmuşun.

H (16.25): O bir rüya değil. Hemen bir helikopter gönder

F (16.25): 😊

F (16.26): Balıkçılar sudayken gördükleri rüyaları görmezden gelmez. Bazen anlamsız şeyler olabilirler ama bazen de önsezidirler.

H (16.30): Bu arkadaşlıkta endişelenen bir taraf olacaksa o ben olmalıyım. Geçen Kusursuz Fırtına'yı izledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

F (16.32): Bu senaryoda ben Wahlberg mi oluyorum?

H (16.33): Beyaz boxer şortu iyi taşıyıp taşıyamadığına bağlı.

F (16.34): Tabii ki de evet, bebek.

F (16.40): Eee, bu bir arkadaşlık mı yani?

H (16.45): Evet. Var mısın?
(Yaşasın denizcilik esprileri)

F (16.48): Ben... Evet. Yani ne zaman istersem sana mesaj atabilir miyim?

H (16.50): Evet.

F (16.55): Peki o zaman.

H (16.56): Peki.

22 Ekim

FOX (22.30): Selam Çilli. N'apiyorsun bakalım?

HANNAH (22.33): Selam. Lastiğinin patlak olduğunu nasıl anlarsın?

F (22.33): Neden? Ne oluyor??

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H (22.35): Arabam tuhaf bir ses çıkarıyordu, ben de kenara çektim. Lastik mi patlamış diye bakmaya gidiyorum.

¹ İngilizcede "on board" ifadesi hem "gemide/teknede olmak" hem de "hemfikir olmak" anlamlarına gelir. (ç.n.)

F (22.35): Hannah, gecenin köründeyiz. Saat onu geçiyor. Arabada kal. KAPILARI KİLİTLE ve bir çekici çağır.

H (22.36): Şey... Nerede olduğumu onlara nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. İşyerindeki makyözlerden birinin düzenlediği bir seansa gelmiştim. Sanırım Los Feliz'deyim.

F (22.37): Nerede olduğunu bilmiyor musun?

F (22.38): Rüyam çıktı işte. Gördün mü? Önseziymiş.

H (22.39): Yapma. Bu mümkün değil.

F (22.40): Az önce bir seansa katılmış birinin bu konuda şüpheli olmaya hakkı yok.

H (22.41): Doğru söylüyorsun aslında.

F (22.42): Telefonundan konumunu belirle ve bir çekici çağır.

F (22.43): Lütfen?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H (22.45): Tüm kadın arkadaşlarına karşı bu kadar korumacı mısın sen?

F (22.48): Tek kadın arkadaşım sensin.

H (22.49): İyi. Çekici çağırıyorum.

F (22.49):

22 Kasım

HANNAH (00.36): Uyanık mısın?

FOX (00.37): Şafak gibiyim.

H (00.38): Yalnız mısın?

F (00.38): Evet, Hannah. Yalnızım.

H (00.40): Hadi aynı anda "Leaving on a Jet Plane" açıp birlikte dinleyelim.

F (00.41): Bekle. İndirmem lazım.

H (00.42): Beni öldürüyorsun.

F (00.42): Kusura bakma, benim telefonum seninki gibi bir müzik ansiklopedisi değil. Neden bu şarkı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H (00.44): Bilmem. Ablamı özlüyorum. Duygular biraz ağır geldi sanırım. Onu kasabada görüyor musun?

F (00.45): Geçen gün rujunu Brendan'ın yakasında gördüm. Bu sayılır mı?

H (00.47): İşte bu yüzden onun yerine seni rahatsız ediyorum. Mutluluk balonlarını patlatmak istemiyorum.

F (00.48): Beni rahatsız etmiyorsun
Çilli. Pekâlâ, hazır mısın?

H (00.48): Evet. Başlat.

F (00.51): Bu şarkının hatırladığımdan çok daha iyi olduğuna inanamıyorum. Neden sürekli bunu dinlemiyorum ki?

H (00.52): Artık dinleyebilirsin. Harika değil mi?

F (00.53): Hı hı. Sıradaki şarkıyı ben seçebilir miyim?

H (00.55): Ooo. Peki. Benim için ne hazırladın, Tavus Kuşu?

F (00.57): Seni neşelendirecek bir şey.
O ansiklopedi telefonunda
Scissor Sisters var mı?

H (00.58): Stüdyo albümleri mi yoksa canlı hali mi? İkisi de var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

F (00.59): Yüce İsa, tahmin etmeliydim.

"I Don't Feel Like Dancin'" şarkısını başlat. 3... 2... 1...

SENİNLE TAVUŞANA DEK

1 Ocak

FOX (00.01): Yeni yılın kutlu olsun.

HANNAH (00.02): Senin del
Yeni yıl sana bir sürü yengeç getirsin.

F (00.03): 😊 Yeni yıl için yeni kararlar verdin mi?

H (00.07): Normalde hayır derdim. Ama bu yıl daha fazla
risk almak, işyerinde kendimi daha çok ortaya koymak
istiyorum. Ama sen benim yaptığımı yapma. Mesleki risk
konusunda KAPASİTENİ DOLDURMUŞ durumdasın.

F (00.09): Ama başka türlü nasıl yengeç yakalayacağım?

H (00.10): Normal insanlar gibi restorana yemeye gidebilirsin.

F (00.10): Ben restorana gittiğimde her zaman biftek sipariş
ederim.

H (00.11): Ne ironi ama.

5 Şubat

FOX (09.10): Burada yağmur yağıyor.
Bana dinlemem için karamsar bir şey öner.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
HANNAH (09.12): Hmm. The National.
"Fake Empire" ile başla.

F (09.14): Tamamdır. Bu hafta sonu için planın var mı?

H (09.17): Pek sayılmaz. Annemler Aspen'de, bu yüzden ev bana kaldı. Son zamanlarda sık sık yalnız kalıyorum. Bazen Piper kömür maskesiyle karşıma çıkacakmış gibi geliyor.

F (09.18): Kadınlar yüzlerine kömür mü sürüyor?

H (09.20): Bu yine iyi. Bir de salıngoz bakımı denen bir şey var. 🐼

F (09.21): Yüce İsa. Bunu hiç duymamış gibi yapacağım.

H (09.28): Senin hafta sonu planların var mı? Seattle'a gidecek misin?

F (09.35): Olabilir, bilemiyorum. 🐼

F (09.36): Ama bugün annemin doğum günü. Bir buket çiçek alıp yanına gidebilirim.

H (09.38): Sen iyi bir evlatsın. O Westport'a seni görmeye geliyor mu?

F (09.45): Yok, gelmiyor. 🐼

F (09.46): Şarkı tavsiyesi için teşekkürler Çilli. Sonra mesaj atarım. 🐼

14 Şubat

HANNAH (18.03): Sevgililer Günü'nü kutlu olsun!
Bu akşam özel bir şey yapıyor musun?

FOX (18.05): Tanrım hayır. Kendimi yakmayı tercih ederim. 🔥

F (18.09): Ya sen? Özel bir planın var mı?

H (18.11): Tabii ki de. Randevum var.

F (18.11): Kiminle??

H (18.15): Kendimle. Çok çekici biri. Aradığım kişiyi bulmuş olabilirim.

F (18.16): Onu sakın kaçıрма. Annenle tanıştırdıysan türden bir kız çünkü.

F (18.20): Randevuya çıkmak ister miydin?
Kendinden başka biriyle?

H (18.23): Bilmem ki. Fena olmazdı sanırım. Fakat ne yazık ki benim tipim olan adam muhtemelen bugünü ticari bir hile olarak tanımlardı. Ya da benim için, aşırı tüketimin kötülüklerini temsil eden ölü güller alırdı. 😞

F (18.26): Kulağa çok spesifik geliyor. Yönetmen aşkından mı bahsediyoruz? Adı Sergei di, değil mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H (18.28): Evet. Ablam açlıktan ölmek üzere olan sanatçılara hayranlık duyduğum için benimle dalga geçmeyi seviyor.

F (18.29): Karanlık ve dramatik tipleri seviyorsun yani, ha?

H (18.30): Dikkatli ol! Senin yüzünden şuracıkla orgazm olacağım.

F (18.30): Eğer plan bu olsaydı çoktan iki defa orgazm olurdun bebeğim.

F (18.33): Kahretsin. Hannah, özür dilerim. Bu kadar ileri gitmemeliydim.

H (18.34): Sorun değil, ileri giden bendim. Suçlu da içtiğim tek kadeh şarap. #hafifsıklet 😊

F (18.40): Karanlık ve dramatik olmasını bir kenara bırakırsak... bir erkeği senin tipin yapan nedir? Senin için doğru erkek nasıl biri?

H (18.43): Sanırım... en kötü günümde bile benimle gülmek için bir sebep bulabilen biri.

F (18.44): Ama bu senin tipinin tam tersi gibi görünüyor.

H (18.45): Cidden öyle, değil mi? Hepsi şaraptan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H (18.48): Bir dolap dolusu plağı ve elbette onları çalacak bir pikabı olması gerek.

F (18.51): Eh, orası kesin.

SENİNLE TANISANA DEK

28 Şubat

FOX (19.15): Günün nasıldı?

HANNAH (19.17): Tracy Chapman'dan
"Fast Car" gibi.

F (19.18): Yani... nostaljik mi?

H (19.20): Evet. Biraz hüzünlü. Sanırım Westport'u özleyorum.

F (19.20): Gel o zaman.

F (19.23): Eğer istersen tabii.

H (19.25): Keşke! Ama yeni bir film için oyuncu
seçimlerine başladık. Doğru bir zaman değil.

F (19.27): Kararını uygulamaya koydun mu?
İşyerinde daha fazla risk alıyor musun?

H (19.28): Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyorum.

H (19.29): Cidden. Herrrrr an gerçekleştirebilirim.
(Circir böceği sesleri)

F (19.32): Sanırım ilk tanıştığımız gün, iki katın
büyüklüğündeki bir tekne kaptanına karşı olduğunu
ve sırf ablana bağırdığı için kolunu bacağını kopar-
maya hazır olduğunu sana hatırlatmalıyım.
Çok havalısın. 🤔

H (19.35): Hatırlatma için teşekkürler. Bir gün yapacağım. Şu sıralar... sahtekâr sendromu yaşıyorum sanırım. Mesela, film müzikleri yapmak için nitelikli olduğuma nasıl emin olabilirim?

F (19.37): Ne demek istediğini anlıyorum.

H (19.37): Öyle mi?

F (19.38): Şu anda gülüşümü duyman lazım.

H (19.39): Keşke... duyabilseydim.

F (19.40): Ben de seninkini duymayı isterdim.

H (19.45): Günün nasıldı Tavus Kuşu?

F (19.47): Sanders ile teknede çalıştım. İçim dışım Springsteen oldu.

H (19.49): İşçi sınıfı erkekler, ceplerine bandana taktıkları kot pantolonları içinde ekmek parası için ter döküyorlar! 😊

F (19.50): Sanki yanımdaymışsın gibi konuşuyorsun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

8 Mart

HANNAH (08.45): Selam. Sanırım teknedesin.

SEULÜLE RAMŞANA DEK

H (08.46): Umörüm güvendesindir.

H (09.02): Denize açılıp mesajlarım
cevap veremediğinde fark ettiğim
bir şey var.

H (09.03): Eksikliğin.

H (09.10): Arkadaş olduğumuz için mutluyum. Demin-
den beri beceriksizce söylemeye çalıştığım şey bu.

H (09.18): Bu sefer rüyada uçabildiğimi veya görün-
mez olabildiğimi gör. Ya da en iyi arkadaşımın Cher
olduğunu. Bu patlak bir lastikten çok daha havalı.

H (09.19): Rüyada düzenli olarak beni
gördüğünü varsaydığımdan değil tabii.

H (09.26): Ben de seni o kadar
sık rüyamda görmüyorum zaten.

H (09.39): Her neyse. Sonra konuşuruz!

Birinci Bölüm

Hannah Bellinger daima bir başrol değil de yardımcı kadın oyuncu olmuştu. İnsanlara moral desteği veren, onları yüreklendiren biriydi. İngiliz Naipliği Dönemi'nde yaşamış olsa her düelloda yedek olur, asla tabancayı tutmazdı. Şu anda karanlık seçme salonunda sanki hayatı buna bağlıymış gibi saf bir başrol enerjisiyle performans sergileyen kızı izlerken bunu çok daha açık ve net bir şekilde görebiliyordu.

Ellerini *sweatshirt*'ünün cebine, kabuklarına saklanan ikiz kaplumbağalar gibi sokuşturup parmaklarıyla da kucağında duran dosyayı sıktı. İşte geliyordu. Büyük final. Seçilmiş erkek başrol, Storm Born prodüksiyon stüdyosunda bugünkü son kadın başrol adayıyla bir sahneyi canlandırıyordu. Şaşkın çömez kızlar sabahın sekizinden beri stüdyoyu doldurup taşırmış ama hiçbiri Christian'la istenen uyumu yakalayamamıştı. Artık Hannah'nın dilinde bayat kahve tadından bir tabaka oluşmuştu ve midesi kazınıyordu. Neredeyse açlıktan ölecek noktaya gelmişti.

Bir prodüksiyon asistanının dükkânı <https://rantey.org>

"Bana güvendiğini unutmuşsun," diye fısıldadı kızıl güzeli hüznle. Gözyaşları yanaklarında rimelle karışık izler bıraku-

yordu. Kahretsin, kız işini cidden iyi yapıyordu. Proje yazarı ve yöneticisi olan Sergei bile nadir bir transa girmişti. Gözlüğünün sapını dolgun, nefis dudaklarının arasına sıkıştırmıştı ve ayak bileğini dizinin üstüne atmış halde sallıyordu. Bu onun *bayağı etkilendim* duruşuydu. Prodüksiyon asistanı olarak geçirdiği ve ona uzun zamandır karşılıksız hayranlık beslediği iki yılın ardından Hannah onun hakkındaki her şeyi öğrenmişti. Ayrıca bu kızıl saçlı kızın, *Zafer Sarhoşu*'nda kadın başrol olacağına dair ev kirası üzerine bahse bile girebilirdi.

Sergei, dondurucu konferans odasının köşesinde büzüşmüş oturan Hannah'ya döndü ve kara kaşlarından birini heyecanla kaldırdı. Paylaştıkları bu zafer anı o kadar beklenmedikti ki Hannah'nın ellerinin arasındaki dosya kucğından kayıp yere düştü. Kızarak yere uzandı ama anı bozmak da istemediği için derhal sırtını dikleştirip yönetmene başparmağını kaldırdı. Sonra elinin *sweatshirt*'ünün cebinde olduğunu ve adama başparmak yerine deniz yıldızını andıran tuhaf bir hareket gösterdiğini fark etti. Gerçi Sergei bunu görmemişti çünkü çoktan ona arkasını dönmüştü.

Seni şalgam kafalı seni!

Hannah dosyayı kucğına koydu ve çok ciddi notlar alıyormuş gibi yaptı. Neyse ki stüdyonun arka tarafı karanlıktı. Kimse boynundan yüzüne doğru yükselen domates rengini fark edemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kestik!” diye bağırarak Sergei, sahneye bakan yapımcı masasından ayağa kalkarak yavaşça alkışladı. “Olağanüstüydü. Tek kelimeyle olağanüstüydü.”

Kızıl saçlı kız, yani Maxine, akan rimelini siyah tişörtünün eteğiyle silmeye çalışırken ona parlak bir tebessüm attı. “Ah, gerçekten mi? Teşekkürler.”

“Fena değildi.” Christian içini çekerek Hannah’ya *cold brew* kahvesini getirmesi için işaret etti.

Efendim tarafından çağırılıyorum.

Hannah sandalyesinden kalkıp dosyayı bıraktı ve duvara dayanmış olan buzdolabından kahveyi almaya gitti. Metal termosunu götürüp uzattığında aktör almak için hiçbir harekette bulunmayınca da dişlerini sıkıp pipeti onun dudaklarına götürdü. Christian sıvıyı gürültülü bir şekilde içine çekerken gözlerinin içine bakma cesaretini gösterdiğinde ifadesiz bir suratla ona baktı.

Bunu kendin istedin Hannah.

Üvey babasının bankadaki milyonlarına güvenmeden para kazanmasını sağlayacak düzenli bir işi olsun istemişti. Soyadını bir söylese Christian’ın şaşkınlıkla soğuk kahvesini püskürtmesine bile neden olabilirdi; ancak Sergei dışında hiç kimse Hannah’nın efsanevi bir yapımcının kızı olduğunu bilmiyordu. Bu bilgiyi gizli tutmayı kendi tercih etmişti.

Üvey kızı, diye düzeltti içten içe.

Geçen yazdan önce bu ayrımı yapmak aklından bile geçmezdi.

Şöyle bir geriye bakınca altı ay önceki Westport gezisinin gerçek olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Kuzeybatı Pasifik’te merhum babalarının barının üst katında, çok sevdiği ablasıyla birlikte yaşadıkları ve babalarının anısını

onurlandırmak için restorasyon işine girdikleri o haftalar bulanık bir rüyadan ibaretti sanki. Etkisinden kurtulamadığı bir rüya. Yunus balıklarının dalgaların üzerinden atlaması gibiydi. Bilincinde oradan oraya atlayıp duran anılar, en garip anlarda hüznlenmesine yol açıyordu. Tıpkı şimdi, Christian'ın hayranlık uyandıran gözlerini büyütüp pipeti çekmesini işaret ettiği anda olduğu gibi.

"Teşekkürler," diye ofladı genç aktör. "Şimdi gidip işemek zorunda kalacağım."

"İyi tarafından bak," dedi Hannah, coşkulu Sergei'nin sözünü bölmek için mırıldanarak. "Banyoda aynalar var. Onları çok seversin."

Christian burnundan alaycı bir nefes verip ağzının bir kenarını kıvrıdı. "Tanrım, tam bir kaltaksın. Seni seviyorum."

"Aynanın karşısına geçince kendine böyle mi diyorsun?"

Dudakları seğirirken birbirlerine dik dik baktılar.

"Ben diyorum ki Lark'ımızı bulduk. Yapım ekibinin de benimle hemfikir olacağından eminim," dedi Sergei, sevinçle zıplayan aktrisi iki yanağından öpmek için masanın etrafından dolanırken. "Mart sonunda çekime başlamak için uygun musun?" diye sordu ama kızın cevabını beklemeden parmak eklemlerini alnına bastırdı. "Şu anda çekim için tamamen farklı bir yer hayal ediyorum. Christian ve Maxine'in bir araya gelip oluşturduğu bu enerjinin sahnesi Los Angeles olamaz. Bundan eminim. Enerjiniz çok samimi, çok doğal ve orijinal. Birbirinizi törpüleyip mükemmelleştiriyorsunuz adeta. Los Angeles'ın keskin hatları, ortaya çıkardığınız bu mükemmelliği bastırmaktan başka bir şey yapmaz."

Hannah tamamen hareketsiz kaldı ve birbirlerine gergin bakışlar atan yapımcıları izledi. Sanatsal mizaç gerçekten var olan bir şeydi ve Sergei çoğu sanatçıdan daha değişken olma eğilimindeydi. Bir keresinde, sahnenin büyüsunü bozmasınlar diye setteki tüm ekibe göz bağı taktırmıştı. *İzleyen her çift göz, sahnedeki gizem katmanlarını yok eder!* Ancak bu mizacı, Hannah'nın ona yönelmesinin ana nedenlerinden biriydi. Ortaya bir şeyler koyulacaksa, eğer bir şeyler meydana getirilecekse kaprislere ve heveslere boyun eğmek gerektiğini düşünür, kaostan kaçınmazdı. Seçimlerine sonuna dek güvenir ve karşı çıkanları önemsemezdi.

Gerçek bir liderdi yani.

Acaba hayatının filminde yıldız olmak nasıl bir histi?

Hannah bu orkestrada o kadar uzun zamandır ikinci keman çalıyordu ki artık parmaklarında arterit oluşmaya başlamıştı. Ablası Piper çocukluklarından beri ilgi odağı olmayı seven biriydi ve Hannah onu kenardan izlemekten, en iyi yardımcı oyuncu olarak rolünün gelmesini beklemekten ve gerektiğinde onun kefareti ücretlerini ödemekten hep mutlu olmuştu. Bu şekilde rahattı. Bu rolde parladığını düşünüyordu. En mutsuz anında başrolü yüreklendirmek, ihtiyacı olduğunda onu savunmak ve dertleşme anında doğru şeyleri söylemek onun işiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yardımcı aktrisler zaferi istemez ya da buna ihtiyaç duymazdı. Ana karakteri desteklemekten ve bu görevlerinde etkili olmaktan memnuniyet duyarlardı. Hannah da bu rolden memnundu. Değil mi?

Sonra davetsiz bir anı zihninin ön kısımlarına sızdı.

Nedense onu gerginleştiren bir anıydı bu.

Altı ay önce Seattle'da düzenlenen plak fuarında kendini tam bir ana karakter gibi hissetmişti. O gün, yetenekli bir kral yengeci ve aynı zamanda kadın avcısı Fox Thornton ile omuz omuza durup bir çift Airpod'ı paylaşarak "Silver Springs" dinledikleri anda sanki etraflarındaki her şey solup gitmişti.

Sadece bir anomaliydi bu.

Sadece bir rastlantı.

İçini bir huzursuzluk kaplamaya başladığında -sebebi muhtemelen güne başladığından beri içtiği dokuz bardak sade kahveydi- Hannah, Christian'ın kahvesini buzdolabına geri koydu ve Sergei'nin ekibe nasıl bir ters köşe yapacağını seyretmek için bir köşede beklemeye koyuldu. Dürüst olmalıydı ki kimse sevmese de kendisi, yönetmenin keskin dönüşlerini seviyordu. Hayal gücünün durdurulamaz fırtınaları imrenilecek bir özellikti. Ve çok seksiydi.

Bu adam kesinlikle onun tipiydi.

Fakat görünüşe göre, son iki yıl düşünüldünce, Hannah onun tipi değildi.

"Los Angeles'ı artık sahne olarak göremediğini söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordu yapımcılardan biri. "Gerekli izinleri çoktan aldık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bu sahnede yağmurun yağdığını, çiftin etrafını sessiz bir melankolinin kapladığını gören bir tek ben miyim?" Kim bu tür terimleri hiç istifini bozmadan, gayet doğal ve rahat bir

şekilde dillendiren bir adamla çıkmak istemezdi ki? “Onları Los Angeles’la rekabete sokamayız. Arka planda kalırlar çünkü. İnce ayrıntıların serpilip gelişmesine izin vermeliyiz. Onlara geniş bir alan, oksijen ve güneş ışığı vermemiz gerekiyor.”

Yapımcı kuru bir sesle, “Az önce yağmur yağdırmak istediğini söyledin,” dedi.

Sergei sanatçıların, görüşlerini kavrayamayacak kadar dar bakışlı kişilere karşı yaptığı gibi güldü. “Bir bitkinin büyümek için güneş ışığına ve suya ihtiyacı vardır, değil mi?” Düş kırıklığı, normalde hafif olan Rus aksanının belirginleşmesine neden olmuştu. “Çekim için göze çarpmayan bir yere ihtiyacımız var. Odak noktasının oyuncular olmasını sağlayacak bir yere.”

İşe yeni alınan mekân keşif görevlisi Latrice yavaşça elini kaldırdı. “Mesela... Toluca Gölü gibi mi?”

“Hayır! Los Angeles’ın dışında olmalı. Hayalinizde...”

“Ben bir yer biliyorum,” deyiverdi Hannah düşünmeden. Ağzı kendi bildiği gibi hareket etmiş ve kelimeler, çizgi romanlardaki konuşma baloncukları gibi havada asılı kalmıştı. Baloncuğu patlatmak için artık çok geçti çünkü bir anda herkes dönüp ona bakmıştı. Sergei’nin gözlerini her zamankinden birkaç saniye daha uzun bir süre üzerinde hissetmek hoş olsa da bu yaptığı bir yardımcı oyuncudan beklenmeyecek bir şeydi. Bu Hannah’ya, başka birinin tüm dikkatini ona vermesini ve bazen mesajlaşırken bile ruh halini algılamasını hatırlatarak kendini azıcık rahatsız hissettirmişti.

Bu rahatsız edici düşünceyi kafasından atabilmek için

cümlelerin devamını hızlıca getirdi: “Geçen yaz Washington’da bulunan, Westport adında küçük bir balıkçı kasabasında biraz zaman geçirmişt看.” Bunu iki nedenden ötürü öneriyordu. Birincisi, Sergei’in fikrini desteklemek ve o kısacık tebessümlerinden birini kazanma isteği; ikincisi de iş bahanesiyle ablasını görme fırsatı elde edebileceği düşüncesiydi. Noel’deki kısa ziyaretleri sayılırsa Piper ve nişanlısı Brendan’la altı ayda yalnızca bir kez görüşmüştü ve onlara duyduğu özlem midesinde hiç kesilmeyen bir sızı gibiydi.

“Balıkçı köyü demek,” dedi Sergei düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak. Volta atmaya başlarken muhtemelen senaryoyu kafasında tekrar yazıyordu. “Bana oradan biraz daha bahset.”

“Olur.” Hannah ellerini, gövdesinde birbirine bağladığı kollarının içinden çıkardı. Dâhi bir yönetmen, bir mekân keşif görevlisi ve yapımcılarla dolu bir masaya bir şeyler anlatırken elleri UCLA *sweatshirt*’ünün cebine gömülü halde duramazdı. Zaten bu sabah açık sarı saçlarını beyzbol şapkasına tıkuştırma kararına lanetler okuyordu. *Daha ne kadar ben senin küçük kardeşinim diye bağırabilirsin ki?* “Denizin hemen kenarında, karamsar, sisli bir kasaba. Sakinlerinin çoğu doğma büyüme oralı. Ve hepsi de, şey...” *Kendi düzenlerini kurmuş, yabancıları sevmeyen, harika, koruyucu insanlar.*

“... rutinlerine çok bağlılar. Hayatlarını balıkçılıktan kazanıyorlar ve kasabaya bir melankoli havasının hâkim olduğunu da söyleyebiliriz sanırım. Kaybedilen balıkçılar olduğu için.”

Babası Henry Cross gibi.

Hannah devam edebilmek için boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. “Tuhaf ama hoş bir yer. Bir çeşit yıpranmışlık hissi veriyor. Sanki...” Gözlerini kapatıp zihnindeki müzik kataloğunu taradı. “Gemici şarkılarına modern bir bakış açısı getiren Skinny Lister grubunu biliyor musunuz?”

Salondakiler ona boş boş baktı.

“Neyse, boş verin. Bu tür şarkıları duymuşsunuzdur ama, değil mi? Denize hem saygı duyan hem de ondan korkan bir bar dolusu cesur adamın suya şarkılar söylediğini hayal edin. Okyanus onların annesidir. Sevgilisidir. Okyanus onları besler. Bu kasabadaki her şey de deniz sevgisini yansıtıyor işte. Havadaki tuzlu pus. Salamura ve fırtına bulutlarının kokusu. Havanın durumunu tahmin etmek için göğe bakarken yerlilerin gözlerinde görülen bilgelik. Korku. Huşu. Nereye gitseniz duyulan dalga sesleri, martı sesleri, tehlike uğultusu...” Hannah, Christian’ın ona sanki soğuk kahvesini kedi kumuyla değiştirmiş gibi baktığını görünce cümlesini yarıda kesti.

“Her neyse, Westport böyle bir yer işte,” diye bitirdi. “İnsana verdiği his bu.”

Sergei uzunca bir süre bir şey demedi. Hannah da onun bu nadir, uzun süren bakışlarının altında kıpırdanmamak için elinden geleni yaptı. “Hayalimdeki mekân orası. Oraya gitmemiz gerek.”

Yapımcılar Hannah’ya gözleriyle devrükleri gönderiyor-
du. “Bütçemiz buna yeterli değil Sergei. Yeni izinler için başvurmamız gerekecek. Koca bir ekip için seyahat ve konaklama masrafları çıkacak.”

Latrice bu meydan okumadan heyecanlanmış gibi parmağını dosyasına vurdu. "Karadan gidebiliriz. Uzun bir yol olsa da mümkün sonuçta. Uçağa binmezsek bütçeyi aşmamış oluruz."

"Para konusunu bana bırakın siz," dedi Sergei elini sallayarak. "Kitle kaynak kullanırım. Ya da kendi paramı yatırıyorum. Ne gerekirse yaparım. Hannah ve Latrice, siz izinler ve seyahat detaylarıyla ilgilenirsiniz, değil mi?"

"Tabii," dedi Hannah, her ne kadar uykusuz geceler onu bekliyor olsa da.

Latrice de kafa sallayıp Hannah'ya göz kırptı.

Son sözün kendilerinde olduğunu düşünecek kadar aptal olan adamlar onların olduğu yöne doğru birkaç alev oku daha fırlattı. "Mekân araştırması bile yapmadan bu işe..."

"O iş Hannah'da. Bu yeri avucunun içi gibi bildiği aşikâr. Nasıl tarif ettiğini duymadınız mı?" Sergei sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzerek ayak parmaklarının kırmızı Converse'lerinin içinde kıvrılmasına yol açtı. "Çok etkileyiciydi."

Sakin kızarma.

Çok geçti.

Hannah çoktan çeri domatese dönüşmüştü bile.

"Teşekkürler." Sergei kafasını sallayıp eşyalarını toplamaya girişti. Yıpranmış deri çantasını omzuna asarken ona karanlık, genç bir oğlan havası veren saç tutamları karma-karışık oldu. Stüdyodan dışarı salınırken, "Seninle iletişimde olacağız," diye seslendi Maxine'e.

Böylece bugünlük çekim sona erdi.

Hannah yapımcıların sert bakışlarından kaçıp salondan dışarı fırladı ve Piper'i aramak için arka cebindeki telefonunu çıkardı. Yalnız kalabilmek için kadınlara özel dinlenme odasına geçmişti ama o daha arama tuşuna basamadan Latrice kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Selam," dedi elini açıklıktan içeri sokup başparmağını kaldırarak. "Ortaya attığın fikir çok iyiydi. Ne zamandır donup kalmıştım. Eminim sen ve ben bu işin üstesinden en iyi şekilde geleceğiz."

Tanrı'ya şükür ki mekân keşfi görevini devralması için Latrice'i işe almışlardı. Sayesinde Hannah'nın üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Kız olağanüstü bir enerjiye sahipti. "Ben de eminim. Şimdi yapmam gereken bir arama var, sonrasında hemen sana e-posta göndereceğim."

"Bekliyor olacağım."

Latrice gidince onun verdiği cesaretle Hannah, Piper'i daha da özgüvenli bir şekilde aradı. Üçüncü çalışta cevap veren ablası nefes nefeseydi.

Soluk seslerini, yatak yaylarının belirgin gıcirtısı izledi.

"Ne yaptığını bilmek bile istemiyorum," dedi Hannah. "Ama Brendan'a benden selam söyle."

"Hannah selam söylüyor," diye mırıldandı Piper, muhtemelen birkaç dakika önce kendinden geçmesine neden olan deniz kaptanı nişanlısına. İkisinin evinde hiç sonu gelmeyen bir şeydi bu. Yaz boyunca birkaç hafta onlarla yaşadığı için bu ne yazık ki Hannah'nın da çok iyi bildiği bir gerçektir. "N'aber küçük kardeşim?"

Hannah son lavabonun yan tarafındaki tezgâhın üzerine atladı. “Misafir odanız boş mu?”

Arka planda bir çarşaf hışırtısı duyuldu. “Neden? Aman Tanrım. Neden?” Hannah, ablasının elini boyun hizasına götürüp kendini yellemeye başladığını net bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu. “Buraya mı geliyorsun yoksa? Ne zaman?”

“Yakında,” dedi, sonra açıklamasını ekledi: “Çekim yapmak için izin alabilirsek.”

Bir saniye geçti. “Westport’ta film çekmek için mi?”

“Gözünde canlandırdığı dünya için uygun olan tek yerin Westport olduğuna dair Sergei’i ikna ettim.” Hannah burnunu çekti. “İkna kabiliyetim sıklıkla görmezden geliniyor ama neyse.”

“Buraya film ekibi falan gelmeyecek,” dedi Brendan arkadan.

Ablasının coşkulu doğasıyla eniştesinin aksine, lafını sakınmayan kişiliği öyle tanıdıktı ki Hannah göğsünün sıkıştığını hissetti.

“Kaptana sadece iki hafta süreceğini söyle. Ayrılmadan önce Hollywood’un pisliğini Westport’un değerli döşeme taşlarından tamamen temizlediğimden emin olacağım.”

Piper şakacı bir tavırla, “Onu bana bırak sen,” dedi. “Kız kardeşimin kasabada olmasının ruh halimi nasıl iyileştireceğini unutuyor. Ayrıca tabii ki burada kalabilirsin. Harps://rantey.org Tabii ki. Ama... umarım plan bu ay için değildir. Brendan’ın anne babası yakında ziyarete gelecek. Misafir odasını onlar kullanacaklar.”

“Ah.” Hannah yüzünü buruşturdu. “İzinler konusunda yeterince hızlı geri dönüş alırsak mart sonu gibi geliriz. Sergei bu konuda çok kararlı.” Hannah tezgâhın üzerinde aynadaki yansımaya doğru döndü ve şapkasının kenarlarından fırlayan saçlarına bakarak suratını ekşitti. “Neyse, kafana takma. Ben ekiple birlikte kalırım. Seni görebilecek olmak bana yeter.”

“Sergei’i oyalayamaz mısın? Ona Westport’un nisan ayında daha da karamsar olduğunu söylemek işe yarar belki.”

“Karamsar bir atmosfer aradığını nereden bildin?”

“Son filminin adı *Sevinç Kırıntıları* değil miydi?”

“Doğru.” Hannah gülerken telefonu kulağına daha da bastırarak ablasının sıcaklığını hissetmeye çalıştı. “Cidden ama. Misafir odası meselesini dert etme. O kadar da önemli...”

“Aslında bir seçenek daha...” Piper cümlesini aniden sonlandırdı. “Her neyse, boş ver.”

Hannah onun böyle aceleyle konuyu kapatması karşısında kafasını yana eğdi. “Ne?”

“Önemi yok, gerçekten. Kötü bir fikirdi sadece.”

“Bana da söyle. Ben de o kötü fikre burun kıvrırmak istiyorum.”

Piper homurdandı. “Fox’ın dairesinde boş bir yatak odası olduğunu söyleyecektim. Bildiğin üzere o da Brendan’la birlikte uzun süre denizde kalıyor. Ama bunun dışındaki zamanlarda evde olacağı için bence kötü bir fikir. Ama gitsin”

Şeytani kadın avcısının adı anılınca Hannah’nın tezgâhtan aşağı atlaması ve saçlarını şapkasının içine sokuşturma-

SENİNLE TANIŞANA DEK

ya çalışması çok aptalcaydı. Altı aydır birbirlerini görmemiş olsalar da hemen Fox'ı savunmaya geçmek istemesi de. "O kadar da kötü bir fikir değil aslında."

Onca zamandır sadece günlük mesajlarla iletişime geçiyorlardı.

Piper'a kesinlikle bahsetmeyeceği mesajlar.

"Onunla arkadaş sayılırız." *Sesini alçalt.* "Hatta arkadaşız."

"Biliyorum, Hanns," dedi Piper anlayışla.

"Ayrıca biliyorsun..." Sesini daha da alçalttı. "Belirli biri için hâlâ hislerim var." Neden birdenbire Piper'a -ve kendine- kadınları kumar makinesine atılan madeni paralar gibi kullanan bir adamla yalnızca arkadaş olduğunu kanıtlama ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu. Ama yine de kendini tutamıyordu. "Fox'la kalmak korkunç bir fikir değil. Senin de dediğin gibi sürekli evde olmayacak. Hem evde kalırsam buzdolabında yemek saklayabilirim. Bunu otelde yapamazsın. Ayrıca yapım ekibinin harcamalarını azaltmış olur ve böylece Sergei'in gözüne daha çok girebilirim."

"Sergei'den bahsetmişken, sonunda ona açılacak mısınız?"

Hannah derin bir nefes alıp tuvaletin kapısına doğru baktı. "Evet, sanırım o an nihayet gelmiş olabilir. Artık değerim kanıtlamaya başladım. Maaş bordrosunda zaten bir müzik koordinatörü var ama ben de yardım teklif edeceğim. Er azından doğru yönde bir adım atmış olurum, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Piper, arka planda bir sinek kuşunun kanatları hızında alkış tutarak. "Başarabilirsin bebek."

Belki başarabilirdi.

Belki de başaramazdı.

Hannah boğazını temizledi. “Misafir odasını kullanma konusunda benim için Fox’la konuşur musun? Kendim sorarsam bu konuda baskı hissedebilir. Sadece mart ayında orada olacağımı ve sizin misafir odasının dolu olduğunu söyle.”

Piper kısa bir an için tereddüt etti. “Tamam Hanns. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Uyuz Adam’a sevgilerimi ilet.”

Piper kıkırdarken Hannah telefonu kapatıp cihazı dudaklarına bastırdı. Nabızı neden deli gibi atıyordu? Sebebi Fox’ın dairesindeki boş yatak odasında kalma olasılığı olamazdı kesinlikle. İlk karşılaştıklarında, Brendan’ın yardımcı kaptanına karşı kaçınılmaz bir çekim hissetmiş olabilirdi ancak hemen sonrasında telefonunun bariz seks çağrılılarıyla bin defa çalmasıyla birlikte geri adım atmıştı. Zira yakışıklılığını, karşı cinsi kendine çekmek için kullanan biri olduğu açık ve netti.

Fox Thornton, Hannah’nın tipi değildi. Ondan erkek arkadaş falan olmazdı.

Ama arkadaş olurdu.

Başparmağını bir an telefonunun ekranının üzerinde gezdirdi ve mesajlarını açıp dün gece uykuya dalmadan hemen önce Fox’ın gönderdiği mesajı okudu.

Okuyun PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

FOX (23.32): Bugün gününe Hozier havası hâkimdi.

HANNAH (23.33): Benimki Amy
Winehouse tadında geçti.

Günlerini ne tür bir müziğin tanımladığını paylaşmaktan daha dostça bir şey olamazdı, değil mi? Gece mesajlaşmalarını nasıl sabırsızlıkla beklediğinin bir önemi yoktu. Fox'la kalması hiçbir şekilde risk oluşturmazdı. Her hücresinden seks yayılan bir adamla sadece arkadaş olmak mümkündü ve Hannah bunu kanıtlamakta asla güçlük çekmeyecekti.

Kararından ve mantığından tatmin olarak telefonunu tekrar açtı ve organizasyona girişti.

İkinci Bölüm

Fox kanepeye yerleşip arkasına yaslandı ve bira teneke-sini dudaklarına götürerek, karşısında oturan adamın ciddi ifadesine gülme dürtüsünü gizlemek için uzun bir yu-dum aldı. “Bu ne şimdi Kaptan? Teklifini kabul etmem için baskı yapmaya mı geldin?”

Tanrı biliyordu ki Brendan’ın hoşnutsuz halini daha önce de sayısız kez görmüştü. Fakat nişanlısı Piper’la tanıştığundan bu yana geçen altı ayda *Della Ray*’in kaptanı o kadar keyifliy-di ki insanın gönül ilişkilerine bakışını bile değiştirebilirdi.

Evet. Tabii.

“Yoo, baskı yapmıyorum,” dedi Brendan, başındaki bereyi düzelterek. Sonra da onu çıkarıp dizine koydu. “Ama kaptan-lığı devralmakla ilgili konuşmayı ertelemeye devam edersen bunu düşünebilirim.”

Brendan’ın ona *Della Ray*’in kaptanı olarak yerine geç-mesini teklif ettiği sekizinci seferdi bu. Fox ilk başta baya-ğı afallamıştı. Beş adamın hayatından sorumlu olabileceği izlenimini mi vermişti? Eğer öyleyse bunu kazara yapmış olmalıydı. Çünkü emir almaktan, görevini layıkıyla yerine

getirmekten ve yengeç avından ya da senenin geri kalanındaki balık avlarında kazandıklarından kendi payına düşeni aldıktan sonra tekneden sıvışmaktan gayet memnundu.

Baskı altında kendini geliştirmek, kral yengeç avcılarının kanında olan bir şeydi. Fox da yıllar içinde *Della Ray*'de Brendan'ın yanında durmuş ve ölümün gözlerinin içine bakmıştı. Hem de birden fazla kez. Ancak doğayla savaşmak, bir mürettebatın sorumluluğunu almakla aynı şey değildi. Önemli kararlar vermek ve kaçınılmaz olarak yapacağı hataları sahiplenmek tamamen farklı türden bir baskıydı ve Fox bunun için yaratıldığından emin değildi. Daha spesifik olması gerekirse, mürettebatın buna *inanacağından* emin olamıyordu. Tecrübelerinden biliyordu ki bir balıkçı teknesinin tayfasının, kaptana katıksız güven duyması gerekiyordu. Çünkü herhangi bir tereddüt, bir adamın hayatına mal olabiliirdi. Mürettebat, onu bir insan olarak bile zar zor ciddiye alırken bir lider olarak görebilir miydi?

Sanmıyordu. Şu anda Fox'ın tek ihtiyacı, uyuyup beyzbol maçı izleyeceği bir yer ve zor bir günün ardından iki tek atıp karanlıkta sarılacağı dolgun ve istekli bir vücuttu.

Gerçi bu sonuncusuna duyduğu ihtiyaç son zamanlarda o kadar da şiddetli değildi.

Hatta hiç değildi.

Fox çenesini kütletip dikkatini topladı. "Baskı yapmayı düşünmene falan gerek yok." Omuz silkti. "Daha önce de söylediğim gibi kaptan olarak beni düşünmenden onur duydum, dostum. Ama ilgilenmiyorum." Bira şişesini ba-

caklarının arasına sıkıştırdı ve bileğini saran örgülü derinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Güvertede kalıp yardımcı kaptanlık yapmaktan mutluluk duyarım ama kalıcı bir şey istemiyorum."

"Orası belli zaten," dedi Brendan, Fox'ın neredeyse boş olan dairesine imalı bir şekilde bakarak.

Eh, Grays Limanı'na bakan iki yatak odalı daireye adım atan herkes Fox'ın buraya daha yeni taşındığını varsayardı. Gerçekteyse buradaki altıncı yılı yeni bitmişti.

Otuz bir yaşında Westport'a geri döndüğünde ayrılma planı yoktu aslında. Bir ara Minnesota'daki üniversiteye gitmiş ama orada yapamamıştı. Bu kasabanın onu tekrar içine çekmeyeceğini nasıl düşünebilmişti ki zaten? Her zaman çekerd. İlk ayrılışından sonra hünelerinin çoğunu kaybetmişti ve döndükten sonra kalanını da balıkçılığa yöneltmişti.

Ve kadınlara. Yani... eskiden.

"Sanders'a teklif etmeyi düşündün mü?" Fox kendini zorlayıp bilekliğiyle uğraşmayı bıraktı. "Bebeği yolda, belki fazladan gelire hayır demez."

"O, güverteye ait. Senin yerin ise kaptan köşkü. Bunu kalbimde hissedebiliyorum." Brendan gözünü bile kırpmıyordu. "İkinci teknenin inşası neredeyse bitti. Yeni bir tayfa oluşturup işi genişleteceğim, biliyorsun. Della Ray'i emin ellere bırakmak istiyorum. Güvendiğim ellere"

"Tanrım, hiç pes etmiyorsun," dedi Fox gülerek. Koltuktan kalktı ve ilkinin sadece yarısını içmiş olmasına rağmen bir bira daha almak için buzdolabını açtı. Sırf bir şeyler yap-

miş olmak için. “Bir parçam neredeyse bundan zevk alıyor. Kaptana hayır deme lüksü her zaman sahip olabileceğim bir şey değil.”

Brendan homurdandı. “Seni yıpratıp ikna edeceğim, görürsün. İnatçı piç.”

Fox omzunun üzerinden ona gergin bir gülümseme attı. “Yapamayacaksın. Ayrıca, eşinin vefatının ardından yedi yıl boyunca alyansını çıkarmayan bir adam olarak, birilerine inatçılık ettikleri için laf edecek son kişi sensin.”

“Eh,” diye homurdandı Brendan. “Yüzüğü çıkarmak için iyi bir sebep bulmadım mı? Buldum.”

İşte. Kaptanın keyfi yerine gelmişti sonunda.

Fox kıkırdadı, ikinci birasını dişleriyle açtı ve kapağı lava-boya tükürdü. “Kendi kendini zorladığın bekârlığa son verme nedeninden bahsetmişken, şu anda evde onunla akşam yemeği yiyor olman gerekmiyor mu senin?”

“Spagettimi benim için sıcak tutacak.” Brendan kıpırdandı ve mürettebat arasında meşhur olan lazer bakışlarıyla onu olduğu yere sabitledi. Bunun çevirisi şöyleydi: *Otur ve çeneni kapa*. “Seninle konuşmaya gelmemin başka bir nedeni daha var aslında.”

“Yine kadınlar hakkında tavsiye mi isteyeceksin? Artık benim uzmanlık alanımın çok dışındasın ne yazık ki. Nişanlının senden ne istediğini sormak yerine periyodik tabloyu ezbere saymamı istesen daha doğru bir yanıt alırsın.”

“Tavsiyeye ihtiyacım yok.” Brendan, saçmalamasına izin vermayarak dikkatli bakışlarını ona dikti. “Hannah yakında burada olacak.”

Fox boğazının tıkanıldığını hissetti. Brendan’ın bu dört ke-

limeyi dillendirdiği sırada tam koltuğa oturmak üzere olduğu için son saniyede ona hafifçe arkasını döndü ve en eski arkadaşının gözünün içine bakmak zorunda kalmamak için gereksiz yere arkasına bir yastık sıkıştırmaya girişti. Tanrı aşkına, nasıl da acınası bir durumdaydı. “Öyle mi? Ne için geliyormuş?”

Brendan içini çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biliyorsun, hâlâ o yapım şirketinde çalışıyor. Westport’un film çekmek için iyi bir yer olacağına dair onları bir şekilde ikna etmiş.”

Fox’ın kahkahası boş oturma odasında çınladı. “Of, buna bayılmış olmalısın.”

Kaptan, Westport’un resmi olmayan belediye başkanıydı. Fazla konuşmazdı ama bir konuda fikrini söylediğinde herkes ona kulak verirdi. Bazı şehirlerde futbol yıldızları saygı görürdü. Bu kasabadaysa balıkçılar hürmet edilen kişilerdi ve dümenin arkasındaki adama gösterilen hürmet normalden iki kat fazlaydı. “Bana bulaşmadıkları sürece ne yaptıkları umurumda değil.”

“Los Angeles’tan gelecekler ve sana bulaşmayacaklar, ha?” dedi Fox düşünceli bir şekilde. Hannah hakkındaki konuşmayı ertelemeye kendini zorluyordu. Kendi kendine tuhaf bir ceza veriyordu adeta. “Geçen sefer nasıl olmuştu?”

“O farklıydı. Çünkü Piper’di.” Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Fox gözlerine inanamıyordu. Kaptanının kulaklarının uçları kıpkırmızı kesilmişti. “Her neyse, çekimler esnasında annemler burada olacak. Bu yüzden Hannah bizim misafir odamızı kullanamayacak.”

Fox kızmış gibi yaptı. "Sen de benimkini teklif ettin, değil mi?"

Brendan'ın bu rolü yiyip yemediğini kestiremiyordu. "Fikri ortaya atan Piper'dı aslında. Hannah da hayır demedi."

Fox tırnağını bira etiketine batırıp kenarından yırttı. "Hadi canım? Hannah burada mı kalmak istiyor?" Avuçları neden ıslaktı? "Çekimler ne kadar sürecektir? Burada ne kadar kalacak?"

"İki hafta falan. Yarısında biz denize açılmış oluruz, o da burada rahatça kalabilir diye düşünüyorum."

"Doğru."

Ama diğer yarısında evde baş başa kalacaklardı.

Ve Fox bu konuda ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Daha da önemlisi -bu kendine sık sık sorduğu bir soruydu- Hannah hakkında ne hissetmesi gerekiyordu? Daha önce bir kez bile karşı cinsten biriyle arkadaş olmamıştı. Geçen yaz Hannah ve ablası, zengin babacıkları tarafından Westport'a sürüldüklerinde Fox yalnızca Brendan'ın Piper'la yalnız vakit geçirebilmesi için küçük kardeşi oyalama görevini üstlenmiş ve onu plak mağazasına götürmüştü.

Sonra birlikte plak fuarına gitmiş ve son altı ayı, akıllarına ne gelirse mesaj yoluyla konuşarak geçirmişlerdi. Ve nasi olduysa Hannah, Fox'ın içine işlemişti.

Ama seks, aralarında kesinlikle mümkün olmayan bir şeydi.

Birkaç nedenden ötürü, daha tanıştıkları anda dillendirilmeden kararlaştırılmıştı bu.

Birincisi, Fox'ın yerel sularda balık tutmayı tercih etmemesi idi.

Bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duyarsa -bu arada, yakın zamanda eski hayatına ve bu tür şeyler yapmaya geri dönmesi gerekiyordu- Seattle'a giderdi. Böylece birinin kız kardeşi, karısı veya kuzeninin kuzeniyle kazara yatma şansı ve daha sonra karşılaşma ihtimali olmazdı. Westport'ta tek gecelik ilişkilerinden birine denk gelmeyecek olmak hayatını kolaylaştırıyordu. Sıfır kargaşa, sıfır stres.

Hannah'yla asla yatmayacak olmasının ikinci nedeniyse şu anda oturma odasında oturan adamın ta kendisiydi. Geçen yaz onun tarafından kulağı çekildiğinden beri uyarıları unutmuyordu. Piper'ın kardeşiyle yatmak felaket demekti çünkü kızı kendine bağlarsa er ya da geç duygularını inciteceği bilinen bir gerçektir. Bu da en yakın arkadaşı olan kaptanının hayatını cehenneme çevirirdi çünkü Bellinger kardeşler birbirlerinin en büyük destekçisiydi.

Hannah'dan uzak durması için kendince bir sebebi daha vardı. Hatta en önemli sebebin bu olduğunu söyleyebilirdi. Hannah, onun arkadaşıydı. Onu, sikinden başka şeyler için gerçekten seven bir kadındı. Tam da bu yüzden, onunla yakın olmak ve muhabbet etmek korkunç derecede muhteşem hissettiriyordu.

Birbirlerini sürekli güldürüyor, daima eğleniyorlardı.

Şarkı sözlerini yüksek sesle çevirmesi Fox'ı derin düşüncelere sürüklüyordu. Onun yokluğunda güneşin doğuşunu daha çok fark etmeye başlamıştı. Altı aydır yabancılara ve

yaptıkları şeylere dikkat ediyor, daha çok müzik dinliyordu. İşini bile daha ciddiye alıyordu hatta. Ve tüm bunlar Hannah sayesinde olmuştu. Fox'ın etrafına bakmasını ve düşünmesini ni sağlamıştı.

Şu andaysa Brendan ona kaşlarını çatmış halde bakıyor, ve rahatsız görünüyordu.

“Elbette burada kalabilir. Ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” Midesi büzüşüyordu. “İnsanlar onun burada, benimle kaldığını fark edebilir.”

“Bazı spekülasyonlar yapılması muhtemel tabii.” Kaptan asıl söylemek istediğini söylemiyor, lafı dolandırıyordu sanki. “Ama insanların spekülasyon yaptığı şey gerçekleşmediği sürece sorun yok.”

“Açıkça konuşsana.” Fox sabırsız bir ses çıkardı. Ne duyacağını biliyordu çünkü. “Onu becermememi söyle.”

Kaptan alnının ortasını ovuşturdu. “Bak, bunu sana bir defadan fazla söylemek zorunda kalmak benim de hoşuma gitmiyor. Aşırıya kaçmış gibi hissediyorum ve... Tanrım, seks hayatın yalnızca seni ilgilendirir ama kızın burada kalması, o kadar yakın olmak işleri değiştirebilir.”

Fox bu konuşmayı en iyi arkadaşı için kolaylaştırmayı reddediyordu. Brendan da buraya gelirken bunu biliyordu muhtemelen. Sık sık birbirlerinin hayatlarının sorumluluğunu alsalar da birbirlerine asla ders vermezlerdi; çünkü bu gerçekten aşırıya kaçmak oluyordu. Belki de bu yüzden bu konuşma daha önce küçük bir tokat gibi hissettirirken, bu sefer bel altından vurmuştu.

Fox hiçbir şey söylemediği için sessizlik uzayınca Brendan içini çekti. “O benim müstakbel baldızım. Hiçbir şekilde

geçici olamaz yani, tamam mı? Ondan uzak dur.” Kararlı bir el hareketi yaptı. “Bu da bu konuyu son açışım olacak.”

“Emin misin? İstersen yarın için sana bir randevu verebilirim.”

“Şerefsizleşme.”

Sonra ikisi de gömleklerinin yakasını düzelterek sinirlerini gözle görülür bir şekilde üzerlerinden attılar ve televizyonla ilgileniyormuş gibi yaptılar. “Hannah’nın o yönetmen Sergei’e hâlâ âşık olduğunu düşünürsek bu konuşmayı yapmamıza bile gerek yoktu aslında.” Brendan parmağını dizine vurdu. “O durumla ilgili de bir şeyler yapmam gerekiyor mu sence? Hannah’dan yararlanırsa çenesini kırmakla tehdit etsem mi?”

“Hayır. Yüce İsa, Hannah’nın ondan hoşlanması adamın suçu değil ki.” Fox, göğsündeki baskıyı hafifletme isteğiyle kelimeleri hızlıca ardı ardına sıralamıştı. Hannah’nın aşkından geçen yazdan beri haberdardı. Şubat ayında da hâlâ onun hasretini çektiği göz önünde bulundurulursa bu karasevda-
nın son bulduğuna dair ümit beslemek muhtemelen aptalca olurdu. Ve Fox bu konuyu konuşmayı hiç sevmiyordu. Hatta yönetmenden bahsedildiğini duymak bile duvarda yumrukla bir delik açmak istemesine neden oluyordu. “Hannah buradayken siz ailenle meşgul olacaksınız. İstersen ona ben göz kulak olabilirim. Şu yönetmen etrafındayken yani.”

Lanet olsun, durup dururken neden bunu teklif etmişti ki şimdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Ama Brendan’ın yüzünde anında beliren minnettarlığı görmenin, az önceki konuşmanın neden olduğu rahatsızlığı

hafifletmediğini söylemek yalan olurdu. Fox tam bir erkek orospusu olabilirdi ama birilerinin sırtını dayayabileceği, güvenilir bir adamdı. Hatta bundan bir kariyer bile yapmıştı. “Yapar mısın?”

Fox omuz silkip birasından bir yudum aldı. “Tabii. Bir şeylerin geliştiğini hissedersen devreye girerim. Onun...” Aklına sabotaj geldi. “Güvende olduğundan emin olurum.” Bu sözcüklerin, sızlayan göğsünü neden sıcacık bal gibi kapladığına kafa yormak bile istemiyordu. Hannah’ı korumak... Ne büyük sorumluluktu. “Bunu kendi başına yapamayacağından değil tabii,” diye ekledi çabucak.

“Tabii. Öyle tabii,” dedi Brendan. O da hızlı hızlı konuşmuştu. “Yine de...”

“Aynen. Adamı bir şahin gibi izleyeceğim.”

Brendan iri göğsünü oksijenle doldurup derin bir nefes verdi ve koltuğun koluna vurarak ayaklandı. “Pekâlâ. Tanrı’ya şükür bu iş bitti.”

Fox birasıyla ileriye işaret etti. “Kapı şu tarafta.”

Kaptan homurdanarak kapıdan çıkıp gidince Fox birasıyla ilgileniyormuş gibi davranmadı bile. Bunun yerine ayağa kalktı, odanın diğer ucuna ilerledi ve bir hayır kurumu satışından aldığı dolabın önünde durdu. Mobilya satın almak mizacına aykırıydı ama toplamaya başladığı plakları koymak için bir yere ihtiyacı vardı. İlkini Seattle gezilerinde satın almıştı. The Rolling Stones. *Exile on Main St.* Plak fuarında bunu seçtiğinde Hannah bile onay vermişti.

Sonrasında lanet şey gözüne yalnız görünmeye başlamıştı, orada tek başına öylece duruyordu. Bu yüzden Fox, Disc N Dat’e gidip birkaç tane daha plak almıştı. Hendrix, Bowie

ve Cranberries gibi klasikler. Günler geçerken plak yığını o kadar büyümüştü ki sessizliği neredeyse suçlayıcı bir hale bürünmüştü. Bu nedenle birkaç hafta kendi kendini aksine ikna etmeye çalışsa da Fox en sonunda gidip bir pikap satın almıştı.

Dolabın arka tarafına, anahtarı sakladığı yere uzanıp onu deri keseden çıkardı. Kapağın kilidini açtı ve albümlerin oluşturduğu dikey gökkuşağına baktı. Bir anlık tereddüitten sonra aralarından *Madness*'i çekip çıkardı ve iğneyi "Our House"ın üzerine yerleştirdi. Baştan sona dinledikten sonra telefonunu çıkardı, şarkıyı yeniden başlattı ve ses kaydı alıp Hannah'ya gönderdi.

Birkaç dakika sonra da Hannah'dan, *Altın Kızlar* dizisinin jenerik şarkısının ses kaydı geldi.

Fox, misafir odasında kalmasını kabul ettiğini müzik aracılığıyla ona bildirmiş, o da anladığını aynı yöntemle iletmışti. Hannah gittiğinden beri hep böyleydiler. Fox mesajların sonunun gelmesini beklerken nefesini tutuyor ve her günün sonunda yeni bir mesajın gelmesiyle bırakıyordu.

Yutkunarak arkasına döndü ve misafir odasına baktı. Hannah, Los Angeles'taydı. Ve aralarındaki bu şey Fox'ın alışkın olduğundan çok daha... saf bir şeye dayanan bir dostluktu. Güvenliydi. Mesajlaşmakta hiçbir sakınca yoktu çünkü. Her şeyinden vazgeçmene gerek kalmadan karşındakine bir şeyler sunabilmenin bir yoluydu bu.

Peki... onunla aynı dairede yaşamak mümkün müydü? <https://rantey.org>

Üçüncü Bölüm

Hannah ile Latrice, çekim yerinin sanatsal amaçla değiştirilmesini sağlamak adına iki hafta boyunca mesai yapmışlardı. Westport esnafıyla anlaşmış, ticaret odasını ikna etmişlerdi. Artık tüm izinler alınmış, konaklama yeri belirlenmiş, tüm ayarlamalar yapılmıştı ve tuttukları otobüsün, Washington'ın küçük balıkçı kasabasına varmasına on dakika kalmıştı.

Ve eğer Hannah, *Zafer Sarhoşu*'nun çekimlerinde profesyonel olarak görev almak istiyorsa ya şimdi harekete geçmeli ya da sonsuza dek susup oturmalıydı. Bir an önce cesaretini toplayıp Sergei'den ona bu fırsatı vermesini rica etmesi gerekiyordu çünkü otobüs durur durmaz yönetmen iş başına koşacak ve Hannah'nın konuşmak için şansı kalmayacaktı.

Bir an utançla plastik deri koltuğuna gömüldü ve avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. Ardından AirPods'larını kulaklarından çekip Dylan'ın hit şarkısını kesti, beyzbol şapkasını kafasından çıkardı ve gergin parmaklarını birkaç kez saçlarından geçirerek camdaki yansımalarını görmeye çalıştı. Kendine çekidüzen verme uğraşının bir işe yaramadığını fark edince

durdu. Hâlâ besin zincirinin en alt basamağındaki bir prodüksiyon asistanı gibi görünüyordu.

Sergei'in film müzikleri konusunda güvenebileceği birine kesinlikle benzemiyordu.

Dizleri titreyince kendini tekrar koltuğa bırakırken iç çekişi otobüsün gürültüsü tarafından bastırıldı. Öndeki koltuğun üzerinden baktığında Sergei ile müzik koordinatörü Brinley'nin baş başa verip bir şeyler konuştuklarını, sonra ayrılıp gülüştüklerini görebiliyordu.

Brinley...

Onda kuşkusuz başrol kumaşı vardı. New York'tan gelen şık, bakımlı, küt kahverengi saçlı genç kadın, her kombinle ayrı bir *statement* kolye takardı. Görüşme odasına adım atar atmaz istediği işi almıştı çünkü giyimiyle 'ben bu iş için yaratıldım' diyordu. Etrafına buram buram özgüven yayıyordu.

Ve Brinley, Hannah'nın hayalindeki işe sahipti.

Hannah iki yıl önce üvey babasından ona bir prodüksiyon şirketinde düşük seviyeli bir pozisyon bulmasını isteyince adam, Storm Born'daki Sergei'den bir ricada bulunmuş ve yine Hannah'nın isteği üzerine tanıdıklarını, aralarındaki bağlantı konusunda dikkatli olmaları hususunda uyarmıştı. Çalışırken Daniel Bellinger'ın üvey kızı değil, yalnızca Hannah olabilmeyi arzuluyordu. UCLA'da müzik tarihi lisansı yapmıştı ama sinema hakkında hiçbir bilgisi yoktu. İstese üvey babasının adını kullanarak yapımcılık pozisyonuna bile gelebilirdi ama sektörü bilmiyorken bunu yapması adil olmazdı. Bu yüzden kenarda durup izleyerek öğrenmeye karar vermişti.

Ve gerçekten öğrenmişti. İşi dosyalar dolusu evrakla ilgilenmek ve kayıt tutmak olduğu için Brinley'nin ses çizelgelerini, senkronizasyon metinlerini ve notlarını incelemek için birçok fırsatı oluyordu. Teknik olarak kimse prodüksiyon işinin bu tarafına ilgili olduğunu bilmiyordu. Uygulamalı eğitim aldığı falan da yoktu. Ama iki yılın ardından besin zincirinde yukarı doğru tırmanmaya hazır hissediyordu.

Ön taraftaki Sergei ve Brinley'yi midesinde bir delikle izlemeye devam etti.

İkisi de sahne arkasının yıldızlarıydı ve onlara yaklaşmak başrol oyuncularına yaklaşmak gibi geliyordu. Artık Christian'ın pipetini ağzına tutmaktan ve tükürüklerine maruz kalmaktan bıkip usanmıştı. Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Kırık otobüs camından içeri süzülen tuzlu esinti dört bir yanını nostaljiyle sarıp tenine hoş geldin öpücükleri kondu-rurken aynı zamanda Westport'a çok yaklaştıklarını hatırlat-tı. Bu da demek oluyordu ki derhal kalkmalıydı.

Omuzlarını dikleştirip beyzbol şapkasını çantasına soktu ve oyuncularla ekibin meraklı bakışlarını görmezden gelerek otobüsün ön tarafına doğru ilerledi. Ağzı açık nefes alırken nabızı ense kökünde atıyordu. Yanlarına vardığında Sergei ve Brinley ona bakıp beklentiyle, nazıkçe gülümsediler. *Konuşmamızı neden böldüğünü açıklar mısın?* //rantey.org

Hannah bir süredir bu ikisinin gizlice görüşüp görüşmediklerini merak ediyordu. Ama otobüs koltuğunda aralarındaki boşluğa ve Brinley'nin parmağındaki, muhtemelen baş-

ka biri tarafından verilmiş olan dev tektaş a bakılırsa yalnızca arkadaş tılar.

Aslında ikisi bayağı yakın çalışmak zorundaydılar. Film müziklerini koordine etmek karmaş ık bir süreçti ve müzi genellikle prodüksiyon sonrasında iş lenirdi. Ancak Storr Born stüdyosu, diyalogların altında veya montajlar esnasında çalacak şarkıların listesini kendine has bir yöntemle derlerdi. Parçaları, film çekimleri *devam ederken*, büyük ölçüde o anın havasına (daha doğrusu Sergei'in her an de ğ iş ebilecek heveslerine) göre seçerlerdi. Filme uyacak yeni şarkılar beslemek yerine zaten var olanları kırparak ilerlerlerdi.

Hannah'nın da en iyi bildi ğ i şey belirli bir an için doğru müzi ğ i bulmak, atmosferi daha da etkileyici kılmaktı. Müzik, filmlerin omurgasıydı. Hatta sadece filmlerin de ğ il, heşeyin. Bir şarkıdan alınan tek bir satır, Hannah'nın duygularını tanımlamasına yardımcı olabilirdi. Ve bu tutkusunu sanata yansıtm a fırsat ı her gün hayallerini süslüyordu.

Sor onlara. Otobüs kasabaya varmak üzere.

"Şey..."

Ne kadar da iyi bir giriş sözcü ğ üydü bu.

Hannah, yapımcılar ve yıldızlarla dolu bir salona Westport'ta çekim yapmayı önerecek kadar cesur olan kıza ulaşamıyordu. Galiba o gün onun adına konuşan şey burası içi duydu ğ u özlem di. "Brinley. Sergei," dedi, kendini ikisini de gözlerine bakmaya zorlayarak. "Merak ediyorum da acaba..."

Ve otobüs durmak için tam da o anı seçti.

Ve elbette Hannah kıyafetlerini düzeltip yüzükleriyle oynamak, yani genel olarak kıvranıp durmakla meşgul olduğu ve bir yere tutunmadığı için kendini yere yayılırken buldu. Omzu ve kalçasının üstüne sertçe düştü, şakağını da zemine çarptı. Dudaklarından küçük düşürücü bir *offf* sesi kaçtı ve bunu, dünya tarihindeki en sağır edici sessizlik takip etti.

Kimse hareket etmiyordu. Hannah, otobüs koltuklarından birinin altında emeklemeyi ve dünyanın sonu gelene kadar orada kalmayı düşünmeye başlamıştı ki Sergei, Brinley'nin üstünden atlayıp Hannah'nın bacaklarının diğer yanına geçti ve kalkmasına yardım etmek için çömeldi.

"Hannah!" Gözleri onu baştan ayağa süzdü. "İyi misin?" diye sordu ama ondan cevap beklemeden otobüsün ön kısmına, gayet kaygısız bir şekilde onları izleyen sürücünün oturduğu yere öfkeli bir bakış attı. "Hey dostum. Frene basmadan önce herkesin oturduğundan emin olmak diye bir şey duymadın mı?"

Asıl suç Hannah'daydı ama bunu üstlenecek zamanı olmadı çünkü herkes kafasında büyümekte olan şişliğe (evet, şişliğin oluştuğunu hissedebiliyordu) bir karışık açık ağızla bakarken Sergei onu otobüsten indirmişti bile. Yüce Tanrı aşkına. Sonunda film müziklerinin yapım sürecini gözlemleyip gözlemleyemeyeceğini sorma cesareti bulmuşken olacak şey miydi bu? Stüdyodaki işini bıraksa ve sokaklarda tan dağıtma işine başvursa yeriydi.

Gerçi aptallığının daha kötü sonuçları da olabilirdi. Şu anda rüyalarını süsleyen yönetmenin kolunun altında oto-

büsten inerken durumunun pek de kötü olduğunu söyleyemezdi. Bu kadar yakınındayken tıraş losyonunun portakalımsı karanfil kokusunu alabiliyordu. Böyle eşsiz ve beklenmedik bir aroma seçmek tam da Sergei'nin yapacağı bir şeydi. Hannah kafasını kaldırıp onun duygulu yüzüne, kafasının ortasında bir nevi *mohawk* stili yapılmış saçlarına ve mükemmel şekilde tasarlanmış keçi sakalına baktı.

Dikkatli olmazsa Sergei'in endişesini yanlış anlayabilir, onun başrol olabilecek bir kadın yerine sakarlığa meyilli yardımcı oyuncuyu sevmeyi öğrenip öğrenemeyeceğini merak etmeye başlayabilirdi.

İki yıldır hayran olduğu adama gözlerini fazla uzun diktiğini fark edince bakışlarını ondan ayırdı ve Fox'ın otoparkta onlara doğru yürüdüğünü fark etti. Çarpıcı yüzünde telaş vardı. "Hannah?"

Zihninde, şarkılar arası geçişte plakların yaptığı gibi cızırtılı bir uğultu yankılandı. Sebebi muhtemelen, bu adamla altı... hayır neredeyse yedi aydır her gün iletişim kurmuş ama sesini hiç duymamış olmasıydı. Şimdiye dek kimliği ekrandaki sözcüklerden ibaretti ve Hannah onun, gece göğünde patlayan havai fişekler gibi tüm dikkatleri üzerine çektiğini unutmuştu.

Otobüsteki her heteroseksüel kadının yüzünün cama yapışmış olduğunu arkasına dönmeye gerek kalmadan biliyordu. Hepsi de, kadınları tek bir bakışla ıslatmanın kitabını yazmış bu genç adamın, koyu sarı saçlarını rüzgârda savurarak ilerlemesini izliyor olmalıydı.

Fox, saçlarından birkaç ton koyu kirli sakalla kaplı o güzel çocuk yüzüyle yumuşak, şımarık biri gibi görünmeliydi

aslında. Ama hayır, Tanrım, hayır. Bunun yerine cennetten kovulmuş, baş belası bir meleğe benziyordu. Uzun boylu, iri yapılı, dayanıklı ve yetenekli görünüyordu. Bunların üstüne bir de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en tehlikeli mesleğe sahipti ve mavi gözleri, korkuyu tatmanın, doğayı tanımanın ne demek olduğunu açıkça yansıtıyordu.

Onu görmenin verdiği rahatlıkla sarsılırken Hannah selam vermek için ağzını açtı ama sonra, balıkçının kendilerine has bir çekime sahip gözlerinin Sergei'ye dikildiğini ve yüzünün çarpıldığını fark etti.

Fox, "Ne oldu ona?" diye gürleyince birden her şey normal hızına döndü. Bir dakika. Dünya ne zaman yavaş çekime geçmişti ki?

"Otobüste düştüm," diye açıkladı Hannah, şişmiş kafasına elini bastırıp yüzünü buruşturarak. Harika, derisi de hafifçe açılmıştı. "İyiyim."

"Gel," dedi Fox, keskin gözlerini Sergei'den ayırmadan. "Sana pansuman yapayım."

Hannah tam bir kaşını kuşkuyla kaldıracak ve tıp diplomasını göstermesini isteyecekti ki Piper'ın ona anlattığı bir hikâyeyi anımsadı. Fox bir keresinde, Brendan'ın alnındaki kanayan yaraya geçici dikiş atmıştı. Hem de kasırğa sırasında dengesini korurken.

Bir kral yengeç avcısının mükemmel hayatı.

Off, boyu biraz kısa olsa ne olurdu sanki? Bunu istemek çok mu fazlaydı?

"Ben iyiyim," dedi, Sergei'in koluna hafifçe vurup kendi başına ayakta durabileceğini ima ederek. "Tabii ilkyardım çantanda, yıpranmış bir gurur için ilaç varsa hayır demem."

Fox dudaklarının arasını yaladı. Kaşları hâlâ çatıkken dikkatini tekrar yönetmene verdi. "Eve gidince daha yakından bakarız. Eşyaların nerede? Gidip alayım."

"Ben..." Sergei, Hannah'ya sanki onda yeni bir şey varmış ve ne olduğunu anlamak istiyormuş gibi bakıyordu. "Senin bu kasabadaki birileriyle böyle... yakın olduğunu bilmiyordum."

Yakınlık mı? Fox'la mı? Eh, yedi ay önce Hannah bunun saçmalık olduğunu düşünürdü ama şimdi tam olarak yalan sayılmazdı. Son zamanlarda onunla, Piper'la konuştuğundan daha sık konuşur olmuştu. "Şey..."

Fox sözünü kesti. "Şu şişliğe baktırmalıyız, Çilli."

"Çilli," diye tekrarladı Sergei, Hannah'nın burnunu inceleyerek.

Ne oluyordu şu anda?

Her iki adam da sanki kutuda kalan son pizza dilimiymiş gibi ona yaklaşıyordu.

"Şey. Çantam otobüsün bagajında."

"Ben alırım," dedi iki adam aynı anda.

Başındaki yara bir çeşit feromon mu yayıyordu?

Fox ve Sergei birbirlerini tarttılar; çantayı kimin alacağı hakkında açıkça tartışmaya hazır görünüyorlardı. Hannah'nın günü öyle berbat geçiyordu ki çantayı iki yanından tutup çekiştirse ve fermuarı patlatıp tüm iç çamaşırlarının konfeti gibi yağmasına neden olsalar hiç şaşmazdı. Bunu önlemek için aceleyle, "Kendim alırım," dedi. Yoksa beynini etkileyecek bir maskülinite girdabına kapılıp gidecekti.

Otobüse yöneldiğinde Brinley'nin Fox'a meraklı bir bakış atarak merdivenlerden süzüldüğünü gördü. Penceredeki yansıma nedeniyle Fox onu görmemişti. Deniz mavisi gözleri Hannah'nın kafasındaki şişlikteydi. Muhtemelen onu kesmek için hangi iğneyi kullanması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Sergei," diye seslendi Brinley, küpesiyle oynayarak. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, gayet iyi," diye yanıtladı Hannah, bagaj bölmesine yönelip açmaya çalışarak. Herkesin bakışları altında kolu çekti, güldü ve biraz daha güçlü bir şekilde çekti. Sonra tekrar güldü ve kalçasını kapağa vurdu. Hâlâ açılmıyordu.

O üçüncü kez denemeden önce Fox yanından geçti ve bronz bileğinin tek hareketiyle kapağı açtı. Bunu yaparken kulağına, "Boktan bir gün geçiriyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Hannah derin bir nefes verdi. "Evet."

Genç adam hımlayıp kafasını anlayışla yana eğdi. "Hangi çantanın seninki olduğunu söyle de alıp seni eve götürüyim artık." Yavaşça saçından bir tutam çekti. "Her şeyi yoluna koyacağım, merak etme."

Kafasını çarpıp Fox Thornton'la erotik bir seks rüyasına dalmış olması kesinlikle muhtemeldi. Bu ilk kez gerçekleşiyor sayılmazdı gerçi. Tabii zorlasalar da bunu kimseye itiraf etmezdi. Ablasına bile. Ayrıca... Fox'ın yaydığı, *yatakta mükemmelim, hem de çok sinyalleriyle mücadele etmenin bir yolu mu vardı ki sanki?* Hannah'nın ona karşı bir gücü

yoktu. Hiçbir kadının yoktu. Ve Hannah, ona dayanamayan binlerce kadından biri olmak istemiyordu. Bu yüzden onunla arkadaş kalmıştı. Buna en başında karar vermişlerdi. Peki Fox neden şu anda ona kur yapıyordu?

“Nasıl... Ne demek istiyorsun? Günümü nasıl güzelleştireceksin?”

“Dondurma ısmarlamayı düşünüyordum.” Ona tam bir hergele gibi sıırttı ve ah, Tanrı aşkına... Hannah bu gamzeleri nasıl olmuş da unutmuştu? “Neden? Sen ne düşünmüştün?”

Hannah vereceği cevabın ne olacağını hiç bilmiyordu. Bir şeyler kekelemeye başlamıştı ki Sergei ile Brinley’nin birlikte limana doğru yürüdüklerini gördü ve sözcükler boğazına takıldı. Sergei bir kere bile arkasına dönmemişti. Belli ki Hannah, onun gözlerindeki yeni ilgi kıvılcımını hayal etmişti. Adam sadece iyi bir patron gibi, yarasının ciddi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Dikkatini ikiliden ayırdığında Fox’ın dikkatle izleyen bakışlarıyla karşılaştı.

Düşüp Sergei’nin yardımıyla otobüsten inerken dikkati dağılmış olmalıydı ama şimdi Fox’la yalnız kalınca -Los Angeleslılar tek tek otobüsten inmeye başlamış olsalar da- içinde bir minnettarlık ve sevgi baloncuğunun büyüyüp patladığını hissetti. Burayı ne çok özlemişti. Bu kasaba, en kıymetli anılarından bazılarını barındırıyordu. Ve Fox da onların bir parçasıydı. Son yedi aydır gönderdiği mesajlar sayesinde Hannah, ablasının mutluluğunu bölmeden bir şe-

kilde Westport'la bağıını koruyabilmişti. Bunun için Fox'a o kadar minnettardı ki ona sarılma konusunda tereddüt bile etmedi. Gülerek kollarının arasına yürüdü, üzerindeki okyanus kokusunu içine çekti ve onun da güldüğünü duyunca gülümsedi.

Genç adam parmak eklemleriyle başının tepesini okşayarak, "Merhaba Çilli," dedi.

Hannah onun uzun kollu gömleğinin gri pamuğuna yanağını sürttü, ardından geri adım atıp onu şakacı bir tavırla itti. "Merhaba, Tavus Kuşu."

Kimse kimseye kur yapmıyor veya alfa hareketleri sergilemiyordu. Sadece arkadaşlıklar. Bu ilişki bundan ibaretti.

Hannah, onu nesneleştirerek bunu mahvetmeyecekti. Fox'ta keskin yüz hatları, kalın kollar ve tehlikeli bir havadan fazlası vardı. Hannah'nın kahve taşıyıcı ve not alıcı olmaktan çok daha fazlası olması gibi.

Fox, somurtkanlığın neşesini gölgede bıraktığını fark etmiş olmalıydı ki yığının arasındaki tek siyah çantayı aldı -onunki olduğu varsayımında haklıydı- ve diğer kolunu omuzlarına sararak onu yaşadığı apartmana yöneltti. "Gel bakalım, şu kafanı düzeltelim. Dondurmayla birlikte kurabiye de ısmarlayacağım sana."

Hannah ona yaslandı ve içini çekti. "Anlaştık."

Dördüncü Bölüm

Muhteşem bir başlangıç yaptın, geri zekâlı.

Brendan'la yüzleşmesinin ardından Hannah'nın gelip onunla yaşayacağı gerçeğini sindirmesi için Fox'ın birkaç haftası olmuştu. Bu zamanın çoğu suda geçtiği için de kafasını bayağı boşaltabilmişti. Hiçbir sorun çıkmayacaktı. Sadece bir kız, evinde misafir olup boş odada yatacaktı. Kendi de diğer odada olacaktı. Kimse seks beklentisi içine girmeyecekti. Harika.

İçi boş, anlamsız seks, bu durumdan çok daha kolaydı cidden.

Hannah'yla tanışmadan önce, kadınlar söz konusu olduğunda kişiliğine sonsuz güveni vardı. İlk ve tek ciddi ilişkisi pek iyi gitmemişti çünkü ciddi düşünen tek taraf kendiydi. Üniversitedeki kız arkadaşının bakış açısı tamamen farklıydı. İnsanlar daima onun geçici bir eğlence olduğunu varsayıyordu ve Fox bundan kaçamayacağını zor yoldan öğrenmişti. Büyürken bu kasabadan ve yüzünün -ve adil olması gerekirse davranışlarının- ona biçtiği rolden kaçmak için yarıp tutuşurdu. Aksini ispatlamayı gerçekten ama gerçekten denemişti.

Fakat bu beklentiler onu her yerde takip edince denemeyi bırakmıştı.

Onlarla gülersen sana gülemezler, değil mi?

Hannah'nın kafasının tepesine bakarken güçlükle yutkundu. Blow the Man Down adlı barın önünden geçiyorlardı ve onun, Hannah'yla birlikte dairesine doğru ilerlemesini izlemek için içerideki her taburenin kapıya doğru döndürüldüğünü duyabiliyordu. Kesin haklarında espriler yapıp tahminlerde bulunuyor, biralarını yudummlarken kıkırdıyorlardı. Kahretsin, Fox onları nasıl suçlayabilirdi ki? Kendi hakkında en çok espriyi yapan yine kendi değil miydi?

Seattle nasıldı? diye sorarlardı ona, çapkınlık hikâyelerini dinlemek için hevesle. Onun Seattle maceraları, balıkçılık hikâyelerini bir süreliğine unuttururdu.

Çok pis bir yer, derdi Fox onlara göz kırparak. *Aşırı pis.*

Şimdi kolunu Hannah'nın omzuna atmaya nasıl cüret edebiliyordu? Diğer kadınlar gibi onun sikiinin peşinde olmayan, dikkat dağıtıcı derecede güzel, sonsuz derecede enteresan Hannah... Birlikte rıhtım kenarındaki caddede ilerlerken Kırmızı Başlıklı Kız ve Kötü Kurt gibi görünüyor olmalıydılar. Apartmanın önünde durup anahtarını çıkarırken Hannah'ya göz attığında onun yönetmeni görme umuduyla geldikleri yöne doğru baktığını fark etti.

Hayatı boyunca hiçbir kızı kıskanmamıştı. Ama bu kız bir başkaydı. Sergei'in onu kolları arasında otobüsten indirdiğini ve kafasını ona doğru endişeyle eğdiğini gördüğünde kıskançlık tüm çirkinliğiyle görüş alanını kaplamış ve yönetme

nin adını ilk duyduğu anı hatırlatmıştı. İlk dürtüsü adamın burnunu kırmak olmuştu ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Hannah'yla sadece arkadaşsa ne diye gönül işlerine karışacaktı ki?

Belki de sadece arkadaşça bir kıskançlıktı bu.

Evet, kesinlikle mümkündü.

İnsanlar arkadaşlarını da kıskanabilirdi, değil mi? Hannah da Fox'ın ilk kadın arkadaşı olduğu için bu duyguya ilham olması mantığa yatkındı. Şu anda gözüne çok korkutucu gelse de Fox bu ilişkiye gerçekten değer veriyordu. Eğer kendisi bir terazi olsa, Hannah için sıradan bir ilişkiden daha fazlası olabileceği umudu bir tarafında, bu konuda başarısız olma ve... bir kez daha boş yere kalbini açma korkusu bir tarafında otururdu.

"Sende kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi Hannah ona gülümseyerek. "Umarım benim yüzümden duvarlarındaki *Baywatch* posterlerini kaldırmamışsındır."

"Farrah Fawcett'in çıplak posteriyle birlikte dolabıma sakladım onları." Bu söylediğiyle genç kadını güldürmüştü ama hâlâ bir şey yüzünden dikkatinin dağıntık olduğunu görebiliyordu. Merdivenleri çıkarken, ona ne olduğunu sormanın işleri daha da kötüleştirmeyeceğine dair kendini ikna ettikten sonra, "Eee," dedi ve kapı kilidini açıp içeri girmesini kafasıyla işaret etti. Hannah, evine getirdiği ilk kızdı. Tabii bunun bir anlamı falan yoktu. "Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?"

Genç kadın ona tek gözünü kısarak baktı. "Az önce kafam yaralandı, unuttun herhalde."

“Kesinlikle hayır.” Unutmamıştı ve bir an önce eve girip keşiğe antiseptik sürmek istiyordu. “Ama seni rahatsız eden şey bu değil.”

Hannah eşikten geçerken ağzındaki baklayı çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi tereddüt etti, sonra durdu. “Birileri bana dondurma ve kurabiye sözü vermişti.”

“Dondurmanla kurabiyeni alacaksın. Sana asla yalan söylemem, Çilli.” Fox onun çantasını iki kişilik küçük mutfak masasının yanına bıraktı ve dairesi hakkında ne hissettiğine dair bir belirti bulmak için yüzünü inceledi. “Hadi.”

Dikkatini dağıtacak fiziksel bir uğraş bulmak Fox’ın doğasında vardı. Bu yüzden Hannah’nın ayaklarını bir anda yerden kesip onu mutfak tezgâhına oturttu. Bunu hiç düşünmeden yapmıştı ve poposu tezgâha değerken genç kadının dudaklarının şaşkınlıkla açıldığını görene dek de ne yaptığının farkında değildi.

Avuçlarında belini hissetmek, zihninde olmadık düşüncelerin belirmesine yol açınca ellerini hızla geri çekip boğazını sert bir şekilde temizledi, kenara çekilip bir dolaba uzandı ve mavi metal ilkyardım çantasını çıkardı. “Konuş.”

Hannah zihnini temizlemek istercesine kafasını iki yana salladı, sonra ağzını açıp kapattı. “İşyerinde kendimi daha çok göstermek istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet. Film müziği prodüksiyonuna geçiş yapmak istiyordun.”

Genç kadın, geçen yaz birlikte plak fuarına gittikleri gün, filmler için şarkı listeleri derleme hayallerinden ona bah-

setmişti. Fox o günle ilgili her şeyi hatırlıyordu. Hannah'nın söylediği ve yaptığı her şeyi. Onunla olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini de asla unutmamıştı.

Fox, onun narin parmaklarının plakların üzerinde kaydığı anı hatırlarken boşluğa baktığını fark edince kendine geldi ve bir pamuğu antiseptikle ıslatmaya koyuldu. Ve bir anlık tereddütten sonra ona yaklaşıp alnındaki saçı geri itti. Bakışları bir anlığına buluşsa da hemen başka yöne baktılar. "İlaç canını yakınca ağlayacak mısın?"

"Hayır."

"Güzel." Fox yarayı pamukla silmeye başladı ve genç kadının keskin bir nefes almasıyla midesinin düğümlendiğini hissetti. "Eee? Film müzikleriyle ilgili ne sorun çıktı?" diye sordu, ona acı veren kişi olmanın yol açtığı kötü hissi unutmak için.

"Mesele şu ki..." Islak pamuk yarasından çekilince Hannah rahat bir nefes aldı. "Zamanla bir şekilde şirketin kölesi haline geldim. Yapılması gereken bir iş varsa ve kimse üstlenmek istemiyorsa Beterböcek'i çağırır gibi beni çağırırlar."

"Seni kimsenin kölesi olarak düşünemiyorum Hannah."

"Bunu kendim seçtim. Sektörü öğrenmek ve kendimi geliştirip yükselmek istedim," dedi genç kadın, Fox'ın ilkyardım çantasının bandaj bölümünü düzenlemesini izlerken. "Westport'a varmak üzereyken bu gezinin... daha yüksek bir pozisyona geçmek için önüme çıkan bir fırsat olduğunu düşündüm. Tam Sergei ve Brinley'ye müzik yapımı sürecini gözlemleyip gözlemleyemeyeceğimi sormak için gitmiştim ki kendimi yerde buldum."

“Ah, Çilli.”

“Öyle işte.”

“Yani onlara sorma şansın olmadı.”

“Olmadı. Belki de bu, henüz hazır olmadığımıza dair bir işarettir.”

Fox burnundan alaycı bir nefes verdi. “Sen film müziği yapmak için doğmuşsun. Yedi aylık mesajlaşmalarımız bunu kanıtlıyor.”

Mesajlaşmaların bahsinin açılmasıyla gözleri buluştu ve Hannah’nın yanakları al al oldu. Fox şu anda mutfak tezgâhında, bir arkadaşının utançla kızaran küçük kız kardeşinin oturduğuna inanamıyordu. Uzanıp bu pembelıklere parmaklarının ucuyla dokunma dürtüsüne yenik düşmeden önce kafasını çevirdi ve dikkatini yeniden bandajlara verdi.

“Olsun,” dedi. “İlk fırsatı kaçırmışsın ama önüne daha başkaları da çıkacaktır.”

Hannah başını salladı ama bir şey demedi. Fox kesiğin üzerine yara kremi sürüp bant yapıştırırken ve başparmağıyla bandı düzeltirken de konuşmamaya devam etti.

Birkaç santim uzağında duran bir kadını öpmek için eğilmemek Fox için çok yeni bir gelişmeydi. Annesinden başka bir kadına, öpüşme niyeti olmadan hiç bu kadar yakınlaşmış mıydı? Anılarını karıştırdı ama tek bir tane bile bulamadı. Gerçi öpüştüğü *her* kadını hatırladığını söyleyemezdi.

Hannah’yı öpse kesin hatırlardı.

Öyle bir şey yapmayacaksın, geri zekâlı.

Fox yara bandı ambalajını sertçe çekip aldı ve çöpe atmak

için alt dolabı açtı. "Film müziklerinin nasıl yapıldığını izlemeyi istemek o kadar da büyük bir rica gibi görünmüyor Hannah. Evet diyeceklerinden eminim."

"Belki." Genç kadın dudağını ısırды. "Asıl sorun başka aslında. Sergei'le yürüyen kadını fark ettin mi?"

"Hayır," diye dürüstçe yanıtladı Fox.

Hannah ona düşünceli bir şekilde bakarak hımladı. "Şirketin müzik koordinatörü Brinley." Bir elini kaldırdı, sonra gevşekçe yanına bıraktı. "Kendimi onun yaptığı şeyleri yaparken göremiyorum. Çünkü o..."

"Ne?"

"O bir başrol," dedi Hannah derin bir nefes vererek. Bu şaşırtıcı sözcükleri sonunda dillendirmiş olmaktan rahatlamış görünüyordu.

Fox'ın kafa karışıklığı geçti. "Yani aktrislerden biri mi?"

"Hayır. Demek istediğim, o gerçek hayatta bir başrol. Tıpkı ablam gibi."

Kafa karışıklığı geri geldi. "Hiç anlamadım Hannah."

Genç kadın hafifçe öne eğilerek güldü. "Boş ver."

Kahretsin. Kızcağız sadece beş dakikadır buradaydı ve Fox çoktan arkadaş statüsüne uygun olmadığını göstermişti. Hannah ona içini dökmek istemiyor muydu? Onun güvenini kazanmayı bu kadar çok istediğini fark etmek Fox'ı korkutuyordu.

Dönüp dondurucuya gitti ve dün, iki aromayı da aynı anda tatmanın müthiş olduğunu düşünerek süpermarketten aldığı süper çikolatalı-vanilyalı dondurmayı çıkardı. Sonra,

bir yandan Hannah'nın tepkisini izleyerek çekmecedden bir kaşık çıkardı, dondurmanın üstüne sapladı ve kabı ona uzattı. "Piper'ın ve şu Betty denen hatunun başrol olmaları hakkında ne demek istediğini açıkla bakalım şimdi."

"Brinley," diye düzeltti gözlerinin içi gülerken.

Fox yüzünü ekşitti. "Tam bir Los Angeles ismi."

"Brendan gibi konuştun."

"Ah, bu acıttı," diye yakındı Fox, göğsünü tutarak. Ardından elini indirdi. "Açıklama bekliyorum Çilli."

Kendi düşünceleriyle boğuşur gibi görünen Hannah dondurmadan biraz alıp kaşığı dudaklarının arasında yavaşça kaydırды. Büyüleyiciydi.

Fox öksürdü ve dikkatini yüzünde daha yukarılara verdi.

"Ben hep... yardımcı rol olmakta, tavsiye vermekte, insanlara yol göstermekte iyi oldum. İş kendime yardım etmeye gelince... pek de başarılı değilim." Devam etmeden önce mutfığa bir sessizlik çökmesine izin verdi. "Sanki her an Piper bana ihtiyaç duyacak diye eşyalarımı toplayıp işimi askıya almaya ve Westport'a taşınmaya hazırım. Ama patronuma gidip gözlem yapma şansı bile rica edemiyorum. Ne kadar saçma, değil mi? Hatta..." Dalgınca kıkırdadı. "... Sergei'e iki yıldır ondan hoşlandığımı bile söyleyemiyorum. Başkaları kolayca bir şeyler başarırken ben öylece kenarda durup bir şeylerin gerçekleşmesini bekliyorum sanki. Tek yapabildiğim insanlara yardım etmek -ve bunu seviyorum- ama bu yüzden başrol değil, yardımcı oyuncuyum. Demek istediğim buydu işte."

Vay canına. Hannah gerçekten de karşısındaydı ve ona içini döküyordu. Güvensizlikleri hakkında. Hoşlandığı adam hakkında. Bu, Fox'ın bir kızla ilk dertleşmesiydi. Flörtleşmeden, rol yapmadan. Aralarında sadece dürüstlük vardı. Ve Fox şu an ilk defa, Hannah'nın onu kesinlikle, yüzde yüz arkadaş olarak gördüğünü, tüm o mesajların sıradışı, platonik bir çeşit ön sevişme olmadığını fark ediyordu. Genç kadının gözleri vardı sonuçta, değil mi? Fox'ı görmüştü. Ve ona karşı dillendirilmemiş bir ilgisi falan yoktu. Aralarındaki bu şey gerçekten de yalnızca arkadaşlıktı. Görünüşe bakılırsa Fox'ın içinde gizlediği şeyleri seviyordu. Ve Fox, kahrolası midesi büzüşüp yok oluyormuş gibi hissetse de hâlâ Hannah'nın beklentilerini karşılamayı arzuluyordu. Gerçi bu iş bittiğinde egosunun morluklar içinde kalacağından emindi.

"Hey," dedi sesindeki çatallanmayı temizleyip aralarına birkaç santim daha mesafe koyarak. "Sana karşı dürüst olacağım; hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymadım. İnsanlara destek oluyorsun, evet. Piper'i kaptana karşı savunma şeklini hâlâ hatırlıyorum. Hırslı ve sadıksın. Ve... Bunu bana yüksek sesle söyletme."

"Söyle," diye fısıldadı genç kadın, dudakları seğirirken.

"Sende de başrol kumaşı var."

Seğiren dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler."

Fox, Hannah'yı gülümsetmiş olabilirdi ama sorunlarının çözülmekten çok uzak olduğunu biliyordu. Genç kadın, yönetmeni seviyordu ama Fox'ın anlayamadığı bir nedenden

ötürü o aptal adam, bir buket kırmızı gülle kızın peşinden koşmuyordu. Bu konuda Hannah'ya nasıl yardımcı olabilir-
di? Yardımcı olmak *istiyor* muydu? Sızıntı yapan yerleri tıka-
mak, sorunları ortaya çıktıkları anda düzeltmek bir balıkçı-
nın doğasında vardı. Hannah'nın yüzde yüz mutlu hissetme-
mesi de onun kitabında büyük bir sorundu. "Seninki bayağı
kuskandı, biliyor musun? Seni almak için otobüse geldiğimde
yani."

Genç kadın başını kaldırdı. Yüzünde umut vardı ama çok
çabuk kayboldu. Fox'ın göğsünde beliren düğümün aksine.
"Hayır, sadece iyi davranıyordu," dedi Hannah, dondurma
yemeye geri dönerek. Fox, sadece çikolatalı taraftan aldığını
fark edip bir dahaki sefer için bunu aklına yazdı.

Bir dahaki sefer mi?

"Hannah, güven bana. Bir adamın gözünü korkutup kor-
kutmadığımı iyi bilirim."

Genç kadın burnunu kırıştırdı. "Kıskanmakla korkmak
aynı şey midir?"

"Evet. Erkekler, özellikle de bendeniz gibi aşırı seksi diğer
erkekler tarafından korkutulduklarında..."

Hannah alaycı bir şekilde güldü.

"... kendilerini kanıtlamaya çalışırlar. Üstünlüğü almak
için savaşırlar. Bu doğal bir tepkidir. Orman Kanunu da diye-
bilirsin. Bagajdan çantayı almayı bu yüzden istedi. Omzuna
sardığı kolunu bu yüzden hemen çekmedi." Fox elini terden
buz kesmiş ensesine götürdü. "Benimle kalacak olmandan ve
özellikle sana Çilli dememden hoşlanmadı. Gözü korkmuştu
ve bu yüzden kıskançtı."

Fox, deneyime dayanarak konuştuğunu eklemedi.

Keçi sakallı, gösterişçi ve Los Angeleslı bir adamdan gözünün korktuğunu söyleyecek değildi. Üstüne üstlük adam Rus'tu. Ruslar, yengeç mevsiminde ana rakipleriydi. Sanki o orospu çocuğunu sevmemek için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi.

Tanrı aşkına, çok gergin hissediyordu. "Her neyse, demek istediğim şu ki... seninle ilgilenmiyor *değil*."

"Anlattıkların ilginç," dedi Hannah kaşık ağzındayken. "Ama haklıysan ve Sergei gerçekten kiskandıysa bile eninde sonunda seninle benim aramda hiçbir şey olmadığını ve... orman yasalarına başvurmasına gerek kalmadığını anlayacak." Kaşığı amaçsızca dondurmaya daldırıp duruyordu. "Tabii yattığımızı düşünmesini *sağlarsak* olabilir. Belki de biraz sarsılmaya ihtiyacı vardır."

Telaş ve kaygı, Fox'ın vücudunda hızla dolaşıp parmak uçlarına vardı. Kendini doğrudan tuzağa atmıştı. Hem de kendi kurduğu tuzağa. "Öyle düşünmesine izin veremezsin Hannah."

"Sadece beyin fırtınası yapıyordum." Fox'ın yüzünde bir şey görmüş olmalıydı ki gözlerini kıstı. "Neden *hemen* karşı çıktın ki?"

Fox paniği gizlemeye çalışarak bir kahkaha attı. "Sen... Hayır. Adının benimkiyle anılmasına izin vermeyeceğim, tamam mı? Bu kasabada birkaç gün geçirdiğinde zaten benim ünümü duyacak. Ve inan bana, eğer doğru düzgün bir adamsa, başındaki yarayla ilgilenmiş olmam bile onu yeteri kadar kuskandıracaktır."

Hannah gözlerini kırptırdı. “Eğer doğru düzgün biri adamsa duyduğu her şeye inanmayacaktır. Özellikle de şahsen tanımadığı biri hakkındakilere.”

“Ama duyduklarının çoğu doğru olacak, değil mi?” Bu retorik sorunun cevabının onu rahatsız etmediği izlenimin vermek için gülümsedi. Ama genç kadının daha dikkatli ve yoğun baktığını görünce dikkatini dağıtmak, konuyu kendışanından uzaklaştırmak için anında pişman olduğu başka bir konu açtı: “Ona ilgilendiğini belli etmeyi denedin mi? Bı lırsın, biraz dudak ısırma, biraz kol sıkma falan işte.”

“İğrenç.” Genç kadın onu baştan aşağı süzdü. “Bu numaralar sende işe yarıyor mu?”

Son zamanlarda Fox’a hiçbir numara işlemiyordu. Mesajlaşma ekranının tepesinde zıplayan üç minik nokta dışında. Ve kafa yaralanmaları. Nasıl bir zavallıya dönüşmüştü böyle? “Sen beni boş ver şimdi. Yönetmenden bahsediyoruz. Adam muhtemelen senin hislerin hakkında hiçbir şey bilmiyordur. Ve çoğu erkek, birazcık teşvik edilmeden harekete geçmez.”

Genç kadın görünür bir şekilde eğlenerek başını yana eğdi. “Sen de o erkeklerden misin peki?”

Fox iç geçirip ensesini kaşıma isteğine direndi. “Ben teşvike ihtiyaç duymayacak şekilde yaratılmışım.”

“Doğru,” dedi Hannah, bir duraksamadan sonra. Gözlerinde değişik bir parıltı vardı.

Konuşma buraya nasıl gelmişti? Daha az önce yönetmene duygularını nasıl belli edeceğine dair tavsiye verirken şimdi istemeden kadınlar konusundaki şansıyla övünüyordu. Ha-

rika bir başlangıç, dostum. “Bak, ben ilişki yarışında değilim ve asla da olmayacağım. Ama sen öylesin. Bu yüzden sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Sergei’le flört etmek bir şey...” Eliyle bir kendini bir onu gösterdi. “Benimle yanlış bir şekilde adının anılması başka bir şey. İnsanların bunu var-saymasına izin veremeyiz, tamam mı? Senin iyiliğin için.”

Hannah’nın daha fazla tartışmak, konuyu detaylandırmak istediği belliydi ama neyse ki yapmadı. “Bana ilişki yarışında olmadığını söylemene gerek yok,” dedi dudağını ısırarak. “Evin her şeyi anlatıyor.”

Fox konu değişikliği için minnettar olarak bir kahkaha attı. “Ne?” Genç kadının çenesini hafifçe sıktı. “Kadınların bekleme odası görünümlü evlerden hoşlanmadığını mı düşünüyorsun?”

“Evet. Küçük bir kilim ve bir kokulu mum almak seni öldürür müydü?”

Fox, dondurmayı ve kaşığı onun elinden alıp tezgâhın üzerine koydu. “Kurabiyeni şimdi alamayacaksın.” Sonra onu belinden yakaladı, omzuna attı ve küçük çılgılığı eşliğinde boş odaya gitti. “Nankör bir misafire katlanamam, Çilli.”

“Sana minnettarım! Minnettarım!”

Odasına -evet, Fox çoktan orayı onun odası olarak görüyordu- girdiklerinde Hannah’nın kahkahası aniden kesildi. Yan yana sıralanmış kokulu mumları, katlanmış havluları ve pembe Himalaya tuzu lambasını fark etmişti. Fox bu lambayı turistik bir mağazanın vitrininde görüp Hannah’nın kesinlikle ihtiyacı olacağına karar vermişti ancak şu anda bu yaptığı gözüne aptalca görünüyordu.

Kafasını iki yana salladı ve Hannah'yı omzundan indirip nazıkçe çift kişilik yatağa bıraktı. Yüzüne düşüp bir gözünü örten saçları kalbinde bir sızı oluşmasına neden oldu. "Ah Fox..." diye mırıldandı genç kadın, odadaki eşyaları incelerken.

"Abartılacak bir şey yok," dedi Fox çabucak, kapı pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. Yatağa doğru gidip onu biraz daha kızıştırmanın, parmak uçlarını kalça kemiğiyle beli arasındaki bölgede gezdirmenin ve öpmek on da iyi bir fikirmiş gibi gelene dek onunla flört etmenin ne kadar kolay olacağını kesinlikle düşünmüyordu.

Bu dansın hareketlerini çok iyi biliyordu ama hiçbir bir arkadaşla yapılacak şeyler değildi.

"Dinle." Sesi kendi kulaklarına boğuk gelince biraz alaycı konuşmaya çalıştı. "Benim şimdi *Della Ray*'e malzeme yüklemek için rıhtıma inmem gerek. Yarın denize açılıp cuma geri döneceğiz. Ben yokken evi yakıp da hayatımda ilk kez mum satın aldığımı pişman etme."

"Yakmam, merak etme Tavus Kuşu," dedi genç kadın, dudaklarının köşeleri kıvrılırken. Elini yatak örtüsünde gezdirirken Fox bunların da yeni olduğunu anlamamasını umut etti. "Teşekkürler. Her şey için."

"Her zaman, Çilli."

Fox dönüp odadan çıkmaya yeltendi ama Hannah'nın, "Sadece bilgin olsun diye söylüyorum; seninle yatıyormuş gibi davranmaktan onur duyarım. Kötü şanın falan önemli değil," demesiyle olduğu yerde durdu.

Nefes borusu bir taşla tıkanmış gibi hissettirdiği için Fox'ın tek yapabildiği kafa sallamak ve anahtarlarını alıp daire kapısına yönelmek oldu. "Kurabiyeler dolapta," diye seslendi. Ardından gün ışığına çıktı ve gözlerini kamaştırmasına izin verdi.

Besinci Bölüm

Hannah, babaannesinin kapısının önünde durdu ve AirPods'larını çıkararak "Westport'ta Yürüyüş" adlı çalma listesini susturdu. Çoğu ona okyanusu, korsanları, iskelede mızıka çalan hippileri hatırlatan Modest Mouse, Creedence ve Dropkick Murphy şarkılarıydı. Melodi kesilir kesilmez kapıyı tıklattı ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. İçeriden kapıya doğru yaklaşan Opal'ın kendi kendine, satıcıların binaya girmesine izin veren moronlar hakkında mırıldanması duyuluyordu.

Baba tarafından bir büyükanneye sahip olmak hangi noktada normal gelmeye başlayacaktı acaba? Hannah ve Piper, bir babaanneleri olduğunu bilmeden büyümüş ve geçen yaz onu -yanlışlıkla- keşfetmişlerdi. Opal muhteşem bir kadındı. Şevkli, tatlı ve komikti. Ve Hannah ile Piper'ın babalarıyla ilgili bir sürü hikâyesi vardı. Peki... Hannah'nın onu ziyarete gelmeyi dört gün ertelemesinin nedeni bu muydu?

Yani evet, ilk çekim mekânındaki işlerle çok meşguldü. Kendi görevlerinin yanı sıra, lise âşıklerini oynayan Christian ile Maxine'in deniz fenerinin önündeki buluşma sahne-

sinin çekimleri için sette olması gerekiyordu. Doğru ruhu bulup sahneyi tamamlamak tam dört gün sürmüştü. Ama gündüzleri sette olsa da akşamları Opal'ı görmeye gitmek yerine Fox'ın boş dairesine gitmeyi seçmişti. Kendi kendine hep birlikte olma bahanesini öne sürerek, kayınvalidesiyle kayınpederini Seattle'a gezmeye götüren Piper'ın dönüşünü beklemeye karar vermişti.

Suçluluk baloncuklarını yok etmek için elini karnına bastırdı.

Ablası kasabaya dönmüştü ve Hannah da bu sabah onu arayıp öğleden sonra Opal'ın evinde buluşmayı teklif etmişti. Ama Piper hâlâ yoktu. Nerede kalmıştı?

Opal kapıyı açtığı anda Hannah boynunu uzatarak koridorun sonunu görmeye çalışıyordu. Yaşlı kadın bir kez, iki kez gözlerini kırptı. Ağzı açık kalmıştı. "Dergi aboneliği satıcısı değilsin. Sen benim torunumsun." Hannah eğildi ve Opal onu kucaklayıp sırtını sıvazladı. "Westport'a ne zaman geldin? Tüh, hiç olmadı bu şimdi. Sana yapabileceğim tek şey jambonlu sandviç."

"Ah, hayır." Hannah başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Ben yemeğimi yedim, yemin ederim. Sadece seni görmeye geldim!"

Babaannesi keyifle kızardı. "İyi o zaman. Hadi içeri gel hadi."

Hannah'nın son gelişinden bu yana dairede büyük değişim geçirmişti. Modası geçmiş mobilyalar, limonlu temizleyici kokusu ve havada asılı kalan yalnızlık hissi kaybolmuştu

Ev şimdi taptaze kokuyordu. Yeni yemek masasının ortasına ayçiçekleri yerleştirilmiş, kanepenin üzerindeki naylon koruyucu kaldırılmıştı. “Vay canına.” Hannah geniş çantasını yere koydu ve Storm Born rüzgârlığını çıkarıp askıya astı. “Dur tahmin edeyim. Piper’ın bununla bir ilgisi var.”

“Doğru bildin.” Opal ellerini beline dayadı. Güzelleştirilmiş yaşam alanını incelerken yüzünde memnun ve gururlu bir ifade vardı. “O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.”

Ablasına duyduğu sevgi, Hannah’nın suçluluğunun yanında yerini aldı fakat maalesef onu gölgede bırakamadı. Son yedi ayda Opal’la yalnızca birkaç kez telefonda konuşmuş, Noel’de de kartpostal göndermişti. Kadını sevmediğinden değildi. Onunla gerçekten iyi anlaşıyordu. Geçen yaz Opal için Woodstock Festivali temalı bir çalma listesi oluşturmuştu ve bu sayede ikisi arasında bir bağ kurulmuştu. Şimdi bile babaannesinin evinin davetkâr havası onu sarıyor ve içini ısıtıyordu.

Sadece... Opal bir noktada kaçınılmaz olarak tek oğluyla, yani Hannah’nın öz babasıyla ilgili hikâyeler anlatmaya başlıyor ve bu birazcık rahatsız edici oluyordu.

Hannah, babasını hiç hatırlamıyordu. Kral yengeç balıkçısı olan Henry, Bering Denizi’nin dibine çekildiğinde o sadece iki yaşındaydı. Piper, adamın gülüşünü, enerjisini hatırlayabiliyordu ama Hannah’nın zihninde tek bir anı bile yoktu. Melankoli, sevgi ya da nostalji yoktu.

Piper için Henry’nin barını restore etmek, kendini tanıma ve babasının anısıyla bağ kurma yolculuğu olmuştu.

Hannah ise Piper'ın bu yolculuktaki destekçisiydi yalnızca.

Elbette haftalar süren el emeğinden sonra sonucu görmek, özellikle de adı Cross ve Kızları olarak değiştirmek tatmin edici olmuştu ama Hannah hiçbir zaman kalbinin duygularla dolup taşıdığını hissetmemişti. Bu yüzden Opal ne zaman babasının fotoğraflarını gösterse ya da telefonda onunla ilgili bir hikâye anlatsa Hannah duygularının donup donmadığını düşünmeye başlıyordu. Bir Heartless Bastards şarkısını dinlerken ağlayabiliyor ama söz konusu öz babası olunca hiçbir duygu hissedemiyordu.

Hannah, yeni çivit renkli kanepede Opal'a katıldı ve avuçlarını kot pantolonunun üzerinden dizlerine bastırdı. "Aslında çalıştığım yapım şirketi bir kısa film çektiği için buradayım. Ticari amaç gütmeyen bir aşk filmi."

"Film çekimi mi?" Opal yüzünü buruşturdu. "Westport'ta mı? Kasabalıların bundan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Ah, merak etme, bunu önceden düşündüm. Mümkün olduğu kadar çok kişiye figüranlık teklif ettik. Yerliler bir filmde görünebileceklerini anladıklarında her şey sorunsuzca halloldu."

Opal keyifli bir ses çıkararak onun bacağına vurdu. "Bu senin fikrin miydi?"

Hannah atkuyruğunu kabarttı. "Evet, hanımefendi. Yönetmenime, özgünlük için kasabalıları dahil etmenin kendi fikri olduğunu düşündürdüm. Neyse ki güçlerimi kötülük için kullanmıyorum; yoksa herkesin başı büyük belaya girerdi."

Kariyerinde ilerleme kaydedebilmek için güçlerini kullanabilseydi ne harika olurdu. Prodüksiyon sürecinde işleri yoluna sokmak onun için çok kolaydı. Kişisel çıkar yoksa risk de yoktu. Ama müzik koordinasyonuna geçiş yapmak çok daha korkutucuydu. Çünkü bu onun için önemliydi.

Hem de çok.

Opal güldü ve Hannah'nın bileğini sıkmak için uzandı. "Ah tatlım, sendeki bu kıvılcımı çok özlemişim."

Kilitte dönen anahtarın sesiyle Hannah hızla kafasını çevirdi, Opal da mutlu bir şekilde el çırpı. Piper daha kapıdan içeri girmeden Hannah kanepeden fırlayıp onun kollarına atladı. Kendini hafif hafif hissettiren gerginlik tüm hücrelerinden sızarken Piper'a sarılmak, en güzel anılarıyla dolu bir odaya girmek gibiydi. Kolları tül den yapılmış tulumu, aşırı yüksek topukları ve pahalı parfümü, Hannah'ya sanki yeniden Bel-Air'daki evlerinde Piper'ın odasının zemininde oturup mücevher koleksiyonunu düzenliyorlarmış gibi hissettirmişti.

Opal telefonundan kamera uygulamasını açmaya çalışıp başarısız olurken kızlar mutlulukla gülüp daire çizerek zıpladılar.

"Buradasın." Piper burnunu çekerek Hannah'yı sıkıca sarı. "Benim mükemmel, güzel, hippie kalpli küçük kardeşim. Kendini bu kadar özletmeye nasıl cüret edersin?"

"Ben de aynısını sana söyleyebilirim," dedi Hannah, ablasının omzunda boğuk çıkan sesiyle.

Kızlar yüzlerini birbirlerinden çok farklı şekillerde silerek

ayrıldılar. Piper *eyeliner*'ı bozulmasın diye serçe parmağının ucuyla dikkatlice mükemmel birer U çizirken Hannah hızlıca siliverdi. Ardından kol kola girip kanepenin etrafından dolandılar ve birbirlerine yapışık şekilde oturdular. "Eee, buraya ne zaman taşınıyorsun?" diye sordu Piper, hâlâ biraz duygulu olan sesiyle. "Mesela... yarın mı?"

Hannah iç çekerek kafasını kanepenin arkasına yasladı. "Bir yanım bu fikir hiç de fena değil diyor. Disc N Dat'teki işimi geri alıp sonsuza kadar sizin evdeki misafir odasını işgal edebilirim." Piper'in payetli tulumla sarılı gövdesini dürttü. "Ama korkarım LA beni kendine çekiyor. Hayalimdeki kariyerin beklediği yer orası."

Piper onun saçlarını okşadı. "Bu konuda ilerleme kaydettin mi peki?"

"Yakın zamanda olacak." Hannah yanağının içini ısırdı. "Sanırım."

Opal öne eğildi. "Hayalindeki kariyer mi?"

"Evet." Hannah daha dik oturdu ama ablasından uzaklaşmadı. "Film müzikleri yapmak istiyorum."

"Ah, enteresan!" dedi Opal ışıldayarak.

"Teşekkürler." Hannah saçının bir tutamını kenara çekti ve alnındaki bandajı onlara gösterdi. "Ama maalesef ilk adımda başıma böyle bir şey geldi." Piper ve Opal kafasına endişeyle baktılar. "Sorun yok, canım yanmıyor." Hafifçe gülüp saçının yine yüzüne düşmesine izin verdi. "Fox yarama ilaç sürüp bana dondurma verdi."

Kısacık ve belli belirsiz bir an için Piper kaskatı kesildi ve koruyucu abla havasına büründü. "Ah, öyle mi?"

Hannah gözlerini devirdi. "Fox'la kalmam senin fikrindi, hatırlatırım."

Piper somurtarak, "Ama hemen vazgeçmiştim," dedi. "Bir şey yaptı mı?"

"Hayır!" dedi Hannah tiz bir sesle, genç adamın yapılı omzunu hâlâ karnında hissedebildiği gerçeğine aldırmadan. "Onun hakkında sanki bir tür kadın avcısıymış gibi konuşmayı bırak. Böyle şeyleri kendi başıma anlayabilecek kadar yetişkinim. Ayrıca Fox bana tam bir beyefendi gibi yaklaştı."

"Bir süredir kasabada değildi," diye homurdandı Piper, tulumunu düzelterek.

"Odam için bir Himalaya tuz lambası almış."

"Doğrudan üstüne atlasaymış bari!" dedi ablası tükürükler saçarak.

"Biri bana burada neler olduğunu açıklayabilir mi acaba?" Opal sandalyesini onlara yaklaştırdı. "Beni de sohbete dahil edin. Erkekler hakkında konuşmayalı asırlar oldu."

Hannah babaannesine döndü. "Sohbet edilecek bir şey yok. Kadınları biraz fazla... seven bir adamla arkadaş oldum. Ama bana o gözle bakmayacağı en başından kararlaştırıldı."

"Ona Fleetwood Mac albümünden bahset," dedi Piper, Hannah'nın dizine kuvvetlice vurarak. "Hadi, anlat."

Hannah tavana bakıp keskin bir nefes verdi. Aslında bunu, albümü nasıl aldığını düşündüğünde içinde meydana gelen tuhaf hisleri saklamak için yapmıştı. "Öyle abartılacak bir şey değil, gerçekten." *Yalancı*. "Geçen yaz hep birlikte Seattle'a gitmiştik. Ben, Piper, Fox ve Brendan. Bir ara ayrıldık

ve Fox beni bir plak fuarına götürdü. Orada bana seslenen bir albüm buldum. Fleetwood Mac'in *Rumours* albümüydü." Sinir sistemini yatıştırmak için açıklamayı gereksiz yere uzatıyordu. "Ama çok pahalıydı. O zamanlar Pipes'la bütçemiz kısıtlı olduğu için alamamıştım."

"Ve sonra, Hannah'nın Los Angeles'a dönmek için kasa-badan ayrılacağı gün albümü bizim verandada bulduk. Fox ondan habersiz fuara geri gidip albümü satın almış."

Opal'ın dudakları O şeklini aldı. "Ayy, bu çok romantik."

"Hayır. Hayır, yanlış anlıyorsunuz hanımlar. Sadece kibarlık ediyordu."

Piper ve Opal ondan çok daha iyi biliyormuş gibi bakıştılar.

Hannah'nın bir yanı onları suçlayamıyordu bile. Fox'ın onun için o albümü satın alması, yüzde yüz arkadaşça olarak tanımlanabilecek bir şey değildi. Evde plaklarını sergilediği asma rafta tüm onuruyla oturan albümün önünden her geçtiğinde fuarda onu görüp nefes nefese kaldığı, parmaklarını kenarlarında dolaştırdığı anı hatırlıyordu. Fox'ın, omuzlarına sardığı kolunun sıcaklığını ve kalbinin dengesiz atışlarını da hiç unutmamıştı. O gün hayatında ilk kez, yalnız kalmayı istemek yerine, birinin onunla birlikte müziğin en derinlerine dalmasına izin vermişti.

Hannah kendini içten içe sarstı. "Aslında demek istediğimi kanıtlamama yardım ediyorsun Pipes. Eğer beni... arzuluyorsa, altın biletini bana o şekilde vermek için neden gideceğim güne kadar bekledi ki?"

“İyi bir noktaya değindin.”

“Teşekkür ederim Opal. Dava kapanmıştır.”

Piper saçlarının mükemmel şekilde kıvrılmış uçlarını düzeltmeye koyuldu; konunun kapandığını kabul ettiğinin fiziksel işaretiydi bu. “Eee, Los Angeles nasıl? Beni özlüyor mu?”

“Evet. İçinde sen yokken ev daha da büyük geliyor. Çok büyük.”

Anneleri Maureen, yirmi yıldan uzun bir süre önce Henry Cross’ın ölümünün kederiyle Westport’tan ayrılmış ve Los Angeles’a taşınıp bir film stüdyosu için terzilik yapmaya başlamıştı. Orada, yapımcı olarak kariyerinin zirvesinde olan üvey babalarıyla tanışıp evlenmişti ve üçü bir gecede küçük apartman dairesinden, Hannah’nın bugüne dek yaşadığı Bel-Air malikânesine terfi etmişlerdi.

Piper varken orası gerçek bir ev gibi hissettiriyordu ama o Westport’a yerleştiğinden beri Hannah kendini malikâne-de misafir gibi hissediyordu. O devasa saraya ait değildi ve orayla hiç bağlantısı yoktu sanki. Ebeveynlerinin onlardan ayrı bir hayat sürdüğü ortaya çıkmıştı ve Hannah son zamanlarda, kendi mutlu hayatını yaşamak yerine sadece onların hayatını gözlemliyormuş gibiydi.

“Malikânedен ayrılmayı düşünüyorum,” dedi birden. “Aklımda daha başka bin türlü düşünce var.”

Piper vücudunu Hannah’ya doğru çevirip başını yana eğdi. “Ne gibi?”

Konuşmanın odak noktası olmak Hannah için en hafif

tabirle alışılmadıktı. İlgi odağı olmak onu utandırmıyordu aslında ama kendi başına çözebileceği sorunlara herkesi dahil etmenin bir anlamı yoktu, değil mi? Mesela, yalnızlık ve bir şeylerin eksikliği nedeniyle patronunun Westport'a gezi düzenlemesini sağlamak gibi. "Boş ver." Elini salladı. "Brendan'ın ailesiyle işler nasıl gidiyor?"

"Konuyu değiştiriyor," dedi Opal.

"Aynen. Yapma Hannah." Piper kırmızı tırnağının ucuyla onu dürttü. "Bel-Air'dan taşınacak mısınız?"

Hannah omzunu silkti. "Zamanı geldi. Artık... tamamen büyümem gerekiyor. Sürecin yarısında sıkışıp kalmış gibiyim." Brinley'yi düşündü. "Kimse ailesiyle yaşayan bir kızı terfi ettirmeyi düşünmez. Beni düşündükleri bile yok zaten. Eğer yetişkinlere has sorumluluklar istiyorsam bir yetişkin olmalıyım. Ve buna önce kendim inanmalıyım."

"Hanns, tanıdığım en sorumluluk sahibi kişi sensin," dedi Piper kaçamak bir şekilde. "Sergei'e olan ilginin bununla bir alakası var mı acaba?"

"Başka bir adam daha mı var?" Opal iki torununa bakarak içini çekti. "Tanrım, yeniden genç olmak için neler vermezdim."

"O benim yönetmenim. Yani sadece patronum. O cephe-
de hiçbir şey değişmedi," diye açıkladı Hannah. "Kariyerimi ve aşk hayatımı tamamen ayrı tutuyorum ama Sergei'in bana pejmürde bir asistan gibi değil de bir kadınmışım gibi bakmasını istemediğimi söylersem yalan olur."

Seninki bayağı kiskandı, biliyor musun? Seni almak için otobüse geldiğimde yani.

Fox'ın sesi düşüncelerinin arasına süzülüyordu. Hannah son dört gündür herkesi geçici konutlarına yerleştirmek, karavanlardaki malzemeleri boşaltmak ve yerel işletme sahipleriyle görüşmekle meşguldü. Ama Sergei'in farkında olmayacak kadar meşgul olamamıştı. Sette her daim onun farkındaydı. Adam tutkusuyla ön plana çıkan, dikkatleri üzerine çeken bir miknatıstı adeta. Ve o gün Fox'ı gerçekten kıskandıysa bile artık her şeyi unutmuş gibiydi, zira Hannah'ya yine eskisi gibi kibar ve dikkati dağınık şekilde yaklaşıyordu.

İnan bana, eğer doğru düzgün bir adamsa, başındaki yarayla ilgilenmiş olmam bile onu yeteri kadar kıskandıracaktır. Yine Fox'ın kalın, yoğun sesi zihnindeydi. Şu anda onu değil, Sergei'i düşünüyor olmalıydı ama balıkçının ona evinin mutfağında söylediklerini tekrar etmekten kendini alamıyordu. Kötü şöhretinin Hannah'yı da etkilememesi için onunla görünmemesi gerektiğini söylemişti. Bu saçmalığa gerçekten inanıyor olamazdı, değil mi?

"Eh." Piper düşüncelerini böldü. "Yetişkinliğe yeni adım atmış biri olarak sana bunun korkutucu ama bir o kadar da tatmin edici olduğunu söyleyebilirim. Artık sık sık kendime yemek yapıyor ve kot pantolon giyiyorum!" Ablası ağlıyormuş gibi yapınca Hannah bir kahkaha attı. "Ama bunların hiçbirini sensiz yapamazdım Hannah. Asla hayal etmediğim olasılıkları düşünmemi sağladın sen. İşte tam da bu yüzden, her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Yaralanmanın ve kendini pejmürde hissetmenin seni durdurmasına izin verme sakın. Benim kardeşim güvenilir ve yaratıcı

biridir. Ve kimsenin saçmalıklarına katlanmaz. Kahretsin, eğer bu stüdyo sana istediğin şans vermiyorsa başka bir stüdyo verir.” Piper tüm güzelliğiyle gülümsedi. “Küfrettiğim için özür dilerim Opal. Sadece derdimi anlatmaya çalışıyorum.”

“Ben bir balıkçının annesiyim tatlım. Küfür benim için günlük hayatın bir parçasıdır.”

Piper’ın ilk defa onun için yardımcı oyunculuk yaptığı Hannah’nın gözünden kaçmamıştı. Ve bu rol değişimi, ablasının gözlerindeki sıcaklıkla birleştğinde hiç de kişiliğine uymayan bir şey istemesine neden oldu: “Pejmürdelik konusunda bana yardım eder misin? Ama yalnızca bu gece için.” Parmağını *sweatshirt*’ünün yeninde başparmak için yapılmış deliğe soktu. “Kiraladığımız evlerden birinde kast partisi var.”

Ablası elini yavaşça onun koluna koydu ve tırnaklarını hafifçe bastırdı. “Benden seni giydirmemi mi istiyorsun?”

“Sadece bu gece. Elde edebileceğim her türlü profesyonel güvene ihtiyacım var.”

“Aman Tanrım,” dedi Piper nefes nefese. Gözleri dolmuştu. “Sana tam uyacak elbiseyi biliyorum.”

“Gösterişli bir şey istemi...”

“Sus, sus. Tek kelime etme. Bu konuda bana güveneceksin.”

Hannah gülümsedi ve söyleneni yaptı. İçindeki mini minnacık bir kibir zerresi, bu geceki ekip partisinde Sergei’in dikkatini çekmek istiyor ve Piper tarzı bir elbisenin bunu

başarıp başaramayacağını merak ediyordu. Ama süslenmek istemesinin asıl nedeni kesinlikle bu değildi. Bu sektörde bir üst seviyeye geçmek istiyorsa insanların onu ciddiye almasını sağlaması gerekiyordu. Sade ve basit olmak maalesef işe yaramıyordu. Doğru olsun ya da olmasın, Hollywood'da imaj her şey demektir. Süs ve parıltılar, insanların dikkatini çeker ve kulak vermelerini sağlardı. Kimse Piper'dan ya da Brinley'den, pipetlerini tutmalarını ya da kahvelerini saat yönünün tersine karıştırmalarını istemezdi, değil mi? *Evet, senden bahsediyorum Christian.*

Brinley'nin, doğru düzgün bir şekilde ödeme almadan stüdyodaki tüm ağır işleri üstlenmesini de istemiyorlardı. Hannah uzunca bir süre, maaş çekinde yazan miktarı önemsememişti. Sonuçta ailesiyle Bel-Air'da yaşıyordu. Tam zamanlı hizmetçileri ve Arka bahçelerinde olimpik bir yüzme havuzu vardı. Üvey babasının koruması altına geri döndüğünden beri, maaşı bitip de paraya ihtiyacı olursa istediği kadarını elde edebiliyordu. Ancak yetersiz kazancı giderek bir prensip meselesi haline gelmişti. Hannah'nın -ve tabii Latrice'in- gece gündüz çalışmaları olmadan bu mekân değişikliğini asla yapamazlardı. Fakat fark şuydu ki Latrice hak ettiği ödemeyi almıştı.

Başarı için giyinip süslenmek, son zamanlarda yaptığı sıkı çalışmaya kıyasla neredeyse çok kolay görünüyordu ama denemekten zarar gelmezdi, değil mi?

Opal, Hannah'yı düşüncelerinden kurtararak, "Bu film müziği ve Fleetwood Mac konuşmaları bana bir şeyi hatırlattı," dedi. "Size bir şey göstereceğim kızlar."

Babaanneleri ayağa kalktı ve hızlı adımlarla oturma odasının diğer tarafına giderek kitaplığının tepesinden ince, mavi bir dosya aldı. O dosyada her ne varsa babasıyla ilgili olduğunu bilen Hannah'nın midesi bulanmaya başladı. Büyükanesini ziyaret etmenin en korktuğu kısmı gelip çatmıştı işte: Piper ile Opal, Henry'le ilgili bir şeylere bakıp gözyaşlarına boğulurken Hannah onları anlamaya çalışır, başaramayıp kendini taştan bir heykel gibi hissedirdi.

“Geçen hafta sonu kızlarla Blow the Man Down'daydım. Henry'nin eski gemi arkadaşlarından biri bunları oraya getirdi.” Kadın, dışarıda olduğu kısmı gururla söylerken Piper'a göz kırpmıştı. Oğlunun vefatından dolayı duyduğu üzüntü Opal'ı senelerce evine hapsedmişti. Sonra Piper gelip ona havalı bir saç kesimi ile yeni kıyafetler vermiş ve kadını kasabalıyla en baştan tanıştıırıp sosyalleşmesini sağlamıştı Hannah, oluşturduğu çalma listelerinin de bunda bir katkısı olduğunu düşünmeyi seviyordu. “Bunlar babanız tarafındar yazılmış,” dedi babaannesi dosyayı açarak.

Kızlar eğilip gözlerini kısarak, yılların etkisiyle sararıp lekelenmiş birkaç kâğıdı kaplayan küçük el yazısına baktılar.

Piper, “Mektup mu bunlar?” diye sordu.

“Şarkılar,” diye mırıldandı Opal, parmak ucunu birkaç cümlemin üzerinde gezdirerek. “Daha doğrusu gemici şarkıları. Gençliğinde bunları evde söylerdi. Kendisinin yazdığını bile bilmiyordum.”

Hannah içinde neredeyse isteksiz bir ilginin tomurcuklandığını hissetti. Babasının bir fotoğrafı ya da bir hatırası

sayesinde bir çeşit duygu dalgasına kapılabileceğine dair birkaç kez umutlanmıştı ama bu asla gerçekleşmemişti. Şimdi de gerçekleşmeyecekti. “İyi şarkı söyler miydi?”

“Kalın bir sesi vardı. Güçlü. Yoğun. Gülüşüne çok benziyordu, insanın içine işlerdi.”

Piper keyifli bir ses çıkararak dosyayı aldı ve sayfaları karıştırdı. “Hannah, bunları sen almalısın.”

“Ben mi?” Hannah zihinsel olarak irkildi ama Opal’ın hatırına sesini yumuşatmaya çalıştı. “Neden ben?”

“Çünkü bunlar şarkı,” dedi Piper, böyle bir soru sorduğu için delirdiğini düşünüyormuş gibi. “Senin en sevdiğin şey.”

Opal uzanıp Hannah’nın dizini ovuşturdu. “Belki de müzik sevgini Henry’den almışsındır.”

Hannah bunu neden bu kadar inkâr etmek istiyordu?

Nesi vardı böyle?

Hayır demek istiyordu. Kelime dilinin ucundaydı. *Hayır, pek çok müzik türüne olan aşkım sadece bana ait. Kimseyle paylaşmam. Bu sadece bir tesadüf.* Ama bunun yerine kafa salladı. “Tabii. Ben... ben bir süreliğine bunları alıp okumak isterim.”

Opal ışıldadı. “Harika.”

Hannah dosyayı ablasından alıp kapağını kapattı. Henry konusunu da kapatmak için tanıdık bir çaresizlik hissediyordu. “Pekâlâ Pipes. Bizi yeterince merakta bıraktın. Şimdi Brendan’ın ailesinden bahset. Müstakbel kayınpederinle ve kayınpederinle zaman nasıl geçiyor?”

Ablası bakımla parıldayan uzun bacaklarını üst üste ata-

SENİNLE TANİŞANA DEK

rak kanepede arkasına yaslandı. "Peki, anlatayım. Bildiğiniz gibi, Brendan teknede olduğu için onları bu hafta Seattle'a gezmeye götürmüştüm. Orada geçireceğimiz tüm zamanı önceden planladım, saniyesine kadar."

"Eee?" dedi Opal.

"Sonra tüm planlarımın... alışveriş odaklı olduğunu fark ettim." Sesi kaygılı bir fısıltıya dönüştü. "Ve Brendan'ın annesi alışverişten nefret ediyormuş."

Opal ve Hannah kahkahalara boğuldular.

"Kim alışverişten nefret eder ki?" Piper elleriyle yüzünü örterek sızlandı.

Hannah elini kaldırdı ama ablası bir vuruşla onu indirdi.

"Tanrı'ya şükür ki Brendan bu gece eve geliyor. Onları eğlendirecek bir şeyler bulmakta çok güçlük çekiyorum doğrusu. Annesiyle sayamayacağım kadar çok defa yürüyüşe çıktık, Hanns. Sonu hiçbir yere varmayan pek çok yürüyüş."

Hannah'nın karnındaki beklenti kelebeklerinin, Brendan gibi Fox'ın da bu gece eve dönecek olmasıyla hiçbir alakası yoktu. Sadece arkadaşını tekrar göreceği ve dairede yapayalnız olmayacağı için heyecanlıydı.

Piper bir ona bir Opal'a baktı. "Bana biraz fikir verir misiniz?"

Hannah bir süre düşündü ve yardımcı oyuncu rolünü ikinci bir deri gibi kolayca üstüne geçirdi. "Sana Brendan'ın çocukken en sevdiği yemeği nasıl pişireceğini öğretmesini iste. Kendini faydalı hissedecektir. Ayrıca doğum günleri ve diğer özel günlerde kullanacağın bir tarif hiç de fena olmaz, değil mi?"

“Bu dâhice,” diye ciyakladı Piper, kollarını boynuna dolayıp onu koltuğa yatırarak. Opal onları izlerken gülüyordu. “Müstakbel kayınvalidemle aramda kesinlikle bir bağ oluşacak. Sensiz ne yapardım, Hanns?”

Hannah burnunu ablasının derisine bastırıp kokusunu içine çekti. Zihninin gerisinde Cyndi Lauper’ın “Time After Time” şarkısı çalıyordu. Bu şekilde kalmak, birilerini destekleyen kişi olmanın verdiği rahatlık hissinin tadını çıkarmak çok cazipti. Aslında bunda yanlış bir şey yoktu ve bu rolü seviyordu. Ama rahat olmak onu çok uzun süre ikinci kemancı pozisyonunda tutmuştu... ve bu gece nihayet orkestrayı yönetme vakti gelmişti.

Altıncı Bölüm

Hannah elinde bir şişe şarapla kaldırımında yürürken çok yavaştı. Bu salyangoz hızını sekiz santimlik topuklulara bağlayabilirdi ama ilerlemesini asıl geciktiren şey elbisesiydi. Piper kılıfının fermuarını açarken Hannah'nın direkt kafasını iki yana sallamasına neden olan elbise. Kırmızı bir elbise. *Kırmızı!* Gardırobu rahatlık ve işlevsellik temalı olup uyum sorunu yaşamamak adına gri, mavi, siyah ve beyazdan başka bir renk içermeyen, sahip olduğu tek kırmızı eşyalar bir beyzbol şapkası ve bir çift Converse olan biri için bu büyük bir yenilikti. Kırmızı, kombinin içinde patlaması gereken bir renkti. Baştan ayağa bürünülecek bir renk değil.

Ama sonra elbiseyi giymiş ve hayatında ilk kez, birinin haklı çıkmasına bu kadar çok sinirlenmişti. Elbisede bir nevi doksanlar havası vardı ve Hannah'nın içindeki gri kafalı, yaşlı ruha hitap ediyordu. *Fırlama Kızlar*'daki Cher'in partide giydiği mini elbiseyi anımsattığını söylediğinde Piper da ona katılmış ve saçlarını düzleştirirken belki kırk sekiz defa, "E duraksadım ama!"¹ demesini istemişti.

¹ Filmin havai kadın karakteri Cher, yolda "Dur" işaretini görmezden gelip geçerken alaycı bir şekilde, "E duraksadım ama!" der. (çn.)

Çoğu sektörde böyle bir kıyafet uygunsuz kabul edilirdi, ancak eğlence sektörü diğerlerinden tamamen farklıydı. Gecenin sonunda koridorlarda... ya da herkesin ortasında yiyişen ekip üyeleriyle karşılaşmak asla sıradışı bir şey değildi mesela. Alkol zaten hiç eksik olmaz, ara sıra da işin içine uyuşturucu dahil olurdu. Ama ertesi sabah herkes stüdyoda belirip işini yaptığı sürece bunlar sorun kabul edilmezdi. Yargılayıcı sözler ve dedikodular kaçınılmaz olsa da iş saatleri dışında profesyonel davranmamak sizi bir parya olmaktan kurtarıp çetenin bir üyesi haline getirirdi.

Hannah, kiralık evden bir blok öteden bile loş pencerelerde oyuncuların ve ekibin silüetlerini görebiliyor, müziğin hafif gürültüsüyle yüksek kahkahaları duyabiliyordu. Eğlence sektöründeki partilerin -bu akşamki gibi küçük ölçekte olsalar dahi- ne kadar rahatsız edici olabileceğini bildiğinden, şikâyetleri önlemek için kasabanın dış mahallesi sayılabilecek bir yerden ev tutmuştu. Ve saat daha on bile olmamasına rağmen ön bahçede sızıp kalmış kişiyi gördüğünde buna şimdiden şükretti.

Hannah alçak bir ısıklık sesiyle stajyerin üstünden atladı, muhteşem olduğunu inkâr edemeyeceği ayakkabılarıyla basamakları tırmandı -ayak parmaklarının üstünde parlak minik fiyonklarla bu kadar havalı hissedeceğini kim bilebilirdi?- ve kimsenin duymayacağını bildiği için zili çalmaya zahmet etmeden kapıyı açtı. Fox'ın evinden çıkmadan önce banyo aynasında kendine kısa bir moral konuşması yapmıştı. Bu arada bahsi geçmişken, banyo naneli ağız bakım suyu

ve sanki... zencefilli uçucu yağ gibi ilginç bir şeyin çarpışması gibi kokuyordu.

Fox uçucu yağ mı kullanıyordu?

Peki Hannah neden doğrudan kaynağından koklayabilmek için onun odasına gidip bir koku makinesi olup olmadığı kontrol etmeye o kadar heveslenmişti?

Kendi kendine sabırsızca dilini şaklattı ve çalma listesinden sorumlu kişiyi bulma dürtüsünü zorla bastırarak eve girdi. Eğer kendini tutmasa tüm geceyi bir köşede oturup bir sonraki mükemmel şarkıyı düşünerek geçirebilirdi. Muhtemelen, çılgın haftanın ardından herkesi biraz sakinleştirmek için biraz Bon Iver çalardı. Fakat bu gecelik görev bu değildi.

Bu yüzden ambient tekno ezgilerine razı olarak paltosunu çıkarıp en yakın sandalyenin üstüne attı ve birkaç ses mühendisine el sallayıp çoğunluğun toplandığı oturma odasına giden koridorda yürüdü.

O, odaya girer girmez şarkı bitti. Ya da hepsini kafasında kurmuş olabilirdi çünkü içeri adım attığında herkes -gerçekten herkes- dönüp kapıya baktı. Bir başrol böyle hissediyorsa Hannah yardımcı oyuncu olmayı yeğlerdi.

Ama hayır. Artık o durumdan memnun değildi, değil mi? Avuç içleri yapış yapış olsa ve böyle sıradan bir gece için özel tasarım bir kokteyl elbisesi giydiğinden dolayı kendini bir pislik gibi hissetse de işi yüz­süzlüğe vurup plana devam etmekten başka seçeneği yoktu.

"Resmi kıyafet notu alan tek kişi ben miyim?" Bir grup saç ve makyaj sanatçısının kot pantolon ve tişörtlerine bakıp üzölme numarası yaptı. "Ne kötü."

Birkaç kişi güldü ama sonra herkes içkilerine ve sohbetlerine geri dönerek Hannah'nın nefes almasına izin verdi. Eh, kendi de biraz sıvı cesaret alsaydı iyi olurdu. Bir içki içecek ve sonra hayatının en profesyonel hamlesini yapacaktı. Yani öyle umuyordu.

Gözleri, odanın köşesindeki bir bar arabasında duran likör ve diğer içecekleri bulunca oraya yöneldi; kendine ne kadar hafıfsıklet olduğunu, içkide aşırıya kaçmaması gerektiğini hatırlatmayı ihmal etmedi. Hâlâ geçen yaz şaraphane-de Piper'la tadım yaptıkları günün etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Christian yanına gelerek, "Selam," dedi sıkılmış bir sesle. "Ne içiyorsun? Umarım zehirdir."

Hannah dudaklarını büzerek çeşitli içki şişelerini inceledi. "Sana bir kişilik kazandırmak için ne içebilirim?"

Dikkatle elbisesini inceleyen genç aktör alaycı ama takdir dolu bir nefes verdi. "Eee, biraz çabalamaya mı karar verdin?"

"Sen de aynısını yapar mısın lütfen? Bu sabah dört satırlık diyalogu başarıyla tamamlamak için on altı çekim yapmanız gerekti."

"Mükemmelliği aceleye getiremezsin." Christian sabırsız bir ses çıkarıp kırmızı plastik bardaklardan bir tane kaptı. "Ne içmek istersin, asistan? Senin için hazırlayacağım."

Hannah'nın ağzı açık kaldı. "Benim için içki mi hazırlayacaksın?"

"Kendini bir şey zannetme." Bardağa votka dökerken onu bir kez daha süzdü. "Ya da kıcını. O elbise biraz dar."

“Keşke sen de bu elbiseye uyacak kalçalara sahip olsaydın.”

Genç adam bardağa biraz greyfurt suyu ve buz ekledikten sonra hazırladığı içeceği onun eline tutuşturdu. “Senden hoşlanmaktan nefret ediyorum.”

“Senden nefret etmekten hoşlanıyorum.”

İkisi de gülmemek için gözle görülür bir çaba sarf ettiler.

“Hannah?” Christian ve Hannah aynı anda dönünce Sergei, Brinley ve bir grup kamera önü yıldızının yaklaştığını gördüler. Aralarında Maxine ve filmdeki en iyi arkadaşı da vardı. Ve Sergei ilk defa ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyordu. İçkiyi tutan elini gevşekçe bacağına doğru indirip bakışlarını kısa bir an için onun eteğine yöneltirken, “Sen... elbise giymişsin,” dedi. “Christian’la laf dalaşı yaptığını görmeseydim seni tanıyamazdım.”

“Gerçekten de Hannah etraftayken yüzümde belli bir dehşet ifadesi oluyor, değil mi?” dedi Christian, onu dirseğiyle tembelce dürterek.

“Evet. Harika görünüyorsun,” dedi Brinley, gözleri telefonunda olmasına rağmen.

“Teşekkürler.” İlgi odağı olmak, (zehirli olmadığını umduğu) içkisinden bir yudum almak istemesine neden oldu ve votka boğazını yakarak midesine indi.

Onu konuşmaya teşvik eden şey kırmızı elbisesi veya sinirlerini hızla körelten içki olabilirdi. Ya da günün erken saatlerinde Piper’dan duyduğu yüreklendirici sözler. Ama şu anda Hannah’nın tek bildiği, istediği şeyi hemen dillen-

dirmesse asla dillendiremeyeceğiydi. “Brinley,” deyiverdi birden, bardağındaki buzlar tıkırdamayı kessin diye kendi bileğini sıkıca kavrayarak. “Film müzikleri konusunda sana herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim acaba?” Sonra hemen ekledi: “Tabii senin yardıma ihtiyacın yok. Sadece senden ve müzik yapım sürecinden bir şeyler öğrenmeyi umuyorum.”

Oluşturdukları insan çemberine bir sessizlik çöktü.

İnsanların partileri sektörde yükselmek için bir şans olarak kullanması alışılmadık bir durum değildi. Fakat karma bir şirketteki bir kişisel asistanın, kendinden çok daha üst basamaklarda olan birinden bir şeyler rica etmesi görülmemiş şeydi. Belki de beklemesi ya da Sergei ve Brinley’le yalnız konuşmak istemesi çok daha iyi olurdu. Ama bu isteğini resmi olarak değil de gelişigüzel bir şekilde iletirse müzik koordinatörünün daha mantıklı bulacağını ummuştu. İşini çalmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu.

“Ah...” Brinley yavaşça gözlerini kırpıştırıp ona yeni bir ilgiyle baktı. “Müzik yapımı, uzun vadede takip etmeyi umduğun bir yol mu?”

“Henüz o kadar ileriye düşünmedim,” dedi Hannah nefesini bırakarak. “Ama süreç hakkında daha fazla şey öğrenmeyi ve benim için uygun olup olmayacağını görmeyi çok isterim.”

Brinley bir an topuklarının üzerinde sallandı, sonra omuz silkip bakışlarını telefonuna geri çevirdi. “Gözlem yapman benim için sorun olmaz. Tabii Sergei seni bırakabilirse.”

Onu incelerken alnı kırıışmış Sergei'in alışılmadık bir şekilde sessiz kalması Hannah'yı şaşırtmıştı. Brinley adını söyleyince adam sanki kendi sessizliğinin farkına varmış gibi irkildi. "Benim için sette hayati bir önemin var Hannah. Bunu biliyorsun." Yönetmeninden bu sözleri duyunca Hannah yanaklarının kızarmasına engel olamadı. *Benim için hayati önemin var.* Neredeyse içki bardağını yanaklarına bastıracaktı. Bu esnada sessizlik uzadı ve Sergei parmağını fitilli siyah kazağının uzun boğazının iç kısmında gezdirdi. "Ama ikisini birden idare edebilirim dersen itiraz etmem."

Hannah gözlerinin ani bir ısıyla yandığını ve göğsünün beklenmedik bir gururla dolduğunu hissetti. Rahatlama -ve açık bir başarısızlık korkusu- uzuvlarını öyle bir hızla sardı ki neredeyse bardağını düşürecekti. Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirerek Sergei ve Brinley'ye başıyla teşekkür etti.

"Çekimler arasında kim bana kahve getirecek peki?" diye yakındı Christian.

Neyse ki çemberdekilerin toplu kahkahası ve homurdanmaları gerginliği kırdı ve konu pazar sabahının gündemine çevrildi. Limanda Christian ile Maxine'in öpüşme sahnesini çekmek için havanın açılmasını bekliyorlardı ve raporlara göre sonraki birkaç gün güneşli geçecekti.

Sergei, sahnenin geniş ve kapsamlı bir tarifini küçük kalabalığa aktarırken Hannah zihnindeki müzik kataloğunu karıştırarak doğru şarkıyı, doğru duyguyu tespit etmeye çalıştı... ve hiçbir şey bulamayınca küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadı.

SENİNLE TAVUŞANA DEK

Aklına tek bir şarkı gelmemiştir.

Bu çok garipti.

Sonunda beklediği fırsat eline geçmişken, her durum için doğru şarkıyı bulma yeteneğini mi kaybediyordu? Plakçalar kullanabilecek yaşa geldiğinden beri sahip olduğu, müzikle atmosferi uyuşturabilme özelliği artık olmazsa ne yapardı?

Bu düşünce Hannah'yı o kadar rahatsız etti ki Christian'ın içkisini tazelediğini fark etmedi bile. Hem de iki defa. Elektronik müzik, nabzının temposuna uyarken içinde bir dans etme dürtüsü hissettiğinde içkiyi artık bırakması gerektiğini anladı. Ama ne yazık ki bunun için artık çok geçti. Damarlarında kanla birlikte keyifli bir vızıltı akarken kendini tamamen kaybetti ve önüne gelenle, Pamplona'da boğaların koşmasından, insanların kulaklarının büyümeyi hiç kesmediği gerçeğine kadar aklına ne geldiyse konuşmaya başladı. Beyni bunun ilginç olduğunu söylüyordu. Belki de öyleydi. Herkes gülüyor gibiydi sonuçta. En sonunda aktrislerden biri onu geçici dans pistine çekti ve Hannah da ayakkabılarını fırlatıp gözlerini yumarak kendini ritme bıraktı.

Neden sonra ensesinin karıncalandığını hissedip gözlerini açtığı anda Sergei'nin odanın karşısından onu izlediğini gördü. Ancak Christian bir soru sorduğunda adamın dikkati hızla başka yöne çevrildi. Hannah da tam bir akılsız gibi davranarak bir makyözden bir içki daha alıp dans etmeye geri döndü.

Ta ki odadaki hava değişinceye dek. İşte o zaman hareketleri yavaşladı.

Biri içeride bir ateş yakmıştı sanki.

Etrafına baktı ve herkesin gözlerinin oturma odasının girişine sabitlendiğini fark etti. Fox eşikte durmuş, bir kolunu kapı pervasına dayamış halde eğlenerek onu izliyordu.

“Yok artık,” diye mırıldandı Hannah, diğerleriyle birlikte bakmak için durarak.

İnsanların tamamen hareketsiz ve sessiz kalması, genç balıkçının gelişinin tek habercisi olmuştu. Zaten başka yolu var mıydı ki? Fox’ın bir partiye girişi, bir köpekbalığının minik balıklardan oluşan bir sürünün içine dalması gibi bir şeydi. Okyanusun esintileriyle saçları dağılmış, bronz teni tuz, güneş ışığı ve sıkı çalışma nedeniyle hafifçe yıpranmıştı. Herkese ve her şeye tepeden bakıyordu. Ukalaydı. Fazlasıyla ukala, fazlasıyla özgüvenli ve fazlasıyla seksiydi. Korkunç derecede seksi.

Yakınlardaki kızlardan biri, “Bu o,” dedi. “Otobüsten inerken gördüğümüz adam.”

“Tanrım, yürüyen fantezi bankası resmen.”

“Benim olacak!”

“Siktir git. Ben çoktan hak iddia ettim bile.”

Fox’ın yanağındaki seğirme onları duyduğunu gösterse de gözleri Hannah’dan ayrılmadı. Ve Hannah... sinirlenmeye başladığını hissetti. Evet, gerçekten kızgındı. Kim bir insan üzerinde hak iddia eder ya da ona fantezi bankası derdi ki? Nasıl olur da Hannah’nın arkadaşını... elde etmenin bu kadar kolay olacağını düşünmeye cüret ederlerdi?

Peki ya gerçekten o kadar kolaysa?

Ya Fox da onlardan birini beğendiyse?

Eh, bu Hannah'yı ilgilendirmezdi. Değil mi?

Kulağına ulaşan daha fazla fısıltıyla Fox'ın gülümsemesinin güç kaybetmeye başlamasını izledi. Ve son dört gündür belki bin defa, kasabadaki ilk gününde genç adamın ona söyledikleri zihninde yankılandı. *Adının benimkiyle anılmasına izin vermeyeceğim, tamam mı?*

Şimdi de Hannah'ya yaklaşırken adımları tereddütlü gibiydi. İnsanlar tarafından izlendikleri için yanına gitmek istemiyor muydu?

Hannah hiç düşünmeden içkisini yakındaki bir pencere pervazına bıraktı ve kararlı bir şekilde genç adama doğru yürüdü. Kan dolaşımındaki gazlı alkol patlaması bu hareketine katkıda bulunmuş olabilirdi ama asıl sebep öfkeydi. Bu kızlar Fox'ı tanımıyordu bile. Kasabada kaldıkları şu birkaç günlük süre boyunca gerçek karakteri hakkında bir şey öğrenmiş gibi de görünmüyorlardı. Bu varsayımlar nereden geliyordu?

Gerçi Hannah da zamanında varsayımlarda bulunmuştu. Bunu inkâr edemezdi.

Tanıştıkları gün ona kaptanın yakışıklı ortağı demişti. Çapkın olduğunu varsaymıştı.

Çoğu mesajlaşmalarından önce ona yalnız olup olmadığını sormuş, cevabını dilini yanağının içinde gezdirerek beklemişti. Sanki bir kızla birlikte olmama ihtimali yokmuş gibi.

Belki de böyle ileri atılmasının nedeni hissettiği ani, ezici özür dileme ihtiyacıydı. Kimsenin Fox'ı yargılamasına izin vermeyecekti. Fox'ın ona yaklaşmaktan çekinmesine de.

Genç adam açıkça nesnelleştirildiği bir odanın ortasında kalmıştı ve Hannah onun çapası olmak istiyordu.

Onu teselli etmek istiyordu.

Tamam, peki, belki biraz da kıskanıyordu. Başka birinin onun üzerinde hak iddia etmesinden rahatsız olmuş olabilirdi ama bunu fazla düşünmek istemiyordu. Bunun yerine dudaklarını yaladı ve ağzı için bir iniş noktası seçti.

Ondan yaklaşık bir buçuk metre uzaktayken, niyetini okuduğunda Fox'ın yüz ifadesinin nasıl değiştiğini gördü. Yakışıklı balıkçının üzerindeki güvensizlik hali yok oldu ve eski yakıcılığı saniyesinde geri döndü. Mavi gözleri karardı ve kirli sakallı kare çenesi gerildi. Hazırdı. Arzulanmaya alışkındı ve böyle bir durumda ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Hannah tam orada, oturma odasının girişinde, ayak parmaklarının ucunda yükselip ağzını onunkine kenetlerken Fox adını fısıldadı. Genç adamın erkeksi dudaklarındaki açlık sarsıcıydı. Sonra ağzı açıldı ve boğulur gibi bir ses çıkarıp öpücüğü derinleştirirken Hannah'nın sırtını kapıya yasladı.

Düşünceleri birbirine karışırken ve yoğun bir sıcaklık kollarını gevşetirken Hannah ne kadar büyük bir hata yaptığının farkına vardı. O, Cennet Bahçesi'ndeki Havva'ydı ve yasak elmadan bir ısırık almıştı.

Yedinci Bölüm

Büyük bir hataydı bu.
Çok büyük.

Ve ne yazık ki Hannah'yı öpmeyi bırakmaya çalışmak beyhude bir çabaydı.

Fox en başta buraya gelmemeliydi. Ama denizde dört gece geçirdikten sonra Hannah'ının orada olmasını umarak daire-sine dönmüş ve bir partiye gittiğine dair bir notla karşılaş-mıştı. Evi yaz gibi kokuyordu ve misafir odasının kapısının arkasında bir giysi kılıfı asılıydı. Fox özel bir kılıfa ihtiyacı olan ne gibi bir giysisi olabileceğini merak ederken bir süre evde volta atmıştı.

Ardından duş alıp bira içmeyi denemişti ama en sonun-da kendini kasaba sokaklarında, genç kadının gitmek için giyinip süslendiği partiyi ararken bulmuştu. Böyle bir yer-de, yabancılarla dolu bir evi bulmak o kadar da zor değil-di. Sokakta sendeleyerek ilerleyen bir herif görüp nereden geldiğini sormuş ve kendine, sadece Hannah'yı kontrol edip eve sağ salım ulaştığından emin olacağını söyleyerek o tarafa gitmişti. Sonuçta ona göz kulak olacağına dair Brendan'a söz vermişti, değil mi?

Ama o küçük, kırmızı elbise...

Fox, elbiseye hem bayılmış hem de varlığının her zerresiyle ondan nefret etmişti.

Çünkü genç kadın onun için giyinmemişti. Onu öperken bile bunu onun için yapmıyordu.

Fox denize açılmadan önce Hannah'nın, yönetmeni kışkırtmak için arkadaşın daha fazlasıymış gibi davranmayı düşündüğünü hatırladı. Fox, o orospu çocuğunu odaya geldiği an fark etmişti. Hannah'nın tüm güzelliğiyle dans ettiği yerden yirmi metre kadar uzaktaydı. Şimdi de hâlâ orada dikiliyor ve öpüşmelerini izliyordu. Ne yazık ki Los Angeleslı kız, kötü itibarla alakalı tüm o sözleri dikkate almamayı tercih etmişti ve şimdi... *Kahretsin.*

Duramıyordu. Şu anda canı tehlikede olsa dahi genç kadını bırakamazdı. Çoktan öpüşmeyi ilerletmişlerdi ve kendine özgü keyif dalgalarını etrafına yaymak Fox için hiç zor değildi.

Tanrı aşkına, tadı inanılmazdı. Meyveli ve kadınsıydı. Ayaklarının yere basmasını sağlıyordu.

Della Ray'den birkaç saat önce inmiş olmasına rağmen ancak şimdi ayakları sağlam bir zemindeymiş gibi hissediyordu.

Onu kapiya çok mu sert bastırıyordu? Dilini bir kadının ağzına sokmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamış, daha da derine inmek için başparmağıyla çenesini aşağı çekmesine neden olan aciliyet, kıskançlık ya da başka binlerce isimsiz duyguya hiç kapılmamıştı. Tanrı aşkına. Tanrı aşkına.

Hiçbir şekilde geçici olamaz yani, tamam mı? Ondan uzak dur.

Kafasında kaptanının sesini duymak Fox'ı gözlerini açmaya zorladı ama Hannah'nın kolların kapalı olduğunu gördü. Sıkıca kapalıydı hem de. Başparmağını boğazında kaydırıp orada oluşan iniltiyi hissetti. Tadına bakmak için canını verebilirdi. İstese bu öpücüğü devam ettirebilir, onu bu partiden alıp eve götürerek yatağına yatırabilir ve sarsıcı bir orgazm yaşatabilirdi. Ne de olsa kadınları baştan çıkarmak onun için zahmetsiz bir beceriydi.

Evet, buna birazcık daha devam etseler genç kadın geceyi onun altında geçirirdi ama bunu gerçekten istiyor muydu? Hayır. Hayır, onun gözü başka bir adamdaydı. İçerideki herkese yalnız kaldıklarında seksin kesinlikle gerçekleştiği izlenimini veriyor olabilirlerdi ama Sergei'i isterken Fox'la yatmak asla Hannah'nın tarzı değildi. O fazla sadıktı. İlkelere bağlıydı. Ve tadı ne kadar çıldırtıcı olursa olsun, dilinin o kararlı darbeleriyle ve gömleğini çekiştiren elleriyle aletini ne kadar zorlarsa zorlasın Fox bunu ondan almayacaktı.

Çünkü Brendan haklıydı.

Hannah geçici olmaktan en uzak şeydi ve Fox sadece kısa vadeli ilişkilere girerdi. Bayağı kısa vadeli. Bu kişisel kural, boş umutlar beslemesine ve yeniden romantik bir ilişkiye sahip olabileceğini düşünmesine engel oluyordu. Kadınlar onu aileleriyle tanıştırmak için evlerine götürmezlerdi. O sadece bir nevi metrestti. Hayatı boyunca tıpkı babası gibi olacağı söylenmişti ve Fox da onunla güzel bir yüzden daha fazlasını

paylaştığını uzun zaman önce doğrulamıştı. Hannah'nın yönetmenini kıskandırmak için mükemmel kişiydi.

Yani evet, bu oyunu sürdürebilirlerdi. Arkadaşlar birbirine yardım etmek için vardı sonuçta. Fakat Fox, kadınlar hakkında yeterince bilgi sahibiydi ve Hannah'nın şu anki zevkinin rol olmadığını anlayabiliyordu. Bunu gereğinden fazla ileri -yani yatağına- götürmediklerinden emin olmak tamamen kendi sorumluluğundaydı.

Bu yüzden, her ne kadar büyük çaba gerektirse de öpücüğü kesti ve ikisi de nefes almaya çalışırken alnını onunkine bastırdı. "Pekâlâ, Çilli," dedi. "Sanırım onu ikna ettik."

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla onunkilerle buluştu. "Ne? Kimi?"

Fox, ilk defa suyun dışındayken kalbinin hızlandığını hissetti. Ne yani? Hannah onu... öpmek istediği için mi öpmüştü? Odaya geldiğinde dans etmeyi nasıl kestiğini ve adeta bir mıknaş tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru nasıl hareket ettiğini düşündü. Her şeyi yanlış mı anlamıştı? Bu yaptıkları, yönetmeni kıskandırma amaçlı değil miydi? "Hannah, ben... Sergei'ne neyi kaçırdığını göstermeye çalıştığımı sanıyordum."

Hannah birkaç kez göz kırptı. "Ah. Ah. Evet, öyle," dedi telaşlı bir fısıltıyla, kafasını birkaç kez sallayarak. "Ne demek istediğini biliyorum tabii. Bir an kafam karıştı, k-kusura bakma." Neden ona bakmıyordu? "Bu kadar... inandırıcı olduğun için teşekkür ederim."

O, Sergei'in izleyip izlemediğini anlamak için yana doğru bakarken Fox'ın midesinde tuhaf bir acı dalgalanması oluştu.

Ah evet, adam bakıyordu. Kesinlikle bakıyordu.

Plan işe yaramıştı.

Fox aniden yumruğunu duvara geçirmek istedi.

Sonra Hannah kıpırdanınca onu hâlâ kollarının arasında, kapıya yaslanmış halde tuttuğunu fark etti ve ereksiyonunu hissettirmeden geri çekildi.

“Sen, şey...” Genç kadın, pembeleşmiş derisini saklamak istercesine boynunun alt kısmını kavrıdı. “... burada olduğumu nereden bildin?”

Fox, “Sarhoş insanların izini sürdüm,” derken, geldiğinde Hannah’nın da elinde kırmızı bir bardak olduğunu hatırladı ve endişeyle kaşlarını çatı. “Sen onlardan değilsin, değil mi? Eğer öyleyse...”

“Dur. Benden faydalanmana yetecek kadar içmedim, Fox. Sadece elektronik müzikle dans etmeme yetecek kadardı.” Bir kahkaha patlattı. “Hem öpücüğü başlatan bendim, unuttun mu?”

“Unutmadım, Hannah,” diye temin etti Fox alçak bir sesle, bakışlarının onun şişmiş dudaklarına kaymasına engel olamayarak. “Bir süre daha kalmak istiyor musun?”

Genç kız başını iki yana salladı. Duraksadı. Sonra yüzünde bir gülümseme tomurcuklandı ve Fox’ın tek yapabildiği sersemlemiş halde onu izlemek oldu. “Yaptım,” diye mırıldandı. “Müzik yapımı için yardım etmeyi teklif ettim ve evet dediler. Bu sefer yere düşüp kafamı da kırmadım.”

Aptal kalp. Aptal, gereksiz kalp, lütfen takla atmayı bırak.

Sorun şuydu ki Hannah birkaç içkiden ve verdiği güzel

haberden sonra hem çok sevimli hem de mutlu görünüyordu. Ve düşünebildiği tek şey onu tekrar öpmek olsa da Fox bunu yapamazdı. Görevini yerine getirmişti, şimdi arkadaşlık statüsüne geri dönmeliydi. Hannah onu orada istiyordu, değil mi? Fox da bu arkadaşlığa değer verdiğine göre davranışlarına dikkat etmeliydi. Nokta.

“Tebrikler,” dedi gülümsemesine karşılık vererek. “Harika bir haber bu. Çok başarılı olacağından eminim.”

“Evet...” Genç kadının kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. “Evet. Başaracağım. Yarın uyanacağım ve şarkılar geri gelecek.”

Şarkılar onun ruh hallerini ve duygularını iletme şekliydi. Her şeyi şarkılarla yorumlardı. Fox bunu geçen yaz öğrenmiş ve yedi aylık mesajlaşmaların ardından ne kadar ciddi olduğunu görmüştü. Şimdi tam olarak ne demek istediğini bilmek kendisini... özel hissetmesini sağlıyordu. “Şarkılar nereye gitti ki?”

“Bilmiyorum.” Dudakları seğirdi. “Belki biraz dondurma yardımcı olur?”

“Eve giderken markete uğrayalım o zaman. Sadece vanilyalı kısım kalmış çünkü.”

“Çikolatalı olmayan kısım mı demek istiyorsun?” Hannah odayı inceledi. “Sanırım veda etmeliyim. Ya da...” Yüzünden tuhaf bir bakış geçti. İsteksizlik gibi bir şeydi ama net değildi. “Ya da seni, şey... insanlarla tanıştıtabilirim. İlgilenenler vardı.”

Onun ne demek istediğini anlamak Fox’ın birkaç saniye-

sini aldı. “Odaya girdiğimde üzerimde hak iddia eden kızları mı kastediyorsun?” Bundan ne kadar rahatsız olduğunu ona göstermemek için alnını öptü. Rahatsız olmamalıydı aslında. İnsanların ona bakışlarını kabullenmişti. “Hiç gerek yok, Çilli. Hadi gidip dondurma alalım.”

Hannah topuklu ayakkabılarının üzerinde üçüncü kez sallanınca Fox onun kafasının cidden iyi olduğundan endişe etmeye başladı. O öpücüğü gerçekten istemiş miydi? Eğer fazla içtiğini bilseydi o kadar uzun süre devam etmesine izin vermezdi.

Fakat konuşması gayet net ve düzgün olduğu için korkuları yatışıyordu. Tabii o topuklularla düşüp boynunu kırması korkusu dışındakiler. Bu yüzden marketten çıkarken önüne geçip onu taşımak istediğini belli etmek için sabırsızca işaret etti. “Bu genellikle kadınlara önerdiğim türden bir yolculuk değil.” Aralarındaki boy farkını kapatmak için dizlerini biraz bükte. “Ama acil servise gitmemiz gerekirse dondurma erir. O yüzden atla.”

Hannah’nın lafı ikiletmeden sırtına atlaması çok hoşuna gitti. Teklifinin altında kötü niyet aramak ya da sırtta taşınmanın saçma olduğunu söylemek için duraksamamıştı bile. Sadece çikolatalı dondurma kutusunu koltuk altına sıkıştırmış ve kollarını gevşekçe boynuna sarmıştı. “Topuklular konusundaki beceriksizliğimi fark ettin, değil mi? Bu çok çılgınca gelebilir ama onları bayağı sevdim. Piper, ne kada-

ra mal olduklarını söylemedi -muhtemelen etiketi kontrol etmemiştir bile- ama astronomik fiyat, giyene kendini pamuk üzerinde yürüyormuş gibi hissettirmeyi garanti ediyor." Fox'ın boynuna doğru esnedi. "Ablamı sırf modaaya uygun diye rahatsız edici ayakkabılar giydiği için yarguluyordum ama bunlar cidden çok rahatmış. Ayrıca bacakları gerçekten uzun gösteriyorlar, Fox. Sadece biraz pratik yapmam lazım."

Pekâlâ, genç kadın sarhoş değildi ama boş muhabbet yapacak kadar içtiği belliydi. Bir sokak lambasının altından geçerken Fox sırtımdan edemedi. "Sana yakışmışlar."

"Teşekkür ederim."

Yakışmış demek az kalırdı. Topuklular, baldırlarını esneterek bacaklarını aynı anda hem narin hem de güçlü gösteriyordu. Fox, avucunun içine mükemmel bir şekilde oturmuş olan o bacaklarda parmaklarını dolaştırmayı ne çok isterdi. Ama güçlkle yutkunup çıplak dizlerinin altındaki tutuşunu güçlendirmekle yetindi. *Ellerini aşağı ya da yukarı kaydırma, pislik.* "Demek müzik yapım sürecine yardım etme isteğin kabul edildi. Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu, boğazı gerilirken. "Sergei ile daha fazla mı zaman geçireceksin?"

Hannah onun sesindeki hafif boğuk tınıyı duyduysa bile duymamış gibi yapmayı seçmiş olmalıydı. "Hayır. Daha çok Brinley'le vakit geçireceğim. Hani sana bahsettiğim şu gerçek hayat başrolü."

Fox'ın göğsünü dolduran baskının bir kısmı dağıldı. "Diğer kadınları öyle adlandırman konusunda sana katılmıyorum. Sanki sen aynı kategoride değilmişsin gibi."

Genç kadın çenesini onun omzuna koydu. "Bu gece o ka-

tegoride olduğumu hissettim aslında. Filmlere yaraşır dramatik öpücüğümle de her şeyi güzelce noktalamıştım.”

“Aynen.” Fox’ın sesi bir fiçinin dibinden geliyormuş gibiydi. Öpücüğün şoku artık dinmişti ve şimdi sadece kasabadaki insanların bunu öğrenmesinin endişesi kalmıştı. *Fox, küçük Bellinger’a hamle yapmış, duydun mu? Zaten an meselesiydi.* “Ben yokken Sergei cephesinde herhangi bir hareketlenme oldu mu?” diye sordu zar zor.

“Ah... hayır. Hiç toprak kazanamadık.”

Onun sesindeki sessiz hayal kırıklığını duymak Fox’ın keskin bir şekilde dönmesine ve dairesine giden merdivenleri ayaklarını vura vura çıkmasına neden oldu. Göğsünde bir kalabalık hissi ve alışmayı hiç istemediği o yabancı kıskançlık belirmişti. Kendini, “Eh, dudak ısırma ve kol sıkma tavsiyemi tamamen reddettiğin için bunu hak ediyorsun,” demeye zorladı.

“Of, hadi ama. Gerçek bir tavsiye değildi ki o, işe yaramazdı. Başka şeylerle gel, Tavus Kuşu.”

Fox’ın ne yapması gerekiyordu? Ona tavsiye vermeyi reddederek anlamsız kıskançlığını belli mi edecekti? Bir an için ona berbat önerilerde bulunmayı düşündü. Mesela, erkeklerin tuhaf deri döküntülerini teşhis etmeyi sevdiği gibi. Ya da kızlar karaoke gecesinde tek erkek olmak gibi. Gerçi Hannah bunlar için fazla akıllıydı. Fox da geçen seferki gibi tavsiyesini görmezden gelmesini ummakla kalırdı.

Neden yine bunu umuyordu ki? Onun arkadaşı olması gerekmiyor muydu?

“Hmm.” Suçluluk duygusunu yutmaya çalıştı ama sadece

yarısı gitti. "Erkekler kendilerini faydalı hissetmekten hoşlanırlar. Çünkü bu, kıymetli alfa erkek gururumuzu harekete geçirir. Ağır bir şey bulup tek başına kaldıramadığını söyleyebilirsin örneğin. Böylece fiziksel farklılıklarınızı ve dolayısıyla onun erkek, senin kadın olduğunu vurgulamış olursun. Erkeklerin belirli şeyleri düşünmek için fazla dürtülmeye ihtiyacı yoktur."

"Seks gibi mi?"

Kahretsin. Fox sanki acı bir şey yemiş gibiydi. Boğazını temizlemeden duramıyordu. Ya da Hannah'yı yönetmenle birlikte düşünmeden. "Doğru," dedi hırlarcasına.

"Kendime not," dedi genç kadın, havaya yazarmış gibi yaparak. "Bir kaya bul. Taşımak için yardım iste. Erkek ruhunu manipüle et. Vay canına, sanırım işi kaptım!"

Fox, Kalem Kol'un bırak bir kayayı, bir çakıl taşını bile kaldırabileceğinden şüpheliydi ama bunu kendine sakladı. "Hızlı öğreniyorsun."

"Teşekkürler." Hannah omzunun üzerinden ona gülümsedi. O kadar sevimliydi ki Fox da ona aynı şekilde karşılık vermekten kendini alamadı. "Denizde vakit nasıl geçti?"

Fox cebinden anahtarlarını çıkarırken derin bir nefes verdi ve dairesininkini bulmak için ay ışığından faydalandı. "Fena değildi. Biraz gergin geçti."

Eğer şu anda kıskançlığın esiri olmasaydı bunu asla itiraf etmezdi. Lanet olsun, bu hiç *iyi değildi*.

Hannah'nın kız arkadaşı olmasını istiyor değildi ki, neden bu duyguyu böyle yoğun hissediyordu?

Hayır, kesinlikle hayır. Kız arkadaş mı? Fox mı? İçinde bir

anlığına beliren umut ışığının gülünç parıltısını daha fazla büyümeden söndürdü. Zaten partideki öpücüğün o kadar uzun sürmesine izin vermesi yeterince kötüydü. Onu kendisiyle birlikte çamura sürüklemeyecekti.

Dairenin eşiğini geçer geçmez Fox kapıyı tekmeleyerek kapattı, Hannah da sırtından aşağı atladı ve elbisesinin yukarı sıyrılmış eteğini düzeltmeye koyuldu. Bu bir nevi işkence olsa da onu izlememek imkânsızdı. Tanrı aşkına, uyluklarının iç kısımlarındaki deri o kadar pürüzsüz görünüyordu ki. Tam yalanmaya layıktı.

“Gerginliğin sebebi neydi?” diye sordu genç kadın, elindeki dondurma kutusuyla onun peşinden mutfığa giderken.

Gerginlik, evet.

Fox, çekmecedен iki kaşık alırken başını salladı. “Herhangi bir sebep yok. Boş ver.”

Hannah gözleri kocaman açılmış ve kızarmış bir halde ada tezgâhına yaslandı. “Brendan mı bir şey yaptı? Ablamın nişanlısı hakkında kötü konuşamam ama sen istersen konuşabiliriz.” Bir saniye geçti. “Tamam, beni ikna ettin. O adamın problemi ne? Bazen çok uyuz olabiliyor. Ayrıca neden sürekli bere takıyor? Kafasına falan mı yapışık, ne yani?”

Fox kendini tutamadan bir kahkaha attı.

Hannah bunu nasıl yapıyordu? Onu kıskançlığın pençelerinden kurtarıp göğsünün bir aidiyet hissiyle dolmasını nasıl sağlıyordu? Şu anda mutfağında yalnız olmaları da gevşemesine büyük ölçüde katkı sağlamıştı. Sadece ikisi vardı. Sadece Hannah. Yalınayak dikilmiş, dondurmanın kapağını açmakla uğraşıyordu ama tüm dikkati ondaydı. Fox onun

içinde kaybolmak istedi. Konu Hannah olunca çok... bencil olabiliyordu. Evet. Arkadaşını tamamen kendine istiyordu. Yönetmenler defolup gidebilirdi.

“Sanırım Brendan yüzünden gergin olduğumu söyleyebilirim,” dedi yavaşça, Hannah’ya adanın öbür ucundan bir kaşık uzatarak. “Ama ben de aynı derecede suçluyum.”

“Kavga mı ettiniz?”

Fox başını iki yana salladı. “Kavga değil. Sadece fikir ayrılığı.” En yakın arkadaşıyla hafta boyunca yağ ve su gibi oldukları düşünülürse bu ifade biraz hafif kalıyordu. Brendan, Hannah ile ilgili rahatsız edici konuyu açmaya devam etmiş, bu da Fox’ın ondan kaçınmasına yol açmıştı. Tabii bunu okyanusun ortasındayken yapmak kolay değildi. Grays Limanı’na varır varmaz ikisi de bir hışım tekneden atlayıp zıt yönlere doğru ilerlemişlerdi. “Brendan’ın şirkete ikinci bir yengeç teknesi eklediğini biliyor musun? Şu anda Alaska’da inşa ediliyor. Hatta bitmek üzere.”

Hannah ilk lokmasını alırken başıyla onayladı. “Piper bahsetmişti, evet.”

Sonraki kısmı yüksek sesle söylemek için derin bir nefes alması gerekti. Daha önce kimseye söylememişti çünkü. “Geçen yaz Piper ve senin buraya geldiğiniz sıralarda Brendan, *Della Ray*’in kaptanı olarak görevi devralmamı istedi. Kendi yeni tekneye geçip yengeç sezonunda daha iyi rekabet edebilmemiz için ikinci bir tayfa oluşturmaya odaklanmak istiyor.”

Genç kadının onu tebrik etmesini, keskin bir nefes alıp

adanın etrafından dolaşarak ona sarılmasını bekledi. Doğrusu, sarılmaya hayır demezdi.

Ama Hannah bunları yapmak yerine kaşığını indirdi ve gözlerinin arkasında düşünceler dans ederken onu ciddiyetle izledi. “*Della Ray*’in kaptanı olmak istemiyor musun?”

“Tabii ki istemiyorum, Hannah.” Güldü. Ensesinde motorlu bir testere vızıldıyordu sanki. “Bana sorduğu için onur duydum. O tekne... bu şehrin tarihinin bir parçası çünkü. Ama ben böyle bir sorumluluk istemiyorum. Brendan beni bunu anlayacak kadar iyi tanıyor olmalı. Sen de beni anlayacak kadar iyi tanıyor olmalısın.”

Hannah gözlerini kırptırdı. “Seni yeterince iyi tanıyorum Fox, evet. Yaptığımız ilk konuşmada, emirlere uymaktan ve maaş çekini alıp ıslık çalarak tekneden uzaklaşmaktan memnun olduğunu söylemiştin.”

Ona verdiği ilk izlenim tamamen doğrudu ama Fox neden bundan nefret etmişti? Ve buna rağmen hâlâ aynı izlenimi devam ettiriyordu. Ama gerçek buydu; bu şekilde mutluydu. Mutlu olmalıydı.

On sekiz yaşındayken balıkçılık dışında bir mesleğe sahip olma hayali vardı. Hatta üniversitede, birlikte işletme bölümünde okuduğu bir arkadaşıyla küçük bir şirket bile kurmuştu. Westport’u da zamparalığı da geride bırakmıştı. Ta ki onlardan asla kaçamayacağını fark edene dek. Binlerce kilometre ötedeki geçmişi ve insanların onlardan beklentileri hayatının üzerindeki bir gölge gibiydi. İnşa etmeye çalıştığı işi ve ortaklığı mahvetmişti. İtibarı onu her yerde takip edi-

yor, dokunduğu her şeyi zehirliyordu. Yani evet, olmadığı biriymiş gibi davranmaya çalışmanın anlamı yoktu.

Kimse saygı duymayacağı bir liderle, bir kaptanla çalışmak istemezdi.

“Doğru.” Dönüp buzdolabından bir bira çıkardı ve kapağını dişleriyle açtı. “Ben olduğum yerde iyiyim. Herkes yükseklere tırmanmak için çabalamak zorunda değildir. Bazen hayatından memnun olmak da aynı derecede tatmin edicidir.”

“Anlıyorum.” Fox ona tekrar baktığında Hannah’nın başını salladığını gördü; sanki sessiz kalmak istiyor ama yapamıyormuş gibi görünüyordu. “Peki kaptan olduğunu hiç gözünde canlandırdın mı?”

Fox, “Gözünde canlandırmak mı?” dedi bir kaşını kaldırarak. “Tam bir Los Angeleslı gibi konuştun.”

“Los Angeles’ın doğru yaptığı bir şey varsa o da terapidir, Tavus Kuşu.”

“Benim tedaviye ihtiyacım yok, Hannah. Şu anda benim için yardımcı oyunculuk yapmana da ihtiyacım yok, tamam mı? Sana bunları anlatmamın sebebi, oturup sorunlarımı konuşmak istemem değildi.”

Hannah geriye doğru irkilirken kaşığı elinden düşürdü ve tezgâha çarpan çelik sesini durdurmak için üstüne bastırmak zorunda kaldı. “Haklısın,” dedi kısık sesle. “Yapmaya çalıştığım şey tam olarak buydu. Özür dilerim.”

Fox, onun yüzündeki afallamayı ve kabullenmeyi görmek zorunda kalmaktansa bataklık kumuna batmayı yeğlerdi.

Nasıl konuşmuştu öyle? Nesi vardı? “Hayır, asıl ben özür dilerim. Saçmaladım. Üzgünüm. Sanırım birden... savunmaya geçtim.”

Genç kadının dudaklarının köşesi yukarı kalktı ama gülümsemesi pek içten değildi. “Savunmaya geçmek mi? Tam bir Los Angelesli gibi konuştun.”

Yüce İsa, Fox bu kızdı hoşlanıyordu.

“Bak, ben...” Gövdesinin tam ortasında nabız gibi atan bir sıkışma vardı ve az önceki çıkışını unutturacak bir şey yapmasını talep ediyordu. “... gözümde canlandıramıyorum, anlıyor musun? Kendimi kaptan olarak hayal etmeye çalıştığımda tek gördüğüm bir sahtekâr oluyor. Ben Brendan değilim. Lanet olası dünyadaki her şeyi ciddiye almıyorum. Ben sadece iyi vakit geçirilecek biriyim ve herkes de bunun farkında.”

Birasından uzun bir yudum aldı ve teneke kutuyu bir çınlamayla tezgâha bıraktı. Birkaç yıl önce Brendan onu yardımcı kaptanlığına terfi ettirmek istediğinde tüm çekincelerine rağmen gönülsüzce pozisyonu kabul etmişti. Zira Brendan gibi sağlam ve istikrarlı bir kaptanı varken dümenin başına sık geçmek zorunda kalmayacağını biliyordu. O zamandan beri, tayfa Fox’ın baştan savma şeylere takılmadığı konusunda espriler yapar, kısa süreliğine dümenin başına geçmesi gerektiğinde bunu tek gecelik ilişkilerine benzetirlerdi.

Gir ve çık. Sikini ıslatacak kadarı yeterli, değil mi adamım?

Fox da onlarla beraber gülüp hiç takılmıyormuş gibi yapsa da yorumlar derisine kazınıyor, her seferinde daha da de-

rine iniyordu. Özellikle geçen yazdan beri. Şimdi Brendan kalkmış bir de kaptan olmasını mı istiyordu? Daha fazla saygısızlık ve şüphecilikle yüzleşsin diye mi? Hayır, kesinlikle olmazdı.

“Bana teklif etmenin bir hata olduğunu sonunda anlayacak zaten. Ben sadece düşünceli davranıp kimse değerli vakitini kaybetmesin diye uğraşıyorum.”

Hannah bir an sessizce oturdu. “Sanırım kendimi başrol olarak görmediğimi söyledim de sen de şu an hissettiğimi hissediyorsun.”

Fox bunu duyunca duraksadı. Genç kadının kendini kalıcı yedek oyuncu olarak görmesi onu deliye döndürüyordu gerçekten de. Yine de hayır, ikisinin durumu aynı değildi. “Fark şu ki sen başrol olmak istiyorsun. Bense hikâyenin kahramanı olmak istemiyorum. Bununla hiç ilgilenmiyorum.”

Hannah’nın dudakları ince bir çizgi haline geldi.

“Dilinin ucundaki psikolojik terimleri bastırmak için mi ağzını öyle yapıyorsun?” diye sordu Fox ona gözlerini kıсарak.

“Evet,” dedi Hannah. Yüzünü buruşturmuştu.

Fox kendini gülmeye zorladı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Çilli; fakat benden bir şey çıkmaz. Herkes düzeltilemez.”

Hannah omuzlarını kaldırdı, sonra düşmelerine izin verdi. “Tamam, denemeyeceğim. Kaptan olmak istemediğini söylüyorsan sana inanıyorum. Seni bu konuda destekleyeceğim.”

“Cidden mi?”

“Evet.” Birkaç saniye geçti. “Ama sen kaptanlıkta iyi olduğunu hayal ettikten sonra. Kendini kaptan köşküne yerleştir ve bundan keyif aldığını gözünde canlandır. Mürettebatın, senin iyi vakit geçirilecek biri olduğunu düşünüyor ancak eğlence zamanıyla sorumluluk zamanının ayrı olduğunu bildiğini, aradaki farkı anladığını görüyorlar.”

“Hannah...” Fox neden panikliyordu? Brendan’ın yerini alacak kişi olarak ciddiye alındığını hayal etmek istemiyordu. Bu sadece yanlış umutlara yol açardı. Hannah bunu anlamıyor muydu? Hem... bunu yapması mümkün değildi. Hayal gücü, olası olmaktan bu kadar uzak bir şeyi canlandırabilse bile Fox kendini asla gerçekçi bir şekilde liderlik pozisyonunda göremezdi. “Yapamıyorum,” dedi bir omzunu geriye atarak. “Gözümde canlandıramıyorum, Hannah. Canlandırmak da istemiyorum. Anlıyor musun? Ama benim için uğraşmana minnettarım.”

Genç kadın bir an sonra başını salladı. “Peki.” Yüzüne yavaşta muzip bir gülümseme yerleşti. “Korkarım bugünkü seansımızın sonuna geldik. Bu tartışmaya gelecek hafta devam ederiz.”

“Herhangi bir ilerleme kaydedemediğimiz için üzgünüm.”

Çikolatalı dondurmadan bir lokma daha alıp zevkle yedikten sonra Hannah’nın dudakları kaşığın etrafında kendini beğenmiş bir şekilde büküldü. Onun kasıla kasıla tezgâhın etrafından dolanmasını ve kaşığını düzgünce bulaşık makinesine yerleştirmesini izlerken Fox’ın birası havada kalmıştı. “Ah, ben birkaç tohum ektiğimi düşünüyorum.”

Belki de gerçekten ekmişti.

Çünkü genç kadın onun gözlerinin içine baktığında Fox kendini bir an için kaptan köşkünde hayal etmeye yetecek kadar gücü ondan çektiğini hissetmişti. Brendan'ın bu teklifle ona gelmesinden beri ilk kez hayalinde ellerini dümene götürdü ve sızıntı yapan bir yeri veya makine dairesindeki bir şeyi tamir etmekten döndüğünde görevi Brendan'a teslim etmek zorunda olmadığını gözünde canlandırdı. Yelken açtıkları andan, kıyıya dönüş yaptıkları ana kadar dümen onun olacaktı. Kendi sesini telsizde duyduğunu, aşağıdaki güvertede tayfanın çalıştığını hayal etti.

Ancak her şeyi doğru yapmış ve adamlarının saygısını kazanmış olarak eve dönme kısmında takılıp kaldı. Ne kadar uğraşsa da bunu göremiyordu.

Boğazını sertçe temizleyerek görüntüyü olabildiğince çabuk kovdu. "İyi geceler, Çilli."

"İyi geceler," dedi Hannah sıcak bir sesle, yanağını öpmek için parmak uçlarında yükselerek. "Gününü hangi tür müzik tanımlar?"

Fox tanıdık sulara geri döndüğü için mutlu bir şekilde nefes verdi. "Denizde dört gün geçirdikten sonra eve geldim. Hmmm. Evle ilgili bir şeyler olabilir."

"Edward Sharpe ve Magnetic Zeros'tan "Home" o zaman."

"O şarkıyı bilmiyorum," dedi Fox zar zor, elini kaldırıp karşısındaki kadının yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye itmemek için kendini tutmaya çalışırken.

"Uyumadan önce sana mesajla atarım. Mükemmel bir şarkıdır."

Fox başını salladı. "Senin bugünkü şarkın ne?"

Hannah kaşlarını aşağı yukarı oynatarak geriledi. "Cure'dan "Just One Kiss."

"Ne hoş."

Onun kırmızı mini elbisesiyle dairede ilerlemesini ve odasına girmeden hemen önce çıplak omzunun üstünden bakıp bilmiş bilmiş gülümsemesini izlerken Fox, genç kadınla yaşamının birden fazla yönden tehlikeli olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kendini kaptan köşküne yerleştir ve bundan keyif aldığını gözünde canlandır. Mürettebatın, senin iyi vakit geçirilecek biri olduğunu düşünüyor ancak eğlence zamanıyla sorumluluk zamanının ayrı olduğunu bildiğini, aradaki farkı anladığını görüyorlar.

Hannah biraz araştırırsa onun yüzeyinin altında ilginç ya da değerli bir şey bulacağını mı zannediyordu? Uzun zamandır gömülü olan hırsını falan mı bulacaktı?

Belki de Fox ona en iyi yaptığı şeyi göstermeliydi.

O güzel kafasındaki her düşünceyi bulanıklaştırabilir, yalnızca gününü gün etmeye odaklandığını, yalnızca tek bir konuda mükemmel olduğunu anlamasını sağlayabilirdi.

Onu duvarın diğer tarafında, kırmızı elbisesini ayak bileklerine kaydırırken hayal etti. Şu anda kapıdan içeri girse teni nasıl da kızarırdı.

Sadece bir öpücük, ha? derdi Fox, nefesini ensesine vererek. Görelim bakalım, öyle miymiş?

Yapma. Her şeyin içine etme.

Yapmak çok kolay olurdu. Çok kolay ve hızlı. Ama gerçek şuydu ki... uzun zamandır ilk defa bir kızın, yalnızca tek bir konuda mükemmel olduğunu düşünmesini istemiyordu. Hannah, el değmemiş olasılıklar yığınına hedef alan bir yaparak üfleyici gibiydi ve kahretsin ki aşıladığı umut Fox'a iyi hissettirmişti. Ama aynı zamanda tüm o olasılıkları toplayıp muşambanın altına tıkmak ve orada korumak istemesine de neden oluyordu.

Bu akşamki öpücüğü zihninde tekrarlayıp Hannah'nın yatağını ve daireyi dolduracak çığlıklarını hayal ederek odasına doğru ilerledi. Tanrı'nın lütfu sayesinde genç kadının kapısını tıklatmadan önünden geçip gidebilmiş ama düşüncelerini ondan uzaklaştırmayı gece boyunca başaramamıştı.

İkizinci Bölüm

Cumartesi günü çekim olmadığı için oyuncuların ve ekibin çoğu, izin gününü Seattle'a giderek değerlendirmeye karar vermişti. Hannah sabah saat onda Christian'dan, "Seattle'a geliyor musun? Evet mi hayır mı? Gelsen de gelmesen de umurumda değil." diyen bir mesaj aldı. Ama böylesine nazik ve cömert bir daveti geri çevirmek inanılmaz derecede zor olsa da Piper'la baş başa zaman geçirmek için can atıyordu. Artık karaya geri dönüp anne babasını eğlendirme işini devralmış olan Brendan, akıllıca bir hamleyle Piper'a kredi kartını verdi, dikkatli olmasını söyleyip onu kıyamet günüymüş gibi öptü ve garaj yolunda onları izlerken bu halka açık sevgi gösterisinden midesi bulanmış gibi görünmeye çalışan Hannah'ya doğru itti.

"Sana ciddi bir soru," dedi Hannah, Brendan'dan o gün için ödünç aldıkları kamyonetin yolcu koltuğuna turmanırken. "Vajinan hiç yorulmuyor mu?"

Piper alaycı bir ses çıkardı. "Ay bazen gerçekten yorulduğumu hissediyorum ama nemlendirince geçiyor." Hannah

gülerken koltuğa yan yatınca ablası anlayışlı bir gülümsemeyle saçlarını karıştırdı. “Doğru yapıldığında asla bıktırmıyor.” Dikiz aynasında makyajını kontrol edip dudaklarını şapırdatarak birbirine sürttü ve kontağı çevirdi. “Bir gün sen de anlayacaksın.”

Hannah aklının gittiği yeri hiç beğenmese de ne yazık ki aklına ilk gelen şey dün gece odasına girerken Fox’ın ona bakış şekli oldu.

Genç adam omzunun üzerinden geriye bakmasını beklemiyor olmalıydı, yoksa gözlerinde o bakış olmazdı. Dürüst olması gerekirse “baştan çıkarıcı” ifadesi Hannah’ya çok gülünç geliyordu. Ona göre sadece eski Sharon Stone film fragmanlarında ya da kablolu yayında kanalları değiştirirken denk geldiği kahve reklamlarında duyulabilecek bir ifadeydi.

Baştan çıkarıcı karışım. Baştan çıkarıcı aroma.

Doğrusu gerçek anlamını şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Fox çekici bir adamdı. Hem de aşırı derecede. Bu Tanrı vergisi bir özellikti. Fakat dün geceki o bakışıyla kazara perdenin arkasını göstermiş, Hannah’ya adeta farklı bir para birimine ve farklı bir iklime sahip bir ülkeye adım atmış gibi hissettirmişti. Öyle bir bakıştı ki için için yandığını gösteriyordu sanki. Kafasından geçen tek şeyin seks olduğu şüphesizdi. Evet, aralarında her zaman fiziksel bir gerilim olmuştu, Hannah yalan söylemeyecekti. Ama bunun hep Fox’ın her zamanki hali olduğunu, onun çevresinde olduğunda doğal olarak hissedildiğini düşünmüştü.

Oysa dün gece tamamen farklıydı.

Dün geceki o kısacık anda tüm o güçlü cinsel enerji Hannah'nın üzerinde yoğunlaşmıştı ve farkındalığındaki düğmeler en yüksek ayara çevrilmiş gibi cayıp cayıp yanmasına neden olmuştu. Fox onunla yatmak mı istiyordu? Sergei'in dikkatini nasıl çekeceği konusunda ona tavsiyeler vermesine bakılırsa bu ihtimal bayağı uzak görünüyordu. Ama Fox'ın onu arzulamasının düşüncesi bile paraşütle atlamak ya da midesinde bir boşluk oluşmasına yol açan bir serbest dalış yapmak gibiydi.

Kaliforniya Üniversitesi'nde okurken müzik tarihi bölümündeki sınıf arkadaşlarından biriyle çıkmıştı ama o ilişkisi sadece bir yıldan biraz uzun sürmüştü. Çocuğu ailesiyle tanıştırap onunla Maui'ye tatile gidecek kadar ciddiydiler aslında. Ama Hannah'nın ona olan ilgisi büyük ölçüde rahatlığa, kolaylığa dayalıydı; aynı dersleri alıyorlardı ve Hannah kulaklıklarını takıp dünyadan uzaklaştığında çocuk bunu problem etmiyordu. Çünkü o da Xbox'ına dalıp dünyayı unutuyordu. Fakat bir süre sonra ilişkileri birbirlerini görmezden gelmenin yollarını bulma yarışına dönüşmüştü. "Baştan çıkarıcı" ifadesini akla getirecek bir ilişki olmadığı da kesindi.

Sergei'e olan hayranlığı devam ederken de birileriyle çıktığı olmuştu. Örneğin, Illinois'daki çiftliğinden ayrılıp hayallerinin peşinden Los Angeles'a gelmiş bir figüranla sette tanışıp biraz takılmıştı. Daha sonra, çıktıkları randevu boyunca klasik filmlerle ilgili bir sürü gereksiz bilgi aktarımı yapan bir dublör koordinatörüyle görüşmüştü. Filmlerle il-

gili o kadar konuşması teknik olarak o kadar sıkıntı değildi -hâlâ sosyal medyadan arkadaşlardı hatta- ama aralarında bir çekim oluşmamıştı.

Başka bir deyişle Hannah hep küçük liglerde oynamıştı.

İş çekime ve yakınlığa gelince, partideki o öpücük herhangibir şekilde gösterge olarak kabul edilebilirse Fox'ın kendi başına dev bir lig oluşturduğu söylenebilirdi. Gerçi Hannah, onun sertifikalı bir Casanova olduğunu, bunu inkâr etmeye bile zahmet etmediğini biliyordu ama şimdiye dek bilgisi sadece teoride kalmıştı. Ve dün gece o yetenekleri deneyimlemek en hafif tabirle gözlerini açmıştı.

O öpücük sırasında beyninin ve yumurtalıklarının kısa süreliğine yer değiştirdiğinden bayağı emindi.

Eğer Fox onunla yatmak istiyorsa -of, hadi ama, o bakışını yanlış anlamış olması tamamen mümkündü- Hannah tüm o... baştan çıkarıcılıkla nasıl başa çıkardı? Ve neden şu anda onun yatakta nasıl hareket edeceğini, tatmine ulaştığında nasıl inleyeceğini, kaslı uyluklarının kendininkilerin üzerinde nasıl hissettireceğini düşünmeyi bırakamıyordu?

Evet, Fox kesin ustalıkla hareket ederdi.

Ve Hannah'nın bacaklarının arasını nem bombasına çevirirdi.

"Hannah."

"Ne?"

Piper küçük bir çığlıkla direksiyonu hafifçe kırınca kamyonet sarsıldı. "Kahve almak için durmak ister misin diye sordum sadece," dedi ablası ona kocaman gözlerle bakarak.

"Ah, affedersin." Terliyor muydu? "Tabii, isterim."

Hannah kendini sarsıp yolun ortasındaki beyaz çizgileri saymaya başladı. Suçluluk, tıpkı şarap kadehinin dibinde kalan tortu gibi midesine yerleşmişti. Bir daha asla Fox'ı seks terimleriyle düşünmemeliydi. O öpücük ve eve döndüklerinde gördüğü aç bakışlar birazcık sersemlemesine yol açmıştı sadece. Şimdi tekrar kendi yolunda devam etmeli, küçük liglere dönmeliydi. Yönetmenine olan zararsız hayranlığına mesela. Hem zaten Fox'ın niyetini kesinlikle yanlış anlamıştı.

Kafede durup karamel ve çırpılmış kremaya boğulmuş dev *latte*'lerini aldıktan sonra Piper, Hannah'yı yaklaşık kırk dakika güneydeki bir açık hava alışveriş merkezine götürdü. Günü askılara göz atarak geçirdiler ama muhabbet edip arayı kapatmakla o kadar meşguldüler ki bir şeyler alacak fazla zamanları olmadı. Gerçi iç çamaşırı mağazasına uğradıklarında Piper elinde küçük pembe bir torba ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çıktı. Hannah ise kendine kaplumbağa kabuğu desenli, yuvarlak bir güneş gözlüğü aldı. Geri kalan zamanın çoğunu rahat bir Fransız bistrosunda hiç acele etmeden öğle yemeği yiyip, kovulmamak için kahve üstüne kahve sipariş ederek geçirdiler.

Hava kararmaya dönerken Westport'a doğru yola çıktılar ve Hannah her zamanki gibi karga sesiyle radyodaki şarkıya eşlik etmeye başladı. Neyse ki ablası bu hallerine alışkındı.

Şarkı bittiğinde Piper, "Aa, bu arada," dedi. "Brendan bu gece anne babasını Cross & Kızları'na getirecek. Sen de gelip onlarla tanışmak ister misin?"

“Uyuz Adam’ın dünyaya teşrif etmesine sebep olan insanlarla tanışma fırsatını kaçırmıyım hiç?” Cebinden telefonunu çıkardı. “Fox’a mesaj atıp haber vereyim.”

Piper yüksek sesle burnunu çekti.

“Adamın evinde kalıyorum. Nezaket gereği haber vermemliyorum.” Hannah hızlıca bir şeyler yazmaya başladı, sonra tereddüt etti. “Onu da davet etmeli miyim sence?”

“Fox’ın böyle bir cumartesi akşamında...” Ablası ona imalı bir bakış attı. “... planları yok mudur?”

“Ne gibi planları olabi... ah.” Midesinin altüst olmaya hiç hakkı yoktu. “Ben... şey, bir randevusu olduğundan falan bahsetmedi. Her neyse, davet etmekten ne çıkar? En kötü hayır der.”

Fox’ın daveti geri çevirme ve her zamanki aktiviteleri için Seattle’a gideceğini söyleme ihtimali Hannah’ı neden geri-yordu? Adamın boş zamanlarında ne yaptığı onu ilgilendirmezdi ki. Parmakları birkaç saniye daha ekranın üzerinde oyalandı, sonra mesajını yazdı.

HANNAH (19.18): Piper’la birlikte Cross & Kızları’na gidiyorum. Gelmek istersen diye haber vereyim dedim

Bir dakika sonra cevap geldi.

FOX (19.19): Orada görüşürüz Çilli.

Hannah yavaş bir nefes verdi ve kafasını koltuğa dayadı. Midesinin yatışma hızı endişe vericiydi. Ama gerçekten de

rahatlanmış hissediyordu. Sadece üç kelimeyle sakın bir göle dönüşen azgın bir deniz gibi. Neydi bu şimdi? Hissettiği şey sadece iyi bir arkadaşıyla zaman geçireceği için heyecan olabilir miydi? Bu tamamen mümkündü, değil mi?

Kısa bir süre sonra Cross & Kızları'na vardıklarında akşam kalabalığı daha yeni gelmeye başlamıştı. Eşikten içeri adım attığı anda Hannah'nın kalbi sıkıştı; bakımdan mahrum kalmış eski barı büyük açılış için hazırlarken duvardaki bir kontrplağın arkasında Henry'nin fotoğrafını buldukları an, üzerinden alevler fışkıran bir tavayla üst kattaki daireden dışarı fırladıkları gün gibi pek çok hatıra zihnine hücum etmişti. Bu kadar küçük bir yere pek çok anı sığdırmışlardı. Kafasını kaldırıp tavadan sarkan, altın rengi spreyle boyanmış balık ağını gördüğünde kalbi bunu asan kişi olmanın verdiği tatmin duygusuyla doldu.

Piper, öğle yemeğinde ona anlattığı yeni çalışanları garson Anita ve barmen Benny'le konuşmak için barın arkasına geçmişti bile. Ablası içki menüsündeki bir şeyleri işaret edip kasanın nasıl kullanılacağıyla ilgili bir soruya cevap verirken fazlasıyla kendinden emin görünüyordu. Bir yıl önce çek defteri bile görmemiş biri olmasına rağmen şimdi başarılı bir barın sahibi ve işletmecisiydi.

Yüce İsa, Hannah onunla gurur duyuyordu.

"Sen iyi misin?"

Fox'ın kalın sesini duyunca arkasına dönüp onu bir bar taburesine yaslanmış halde buldu. Bir kolu taburenin arkasındaydı ve kucagında bir bira şişesi vardı. Hannah ka-

fatasından boynuna, oradan da göğsüne ve göğüs uçlarına yayılan karıncalanmaya engel olmak istese de yapamadı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki bu etkiye karşı koyabilmek için sümüklü böcek, sümük ya da ayak mantarı gibi bir şeyler düşünmeye bile vakit bulamamıştı.

Fox onu ne hissettiğini çok iyi biliyormuş gibi izliyordu. Bakışları göğüslerine kayıp gözlerinin mavisi bir ton koyulaşırken birasını güzel dudaklarına götürüp uzun, sert bir yudum aldı.

Topla kendini, Hannah.

Bu sadece Fox'ın tüm kadınlar üzerindeki etkisiydi. Hannah herkes gibi olmak ve ondan etkilenmek zorunda değildi. Çekiciliğini kabul edip nötr kalabilirdi, değil mi?

"Selam. Evet. Ben sadece, şey..." Aptallık etmeyi bırakmak için kendi kendine yalvararak onun yanındaki tabureye atladı. "Burayı hayata döndürmek için yaptığımız tüm o çalışmaları hatırladım."

Genç adam başını salladı. "Ablan ve sen bu yeri canlandırdınız."

Hannah dirseğiyle onu dürttü ve sert kasları azıcık bile kıpırdamayınca belli etmeden iç geçirdi. "Sen de yardım ettin."

"Ben sadece size eşlik ettim," dedi Fox sessizce, bakışlarını, midesini bir çocuk parkına çevirecek kadar uzun süre gözlerinde tutarak. Sonra kendini vites değiştirmeye zorlar gibi uzanıp onun burnuna dokundu. "Ne içmek istersin?"

"Hımm. Sert bir şeyler istemiyorum. Dün gece yıllık kotamı doldurdum. Bira olabilir belki?"

“Bira. Pekâlâ.”

Fox kafasıyla Benny’ye selam verdi ve adı Al Mancaya benzer bir şey sipariş etti. Bir dakika sonra Hannah, altın rengi sıvıyla dolu, kenarına bir dilim portakal sıkıştırılmış soğuk bira bardağını dudaklarına götürüyordu. “Çok iyiymiş. Gerçekten bira mı bu?”

Genç balıkçı sırıttı. “Vay vay. Birileri bu akşam yıllık bira kotasını da dolduracak gibi görünüyor.”

“Ah hayır, bahsettiğin kişi ben olamam. Sabah sette olmam gerekiyor.”

“Göreceğiz.” Ukala bir tavırla kollarını kavuşturdu. “Bir süredir burada değilsin.”

Hannah bir yudumun ortasında durakladı. “Bu ne anlama geliyor?”

Cevabını asla alamadı çünkü aynı anda Piper onu omzundan dürterek abartılı bir hareketle Brendan’ın anne babasını gösterdi. “Hannah, bunlar Bay ve Bayan Taggart. Michael ve Louise, bu da kız kardeşim Hannah.”

Ah, bunlar kesinlikle Brendan’ın ebeveynleriydi, yanılma payı yoktu. Gergin omuzlu ve ciddiydiler; bar ortamında hiç rahat olmadıkları belliydi. Ama gülümsemeleri biraz endişeli olsa da çabalıyorlardı. Hannah ablasına hiç bakmasa da müstakbel kayınvalidesiyle kayınpederinin barda olması nedeniyle onun da aşırı gergin olduğunu hissetti. Bu yüzden en iyi yaptığı şeyi yaparak içindeki yardımcı oyuncuyu ortaya çıkardı.

Yüzüne kocaman bir gülümseme oturtarak tabureden

aşağı kaydı ve yaşlı çiftin yanaklarına birer öpücük kon-
durup ellerini tutarak dikkatlerini tamamen kendi üzerine
çekti. "Sizinle tanışmak çok güzel. Westport'ta keyifli vakit
geçiriyor musunuz?"

Louise'in gerginliği hafifçe çözülür gibi oldu. "Evet, geçi-
riyoruz. Kasabada pek bir şey değişmemiş olmasını çok ra-
hatlatıcı buldum."

Anasına bak, oğlunu al.

"Piper bugün bütün gün bana onları ziyaret etmeniz
ne kadar inanılmaz olduğunu anlattı. Sizi eve kilitleyip asla
göndermemesinden endişe etmelisiniz derim."

Yanakları pembeye boyanan Louise hafifçe kıkırdadı.
"Ah. Şey, ne kadar da tatlı."

Hannah başını salladı. "Ziyaretiniz için bir imza kokteyli
bile buldu: Taggart-tini. Değil mi, Pipes?" Ablası gözlerini
kırpmadan ona bakıyordu. Yüzünde donmuş bir gülümse-
me vardı. "Ne duruyorsun? Bara geri dön ve onlar için birer
kokteyl hazırla hadi."

Piper dönüp bir tembel hayvan hızıyla barın diğer tarafı-
na geçti.

Uydurduğu Taggart-tini kokteylini yapabilmesi için abla-
sına biraz zaman kazandırmak isteyen Hannah, elini Fox'ın
koluna koydu. "Fox'ı tanıyorsunuzdur, değil mi? Brendan'la
büyümüşler."

Louise'in tavrındaki hafif soğumayı yanlış anlamak imkân-
sızdı. Çok, çok belirsizdi ama dudaklarının köşelerindeki ge-
rilme fark ediliyordu. "Evet, elbette tanıyoruz. Merhaba Fox."

Fox hafifçe dönüp onlara başıyla selam verdi. "Sizi görmek güzel Bay ve Bayan Taggart." Gülümsemesi zorlama gibiydi. "Umarım güzel zaman geçiriyorsunuzdur."

"Evet, teşekkürler," dedi Michael, karısıyla aynı derecede gergin görünerek.

Hannah içten içe kaşlarını çattı; ne olup bittiğini Fox'a sormak için yanıp tutuşuyordu ama Piper, bar bankosunun üzerine iki kırmızı martini yerleştirmek için o anı seçti. "Buyurun bakalım!" diye şakıdı dişlerinin arasından. "Taggart-tini!"

"Ah, şey, benim böyle şeyler içmem müm..." diye başladı Louise, elini boynuna götürerek.

"Ama birazcık içersin, değil mi?" Hannah içkileri çifte vererek kadehlerini tokuşturmalarını sağladı. "Bir yudumdan zarar gelmez."

Yirmi dakika sonra Louise, Piper'ın yüzünü ellerinin arasına almış, dili dolanarak konuşuyordu: "Oğlumu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sen bir meleksin. Tam bir melek, öyle değil mi Michael? Oğlumuz artık gülümsüyor! Hatta o kadar çok gülüyor ki neredeyse endişe etmeye başlayacağım. Ve sen... sen bana bir sürü torun vereceksin, değil mi? Değil mi güzel melek? Oğlum çok şanslı bir adam."

Piper minnet yaşlarıyla dolu gözlerini kırptırarak Hannah'ya baktı.

Teşekkür ederim, dedi ses çıkarmadan ağzını oynatarak.

Hannah memnun bir şekilde nefes verip ne yazık ki artık sıcak olan birasına geri döndü, birkaç saniye sonraysa Fox'ın

ona baktığını fark etti. "Vay be Hannah. Uzmanlığını konuşturdun."

"Alkolün gücü, Tavus Kuşu," dedi Hannah hafifçe reverans yaparak.

"I-ıh." Genç adam inatla başını iki yana salladı. "Senin sayende oldu."

"Piper, Louise ile bağ kurmakta zorlanıyordu. Yalnızca birazcık dürtülmeye ihtiyaçları vardı, hepsi bu. Piper'i kim sevmez ki?" Omzunun üzerinden geriye, çalan rock baladı eşliğinde Louise'in Piper'la dans etmeye çalıştığı yere baktı. "Bakalım ablam yarın, akşamdan kalma bir kayıvalideyle uğraşmak zorunda kalınca hâlâ minnettar olacak mı?"

Fox güldü. "Biraz yağlı patates kızartmasının iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur. Önemli olan aralarındaki buzun kırılmış olması."

Fox ile Louise arasındaki tuhaf soğukluğu gündeme getirme. Yapma. Neden her zaman her küçük detayı bilmek zorundasın? "Buzdan bahsetmişken..." Aferin sana, Barbara Walters.² "Brendan'ın annesiyle aranızda bir tuhafılık olduğunu sadece hayal mi ettim?"

Genç adam cevap vermeden önce biraz bekledi. "Hayır, hayal etmedin." Oturduğu yerde kıpırdandı. Gülerken sesi çatallıydı. "Önemli bir şey değil. Büyürken Brendan'a karşı fazlasıyla korumacıydılar ve ben de... bilirsin, onların mükemmel çocuğu üzerinde kötü etki oluşturabilecek biriydim."

Konuşurken sesinde acı yoktu. Sadece olanı aktarıyordu.

² Röportaj konusundaki yeteneğiyle bilinen, ABD'li gazeteci ve yazar. (çn.)

“Kötü etki oluşturabilecek biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

Birkaç saniye geçtikten sonra, “Hayır,” dedi Fox yavaşça. “Ben biraz... şey, yaşıtım olan diğer çocuklar henüz böyle şeylere hazır değilken ben rasgele kızlarla takılıyordum. Ama benim gibi davranmaları için birilerine asla baskı yapmazdım. Hâlâ da yapmam,” diye ekledi. “Tanrım, asla yapmam.”

Daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi. Çok daha fazlasını.

Hannah da onu dinlemek istiyordu. Bu açıklama daha derinlerdeki bir şeyi maskeliyordu çünkü. Ama Fox çoktan ikisine de birer bira daha sipariş edip konuyu değiştirerek o gün neler yaptığını sormuştu bile. Bir çeşit acıya neden olduğu belli olan konu kısa sürede unutuldu ve yerini kahkahalara bıraktı. O sırada *Della Ray* tayfasının diğer üyeleri de kapıdan içeri girip gruba katıldılar ve bir çember oluşturup hikâyeler anlatmaya başladılar. Hannah, geçen yaz hayatının bir parçası haline gelen ve onun için çok şey ifade eden yerlilerle tekrar bağlantı kurduğunu hissetti.

Los Angeles’ta böyle bir şeye sahip değildi. Ve bunu çok özlemişti. Hem de çok.

Her günkü rutini belliydi. İşe git, eve dön. Arada bir Storm Born’daki iş arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye giderdi ama o günlerde göğsü asla *böyle* duygularla dolmazdı. Doğru yerde, evinde olduğunu ve burada sorgusuz sualsiz kabul edileceğini söyleyen duygulardı bunlar. Deke’in anlattığı uzun soluklu bir hikâye esnasında Fox’ın bakışlarını üzerin-

de hissederek ona döndü. Ve damarlarında zonklayan alkol, kollarındaki ve boynundaki tüyleri diken diken etti.

Tabii, sebep tamamen alkol.

Genç balıkçının alt dudağını diliyle ıslatmasını, sonra dudaklarını birbirine sürterek ağzının erkeksi bir canlılıkla parlamasını sağlamasını afallamış halde izledi. Yarı kısık mavi gözleri onunkilerden asla ayrılmıyordu.

Baştan çıkarıcı karışım. Baştan çıkarıcı aroma.

Sharon Stone.

Eve git. Sarhoşsun.

O sırada bar bankosunun arkasındaki Benny, "Çeyreklik zamanı!" diye bağırıp kasanın üzerine monte edilmiş zili çınlattı. "Bu gecenin kurbanları kimler?"

Hannah daha ne olduğunu anlamadan Fox onun bileğini tutarak elini havaya kaldırdı.

Brendan barın arkasından bağırdı: "Kardeş savaşına ne dersiniz?"

Hannah ve Piper, batılı iki silahşor gibi kalabalığın üstünden birbirlerine gözlerini diktiler.

"Savaş başlasın!" diye haykırdı Hannah.

Barda bir tezahürat patlaması yaşandı.

Eve gitmeye daha çok vakit vardı.

Fox, Hannah'nın barın ortasında, dünyanın en aptal çeyreklik oyununda ablasıyla yarışırken tüm dikkatleri üzerine toplamasını daha iyi izleyebilmek için taburesinde öne eğildi.

Bu oyunun tek kuralı vardı.

Çeyrekliği masadan sektir ve bira bardağına sok.

Ama Cross & Kızları'nda oyunda bir değişiklik yapmışlardı. Oyuncu, bardağa soktuğu her çeyreklikle birlikte bardakilere kendi hakkındaki utanç verici bir hikâyeyi anlatmak zorundaydı. Bu gelenek, güneşte yanmış bir turistin bir akşam bara uğrayıp oyun oynamak istemesi ve bu kuralın değiştirilemez olduğuna bir şekilde ikna olmasıyla başlamıştı. Yani şehir dışından gelen biriyle dalga geçmek için başlatılan bir şey, daha sonra standart haline gelmişti.

Hannah kuralları duyunca ürkmemişti bile. Hatta çok mantıklı olduğunu düşünüyormuşçasına başını sallamıştı. Buradan hiç ayrılmamış gibi rahatlıkla uyum sağlamasına hayran olmamak mümkün değildi. Geçen yaz Westport'a ilk geldiğinde de Disc N Dat'te kolayca iş bulmuş ve bu eski balıkçı kasabasına yavaş yavaş yeni bir soluk getiren genç nesille sorunsuz bir şekilde kaynaşmıştı. Bellinger kızları gelmeseydi kasabada hayat nasıl olurdu acaba? Muhtemelen Brendan alyansını takmaya devam eder, yıllar geçtikçe daha da katılaşırdı. Fox ise...

O tamamen aynı olurdu.

Peki, tamam. Belki kalabalığın kenarında, yüzünde bir kilometre genişliğindeki bir gülümsemeyle dikilmiş, Hannah'nın ayakta duramayacak kadar şiddetli kahkahalar atmasını izliyor olmazdı. Ama elinde değildi. Onu izlemek, kötü bir fırtınanın ardından suyun yüzeyinde güneşin doğuşunu izlemek gibiydi. Ayrıca genç kadın çeyreklik oyununda berbattı. Şu anda tek avantajı Piper'in ondan daha yeteneksiz olmasıydı.

İki kızın da elindeki çeyreklikler, bardağa bir tanesini bile denk getiremeden bitmişti. Şimdiyse yerden paraları toplayıp ceplerine dolduruyor, tekrar pozisyon alıyor ve kahkahalarla iki büklüm olurken birbirleriyle rekabet etmeye çalışıyorlardı. Fox, bakışlarını sahneden ayıramayan tek kişi değildi. Bardaki tüm yerliler, Bellinger kardeşlerin büyüğü altında gibi görünüyordu ama Fox'ın gözü yalnızca Hannah'yı görüyordu. İnsanlar kızların etrafını çevirmiş, yüreklendirmek için hiç durmadan tezahürat yapıyorlardı. Ve sonunda, en sonunda Hannah bardağa bir çeyreklik sokmayı başarak herkesi çılgına çevirdi.

“Utanç verici hikâyeyi anlat bakalım,” diye bağırdı Fox gürültüyü bastırarak.

Hannah sırtıttı. “Direksiyon sınavında radyo istasyonunu sürekli değiştirdiğim için ehliyet alamadım.” Birkaç parmağını kaldırdı. “Üç defa.”

Piper onun yanağına bir öpücük kondurarak, “Direksiyon başındaki dikkat eksikliğini, beni hapisten eve götürmekle telafi ediyor,” dedi. Sonra hemen, “Şaka yapıyorum, Louise!” diye bağırdı, ağzı bir karış açık kalmış kayınvalidesine bakarak. İki Bellinger isterik kahkahalara tutuldular. Hannah dengesini neredeyse tamamen kaybedince Fox onu eve götürme vaktinin geldiğini anladı.

Yarısını içtiği birasını en yakınındaki masaya koydu ve Hannah'ya yaklaştı; Piper ve Brendan da dahil olmak üzere herkesin duyabileceği mesafede olduklarının kesinlikle farkındaydı. Kaptan ve nişanlısı zaten Hannah'nın onun evin-

de kalması konusunda diken üstündeydiler. Ağzından çıkan her lafı, yaptığı her hareketi, ilgi ve niyetini ölçmek için yakın takibe almışlardı. Fox'ın istediği son şey Brendan'la bir "konuşma" daha yapmaktı. Zaten tekneyken onu istemediği kadar dinlemek zorunda kalmıştı.

Bu yüzden, Hannah'nın önünde durup gözlerine bakmak için hafifçe eğilerek, "Hey, ben eve gidiyorum. İstersen benimle yürüyebilirsin," derken sesini olabildiğince rahat tutmaya çalıştı ve bir an Brendan'ın gözlerine baktı. "İstersen de kalıp daha sonra araçla gelebilirsin."

Hiç şüphe yoktu ki genç kadın iki numaralı seçeneği seçerse Fox o gelene kadar odasında oturacak ve sağ salım döndüğünden emin olana dek rahat edemeyecekti.

"Yarın sette zombi gibi dolaşmak istemiyorsam kesinlikle şimdi gitmeliyim," dedi Hannah. Sonra dönüp kollarını Brendan ve Piper'a doladı. "Sizi seviyorum. Yakında görüşürüz."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Brendan, nişanlısının gözlerinden kalpler çıkmasına neden olacak şekilde baldızının başını okşayarak. Gerçi Brendan o gözleri görmemişti çünkü ölümcül bakışlarını Fox'a dikmiş durumdaydı.

Pekâlâ.

Arkadaşının ona ne anlatmaya çalıştığını görmek zor değildi.

Bardan Hannah ile çıkmak etrafa yanlış sinyal verirdi. Milletin diline dolanırlardı ve genç kadının adı çıkardı. Yüce İsa, bu Fox'ın en son isteyeceği şeydi. Yani daha dikkatli ol-

ması gerekiyordu. Geçici olarak aynı evde kaldıklarını şimdide dek birilerine duyurmamışlardı ama bir cumartesi gecesi bardan birlikte ayrılmak kesinlikle dedikodu kazanının ateşini körüklerdi.

Aceleyle, “Dışarıda buluşuruz,” dedi ve karnında bir boşluk oluşurken etrafına bakmadan kalabalığın arasından geçti. Serin bahar havasına adım attığında arkasına dönüp camdan içeri bakarak Hannah’nın herkese el sallamasını ve uzun uzun veda etmesini seyretti.

Sonunda genç kadın gecenin gölgeleri arasında ona katıldı ve tek kelime etmeden koluna girerek başını omzuna yasladı. Fox’ın karnındaki boşluğu dolduran bir güven gösterisiydi bu.

“Tanrım, Çilli,” dedi, parmağını saçlarının ortasındaki çizgiden kaydırırken. “Seninle çeyreklik oyunu egzersizleri yapmalıyız.”

Los Angeleslı kız keskin bir nefes aldı. “Ne demek istiyorsun? Kazandım ya!”

“Ah, hayır.”

Kahkahası sisli caddede çınlarken, “İnsanlara kendin hakkında utanç verici bir şey anlatman gereken bir oyunda kazanmanın bir faydası var mı?” dedi Hannah. “Bence yok.”

“Westport’a hoş geldin.”

Genç kadın içini çekip yanağını onun koluna sürttü. “Böyle gecelerde burada yaşayabilirmişim gibi geliyor.”

Fox’ın kalbi o kadar hızlı bir takla attı ki konuşmak için bir an beklemek zorunda kaldı. “Öyle mi?”

“Evet. Ama sonra bunun ne kadar çılgınca bir fikir olduğunu hatırlıyorum. Hem Westport’ta yaşayıp hem de eğlen-ce sektöründe çalışmaya devam edemem. Ayrıca bar...” Gü-lümsedi. “Bar, Piper’a ait.”

Eh, doğru söylüyordu.

Zaten Hannah buraya taşınırsa Fox bununla başa çıkabil-
ir miydi ki? Onu sık sık görür, her cumartesi gecesi barda
karşılaşır ve hem ona hem de izleyen herkese, onu kendi evi-
ne götürmek istemiyormuş gibi rol yapmak zorunda kalırdı.
Ve eğer onu *gerçekten* o niyetle evine götürürse işi biterdi.
Westport’tan biriyle tek gecelik ilişki yaşamama prensibini
çiğnemiş olurdu. Ayrıca Brendan’la arkadaşlığının içine eder
ve muhtemel olarak Hannah’nın duygularını incitirdi. Yani
onun Los Angeles’ta kalması herkes için en iyisiydi.

Ama neredeyse şuracıkta kaldırım taşlarının üzerine yı-
ğılmasına neden olacak hayal kırıklığını yine de önleyemi-
yordu.

Sağa, Westhaven’a dönüp caddeyi geçtiler ve dillendir-
meden anlaşılmış gibi deniz kıyısından yürümeye başladılar.
“Sen de okyanusu Brendan kadar çok seviyor musun?”

İşte yine yapmıştı. Fox’ı düşündüren, bir espriyle geçişt-i-
rilemeyecek sorularından birini sormuştu. Gerçi söz konu-
su Hannah olunca Fox zaten geçiştirme isteği duymuyordu.
Onunla sohbet etmeyi seviyordu. Hatta bayılıyordu; soruları
zor olsa bile. “Bence ikimiz de okyanusu farklı şekillerde se-
viyoruz. O balıkçılık geleneğini ve yapısını seviyor. Ben tabi-
atın vahşiliğini seviyorum. Gelişmesine, evrim geçirmesine,
birden fazla şey olmasına bayılıyorum. Mesela yengeçler bir

yıl bir bölgedelerse diğer yıl farklı bir bölgeye geçiyorlar. Hiç kimse... okyanusu tanımlayamıyor. O kendi kendini tanım-lıyor.”

Hannah nefesini tutmuş olmalıydı çünkü bir anda verdi. “Vay canına.” Suyun yüzeyine baktı. “Ne kadar güzel anlat-tın.”

Fox, olduğu gibi kabul görmenin ve anlaşılmanın verdiği tatmini görmezden gelmeye çalıştı. Ama bu, başına sık sık gelen bir şey değildi. Etkisinden kurtulamayacağını anlayın-ca sindirmeye karar verdi.

“Pekâlâ, sanırım beni ikna ettin. Ben de kral yengeç avı-na çıkmak istiyorum.” Hannah sert bir şekilde başını salladı. “En yeni öğrencin olacağım.”

Fox onun şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştı.

Şaka olmasını umuyordu.

“Öğrenci değil, çaylak diyoruz. Ayrıca öyle bir şey olma-yacak, bebek. Sen daha çeyreklik oyununda bile dengeni koruyamıyorsun.” Onu on beş katlı bina boyundaki dalgala-rın karşısında hayal etmek Fox’ın tüylerini diken diken etti. “Gecenin bir yarısı çığlık attığımı duyarsan kâbuslarımın so-rumlusunun sen olduğunu bil.”

“Teknedeki müzikten sorumlu olabilirim.”

“Hayır.”

“Okyanusa karşı romantik duygular beslemeye başlama-nın neden oldun. Yani bu tamamen senin hatan.”

Fox kafasını eğip onun yüzüne baktı ve şaka yaptığından emin oldu. Tanrı’ya şükür. Ve kahretsin ki gülen yüzü ve ıslı-dayan gözleri ay ışığında birer başyapıt gibiydi. Fox’ın bedeni

de öyle düşünüyordu. En çok da o dolgun dudaklarını, sanki bir öpücüğe hazırlanıyormuş gibi ıslatmasını seviyordu. Böyle hayat dolu, böyle güzel bir kızı ay ışığının altında kim öpmek istemezdi ki?

Fox kafasını hafifçe eğdi. "Hannah..."

O sırada sokağın karşısındaki biri, "Ona dikkat et," diye bağırdı. "Henüz fırsatın varken kaç derim, kızım."

Kahkahalar sokakta cınladı. Fox daha arkasını dönmeden biliyordu ki konuşan, Blow the Man Down'ın yaşlı müdavimlerinden biriydi. Her zamanki yerlerinde sigara içmeye çıkmış olmalıydılar. Birlikte oturup Seattle'daki yaramazlıklarını anlattığı ve çapkınlığıyla ilgili yüzlerce şaka yaptığı adamlardı bunlar. Onlara istedikleri şeyi verip geçmenin, gülünen kişi olmaktansa gülen taraf olmanın daha kolay olduğunu seneler önce anlamıştı. Şakanın konusu olmak yerine şakayı yapan olmayı yeğliyordu yani. Ve en önemlisi de bundan ne kadar rahatsız olduğunu görmelerine izin vermiyordu.

Hannah gözlerini birkaç kez kırptırdı. Sonra sanki etrafı ve aralarında neredeyse gerçekleşecek olan şeyi fark etmiş gibi ondan uzaklaştı. Neredeyse öpüşeceklerdi. Yoksa bu sadece Fox'ın hayal gücü müydü? Kafasında yanıp sönen uyarı ışığı yüzünden düşünmek zordu. Kahretsin, Hannah'nın bu adamların ağzından çıkacak saçmalıkları duymasını istemiyordu.

"O adamlar kim?" diye sordu genç kadın, o tarafa bakmak için hafifçe yana eğilerek.

"Boş ver." Fox onun bileğini tuttu ve adımlarına kolayca

ayak uydurabilmesini sağlayacak spor ayakkabılar giydiğine sevinerek hızla yürümeye başladı. “Onları görmezden gel. Sarhoşlar.”

“Annen seni bunun gibi zamparalar hakkında uyarmadı mı? En azından taksi ücretini ödediğinden emin ol.”

Hannah ayak direterek durdu ve kolunu kurtararak Fox ona ulaşmadan sokağın yarısına kadar ilerledi.

“Hey, pislik herif! Çeneni kapatsan nasıl olur?” Genç kız parmağını grubun liderine doğru sallayınca adamın sigarası havada dondu. “Anneler, kızlarını senin gibi pislikler hakkında uyarmazlar çünkü kimse senin on metre yakınına yaklaşmak bile istemez. Seni kokuşmuş göt!”

“Hadi ama! Sadece biraz eğleniyoruz,” dedi adam.

“Ne eğlencesinden bahsediyorsun be!” diye bağırdı Hannah, yere bakarak kendi etrafında dönerken.

Afallama, huşu ve kendinden iğrenme arasında kalmış halde arkasında duran Fox konuşabilmek için boğazını zorladı. “Ne yapıyorsun?”

“Onlara fırlatacak bir şey arıyorum,” diye açıkladı genç kadın sabırla.

“Yok artık. Piper’dan önce sen nasıl hapse girmedin acaba?” Fox, kolunu beline dolayarak onu sokağın aşağısındaki apartmanına doğru sürükledi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Daha önce hiç kimse onu böyle savunmamıştı.

Nefes kesen sıcaklığın göğsüne hücum etmesini istemiyordu. Eğer bu kız, onun bir nebze olsun değerli olduğuna inanıyorsa, sokağın ortasında onu o şekilde savunduysa bel-

ki de Fox... uğruna çaba gösterilmeye degecek biriydi. Ama hayır, yüzeye çıkmaya başlayan bu tehlikeli umut için asla hazır hissetmeyecekti.

Çünkü daha önce de bunu yaşamış, iyimser olmaya çalışmıştı. Bundan böyle asla olmayacaktı.

Değil mi?

“Hannah, bunu yapmana gerek yoktu. Hatta keşke yapmasaydın.”

Genç kadının gözlerinde beliren acı hiç hoşuna gitmedi. “Çizgiyi aştılar ama.”

“Hayır, aşmadılar.” Sesi boğazını jilet gibi kesse de Fox güldü. “Bana bu şakaları yapmalarının sorun olmadığını biliyorlar, çünkü kendim de yapıyorum. Yani sıkıntı yok.”

“Tabii, hiç sorun edilmeyecek şeyler söylediler,” diye mırıldandı Hannah. Sonra Fox’ın onu binanın merdivenlerinden yukarı çekmesine izin verdi ve kapıyı açarken sessizce bekledi.

Doğruyu söylemesi gerekirse Fox kollarını ona dolamayı ve teşekkür etmeyi her şeyden çok istiyordu ama hayır. Bir savunmacıya ihtiyacı yoktu. Dalga konusu olmayı hak etmişti sonuçta, değil mi? Adamların dedikleri doğrudu.

Bu bekârlık süreci ve Hannah’nın arkadaşlığı, kendini yıllardır hiç olmadığı kadar iyi hissetmesini sağlamış olabilirdi ama son yedi ay bir anormallikten başka bir şey değildi.

Daireye girdiklerinde içerideki tek lambayı açtı. Eve dönerken yaşadıklarının utancı gözeneklerinden sızıp gözle görülür hale gelmeden önce odasına kapanmak istiyordu

ama Hannah'nın yüzünde son gördüğü şeyin incinmişlik olduğunu bilerek bunu yapamazdı. Bu yüzden ortamı elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştı: "İtiraf etmeliyim, o 'kokuşmuş göt' yorumundan çok etkilendim. Acayip yaratıcıydı. On üzerinden on veriyorum."

Genç kadının dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "İyi miyiz?" Dudaklarını ıslattı. "Sen iyi misin?"

"Her şey yolunda Çilli." Boş dairede yankılanan bir sesle güldü. "Hadi biraz uyu. Sabah görüşürüz."

Hannah bir an durdu, sonra başını salladı. Fox onu arkasından düşünceli bir şekilde bakar halde, ön kapı ve mutfak arasında bırakıp odasına geçti.

Yalnız kalır kalmaz alnını serin kapıya dayadı. İçinden kafasını ahşaba çarpmak geliyordu ama kendini tuttu. Tüm o şeyleri umursamadığı konusunda Hannah'yı ikna edemediği açıktı. Hayatı yalnızca zevk ve eğlenceden ibaret görme numaraları ona işlemiyordu. Bu kadın onun içini görüyordu. Daha da kötüsü, ona ulaşmak istiyordu. Ama Fox bunun olmasına izin veremezdi.

Ve fazla derine bakmasını nasıl engelleyeceğini çok iyi biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Hannah sabahın altısında uyandığında fareler kafasında trambolin kurmuş da zıplıyormuş gibi hissediyordu.

Elini komodinin üzerinde gezdirerek AirPod'larını bulup hemen kulaklarına soktu. Ardından telefonunu buldu ve başparmağıyla müzik uygulamasını açıp Zella Day'i seçerek notaların sabah mahmurluğunun içinde sürüklenip onu yavaşça uyandırmasına izin verdi. Günlerden pazardı. Çalışmak için ideal bir gün olmasa da prodüksiyon asistanından biraz daha farklı bir görevle sette olacağı ilk gün olduğu için doğru havayı yakalaması gerekiyordu. Sakin ama odaklanmış olmalıydı.

Hannah, bunu yapmana gerek yoktu. Hatta keşke yapmasaydın.

Fox'ın dün geceki hafif azarlaması zihninde yankılanınca beyninde zıplamakta olan fareler saklanacak delik aramak için koşuşturdular. Ah, Tanrı aşkına, sokağın ortasında o yaşlı adamlara gerçekten de bağırırmıştı, değil mi? Bu bir rüya değildi. Doğrusunu söylemesi gerekirse bu tepkisinin arka-

sındaydı. Yerden bir şeyler bulup onlara fırlatmış *olsaydı bile* hak ettiklerini düşünüyordu.

Fox'a -ya da başka herhangi birine- öyle saygısızca yaklaşmaya hakları yoktu.

Peki Fox neden böyle düşünmüyordu?

Genç adam yatmadan önce gayet iyi görünüyordu. Belki de Hannah, gerçekte çok da önemli olmayan bir durumu alkol yüzünden büyütmüştü? Ya da balıkçılar birbirleriyle o şekilde konuşuyordu ve bunun arkasındaki niyeti yanlış anlamıştı.

Ne kadar düşünürse düşünsün tam emin olamıyordu, bu yüzden daha sonra Fox'a sormaya karar verip kendini bugünkü işlerine odaklanmaya zorladı. Senaryoyu zihninde oynatıp sahneleri zenginleştirmek için ilham aradı ama bir saat geçtiğinde hâlâ hiçbir şarkı tam olarak doğru gelmiyordu. Ve bu çok endişe vericiydi. Bir film için orijinal müzikler yapmanın kaderinde yazılı olduğunu düşünecek kadar ileri gitmemişti asla. Sonuçta her şeyin bir sırası vardı. Ama her durumda atmosferi güzelleştirmek için hafızasından şarkı çekme yeteneğine hep güvenmişti. Peki ya kendine fazla güveniyorsa? O zaman ne olacaktı?

O sırada burnuna dolan zencefil kokusuyla rahatsız edici düşüncelerinden uyandı.

Doğrusu bayağı hoş bir kokuydu bu. Çok zengin ve... uyarıcıydı. Daha önce de aynı kokuyu almıştı ama bu kadar güçlü değildi. Neydi bu?

Hannah yorganı bir kenara attı, yataktan çıktı ve

AirPod'larını kulaklarından çıkarmadan banyoya geçti. Orada dişlerini fırçaladı, tuvaleti kullandı ve sonunda duş almak için isteksizce kulaklıkları çıkardı. Fox'ın bu kadar erken uyanmak için bir nedeni yoktu, bu yüzden olabildiğince sessiz olmaya çalışarak vücuduna bir havlu sardı ve parmak uçlarında misafir odasına yollandı.

Tam o anda yatak odasının kapısı açıldı ve genç balıkçı, üstünde sadece siyah bir külot ve yüzünde bir esnemeyle dışarı çıktı. Hannah korkuyla sıçrayınca kanepenin kenarına çarptı ve kalçasına bir acı saplanırken geriye doğru birkaç adım sendeleyerek bu defa da bir yer lambasına çarptı. Neredeyse bomboş olan dairedeki sayılı mobilyayı bulup çarpmayı başarmak özel yetenek sayılmalıydı.

Kendini toplayınca gözlerini karşısındaki vücuda diktiğini fark etti. Tabii ki de dikecekti. Başka ne yapması gerekiyordu?

Sonra o yarı çıplak vücut ona doğru ilerlemeye başladı. Daha yukarı baktığında Fox'ın yüzünde çarpık bir sırıtiş olduğunu gördü.

Gamzeleri ortaya çıkmıştı. Bir jilet reklamı çekmeye hazır gibiydi.

Ve... vay anasını. Hannah şu ana kadar dövmeleleri olduğunun farkında bile değildi.

Sağ kalçasında gerçek bir tilkinin ana hatları, kaburgasının sol tarafında bir çapaya sarılı dev bir kalamar, göğsünün üzerinde farklı büyüklükteki bir dizi yıldız ve Hannah'nın, tam olarak ne olduklarını çözemediği başka birkaç çizim

daha vardı. Çözememişti çünkü kasları adeta *bize bak* diye yalvarırken dövmelelerin geri kalanına dikkatini veremiyordu. Bir insanda bu kadar sert kaslar olur muydu? Evet, evet olurdu çünkü bunlar spor salonundan satın alınmış kaslar değildi. Çetin hava şartlarında güvertede dengede durmaya ve sudaki devasa çelik kafesler ile balık ağlarını çekmeye çalışırken oluşmuşlardı.

“Vay canına, Çilli,” dedi genç adam boğuk sabah sesiyle. Kafasını hâlâ sallanan lambaya doğru eğdi. “Denge becerini henüz geliştirememişsin bakıyorum.”

“Şey...” Gözlerini ondan ayırıp yere dikti. “Sanırım sandığımdan daha akşamdan kalmayım. Bu akşam alkolden tamamen uzak dursam iyi olacak.”

Fox yaklaştıkça zencefil kokusu arttı. Ve çıplak ihtişamına bakmamak daha da zorlaştı. Sonuçta Hannah da bir insandı; azgın hissetmesi gayet doğaldı. En azından arada bir. Çoğunlukla Prince dinlerken. Fakat hafif bir arzu ve rahatsızlık hissetmek, şu anki kas gerilmelerinin ve özel bölgelerini yakan ateşin yanında hiç kalırdı.

Aynı zamanda suçluluk duygusu da hissediyordu. Tahrik olma halini yok edecek kadar değil ama kötü bir arkadaş olduğu için kendini azarlayacak kadar güçlü bir duyguydu. Cuma akşamki partide Fox üzerinde hak iddia eden kızlardan ne farkı kalmıştı?

“Ben, şey...” Islak saçları yüzünü kapatsın diye başını eğdi. *O keskin kalça hattının çağrısına direnmelisin.* “Bugün işe erken başlayacağız. Acele edip hazırlanmam gerekiyor.”

“Bugün nerede çekim yapıyorsunuz?”

Sesi az öncekinden daha mı yakından geliyordu? Tüyleri diken diken olurken Hannah vücudunu örtmek için elinde havludan daha sağlam bir şeyin olmasını diledi. "Limanda. Büyük finalin öpüşme sahnesini çekeceğiz. Bir süredir beklediğimiz ışığı bugün yakalamayı umuyoruz."

"Final mi? Daha yeni başladınız."

"Sahneleri her zaman sırayla çekmiyoruz. Doğru konumu bulduğumuz sürece herhangi bir sahneyi çekebiliriz ve..." Fox hemen önünde durunca Hannah'nın tavana bakıp çatlak var mı diye inceliyormuş gibi yapmaktan başka çaresi kalmadı. Aksi takdirde gözlerini fırtınanın merkezine dikmeyeceğinin garantisini veremezdi.

Yani genç adamın kasıklarına.

"Bana bakamıyorsun, değil mi?" dedi Fox eğlenerek. "Evde başka birinin olmasına alışkın değilim. Bir dahaki sefere eşofman giymemi ister misin?"

Yüce İsa, hayır, diye bağırdı Hannah'nın kafasında yer kiraltayan sapık.

"Evet, lütfen. Ben de... bornozumu kullanırım. Bu sabah uyanık olacağını düşünmemiştim."

Balıkçının göğsünden yayılan sıcaklık çıplak omuzlarını ısıttı ve vücudunun güneyindeki her şey yumuşak ve ıslak hale geldi. Karşısındaki adamın ellerini kendi kalçalarına koymasının, avuçlarının tenine sürme sesinin, ona kıyasla boyunun ve gücünün tamamen farkındaydı.

Arkadaşına bu şekilde tepki vermesinin utanç verici olduğunun da farkındaydı.

Hayır, tabii ki de onunla yatmayacaktı. Hayatının bu nok-

tasında rasgele seksle ilgilenmiyordu. Özellikle de Fox'la. Zira genç adam uzun vadeli ilişkilerden kaçınmakla kalmıyor, *vadesiz* ilişki de yapmıyordu. Seksin ardından aynı evde yaşamak zorunda kalmak onu rahatsız eder, yakınlaştıkları için pişmanlık duymasına neden olurdu. Bu da arkadaşlıklarını mahvederdi.

Ben sadece iyi vakit geçirilecek biriyim ve herkes de bunun farkında.

Cuma gecesi yaptıkları konuşma düşüncelerine sürüklendi ve nedense bu anı, onun gözlerinin içine bakmak istemesine neden oldu. Fox onu beklentiyle inceliyordu; sanki uyarılmasının sona ermesini ya da kucığına tırmanmasını bekliyormuş gibiydi. Acaba şu anda... Hannah'nın dengesini kaçırmaya çalışıyor olabilir miydi? Ama bunu niye yapacaktı ki?

Şu zencefil kokusu beynini bulandırırken Hannah düşüncelerin içinden çıkamıyordu. Bu adam ne tür nükleer feromonlar yayıyordu?

Ona belli etmeden kokusunu içine çekmeye çalıştı. "Bu nedir?"

Fox'ın kaşları birleşti. "Ne nedir?"

"Şu zencefil kokusu. Krem ya da tıraş losyonu gibi bir şey mi?"

"Hayır." Sırıttı. "Hiçbiri değil."

Hannah bekledi ama herhangi bir açıklama gelmedi. "Ne öyleyse?"

Mavi gözleri parıldarken genç adamın dilinin ucu dudaklarının kenarına çok kısa bir süreliğine dokundu. "Masaj yağı."

İşte bu kesinlikle beklenmedikti. “Masaj yağı mı?” Hannah güldü. “Kendine masaj falan mı yaptın da...” Yüzüne birden ateş bastı. “Ah. Vay canına. Olmayacak bir anda karşılaştık ha? Ben... Sen... bu sabah o işi mi yapıyordun?” Ellerini telaşla salladı. “Neyse neyse. Cevaplama.”

Fox’ın sırtması iyice genişledi. “Evet, o işi yapıyordum. Denize son açılmamızdan beri ilk kez şansım oldu. Biraz rahatlamam gerekiyordu. Önce izin mi istemeliydim?”

“Hayır.” Ah, hayır. Şimdi de gözünün önünde Fox’ın mas-türbasyon yapmak için ondan izin istemesi canlanmıştı. İnsan beyni görmezden gelinmesi gereken şeyleri neden ısrarla irdelerdi ki?

Burada görmezden gelinmesi gereken şey, Fox’ın penisi oluyordu tabii.

“Hayır, tabii ki gerekmiyor. Burası senin dairen.” Hannah istemeden de olsa konuya ilgisinin çekildiğini fark etti. “O iş için masaj yağı mı kullanıyorsun?”

Genç adam onaylarcasına mırıldandı. “Kayganlaştırıcı olarak çok işe yarıyor. Ödünç alabilirsin.” Dikkati Hannah’nın göğüslerinin arasındaki düğüme, oradan da aşağı, havlunun ucunun uyluğunun ortasına değdiği noktaya kayd. “Tabii öncesinde kendini uyarmaktan hoşlanıyorsan.” Parmak kemiklerini kendi göbek deliğinin kenarlarına, koyu sarı tüylerin ve solmuş mürekkebin olduğu yere sürttü. “Kendi parmaklarıyla ön sevişme yapmak gibi.”

Hannah yutkunmak istiyor ama yapamıyordu.

Belinden aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti.

“Banyo dolabına bırakacağım.” Fox ona göz kırpıp geri çekildi ve odasına yöneldi. “Turuncu şişe.”

“Pee-ki,” derken Hannah’nın dili kurşundan daha ağırdı. “Sağ ol.”

Arkadaşlar kayganlaştırmalarını paylaşır mıydı?

Belki sadece *bu adamla* arkadaş olanlar paylaşırdı.

“Ben bugün akşama kadar teknede çalışacağım,” diye seslendi, odasına girip kapıyı kapatmadan önce. “Limanda görüşürüz Çilli.”

Ah.

Harika.

Hannah tamamen sersemlemiş halde odasına yürümekten başka bir şey yapamadı.

Della Ray’in güvertesindeki gözetleme noktasında dikilen Fox, film ekibinin aşağıda saat mekanizması gibi hareket etmesini izliyordu. Yola üç büyük beyaz treyler park edilmişti ve kulaklarında kulaklıklar, ellerinde dosyalar olan gençler etrafta koşturuyordu. Bir grup da yiyecek ve içeceklerin bulunduğu bir masanın etrafında toplanmıştı. Sahneyi oynayan iki oyuncunun etrafını floresan lamba görünümüne kocaman şeyler sarmıştı. Aktör huysuz, sıska bir adam, aktris ise kızıl saçlı genç bir kadındı. Çekim esnasında birbirleri için deli oluyormuş gibi görünseler de molalarda telefonlarına bakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Fox son bir saattir Sanders ile malzeme ikmal yapıyor ve

hidrolik fırlatıcıyı tamir ediyordu. Yengeç sezonu için gerekli donanımları hazırdı ama güvertede kalabilmek için her türlü bahaneyi ürettiyordu.

Çünkü film setini net bir şekilde görebildiği tek yer burasıydı.

Bu sabah yaptıklarını düşündü. Hannah'nın artık karakterini savunma ihtiyacı hissetmemesini umarak öyle davranmıştı. Eğer genç kadın, diğer herkes gibi bilmiş bir sırtışıla onu hiçe sayarsa Fox da içinde uyanan umuttan kurtulabilir, güvende hissettiği sınırların içinde kalabilirdi. Tayfanın ve Westport sakinlerinin onunla dalga geçip güldüğü ama lider olarak meşruluğunu sorgulamadığı sınırların içinde.

Hannah, aromalı masaj yağı kullanmayı sevmesini gülünç bulup küçümserdi, değil mi? Dürüst olması gerekirse yakın zamana kadar Fox'ın böyle saçmalıklara asla ihtiyacı yoktu. Rahatlamaya ihtiyacı varsa ve tek seçeneği eliyse genelde duşta köpük kullanmakla yetinirdi. Artık banka hesabında beş haneli sayılar görmeye başladığına göre biraz süslü şeyler kullanabilirdi değil mi?

Eğer Brendan onun Hannah'yla sabahki gibi konuştuğunu bilseydi kucına tekneyi geçirirdi. Fakat en iyi arkadaşının gazabını tatma riskine girmek, genç kadının beklentilerini artırmaktan iyiydi. Çünkü Fox kahrolası bir kaptan olamazdı. Kıymetli bir tekne ve beş adamın hayatı hususunda güvenilecek biri değildi. Hannah'nın ay ışığında dudaklarını sunacağı ya da uğruna yabancıları azarlayacağı biri de değildi.

Fox yalnızca iyi vakit geçirilecek bir adamdı. Ne fazla ne de eksikti.

Sanders güverteye, onun yanına çıktı ve homurdanarak selam verdikten sonra yağ pompasını onarmak için kullandığı İngiliz anahtarını yere atıp elini havuç rengindeki saçlarından geçirdi. "Siktir, aşağısı alev alev yanıyor. Gövdeye bir pencere takmayı düşünüyorum. Sence Brendan bir şey der mi?"

"Hafif bir esinti umuduyla tekneyi batırmana mı? Hayır, hiçbir şey demez," diye yanıtladı Fox. Sonra Hannah ile Sergei'nin bir dosyaya bakarak bir şeyler tartıştığını görünce üzerine bir sessizlik çöktü. Parmakları, sarmakta olduğu halatı kavradı ve malzemenin derisini tahriş etmesine izin verdi; ta ki Hannah sonunda uzaklaşana kadar. Bir dakika. Yönetmen onun arkasından mı bakıyordu?

Evet, kesinlikle bakıyordu.

Geçen geceki o öpücük işe yaramıştı demek. Güzel.

Belki Hannah ondan ağır bir çekim ekipmanı kaldırmasını istemişti. Ya da stratejik dudak ısırma yöntemini kullanmıştı. Fox'ın ısrarları işe yaramış olmalıydı.

İkisinin birbirlerine karşı yepyeni bir hayranlıkla Los Angeles'a dönmeleri çok uzun sürmezdi.

Çok güzel.

Fox, ağzındaki asidik tadı görmezden gelip fırlatıcıyı tamir etmeye geri döndü ve odaklanmaya çalıştı. Bir süre sonra güneş, göğün tepesindeki yerine yerleşip de havayı mevsime hiç uygun olmayan bir şekilde ısıtınca o da Sanders da gömlek ve ayakkabılarını çıkarmak zorunda kaldılar.

Eskiden bu tür sıkıcı işlerden nefret ederdi. Tek isteği fir-

tının içinde olmak, dalgalarla savaşmak, doğanın en öfkeli anlarına tanıklık etmek ve saliseler içinde fikrini değiştirmesini izlemek olurdu. İnsanlar değişmeyebilirdi belki ama doğa değişirdi. Doğa, değişmek için yaşardı.

Fakat son zamanlarda titizlik gerektiren görevleri üstlenmeye aldırımıyordu. *Della Ray*'i denize çıkarmak, güvenli bir şekilde geri döndürüp limana yanaştırmak ve bir sonraki sefere hazırlanmak gibi şeyleri tekrar tekrar yapmak canını sıkıyordu. Şimdi de ayaklarının altındaki güverte sıcacıktı ve turistleri balina izlemeye ya da tura götüren teknelerden sıçrayan sularla ıslanıyordu. Tuz havayı tatlandırmıştı. Martılar yukarıda esintiyle beraber süzülüyorlardı.

Belki başka bir hayatta parmaklarını kendi teknesinin dümenine sarar ve doğayı kendi şartlarına göre selamlardı. Kendini, emir almakla yetinen ve omuzlarında koca bir teknenin sorumluluğu olmadan eve giden kişi değil de lider olarak tanıttırdı. Esasında küçüklük hayali kaptan köşkünün sahibi olmaktı. Ama bu hayali zihninde gerilere atıp kapağını kapatmayı öğrenmişti. O kadar sıkıydı ki kenarlardan ışıktan bile sızılmıyordu.

Bunları düşünürken cebinden tiz bir ses geldiğini duyup terli alnını koluyla sildi ve telefonunu çıkardı.

Carmen.

İsme gözlerini kısarak baktı ve kızın yüzünü anımsamaya çalışsa da başarılı olamadı. Acaba aylar önce görüştüğü şu hostes miydi? Telefonu açıp sesini duysa muhtemelen hafızası canlanırdı. Ya da kızdan sosyal medya kullanıcı ismini

isteyip bakabilirdi. Zaten Seattle'da tanıştığı kızların çoğu hafızasının böyle bulanık olmasını takmazdı. Onlar da aynı Fox gibi geçici ilişkileri tercih ederlerdi.

Bakışlarını ekrandan ayırmadan aramanın sesli mesaja yönlendirilmesine izin verdi. Mesaj kutusunun artık tamamen dolu olduğunu biliyordu gerçi. Bırakılan mesajları aylardır dinlememişti.

Telefonun çalması durduktan bir dakika sonra ekranda bir kısa mesaj belirdi:

Bu gece buralarda mısın? -C

Alnının ortasında bir damar atmaya başladı. Sebebi büyük ihtimalle güneşti.

Telefonu bir kenara fırlatıp kaşınan ensesini ovuşturdu. Mesaja daha sonra cevap verebilirdi. Ya da vermezdi. Son zamanlarda bu düzenli seks çağrıları nedense... paniklemesine yol açıyordu. Her zaman bu kadar fazla mıydılar?

Seksten hoşlanıyordu, evet. Sebep olduğu heyecanı, tatmini, doruğa ulaşırken hiçbir şey düşünmek zorunda kalmadan kontrolü vücuduna vermeyi sevdiği için kimseden özür dilemesi gerektiğini düşünmüyordu.

Telefonu başka bir kısa mesajla çaldı; hafta sonlarını genellikle kadınlara ayırdığı için bu alışılmadık bir durum değildi. Telefonundaki en yoğun trafik de cuma günleri yaşanırdı. Fakat son zamanlarda, gelen mesajları görmemek ve duymamak için kahrolası cihazı buzdolabına atmak istediği

bile olmuştu. Birine en son ne zaman cevap atmıştı? Ya da en son ne zaman tek gecelik bir ilişki için Westport'tan ayrılmıştı?

Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini biliyorsun.

Geçen yaz Hannah'nın kasabadan ayrılmasının ardından Seattle'a gitmişti. Bir defa. Onun yüzünden göğsünde kalan sancıyı ve birlikte geçirdikleri günlerin bitmek bilmeyen görüntülerini silmek istemişti.

Birini içmeye davet etmişti ama ne kadının anlattığı şeylere ne de çevresine odaklanabilmiş, bu yüzden de kendini bok gibi hissetmişti. Hesap geldiğinde bar bankosuna bir avuç nakit atmış ve bir bahane üretip oradan kaçmıştı. Midesindeki kaynama, ancak aracı kenara çekip de Hannah'ya mesaj attığında yatışmıştı.

Sağ tarafındaki Sanders bir teneke kola açtı.

"O seks çağrılarına cevap vermeyecek misin dostum?" Arkadaşı içeceğinden büyük bir yudum alıp kolayı teknenin kenarında dengeledi. "Sen bu hayatı yaşamazsan ben nasıl senin aracılığınla yaşayacağım?"

"Daha sonra geri arayacağım." Fox, kafasındaki zonklamayı daha da kötüleştiren bir tebessüm attı. "Belki hepsini aynı anda ararım."

Sanders'ın kaba kahkahası limanda yankılandı.

O sırada telefonu tekrar çalmaya başlayınca Fox, deri bilekliğini çekiştirdi. Sonra aynı şeyi bir kez daha yaptı.

"Açsana," dedi Sanders kayıtsızca, başıyla cihazı işaret ederek. "Burada işimiz neredeyse bitti."

Adrenalin meraklısı meslektaşlarla dolu, stresli, zorlayıcı

bir iş yapan biri için zayıflık göstermek kötü bir fikir olurdu. Tabii daha fazla dalga geçilmek istemiyorsa. “Sadece konuşmamı dinlemek ve benden taktik çalmak istiyorsun.”

“Senin taktiğe ihtiyacın yok tabii, güzel çocuk. Sadece ortaya çıkar ve seçimini yaparsın. Peki ya ben? Suratım lanet bir deniz aygırınıninkine benziyor. Taktik lazım bana.” Sanders kolasının geri kalanını tiksintiyle kafasına dikti. “Dün gece karımdan puan kazanayım diye *Cats* filmine katlandım. Sonra bir, sadece bir osurukla tüm ilerlememi kaybettim.”

Fox sırtışını bastırdı. “Ne şanssızlık ama.”

“Gece kanepede uyumak zorunda kaldım,” diye homurdandı güverte görevlisi.

“Kendine bu kadar yüklenme dostum.” Fox, sıcağa rağmen titredi. “O film Pasifik Okyanusu’nu bile kurutabilir.”

“Bilemiyorum. Judi Dench’te bir şeyler var...” dedi Sanders düşünceli bir şekilde.

Telefonu başka bir mesajla biplerinde Fox lanet şeyi okyanusa atmayı ciddi ciddi düşündü. Ve bu sefer isme bakma zahmetine bile girmede. Nasıl olsa yüzünü hatırlayamayacaktı ve bu sadece ağzındaki acı tadı daha da kötüleştirecekti.

“Gerçekten, amacın ne? Elde edilmesi zor adamı mı oynuyorsun?” Sanders kıkırdayarak dirseğiyle onun karnını dürttü. “Bu bir ilk.”

“Aynen.” Fox gülerken bakışlarını filmin çekildiği yere çevirdi, kalabalığın içinde Hannah’yı buldu ve onun da kendisine baktığını görerek şaşırdı. Genç kadın dudağını dişlerinin arasına almıştı ve düşünceli görünüyordu.

Fox ona asker selamı verdi.

Hannah da yarım bir gülümseme gönderdi.

“Evet...” Sanders hâlâ devam ediyordu. “Daha önce hiç bu rolü oynamamıştın. Lise son sınıfı hatırlıyor musun? Otoparktaki bir takım meşguliyetlerin yüzünden neredeyse mezun olamayacaktın.”

Fox gözlerini çabucak Hannah’dan ayırdı; bu tartışmayı yaparken ona baktığı için bile kendini suçlu hissetmişti. “Hey.” Omuz silkti. “Ben hâlâ onca aktivitenin, beden eğitimi notum için bana fazladan kredi kazandırması gerektiğini düşünüyorum.”

Sanders güldü ve işine döndü.

Fox da yaptığı şeye geri döndü ama beynindeki çarklar dönerken hareketleri o kadar akıcı değildi. Nihayetinde kendini teknenin kenarında, bir kez daha Hannah’yı ararken buldu. Onu tespit ettiğinde katı görünümlü bir esmerle konuştuğunu gördü. Beden diline bakılırsa bir sorun vardı. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı.

Bu kadın film müzikleriyle ilgilenen kişi miydi acaba?

Hannah’nın şarkıları geri mi gelmişti?

Bu sabah, açmak istemediği güvensizlik konusundan uzaklaşma amacıyla en ufak bir güvensizlik duymadığı konuyu, yani seksi gözüne sokmak yerine ona bunu sorabilirdi aslında. Ama pişmanlıklar için artık çok geçti. Piper’ın küçük kardeşinin karşısına neredeyse çıplak çıkıp mastürbasyon hakkında konuştuğunu öğrenirse en yakın arkadaşının vereceği tepki hakkında endişelenmek için çok geçti.

Brendan onun Hannah konusunda harekete geçece-

ğinden hâlâ endişeliydi. Yaptıkları O Konuşma'ya rağmen. Genel nezaket kurallarına ve ona dokunmanın neredeyse affedilemez olmasına rağmen. Ama kimse ondan iyi bir davranış beklemiyordu. Brendan da, kasabadaki insanlar da, mürettebattaki arkadaşları da. Sanders az önce bunu ona hatırlatmıştı. Hatta o kadar iyi hatırlatmıştı ki üstüne soğuk bir duş alsa yeriye.

Kimse ona güvenmiyordu. O zaman Fox da ince düşünmeyecekti. Neden denemişti ki zaten? Bir leopar, desenlerini silip atamazdı, değil mi?

Birkaç dakika sonra Hannah'nın gözle görülür bir telaşla apartmanına doğru yürümeye başladığını fark etti. Ve kadınlar hakkında yeterince bilgiye sahip olduğu için genç kadının o anki sorununun ne olduğundan emindi. Kızarmış ten, tekne yönüne doğru atılan gizli bakışlar, saçlarını ense-sinden kaldırıp eliyle kendini yellemesi... Tahrik olmuştu. Azgındı hatta. Ve bu, Fox'ın uzmanlık alanına giren, kolayca düzeltebileceği bir sorundu. Peki o halde neden direnecekti?

Dün gece Blow the Man Down'ın önündeki adamların, bugün de Sanders'in söyledikleri -yani Tanrı'nın lanet olası her günü duyduğu sözler- hakkındaki varsayımların dışına çıkamayacağını kanıtlamıştı. Hannah'ya karşı hissettiği çekime teslim olmak bir taşla iki kuş vurmasını sağlayabilirdi. Şu yedi aylık kaşıntıyı dindirebilir ve Hannah'ya aslında nasıl bir adam olduğunu gösterebilirdi. Onunla tek gecelik bir yakınlaşma her şeyi eskiden olduğu noktaya, en rahat hissettiği yere getirebilirdi.

Hannah hâlâ o yönetmeni arzuluyorsa da hiç sorun değildi. Üniversitedeki kız arkadaşı neredeyse koca bir yıl boyunca -onun haberi olmadan- Fox'ı açık çek olarak görmüştü. Los Angeleslı kız da onu aynı amaçla kullanabilirdi, değil mi? Anlamsız, boş bir ilişki. İyi vakit geçirilecek biri.

Fox, incecik bir pipetin deliğinden nefes alıyormuş gibi hissetse de tekneden inip Hannah'nın peşine takılırken gömleğini üstüne geçirme zahmetine bile girmedi.

Onuncu Bölüm

Brinley'nin çalışmalarını nasıl gözlemleyeceğine dair resmi bir plan yapmamışlardı. Bu da iş için fırsat oluşturma'nın Hannah'ya kaldığı anlamına geliyordu. Oyuncularla boğuşmak, figüranlara talimat vermek ve öğle yemeği teslimatlarının tam olarak doğru yapılmasını -bunda turşu olsun, şunda turşu olmasın; neden her zaman turşu sorunu oluyordu? Yemeğin içinden çıkarıp atmak çok zordu sanki!- sağlamak arasında gidip gelirken bir şekilde buna da zaman ayırması gerekiyordu.

Christian, erkek arkadaşının Westport ziyaretinin gecikmesi nedeniyle bu sabah ekstra huysuzdu ve ruh hali bulaşıcı görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa ekibin çoğu cumartesi gecesi alkolü fazla kaçırmıştı. Üstüne bir de martının biri Maxine'in kafasına pisleyince, onun temizlenmesi ve yeniden giyinmesi için çekimler bir saat ertelenmek zorunda kaldı.

Hannah da kaybedilen saati kendi avantajına kullanmaya karar verdi.

Görevlerinden birinin arasında kısa bir boşluk bulduğu anda, Sergei'in boş sandalyesinin yanında oturan müzik koordinatörüne yaklaştı.

"Günaydın Brinley," dedi gülümseyerek.

Kadın onu havalı bakışlarla süzdü. "Ah, selam." Kucağındaki notları taradı. "Hannah'ydı, değil mi?"

"Evet."

Della Ray, müzik koordinatörünün omzunun üzerinden rahatlıkla görülebilecek bir yerde olduğu için Hannah'nın bakışları bir anlığına o yöne kaydı. Geldiğinden beri oraya ilk bakışı değildi bu. Aslında çekim alanında kim varsa saatlerdir Fox'a ve güneş ışığında parlayan tanrısal bedenine bakıyordu. Bu güzel pazar sabahında huysuz oyuncu kadrosunu ve ekibi yamyama dönüşmekten kurtaran tek şey onun fiziğiydi. Halbuki genç adam, ekibin zaten sınırlı olan konsantrasyonunu daha da mahvettiğinin farkında bile değildi.

Brinley bile güneş gözlüklerini indirdi ve yeniden Hannah'ya odaklanmadan önce tekneye doğru bir iki bakış attı. O esnada Hannah, genç balıkçı bir takım özel işler yaparken onunla aynı evin içinde oldukları gerçeğini kesinlikle düşünmüyordu.

Denize son açılmamızdan beri ilk kez şansım oldu.

Biraz rahatlamam gerekiyordu.

Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Yani... rahatlamak için mastürbasyon yaptığı aşikârdı. Bu zevk olmadan dört beş gün yaşamak Fox için zor muydu? Acaba tamamen çıplak kaldıktan sonra birkaç mum yakıp, her hareketiyle biraz

daha yağ alarak mı kendini okşuyordu? Dudaklarını ısırtıyor muydu? Kendini heyecanlandıracak şeyler yapıyor muydu? Yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara mı ilerliyordu?

Eğer durum buysa gerçekten ezber bozan bir sahne olmalıydı.

Hannah ise onun tam aksiydi. Böyle şeyleri düşünmeden aylarca yaşayabilirdi! Bir sürü karmaşık sinir ucuna sahip vajinasını daha sık keşfetmeyi aklının bir köşesine yazdı.

Aslında... şu anda bile keşfetmeye gidebilirdi.

O sabah bol bir tunik elbise ve hırka giymeyi tercih etmiş, daha sonra sıcak nedeniyle hırkayı kenara atmıştı. Ama gayet düzgün giyinmiş olmasına rağmen kendini neredeyse çıplak hissediyordu. Alevler ensesini gıdıklarken meme uçları sutyenin içinde rahatsız edici derecede şişmişti. Düşünceleri düzenli kalmayı reddediyordu.

Ve tüm kadınları baştan çıkaran o görkemli, dövmeli vücuduyla ortalıkta dolaşan ev arkadaşı da durumu onun için daha berbat hale getiriyordu. Turuncu masaj yağı şişesi, evde durduğu yerden ona sesleniyordu sanki. Şu an öyle bir noktadaydı ki elinde olsa şişenin kapağını dişleriyle sökerdi.

Fakat önce işini düşünmeliydi.

Brinley'le bu şansı yakalaması aylar sürmüştü ve sırf bedeni yaramazlık yapıyor diye bu kadar büyük bir fırsatı tepmezdi. Ah, bedeninin yanlış davrandığını, arkadaşını arzulamaması gerektiğini biliyordu. Çok iyi biliyordu. Neyse ki onu suçluluk duygusundan alıkoyan bir şey vardı: Fox'ın bunu ona bilerek yaptığına dair tuhaf bir sezgi.

Sessizliğin fazla uzamasına izin verdiğini fark edince boğazını temizledi ve kararlı bir şekilde gözlerini kaslı balıkçıdan ayırdı. “Şey...” Vücudunu Christian ve Maxine’in büyük öpücüklerini paylaşacakları sete doğru hafifçe çevirdi. Arka planda deniz uzanıyordu ve ufukta demir atmış birkaç deniz taşıtı bulunuyordu. “Sahne için müzik planlarını paylaşabilir misin diye sormak istemiştım.”

“Tabii,” dedi Brinley başını kaldırmadan. “Orijinal vizyondan sapmayacağım. Los Angeles ile Westport’un farkları düşünülürse çok büyük ve önemli bir mekân değişikliği yaptık. Ama bence endüstriyel ezgiler, küçük kasaba ruhuna yakışacaktır. İlginç bir tezat oluşturacak.”

“Ah, evet.” Hannah heyecanla başını salladı.

Ama ona katılıyor muydu? Tezat oluşturmak ilgi çekici olurdu, evet. Dönem dizilerine müzikle modern bir hava kazandırmak çok popülerdi mesela. Ya da bale gösterilerine hip hop şarkıları eklemek, bir cinayet sahnesinde opera çalmak. Bu tür tuhafliklar sahnenin patlamasını sağlayabilir, dramı artırabilirdi. Tanıdık müzikler, izleyicinin tanıdık olmayan bir şeyle ilişki kurmasına yardımcı olabilirdi. Bu filmde de Sergei’in sanat hayranı izleyicileri, endüstriyel ezgiler eşliğindeki bir öpüşme sahnesini hoş bulabilirdi. Çünkü sahne gerçekten *aşırı* romantikti.

Peki Hannah olsa bu sahnede hangi müziği kullanırdı?

Zihnine baktığında kocaman bir boşlukla karşılaştı.

Brinley bir anlık zayıflığını hissetmiş gibi, beklenti dolu bir gülümsemeyle ona döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Hannah, Bel-Air'daki albüm koleksiyonunu düşündü ama hiçbir plağın kapağı gözünün önünde belirmiyordu. Sanatçıların ve şarkıların isimlerini bile hatırlayamıyordu. Nesi vardı böyle? "Ben..." diye başladı, faydalı bir şeyler söyleyebilmek, bu fırsata layık olduğunu gösterebilmek için beynini zorlayarak. "Bir yerde bir teknik okumuştum. Oyunculara küçük kulaklıklar verip uygun zamanlarda duygulanabilmeleri için çekim esnasında o ana uygun müziği çalıyorsun. Amaç temel olarak müzikle uyumlu hareket etmelerini sağlamak ve..."

"Christian'ın bunu kabul edeceğini cidden düşünüyor musun?" diye araya girdi Brinley, notlarını düzenlemeye geri dönerken. "Mikrofon taktığımızda bile şikâyet ediyor. Daha bu sabah, tişörtündeki etiket çok kaşındırdığı için çekime ara verdi."

"Ben onunla konuşup..."

"Sağ ol ama bence bu fikri başka bir güne bıraksak daha iyi."

Hannah bir an duraksadı, sonra kimse pancara dönmüş yüzünü görmesin diye kafasını dosyasına eğerek salladı. Ne diye daha ilk gününde bir teknik önermeye kalkmıştı ki? Henüz birbirlerine alışmamışlardı bile. Brinley'nin kararını kabul etmeli ve öneri yapmak için gerçekten yardımcı olabileceğini kanıtladığı zamanı beklemeliydi. Şimdi kendini, kudemli bir çalışandan daha iyi bildiğini düşünen görgüsüz bir çaylak gibi göstermişti.

O sırada Sergei karavanların birinden dışarı süzülüp

Hannah'ya geniş bir gülümseme attı. İkisinin yanına varıp "Selam," derken elini onun omzuna koydu ve bırakmadan önce hafifçe sıktı. Yok artık. Ne oluyordu? Genç yönetmen kesinlikle daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Otobüste düştüğü o güne dek ona hiç dokunmamıştı hatta. Ve eğer yanlış görmüyorsa, Brinley'le sahne konusunda bir şeyler konuşurken ona yandan bakış atıp duruyordu.

Hannah konuşulanları dinliyor, gözlem yapıyor olmalıydı. İsteddiği bu değil miydi?

Ama öyle önemli bir gerçeğin farkına varmıştı ki başka bir şeye odaklanamıyordu. Yönetmenin eli omzuna değdiğinde hafif bir karıncalanmaya bile neden olmamıştı. Hannah'nın cuma akşamı ona karşı hissettiği çekimden neredeyse eser yoktu. Normalde ona bu kadar yakın durmak nabzının daha hızlı atmasını sağlar, nefesinin kahve kokup kokmadığını düşünmesine sebep olurdu.

Şu andaysa tek arzusu yalnız kalmaktı.

O aptal turuncu şişeyle. Neden onu düşünmeden duramıyordu?

Hannah'nın dikkati istemsizce, Fox'ın metal bir kafesi çok az bir çabayla kaldırdığı *Della Ray*'e yöneldi. Trapezius kası ve adını bilmediği diğer birçok kası leziz bir şekilde esneyen genç balıkçı, kafesi sabitledikten sonra kolunun ön kısmıyla koyu sarı saçlarını ovuşturup karmakarışık bir hale getirdi. Ve Hannah için yutkunmak aniden zorlaştı.

O an kendinden biraz nefret ettiğini itiraf etmeliydi. Dikkatini dağıtmak bu kadar kolay mıydı? Bir adım ötesinde

vizyon sahibi bir yönetmen, bir dâhi duruyordu. Hannah'ya saygıyla yaklaşıyordu ve acı dolu bir hayat yaşayan bir sanatçının yakışıklılığına sahipti. Sergei onun tipiydi. Hannah asla yanından geçip giden seksi adam tarafından dikkati dağılan biri olmamıştı. Asla.

Yine de hayatında hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemişti ve sebebi de ona misafir odasını ödünç veren adamdı. Bununla başa çıkmayı, arzuyu bastırmayı öğrenmesi gerekiyordu. Uzun zamandır kendiyile *o anlamda* ilgilenemediği için bugün böyle aşırı uyarılmış hissediyordu, o kadar. Hormonlarını kontrol ettiğinde işinin bu potansiyel yeni yönüne odaklanabilir, belki bu yolda kariyer yapmak isteyip istemediğine bile karar verebilirdi. Ayrıca Sergei'e, sonunda ona ilgi duymaya başlayan uzun süreli platonik aşkına geri dönebilirdi.

Evet. Güzel bir plandı.

O sırada karavanların diğer tarafındaki stajyerlerden biri, "Öyle yemeği geldi," diye seslendi.

Tanrı'ya şükür.

"Ben yemeğimi alayım," diye mırıldandı Hannah ortaya, gitmek için dönerken. Bir krizin ortasında olduğunu belli etmemek için kayıtsızca sağa sola bakıyor, kısık sesle ısıklık çalıyordu. *Mastürbasyon molasında olduğunu kimse bilmeyecek. Rahat ol.*

Birkaç adım atmıştı ki Sergei ona yetiştii. "Hey, Hannah."

Ah, olamaz. Vücudu, o iş için doğru moda kavuştuğuna karar verdiğinde her zaman olduğu gibi sıcak bir beklentiyle doluydu. Çarklar dönüyordu. Sergei sadece yüzüne bakarak, zencefil yağı içeren gizli planları olduğunu anlayabilir miydi?

“Efendim?” dedi çatlak bir sesle.

Yönetmen, ağzını çevreleyen keçi sakalını ovuştururken sanki biraz... utangaç görünüyordu. “Nereye kaçırıyorsun?”

Hiiiiç. Orgazm Köyü’nde yapılacak acele bir işim var da.

“Şey... Evde bir şey unutmuşum.” Yüzünü işaret etti. “Güneş kremi. Güneş kremi sürmezsem Rudolph gibi görünürüm.”

“Ah. Asla öyle görünmezsin.”

Niçin bu iltifat içinde coşku patlamalarına yol açmamıştı?

Birkaç hafta öncesinde Sergei onu çekici bulduğunu hafifçe ima etse bile koşup gizli bir yer bulur ve Stevie Wonder’ın “For Once in My Life” şarkısıyla dans ederdi. Kötü bir dansçı olması fark etmezdi. Ama şimdi tek yapabildiği kaçmak için bahane aramaktı. Şu anda uzanıp parmaklarını onun koluna değdirmesi ve pazarda avokado seçer gibi pazısını sıkması gerekmiyor muydu? Ya da Fox’ın önerdiği gibi fiziksel farklılıklarından bahsedebilirdi. *Sen bir erkeksin, ben bir kadını.* *Bilim, yakınlaşabileceğimizi söylüyor!* Fakat ne onunla flört etmek ne de ilgisini çekmek için bir şeyler yapmak istiyordu.

Bana neler oluyor?

“Seninle yürüyebilirim,” dedi Sergei.

Yine hiçbir kıpırdanma yoktu. Neşe kıvılcımları yoktu.

Hayır, Sergei’den hoşlanıyordu. Kıvılcımlar kesinlikle geri dönecekti. Şimdi sadece etkisi altında olduğu bu... geçici fiziksel büyüden kurtulması gerekiyordu. “Hiç gerek yok” Elini salladı. “Gidip buğday yatağında brüksel lahanalı humusunu yiyebilirsin. Ben hemen geri döneceğim.”

Yönetmen başını salladı; hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama Hannah kendini kötü hissedecek durumda değildi. Görünmez ellerini vücudunda dolaştırarak erojen bölgelerini karıncalandıran bencil bir açlıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Turuncu şişe. Turuncu şişe.

Hannah, Fox'ın dairesine vardığında anahtarı çoktan çıkarmıştı. Kilidi açarak boş, karanlık daireye girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Nefes nefeseydi. Nefes nefese! Bu çok saçmaydı! Ama yine de banyoya koştu, raftan o muazzam şişeyi kaptı ve onu, topu koruyan bir futbol oyuncusu gibi göğsüne bastırarak misafir odasına geçti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı odanın kapısını kapatıp alnını ahşaba dayarken. "Sakinleş."

Söylemesi kolaydı tabii.

Elleri şişenin kapağını açamayacak kadar dengesizdi. Özellikle de Fox'ın dişleriyle biranın kapağını açmasını düşündükçe titriyorlardı. Bir hareket nasıl o kadar seksi olabilirdi ki, kahretsin! Genç adamın dişçisi o dişleri görünce dehşete giriyor olmalıydı.

Sonunda kapağı açmayı başardığında şehvet uyandırıcı, zengin seks kokusu havayı doldurdu. Buraya geldiğinden beri kokunun kaynağını bulmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalıydı. Şişeyi dizlerinin arasına sıkıştırdı ve elbisesini başından çekip çıkararak yere attı.

Ve o anda daire kapısı açılıp kapandı.

Ne oluyor?

“Hannah.” Dışarıdan gelen ses Fox’a aitti. Kapısının diğer tarafında, sert ahşaba bakarak konuşmuş gibiydi. *Sert kelimesini aklından çıkar.* “Sen iyi misin? Bir sıkıntın var gibiydi.”

“İyiyim,” diye yalan söyledi Hannah ama sesi zımparalanmış gibi çıktığı için pek başarılı sayılmazdı. “Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Yağ kokusunu alabiliyorum, Hannah.”

Hannah’nın boynunu ve yanaklarını alevler sardı. “Aman Tanrım!” Alnını yeniden kapıya dayadı. “Bu çok utanç verici.”

“Yapma Hannah.” Sesi bir oktav daha düşmüştü. “Ben bu sabah aynı şeyi yaptığımı itiraf ederken hiç utanmadım.”

“Sen mesai saatlerinde yapmadın.”

Genç balıkçının kısık kahkahasıyla ensesindeki minik tüyler diken diken oldu. “Doğal dürtülere sahip olduğun için kendini paylamayı bıraktıysan kapıyı açabilirsin.”

“Ne?” Hannah aralarındaki ahşaba şok içinde bakarak keskin bir nefes aldı. “Neden?”

Diğer taraftan yavaş bir nefes verme sesi geldi. “Hannah.” Tek söylediği buydu.

Yalnızca adını söylerken ne demek istiyor olabilirdi?

Hannah gözlerini kısarak satır aralarını okumaya çalıştı. Bu arada karnını gıdıklayan ısı hiçbir şekilde dağılmamıştı. Hatta Tanrı yardımcısı olsun, sutyen ve tangasıyla yarı çıplak halde dikilirken Fox’ın kapının hemen diğer yanında olması onu daha da heyecanlandırıyordu.

Ama heyecanlanmamalıydı.

Bunun için birçok neden sıralayabilirdi.

İlki, Fox'ın ilişki istememesiydi. *Ben ilişki yarışında değilim ve asla da olmayacağım.* Hatta bu açıklamasını, onun başka bir erkeği kazanmasına yardımcı olacak öneriler vererek desteklemişti. Hannah'nın partide kendini tutamayıp onu öpmesi önemli değildi. Bunu isteyerek yapmıştı ve Sergei ile alakası yoktu. Ama Fox, ona yalnızca yardımcı olmak istediği konusunda açık ve netti.

Değil mi?

Odasının kapısını açmayı aklından geçirmemesi için başka bir neden de arkadaş olmalarıydı. Hannah ondan hoşlanıyordu. Hem de çok. Eğer içeri girmesine izin verirse ve aralarında bir şeyler yaşanırsa her şey tuhaflaşır. Ve Fox, herhangi bir kaçış yolu olmayacağı için, muhtemelen misafiriyle yattığına pişman olurdu.

Bu da onu, kapıyı kesinlikle açmaması için üçüncü nedene getiriyordu: Bu sabah genç adamın, doğuştan gelen cinsel çekiciliğiyle dengesini bozmaya çalıştığına dair hissettiği içgüdü. Çekiciliğini, Hannah'nın anlamadığı bir nedenden ötürü silah olarak kullanmak istiyordu sanki.

Elinde zencefil yağı şişesiyle orada dikilmiş, kapıyı açmak için sebepleri düşünürken tokmak yavaşça döndü ve kapıyla çerçevesi arasında bir santimlik boşluk belirdi. Sonra bir santim daha, bir santim daha... En sonunda Hannah geri çekilip tamamen açılmasına izin vermek durumunda kaldı ve Fox'ı eşikte gördüğü an karın kaslarının sıkıştığını hissetti. Westportlu balıkçı üstsüzdü, pisti, darmadağın ve terliydi.

Kahretsin.

Bakışları tangasının siyah üçgenine kaydığında çenesindeki bir kas gerildi. "Kımıldama."

Hannah yerinde donup kalmış bir halde onun mutfak lavabosuna gidip ellerini yıkamasını ve kurulayıp havluyu fırlatmasını, ardından da loş dairede bir avcı gibi ilerlemesini izledi.

Fox odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Buraya gel Hannah."

Pürüzlü bir sesle verilen bu emir Hannah'nın neredeyse inlemesine yol açacaktı. Fox'ın ellerini yıkaması düşündüğü şeyi yapacağı anlamına mı geliyordu? Ona... dokunacak mıydı? Görünüşe bakılırsa ciddi bir işe koyulmayı planlıyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tatmin olmaya ihtiyacın varsa harika bir fikir bence."

Hannah öne doğru bir adım atınca Fox onun bileğini yakaladı ve vücutları neredeyse birbirine değene kadar yakınına, daha yakınına çekti. Ama son anda onu çevirip vücudunun ön kısmını yavaşça kapıya yasladı. Parmakları saçlarının arasına dalıp başını sola doğru yatırınca nefesi boynuna vurarak başını döndürdü. Ellerini beline koyup sıktığında ve avucunu göbeğine doğru kaydırдыındaysa daha önce hiç rastlamadığı ve tanımadığı için Jane Doe olarak adlandırılacak hormonlarını uyandırdı. "Lanet olsun, sen çok seksi bir şeysin Hannah."

"Fox..."

"İ-ih. Önce şu konuya bir açıklık getirelim," dedi kalın sesiyle, boynuna karşı. Dişlerini teninde gezdirip parmak ek-

lemlerini göbek deliğine sürttü. “Bir an önce eve gelip kendine dokunmak için yanıp tutuşuyormuş gibi setten ayrıldın.”

Hannah, evet olarak kabul edilebilecek anlaşılmaz bir ses çıkardı. Cidden bunu yüksek sesle tartışıyorlar mıydı? Bu gerçekten oluyor muydu?

“Bunu arzulamana o yönetmenin neden olmadığını biliyorum.” Parmak uçları çok hafifçe külotunun lastiğine değdi ve ortaparmağının küçücük bir kısmı içeri kayıp oyun oynamaya başladı. “Tahrik edici sohbetler için ona gidebilirsin ama iş edepsizliğe gelince koştüğün kişi benim.”

Ne?

Hannah duyduklarına bir anlam vermeye çabaladı. Sadece ağzından çıkan sözleri değil, içinde oluşturdukları isyanı da anlamaya çalışıyordu. *Düşün.* Ama genç adam onu yavaş, çok yavaş bir şekilde kapıya bastırırken ve ereksiyonunu kalçasıyla buluşturup üzerinde küçük daireler çizerken düşünmek imkânsız gibi bir şeydi. “Parmaklarımı bacaklarının arasında mı istiyorsun?”

Evet.

Hannah neredeyse çığlık atarak evet diyecekti.

Ancak bu resimde bir yanlışlık vardı. Eğer libidosu bir süreliğine bebek gibi ağlamayı keserse garipliği tespit edebilecekti. “Fox...”

“Bu benim en iyi yaptığım şey, Hannah. İzin ver.” Dili öyle bariz, öyle hayvani bir cinsellikle ensesinde gezindi ki göz bebeklerinin kafatasının arkasına kaymasına neden oldu. “Arka-daşlar arasında, karanlıkta saklanan bir sır olarak kalabilir.”

Arkadaş.

Bu sözcüğü anlamıştı işte.

Ardından da az önce duyduğu şey kafasına dank etti: *Bu benim en iyi yaptığım şey.* Bu hem böbürlenmeydi... hem değil. Ses tonunun hemen altındaki gerginlik, böyle bir senaryoya hiç uymuyordu çünkü. Sabah olanlar tüm gün Hannah'nın beynini kemirmişti ama şimdi ne olduğunu çözdüğüünü düşünüyordu. Nedeni hâlâ gizemini koruyordu ama en azından artık bir başlangıç noktası vardı. "Fox, hayır."

Genç adam ellerini hemen durdurdu, onun üzerinden çekti ve kapıya yasladı. "Hayır mı?"

Bu kelimeyi daha önce hiç duymadığı acı verici derecede açıktı. Hiçbir kadın onun karşısında hayır kelimesini kullanmamış olmalıydı. Hannah onları suçlayamazdı. Genç balıkçının dürüst konuşmalarında, tahrik etme amaçlı akıcı dokunuşlarında öyle bir şey vardı ki tüm çekingenliklerin ve güvensizliklerin saçma görünmesine neden oluyordu. İkisi de bir kaşıntrıyı dindirmek istiyorlardı ve bunda yanlış bir şey yoktu, değil mi? Ve Fox, seks için yürüyen bir davetiye gibiydi.

Hannah'nın geri çevireceği bir davetiye.

Bir oyun planı yoktu. Beyni ve vajinası tam bir çelişki içindeyken plan yapacak hali de yoktu. Bu yüzden tereddüde yer vermeden dürüstçe konuştu.

"Peki..." diye fısıldadı karanlığa, dudaklarını yalayarak. "Tamam. Beni bu hale sen getirdin. Beni buna sen mecbur ettin. Tüm o rahatlama konuşmaları ve... ve üstsüz bir şe-

kilde güvertede dolaşman yüzünden oldu. Duymak istediğin bu muydu?”

“Evet,” diye hırladı Fox, kulağına doğru. “Şimdi izin ver sana yardım edeyim.”

“Hayır.”

Genç adam kapıdaki ellerini yumruk yapıp neşesiz bir kahkaha atarak Hannah'nın şakağındaki saçları kenara itti. “Niye endişelisin Hannah? Aramız tuhaflaşacak diye mi? Öyle bir şey olmayacak. Asıl garip olan ne biliyor musun? Seni henüz becermemiş olmam. Çünkü bu benim için nefes almak kadar kolay.”

“Hayır, değil.”

Bunu söyler söylemez inancı daha somut bir hale geldi.

Sesinde duyduğu gerginliğin nedeni artık aşikârdı. Bu yüzden sabah öyle bir performans sergilemişti. Rol yapmıştı. Abartmıştı.

Fox duraksadı. “Ne?”

“Senin için hiç de kolay değil aslında, değil mi?” Hannah, Fox ile kapı arasında durduğu yerde döndü. Başını kaldırıp onun ihtiyatlı ifadesine baktığında, ağır bir nesne midesinde bir uçtan bir uca yuvarlanmış gibi hissetti. “En iyi yaptığın şey seks mi? Belki. Ama tüm yaptığın bu değil. Bana böyle zırvalarla gelmekten vazgeç. Bu sabah da aynı şeyi yaptın, şimdi de yapıyorsun.”

Bir kahkaha patlatırken genç adamın düz beyaz dişleri karanlıkta parladı. “Tanrım, Hannah. Psikoloji saçmalıklarına başladın yine.”

“Nasıl istersen öyle adlandırabilirsin.”

Fox’ın tavrı bir anda gelişigüzel bir şekilde baştan çıkarıcı hale geldi. Dudakları onunkilerden bir milimetre uzaktaydı şimdi. “Biliyorsun,” diye mırıldandı, ağızları neredeyse birbirine değerken. “Seni ikna edebilirim.”

“Denemekte serbestsin.”

Pekâlâ, bunu söylememeliydi.

Çünkü ardından gelen gülümseme felaket habercisi gibiydi.

“Yağı bırak, ıslak kız,” dedi. “İkimiz de ona ihtiyacın olmadığını biliyoruz.”

Yüce İsa, bu çok ukalaca bir cümleydi ama can sıkıcı bir şekilde doğruydı. Bunu duymak Hannah’yı sinir etmeliydi ama aksine, ihtiyacının kaynağına, bu adamın içindeki potansiyel şeytanları görmeden önce bulunduğu yere geri dönmesine neden olmuştu.

Nefesi hızlandı, sinir uçları uğuldayarak yandı. Tahrik olma nedeninin o olduğunu Fox’a çoktan itiraf etmişti. Ama kendi arzuları da işin içindeydi. Ve tatmin etmeyi ona bırakamazdı.

Bununla birlikte, onunla bir şeyler paylaşmak istediğini de inkâr edemezdi. Seksi bir silah olarak kullandığını fark ederek blöfüne meydan okumuş, yakınlığın onun için aslında kolay olmadığını bildiğini yüzüne söylemişti. Genç adamın savunma duvarları kısa bir süreliğine inmişti ve şimdi Hannah da onun önünde savunmasız olmak istiyordu. Karşılık olarak ona kendinden bir parça vermek istiyordu.

Özür dileyebilirdi. Ya da birkaç dakika önce onun olduğu gibi savunmasız kalarak bunu izlemesine izin verebilirdi.

O aklından geçenleri dürüstçe söylediyse Hannah da söyleyebilirdi.

Elindeki yağı yere bıraktı.

Fox ukalaca kıkırdadı.

Ama Hannah'nın elinin aşağı, külotunun içine kaydığını ve ortaparmağının ıslak merkezine daldığını gördüğünde sesi hızla kesildi. Genç adamın tabiatında olan cinsel çekicilik, Hannah'nın böyle özel, böyle karakter dışı bir şey yaparken göz temasını sürdürmesini sağlıyordu. Bir erkeğin önünde kendisine dokunmak, gösterinin yıldızı olmak asla yapmayacağını sandığı bir şeydi. Onu içeri almaya çalışırken kendi rahat bölgesinin sınırları dışına çıkıyordu.

Parmağının ucu klitorisinin üzerinden geçerken neredeyse dizleri bükülüyordu.

Bir ses çıkardı; inilti ve keskin bir nefes arası bir şeydi.

"Hannah," diye tısladı Fox, dişlerini sıkarak. Ellerini başının üzerinde kapıya dayamış, işçi kaslarını gözler önüne sermişti. Tanrı aşkına. Bu adamın bu kadar yakınında durması, ter ve masaj yağı kokularıyla karışık buram buram erkeklilik yayması Hannah'nın işinin kısa sürede bitmesine neden olacak gibiydi. "İzin ver ben devralayım."

Tek yapabildiği, kafasını olumsuz anlamda sallamak oldu. Merkezinin en derinlerinde, daha önce ulaşılmamış bir yerde bir sıkışma hissi oluşmaya başlamıştı bile. Daha önce böyle bir şey hissetseydi hatırlardı. Kontrolünü bu denli kaybettiği

ama aynı anda bu kadar odaklandığı tek bir an bile olmamıştı. Bu adamın karşısında kendini okşamak uyuşturucu etkisi yaratıyordu; ancak aralarındaki şeyin bundan çok daha ötesi olduğunu biliyordu. Kurdukları iletişim, fiziksel rahatlama-
dan çok, çok daha önemliydi.

Onu yoldan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmeyen Fox, burnunu boynunun kıvrımında kaydırıp kulağına mırıldandı: "Bunu masum tutmaya çalışıyordum ama sanırım benden daha iyi bir teklif bekliyorsun." Nefesi kulağını dolduruyordu. "Seni yatağa yatırmamı ve bacaklarının arasında dilimi dolaştırmamı mı istiyorsun Hannah? Söylemen yeterli. Gerisini bana bırakabilirsin. Tek yapman gereken parmaklarını saçlarıma daldırmak ve bana tutunmak olur."

Bu sözlerle Hannah nefes alma yetisini kaybetti. Parmakları en hassas noktasının üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. Vajinası, içindeki baskıyla, Fox'ın vücut ısısı, kokusu, şehvetli bakışları ve kesik kesik aldığı nefeslerin etkisiyle şişmiş, daha da hassaslaşmıştı. Tüy folikülleri ona uzanıyor gibiydi. Yanıt olarak bir elektrik akımı aldığı anda titredi ve uyluklarını sıkıca eline bastırdı. "Bana dokunmasan da yeterlisin," diye fısıldadı. Bunu yüksek sesle söylediğinden bile emin değildi; ta ki Fox'ın yüzündeki şehvet silinip yerini afallama alana ve göğsü hızla inip kalkmaya başlayana dek. "Tek başına yeterlisin."

Gözlerini yüzüne dikip kafa karışıklığını, açlığını ve şaşkınlığını izledi. "Hannah," dedi balıkçı, çatallanmış sesiyle. Ellerini indirip kalçalarında aşağı yukarı kaydırды ve par-

maklarını külotunun yanlarından içeri soktu. "Tamam, pes ediyorum." Boynundaki hırıltısı Hannah'yı ayak parmaklarına kadar sarstı. "Sikişmek mi istiyorsun bebeğim? Kucağıma atla da şu işi bitirelim."

Sanki onun varlığından başka bir şey istemeyen bir kadının gerçek olabileceğini idrak edemiyor, onu reddetmesinin sadece farklı bir şeyler istediğini ima etmek anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi.

Hannah o anda dünyada hiçbir şeyin onu sıcaktan soğuğa çevirebileceğini düşünmezdi ama Fox'ın dış görünüşünün altında yatan şeyi azıcık ucundan görmek bile buna yetmişti. Kırılğanlığı tüm çabalarına rağmen ortadaydı ve Hannah'nın terli teninde soğuk vantilatör etkisi yapmıştı. Kızgınlıkla güceniklik arası bir şey göğsünü tırmaladı. Burada yanlış bir şeyler vardı. Fox'ın kalbinde olmaması gereken hisler dolaşıyordu ve Hannah buna bir isim koymak istiyordu.

Nefesini yavaşlatmaya çalışarak parmaklarını külotundan çıkardı. "Fox..."

Genç adam şoke olmuş gibi geri çekildi, burun delikleri genişledi.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Uzun saniyeler boyunca birbirlerine baktılar. Sonra Fox tokmağa uzandı ve onu nazikçe ama sağlam bir şekilde kenara itip hem odadan hem de daireden çıkıp gitti.

Hannah onun ardından hiçliğe bakakaldı. Kafasında Zepelin'in "Dazed and Confused" şarkısının açılış müziği çalıyordu. Az önce ne olmuştu?

SENİNLE TAVUŞANA DEK

Nedeninden tam olarak emin değildi ama birden ona Tavus Kuşu¹ demenin doğru olmadığı fikrine kapıldı. Ve o anda, bir daha asla bu takma adı kullanmayacağına yemin etti.

¹ Caka satmaktan başka bir şey yapmayan, kibirli, ukala anlamına gelen bir takma isim. (çn.)

On Birinci Bölüm

Fox hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı.
Bu kadar basitti.

Zaten ne olmuştu ki? Hiçbir şey.

Hannah'yı, sonsuza dek zihnine kazılı kalacak şekilde sütyen ve külot içinde görmüş, dudaklarını boynunda, avuçlarını da pürüzsüz teninde gezdirmiş, kulağına birkaç edepsizce kelime fısıldamıştı sadece. Kendini kaybedecek raddeye gelmiş olabilirdi ama hiçbir sınır aşılmamıştı.

Gergin olacak bir şey yoktu.

Karnında bir taş varmış gibi hissetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Elini ensesine götürüp sertçe ovuşturarak gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Kesme tahtası olmadığı için tezgâhta kestiği patatesli pırasalı çorba malzemeleri tarafından kuşatılmış halde mutfakta dikiliyordu. Etrafa baktığında darma-dığınık olduğunu gördü ama dağıttığını hiç hatırlamıyordu. Markete gidip malzemeleri aldığını bile hatırlamıyordu. Tek bildiği setten her an dönebilecek olan Hannah'dan bir şekilde özür dilemesi gerektiği idi. Kızcağız ondan tek bir şey istemişti ama Fox onu bile verememişti.

Cinsel arzusunu yok etmişli resmen.

Onu tahrik etmeyi *başaramamıştı*.

Genç kadın, o yönetmeni düşündüğünden daha çok seviyor olmalıydı. Yoksa Fox'ın aklını başından almasına izin verirdi, değil mi? Tatmine ulaşmadan durmasının başka bir sebebi olamazdı. Ama ya Fox kazara kendini ifşa ettiyse ve Hannah, gördüklerinden hoşlanmadıysa?

Mümkün olabilir miydi?

Çorbaya bir tutam kekik ekleyip kremanın yeşil tanecikleri yutmasını izlerken nabızı boynunda zonkluyordu. Reddedilmek ona tamamen yabancı bir kavram değildi ama üniversiteden sonra kendini bunun olası olduğu durumlardan uzak tutmak için özen göstermişti. Dışarıda işini bitirir, sorunsuzca evine dönerdi. Tek gecelik ilişkilerinde şartlar önceden belirlenmiş olurdu. Kimse kimsenin niyetinden şüphelenmez, gri alanda kalmış hissetmezdi. Ciddi ilişki şansı yoktu. Yeni ufuklara açılma ihtimali yoktu.

Ama Hannah ile olan bu şey tamamen yeni bir ufuk gibi hissettiriyordu.

Onunla arkadaştı... ve belki de bu öğlen onu zorlamasının bir başka nedeni de buydu. Nasıl arkadaş olunacağını bilmiyordu. Bu konuda başarısız olma, onu hayal kırıklığına uğratma fikri çok korkutucuydu. Seks imalarıyla dikkatini dağıtmak çok daha kolaydı.

Kilitte dönen anahtar sesiyle midesinin altüst olduğunu hissetti ama kaygısızmış gibi çorbayı karıştırmaya devam etti ve Hannah içeri girince kafasını kaldırıp ona hızlı bir tebessüm attı. "Selam Çilli. Umarım açsındır."

Genç kadın onu şöyle bir tartıyormuş gibi bakıp anlık bir tereddüt yaşadı, ardından kapıyı kapatmak için döndü. Fox da onun bakmadığı kısacık birkaç saniyeyi kendi avantajına kullanıp onu izlemeye koyuldu. Ensesindeki dağınık topuzu, topuzdan kaçmış asi sarı tutamları inceledi. Klasik Hannah. Yan profilden inatçı burnu çok iyi görünüyordu. Kapıyı itip kilidi döndürürken tişörtünün altındaki kasları kaskatıydı.

Yüce İsa, bu öğlen iç çamaşırlarıyla aşırı seksi görünüyordu.

Günlük kıyafetlerin içindeyken onu birisinin küçük kız kardeşi ya da komşu kızı olarak görmek zor değildi.

Ama siyah sutyen ve külot takımıyla, elinde masaj yağı, gözlerinde şehvet dolu bakışlarla tam bir afetti.

Ve bu afet, geçici bir anlığına ona kapılmış olabilirdi ama asıl istediği kişi bir başkasıydı. Fox da bunu kabullenmeliydi. İçten içe, eğer biraz çaba sarf ederse, fiziğini ve tabiatını biraz kullanırsa onun dizlerine kapanmasını, o yönetmeni tamamen unutmasını sağlayacağına inanmıştı. Eh, daha fazla yanılamazdı. Hannah bir adamdan hoşlanırken başka biriyle yatacak kadınlardan değildi ve ona anlık da olsa bu gözle bakmak mide bulandırıcı derecede yanıltıcıydı.

Los Angeleslı kız tekrar mutfağa döndüğünde Fox dikkatini hemen ocağa verdi. "Yemek harika kokuyor." Ada tezgâhta hemen arkasında dururken kafasındaki çarkların dönme sesi neredeyse duyuluyordu. Onun bugün olanlar yaşanmanış gibi davranmak istemeyeceğini tahmin etmeliydi. Genç kadının tarzı bu değildi bir kere. "Bugün olanlar hakkında..."

“Hannah.” Fox güldü ve kabı gereğinden biraz fazla hızlı sallayarak çorbaya biber ekledi. “Hiçbir şey olmadı. Konuşmaya değmez.”

“Peki.” Arkasını dönmeden bile onun dudağını ısırıldığını ve konuyu kapatmak için kendini ikna etmeye çalışıldığını biliyordu. Başarılı olamayacağını da biliyordu. “Sadece... üzgün olduğumu söylemek istemiştım. Daha önce durmalıydım. Ben...”

“Hayır. Mahremiyetine saygı göstermeliydım.” Boğazındaki düğümü temizlemeye çalıştı. “Beni orada istersin diye düşündüm ama öyle bir şey yapmamalıydım.”

“Mesele seni orada istememem değildi, Fox.”

Yüce İsa. Şimdi bir de reddedilme karşısında daha iyi hissetmesini sağlamaya mı çalışacaktı? Fox, yönetmene karşı hislerine sadık olduğu açıklamasını dinlemektense şu sıcak çorbayı kendi başından aşağı dökmeyi yeğlerdi. “Sadece çorbamızı içip başka şeylerden bahsetsek olmaz mı? Olanların her ayrıntısını ortaya çıkarma dürtün bir süre sonra geçecektir, emin ol.”

“Buna baskılama denir. Çok sağlıksız.”

“Bence bu seferlik hayatta kalırız.”

Hannah parmağını yüzeyinde kaydırarak ada tezgâhın öbür ucuna yürüdü, sonra karşı tarafa geçip bir yanağını havayla doldurup sesli bir şekilde boşalttı.

Çok saçmaydı ama Fox, onun bu hassas meselenin peşini bırakmamasına sinir olmasına rağmen bir yandan da minnettar hissediyordu. İnsanları bu kadın kadar önemseyen biriyle hayatı boyunca hiç karşılaşmamıştı. Los Angeleslı kız, şefkati yüzünden başrol yerine yardımcı oyuncu olmaya la-

yık olduğunu düşünüyordu; empati yeteneğinin ve özeninin onu çok daha önemli biri yaptığının farkında değildi. O, bir film jeneriğinden çok daha gerçek bir kategoriye aitti. Tamamen kendine ait bir kategoriye.

Ve Fox, ona teslim olmak istiyordu. Bu öğlen misafir odasında yaşananları ve faydasız hissetmek karşısındaki tepkisini konuşmak istiyordu. En azından o anda kendini sıkımay bırakmak ve bu konuları tartışmaktan ne kadar korksa da onun tüm sorunlarını irdelemesine izin vermek istiyordu. Ancak genç kadının kasabadan ayrılma vakti her geçen gün daha da yaklaşıyordu ve Fox onu bir daha ne zaman bu kadar yakınında göreceğini bilmiyordu. Belki hiç görmeyecekti. Aynı evde baş başa kalma fırsatı bir daha nerede karşılarına çıkabilirdi ki?

Bir kepçe alıp iki kâseyi çorbayla doldurdu, içlerine kaşık koydu ve birini tezgâhın üzerinden Hannah'ya doğru kaydıldı. "Daha sonra konuşalım o zaman, olur mu?" dedi kısık sesle, onun gözlerine bakamadan.

Sonunda bakabildiğinde genç kadın yavaşça kafa sallıyordu. "Elbette olur." Sonra gözle görülür bir şekilde kendini sarstı, kaşığını alıp hafifçe üfleyerek, Fox'ın açlıkla izlemekten kendini alıkoyamadığı, karnının alt kısmının gerilmesine neden olan dudaklarının arasına götürdü. "Sana berbat bir gün geçirdiğimi söyleyerek konuyu değiştireyim mi o zaman? Ve tek sebebi orada olanlar değil." Son cümleyi, kafasıyla misafir odasını işaret ederek söylemişti.

Fox gururunun paramparça olduğunu hissediyordu. "Peki. Berbat bir gün geçirmenin diğer sebebi neydi?"

“Doğru düzgün çekim yapamadık çünkü Christian öğle yemeğinden sonra karavanından asla çıkmadı. Böyle giderse programa fazladan birkaç gün eklememiz gerekebilir.”

Fox, onun kasabada daha uzun süre kalacak olması ihtimalinin nabzını coşkuyla hızlandırmasına şaşırمامalıydı aslında. Bu kadına karşı hislerinin ne kadar yoğun olduğuna karar veremiyordu. Ona hangi gözle baktığına da. Şimdiye dek onun için her şey -duygular dahil olsun ya da olmasın- seksle alakalı olmuştu. Sadece seks. İşin içinde yönetmen faktörü olmasa bile Hannah'yla bunun ötesine geçebilir miydi?

“Ayrıca iki kez Brinley'ye yaklaşmaya çalıştım ama beni başından savma konusunda bayağı kararlıydı. Umduğum deneyimi elde edeceğimden emin değilim ve... şimdi diyeceklerimi kimseye söyleme.”

Fox tek kaşını kaldırdı. “Kime söyleyebilirim ki?”

“Doğru.” Genç kadının sesi bir fısıltıya dönüştü: “Film müzikleriyle ilgili kararlarından pek hoşlanmadım.”

Fox gülmesini bastırmakta zorlanıyordu. “Dedikodu konusunda kendini geliştirmen lazım.”

“Dedikodu yapmıyorum. Sadece... Sergei konum olarak Westport'u seçerek vites değiştirmiş oldu ama Brinley aynı şeyi yapmadı. Seçimleri bu film için kaba kaçıyor. Los Angeles kulüpleri havası veriyorlar.” Hannah diğer adamın adını söylediğinde Fox gülümsemesini bozmamak için kendini zorladı. “Demem o ki şarkılar filme hiç uymuyor ama öneri yapmaya kalkarsam da ukala gibi görüneceğimi biliyorum.”

“Bir de...” Fox ağzındaki asidik tadı yutmaya çalıştı, sonra pes etti ve çorbadan büyük bir yudum aldı. “Serge’ye sormayı denesen?”

“Brinley’nin üstüne basıp geçeyim mi yani?” Hannah kaşığının ucuyla çorbasının yüzeyine bir X çizdi. “Hayır, bunu yapamam.”

Fox onu bir saniye inceledi. “Onun yerinde olsaydın neyi farklı yapardın peki?”

“Günümün diğer korkunç kısmı da bu işte. Neyi farklı yapardım bilmiyorum. Normalde her atmosfer için bir şarkı bulurum ya, bunun için bulamıyorum. Bu kasabanın zamansız ruhunu yakalayan bir şeyler seçmek gerekir diye düşünüyorum. Kasabadaki katmanları ve nesilleri...” Cümlesini yarıda kesip son kelimeleri tekrarladı: “Nesiller.”

O daha fazla ayrıntıya girmeyince Fox, söyleyeceklerini duymak için nefesini tutarak beklediğini fark etti. “Nesiller mi?”

“Evet.” Hannah başını salladı. “Geçen gün babaannemin bana verdiği gemici şarkılarını hatırladım. Bir klasör dolusu var ve söylediğine göre hepsini babam yazmış.”

“Vay canına.” Fox kaşığını bıraktı. Neredeyse *neden bana söylemedin?* diyecekti ama bunun haddini aşmak olacağını düşündü. “Ne kadar heyecan verici.” Genç kadının yüzüne baktığında dudaklarının kenarlarının gerildiğini fark etti. “Bu konuda rahatsız edici bazı hislerin var, değil mi?”

Hannah zayıf bir ses çıkardı. “Boş ver, önemli değil.”

“Ah, hayır. Hayır.” Fox kâsesini kenara itip kollarını göğ-

sünde kavuşturdu. “Eğer beni rahatsız edici şeyler hakkında konuşmaya zorluyorsan kendin de aynısını yapacaksın Çilli.”

“Bak sen. Aynı görüşte değilim ama neyse.”

Fox gülümseyip devam et der gibi el salladı. “Bekliyorum.”

Genç kadın asık suratla çorbasından son bir yudum aldı, sonra onu taklit ederek kâsesini itip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biraz oyalanayım bari.”

Kahretsin. Fox bu kıزدan neden bu kadar çok hoşlanmak zorundaydı ki? “Niyetini görebiliyorum.”

“Bilgin olsun, bu beni yapacağımız gerçek konuşmadan uzaklaştırmayacak.”

Fox’ın dudakları seğirdi. “Anlaşıldı.”

“Pekâlâ. Tamam.” Hannah ellerini tezgâhtan indirdi ve volta atmaya başladı. “Mesele şu: Biliyorsun, Piper buraya gelince Henry Cross’ın ruhuyla gerçek bir bağ kurdu. Ben-se... öyleymiş gibi rol yapıyordum.”

Genç kadın ona bakmak için volta atmayı bırakınca Fox, merak çoktan içini kemirmeye başlasa da yüzünü kayıtsız tuttu. “Peki. Rol yapmanın ne demek olduğunu bilirim.”

Hannah devam etmeden önce düşünceli bir şekilde onun yüzünü inceledi. “Westport’tan ilk ayrıldığımızda ben iki yaşındaydım. Henry Cross’ı da bu yeri de hiç hatırlamıyorum. Ne kadar zorlarsam zorlayayım... bu görünmez geçmiş için... bir şeyler hissedemiyorum. Tek hissedebildiğim suçluluk.”

“Neden bir şeyler hissetmek zorunda olduğunu düşünüyorsun ki?”

“Aslında zorunda hissetmiyorum. Sorun şu ki ben her zaman bir şeyler hissederim. Filmlerdeki gibi kafamda müzikler çalar. Kelimeler ve seslerle, hiç aşına olmadığım bir durum hakkında yazılmış şeylerle bağ kurabilirim. Normalde duygusal bir insanımdır yani. Ama bu konuda... duygularıma fermuar çekilmiş gibi. Babamla ilgili bir şeyler hissetmemi engelleyen zihinsel bir tıkanıklık yaşıyorum sanki.”

Fox, bu durumun onu gerçekten rahatsız ettiğini görüyor, bu yüzden kendi de rahatsız hissediyordu. Henry Cross’la olan bu bağlantı eksikliğinin neden olduğu sıkıntıyı yok edecek, ona daha iyi hissettirecek doğru sözcükleri bulamamaktan korkuyordu. Kadınları teselli etmek uzmanlık alanı sayılmazdı. “Peki geçmişle bir tür bağ kurmak istiyor musun? Ve Henry’le?”

“Bilmiyorum.”

“Neden tekrar buraya çekildiğini hissettin?”

“Ablamı özledim. Kasabayı özledim. Seni bile birazcık özlemiş olabilirim,” dedi şakacı bir tavrıyla. Sonra hızla ciddileşti. “Tek sebep bu.”

“Tek sebep, insanlara duyduğun özlem yani, öyle mi? Yoksa tam olarak adlandıramadığın başka şeyler de hissediyor olabilir misin?” Fox birden savunmasız hissederek gömleğini çıkarabilmeyi diledi. Sanki bunu yapmak daha özgüvenli olmasını sağlayacakmış gibi. Ne alakaysa. “Tıpkı bu akşam buraya gelip beni şu lanet konuşmayı yapmaya ikna edene kadar pes etmemen gibi, bu kasabayla ilgili de pes etmek istememene neden olan bir şey vardır belki. Bulman için biraz

zaman geçmesi gerekiyor olabilir. Ama ne var biliyor musun? Bulamasan bile bu, hiçbir konuda suçlu olduğun anlamına gelmez.”

Genç kadının yüz hatlarına yavaş yavaş minnettarlık yayılmaya başlayarak Fox’ın rahat bir nefes almasını sağladı. “Teşekkürler.” Gözleri uzaktaki bir yere dikildi. “Haklı olabilirsiniz sanırım.”

Fox, dikkati kendinden uzaklaştırmak için çaresizce bir yol arayarak yumruğuna doğru öksürdü. “Onlara bir bakmamı ister misin?” dedi sonra. “Birkaç tanesini tanırım belki.”

“Gerçekten mi? Siz teknede hâlâ... şarkı mı söylüyorsunuz?”

“Yani, çok sık değil. Bazen Deke birdenbire söylemeye başlar. Eğer katılmazsan ayıp etmiş olursun. Gerçi Brendan asla katılmaz. Çok şaşırtıcı, değil mi?”

Bu Hannah’yı güldürmüştü, omuzlarındaki ağırlığın bir kısmını kaldırmıştı. “Tamam o zaman, gidip getireyim.”

Onun bu konuda bayağı gergin olduğunu gören Fox, harekete geçip çorba kâselerini lavaboya koydu ve rahat edebilmek adına oturma odasındaki koltuğa geçti. Bir dakika sonra Hannah, içi kâğıtlarla dolu soluk mavi bir dosyayla geri dönüp orta sehpanın önüne, yere oturdu ve bir anlık duraksamadan sonra kapağı açtı. Kaşlarını konsantrasyonla çatarak parmağını satırlardan birinin üzerinde gezdirdi, ardından ona bir yığın uzattı.

Fox ilk sayfadaki birkaç satırı okudu ama sözleri tanımadı. Ancak ikincisi çok tanıdıktı. “Ah, bunu iyi biliyorum.

Eskiler hâlâ Blow the Man Down'da söylerler." İnanmazlıkla kıkırdadı. "Henry Cross tarafından yazıldığına dair hiçbir fikrim yoktu. İnsan nedense bu şarkıların bir milyon yaşında olduğunu falan varsayıyor."

Hannah yerde bağdaş kurdu. "Demek bildiğin bir şarkı. Söyleyebilir misin peki?"

"Ne? Şimdi mi?"

Genç kadın ona yavru köpek bakışlarıyla bakınca Fox şahdamarının davul derisi gibi gerildiğini hissetti. *Budala*. Ama ona yardım edebileceğini, mutlu olmasını sağlayabileceğini bilmek, bir krallığın anahtarını elinde tutmak gibiydi. Kapının diğer tarafına geçmek için şarkı söylemesi gerekse bile buna değermişti. Hannah'ya ihtiyacı olanı verme arzusuyla kâğıdı kucağına yerleştirdi ve boğazını temizledi.

Bunun onun için pek bir şey ifade etmemesi de büyük bir olasılıktı aslında. Fakat bu bakışlar karşısında nasıl denemeden durabilirdi? "Peki. Eğer senin için bu kadar önemliyse..."

Cümlelerin gerisini havada bıraktı ve yarışmaya katılsa kazanmasını asla sağlamayacak sesiyle "Denizcinin Armağanı" şarkısını söylemeye başladı.

On İkinci Bölüm

Doğdu sisin içinde,
Gönderildi gelgitle,
Teknesinin rahmine,
Gururunu kazandığı yere.
Budur denizcinin armağanı,
Yalnızlık ve avuhta birkaç akçe.

Yoktur bu avın sonu,
Oyna oyununu, kazan şanını.
Koru servetini, savun aşkını.
Haydi tayfa, haydi, çık güverteye,
Savur yelkenleri, açıl denize.

Sırçalar alırım
Güzel kızıma ben.
Dalgaları terk ederim
Tatlı yavrum için ben.
Rüzgârı savuştururum
O çok isterse eğer.

Keşmekeşi bırakır,
Koşarım onlara ben.
Demir atınca kıyıya,
Kavuşurum gelgitin ötesindeki hayatıma.

Bu dünyada tek hazine,
Değildir altın ve yakut.
Denizci buldu mu sıcaklığı ailesinde,
Tek gelini masmavi dalgalar değildir artık.

Evimiz servetimizdir,
Sağlığımız mükâfat.
Onun kollarında uzanmak,
Onların gözlerine bakmak.
Elbet bu denizci onlara,
Her daim sadık kalacak.

Sırçalar alırım
Güzel kızıma ben.
Dalgaları terk ederim
Tatlı yavrum için ben.
Rüzgârı savuştururum
O çok isterse eğer.
Keşmekeşi bırakır
Koşarım onlara ben.
Demir atınca kıyıya,
Kavuşurum gelgitin ötesindeki hayatıma.
Yakında, canlarım, pek yakında.

Yakında, canlarım, pek yakında.
Son bir yolculuk,
Ay ışığı altında.
Sonra vakti gelecek,
Asıl armağanıma dönmenin.
İşte o zaman yazacağız
Şarkısını ailemizin.

Hannah ilk kulaklığını aldığında on bir yaşındaydı.

Bundan öncesinde de uydu radyosunu açar, tüm şarkılara bağıra bağıra eşlik ederdi. Her zaman sözleri hatırlamakta, temponun hangi kısımda değişeceğini anlamakta ustaydı. Fakat o kulaklık sayesinde müzikle baş başa kalabildiğinde, aldığı zevk bin kat artmıştı.

Üvey babasından hediye olduğu için kulaklık elbette ki son teknoloji ürünüydü. Dış sesleri engelleme özelliği vardı, rengi pembeydi ve malzemesi neredeyse boynunda taşıyamayacağı kadar ağırdı. Bu yüzden başının altına bir yastık alıp saatlerce odasında yatar, annesinin telefonuna yüklediği şarkıları dinlerdi. Billie Holiday'le geçmişin dumanlı caz odalarına seyahat eder, annesinin izni olmamasına rağmen indirdiği Metallica'yla öfkelenip bir şeyleri tekmelemek isterdi. Biraz daha büyüdüğünde Pink Floyd dinlemeye başlarken enstrümanlar, metotlar ve sanatsal deneyler hakkında merakı uyanmıştı.

Hayatında başka hiçbir şey bunu yapacak güce sahip değilken müzik onu paramparça edebilirdi. Gerçek hayattaki bir olayın değil de elli sene önce yazılmış bir şarkının etki-

sinde kalma ihtimali daha büyüktü ve bu yüzden hep kendinde bir sorun olup olmadığını merak etmişti. Fakat bu iki paralel çizgi -gerçek hayat ve sanat- daha önce hiç böyle çarpışmamıştı. Ve tanıştıklarından beri ikinci kez Fox böyle bir deneyimi yaşamasına şahit oluyordu. Bu her zaman ama her zaman tek başına yaşadığı bir şeydi. Tek başına olmayı kendi isterdi. Ama Seattle'daki plak fuarında, kalabalık koridorun ortasında AirPods'larla müzik dinledikleri ve dünyadan tamamen koptuklarında paylaştıkları o anı şimdi de genç adamın oturma odasında paylaşıyorlardı.

Fox, babasının sözlerini seslendirerek boş oturma odasını geçmişten gelen ve Hannah'nın boğazını sıkan bir yankıyla doldurmuştu.

Şarkı söylerken sesi, konuşurken olduğundan biraz daha derindi; karanlıkta fısıldayan bir sevgili gibi alçak ve boğuktu. Ve bu ona çok uyuyordu. Bir sır iletliyormuş gibiydi. Hannah'nın içini sıcak bir ürpertiyle doldurmuş ve onu umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir kucaklamayla sarmıştı. Yüce İsa, şarkı o kadar güzeldi ki. Ve herhangi bir şarkı değildi. Ailesiyle ilgiliydi.

Daha ilk sözleri duyduğu anda anlamıştı bunu.

Vücudunda dolaşan bir sezgi, parmak uçlarını karıncalandırınca ellerini kucağında birleştirdi. Bir balıkçının, ailesine olan düşkünlüğünü anlatan sözcükleri Fox'ın dudaklarından dinlerken görüşünün bulandığını fark etti. Nemden kurtulmak için gözlerini kırpmıyordu bile. Öylece duruyor, yaşların birikmesine izin veriyordu çünkü hareket

ederse melodinin yok olmasından, göğsünün ortasında büyüyen yangının sönmesinden korkuyordu.

Biyolojik babası olan bu adamla arasındaki uçurumu pek çok kez kapatmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Onun onuruna limana dikilen pirinç heykeli ziyarete gittiğinde de, Opal'ın evinde düzinelerce fotoğrafa baktığında da hiçbir şey hissetmemişti. Ablasıyla Cross & Kızları'nı açarken kalbinde hafif bir nostalji belirmişti belki ama... asla bu akşamki gibi değildi. Şarkıyı duymak, neredeyse Henry Cross'la sohbet etmek gibiydi. Çatışan iki aşkının hikâyesini onun ağzından dinliyordu sanki.

Henry Cross bir noktada, en azından bu şarkıyı yazdığı sırada balık tutmayı bırakmak istemişti. Daha çok evde kalmayı, onlarla birlikte olmayı arzu etmişti. Ama zamanında yapamamıştı. Ya da belki de okyanusa çekilmeye devam etmişti. Sebep ne olursa olsun, bu itirafla birlikte Hannah için sonunda gerçek bir insana dönüşmüştü.

"Hannah."

Fox'ın endişeli sesiyle başını kaldırdı ve onu, kâğıdı sehpanın üzerine atıp kendisine doğru gelirken buldu. Gözleri hâlâ nemliydi ve kalbi boğazında atıyordu.

"Özür dilerim, bunu hiç beklemiyordum. Hiç..."

Sesi çatlayınca sustu. Fox da onu yerden kaldırıp kollarına aldı. Bir an bunu yaptığına neredeyse şaşırmıştı sanki; o kucağındayken ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir daire çizdi, sonra dönüp onu oturma odasından çıkardı. Hannah, alnını onun boynuna gömdüğü yerden -bunu ne ara yapmıştı?- ana

yatak odasının önünde durmalarını ve genç adamın kaslarının gerilmesini izledi. “Şey... seni buraya getirmemi yanlış anlama, tamam mı? Sadece oradan uzaklaşmak istersin diye düşündüm.”

Bu mantıklı mıydı? Tam olarak değil. Ama Hannah’ya göre öyleydi. Fox haklıydı. Onu canlı canlı yemeden önce andan uzaklaşmak istediğini hissetmişti. Omzuyla kapıyı açtı ve onu serin, karanlık odasına sokarak dağınık yatağın kenarına oturdu. Hannah da kucağında kıvrılıp gözyaşlarının ikiz nehirler halinde yanaklarından akmasına izin verdi.

“Tanrım,” dedi genç balıkçı, onun gözlerine bakmak için kafasını eğerek. “Sesimin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.”

Hannah nemli bir kahkaha attı. “Aslında bayağı güzeldi.”

Fox şüpheli olsa da onu güldürdüğü için rahatlamışa benziyordu. “Sözlerin yarısına gelene kadar şarkının ne hakkında olduğunu hatırlamamıştım. Özür dilerim.”

“Sorun yok.” Hannah şakağını onun omzuna yasladı. “Taştan yapılmadığımı bilmek güzel.”

Genç adam parmaklarını onun yüzüne götürüp bir an duraksadı, sonra başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. “Sen asla öyle biri değilsin Hannah.”

Kuvvetli kollar arasında tutulmanın keyfini çıkarırken birkaç dakikalığına şarkı sözlerini zihninden tekrarladı. “Saniyorum ki... o şarkıyı duyana kadar bir parçam Henry’nin gerçekten babam olabileceğine inanmıyordu. Sanki her şey büyük bir hataydı ve ben de kabullenip hayatıma devam ediyordum.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi onun... beni rahatlatmanın bir yolunu bulduğunu hissediyorum.” Hannah yüzünü genç adamın göğsüne çevirip içini çekti. “Senin de katkın oldu tabii.”

Fox’ın ön kol kasları dizlerinin altında seğirdi. “Ben... hayır.”

“Evet,” diye ısrar etti Hannah, yumuşak bir sesle. “Opal, müziğe olan aşkımı Henry’den almış olabileceğimi düşünüyor. Ama bu sevginin bir yerlerden gelmiş olması çok tuhaf. “Smoke on the Water” şarkısının açılış notalarıyla omurgamda beliren o hafif karıncalanma minik bir DNA parçası sayesinde mi gerçekleşiyor yani?”

Fox’ın göğsünden bir kıkırtı yükseldi. “Ben aynı şeyi AC/DC’nin “Thunderstruck” şarkısında yaşıyorum.” Bir saniye geçti. “Tamam bu yalandı. Asıl şarkım “Here Comes the Sun.””

Genç balıkçının sıcak tişörtü Hannah’nın gülüşünü emdi. “O şarkıyı dinleyip de gülümsememenin imkânı yok.”

“Cidden öyle.” Fox parmaklarını onun sağ kolunda kaydırды, sonra düşünmeden yaptığı bu hareketi fark etmiş ve fazla ileri gittiğini düşünmüş olacaktı ki elini çekti. “Neden bir enstrüman çalmadığını hep merak ettim.”

“Sana bununla ilgili bir hikâye anlatayım o zaman,” derken Hannah’nın kolunda onun dokunduğu yerler yanıyordu. Karanlıkta oturmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. Fox’ın kucağındaydı ve kendini hiç rahatsız hissetmiyordu. Normalde Piper’dan başka birinin karşısında gevezelik ettiğinde ortaya

çıkan tuhaf hisler de yoktu. Gerçi Fox'ta hafif bir gerginlik olduğunu sezebiliyordu. Nasıl yapacağını bilmesine de kapatmaya uğraştığı bir elektrik akımı gibiydi. "On üç yaşındayken korkunç bir hippilik dönemi yaşadım. Tüm klasik şarkıları gerçek anlamda keşfettiğimi, kimsenin onları benim gibi anlayamayacağını ve sevemeyeceğini düşünüyordum. Çok fena durumdaydım. Herkesten farklı olmak için mızıka dersi almak istedim." Kafasını hafifçe geri yatırıp karanlıkta Fox'ın gözlerine baktı. "Benden tavsiye, sakın diş telin varken mızıka çalmaya kalkışma."

"Hannah. Aman Tanrım. Hayır." Genç adam kafasını geriye atarak güldü. "Ne oldu?"

"Annemler Akdeniz turundaydı. Bu yüzden komşumuzun evine gittik ama onlar da Fransa'ya gitmişlerdi..."

"Ah evet. Tipik mahalle sorunları."

Hannah alaycı bir nefes verdi. "Komşunun bahçıvanı beni ve gülmekten ciddi ciddi altına işemiş olan Piper'ı hastaneye götürmeyi teklif etti." Kıkırdamamak, sesini dengeli tutmak büyük çaba gerektiriyordu. "Mızıka suratıma yapışmış haldeyken, bir kamyonetin arkasında en yakın hastaneye gittik. Her nefes alışımda mızıkadın birkaç nota yükseliyordu. Çevredekiler de korna çalıyordu."

Genç adamın tüm vücudu kahkahalarla sarsılıyordu. Sonunda tamamen rahatladığı görülebiliyordu. Cinsel gerilim tamamen gitmemişti ama şimdilik rafa kalkmıştı. "Hastanede ne dediler?"

"İstek şarkı çalıp çalamayacağımı sordular."

Kahkahaları katlanarak kontrolsüzce artarken Fox yatakta geriye düştü. Hannah da bir cıyaklamayla onunla birlikte düşüp üzerine yuvarlandı. Kalçası karnındaydı ve vücudunun üst yarısı büküldüğü için göğüs göğüseydiler.

Nasıl bir pozisyonda olduklarını fark ettiğinde Fox'ın gülüşü kesildi.

Dudakları arasında sadece bir santim vardı ve... Hannah onu öpmek istiyordu. Hem de çok. Genç adamın kararan gözleri onun da aynı şeyi istediğini söylüyordu. Doğrusu Hannah'nın içinden geçen asıl şey, bacaklarını iki yanına atarak üstüne oturmak ve öpüşmekten çok daha fazlasını yapmaktı. Fakat o öğlen kulak verdiği içgüdülerini yine dinledi ve geri çekilip ondan uzaklaşarak kafasını yastığa dayadı. Onu yarı kapalı göz kapaklarının ardından izleyen ve göğsü hızla inip kalkan Fox da aynı şeyleri yapıp diğer yastığa yerleşti.

Bir süre öylece kaldılar; birkaç dakika boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Sanki aynı yatakta yatmaya, beklentilerin ağırlığı olmadan bu denli yakınlaşmaya alışkın gibiydiler. Fox'la bu şekilde yan yana uzanmak Hannah için yeterliydi ve bunu onun da bilmesini istiyordu. Birlikte geçirdikleri zamanın değerli olması için aralarında tensel bir şeyler yaşanmasına gerek olmadığını bilmesi gerektiği hissinden kurtulamıyordu.

“Pekâlâ,” Genç balıkçı ona döndü. “Sanırım konuşma vakti geldi.”

Hannah kıpırdamadı. Yutkunmadı bile.

Fox yatakta kıpırdandı ve deri bir bileklik taktığı bileği-

ni ona gösterdi. “Bu babama aitti. O da bir balıkçıydı; kıyıda çalışırdı. Annem bana hamile kaldıktan sonra evlendiler ama beraberlikleri birkaç sefil yıldan uzun sürmedi.” Bileğini bükerek derinin hafifçe dönmesine neden oldu. “Bunu kendime onun gibi biri olduğumu ve asla değişmeyeceğimi hatırlatmak için takıyorum.”

Fox, bunu söyleme şekliyle irkilip geri çekilmesi ya da inkâr etmesi için ona meydan okuyordu.

Ama Hannah onun gözlerine bakıp sabırla beklemekten başka bir şey yapmadı. Yumruk yaptığı elini yastığa dayamıştı ve gözleriyle dudakları ağlamaktan şişmişti. Çok sevimli, çok şefkatliydi. Bambaşka biriydi. Türünün tek örneğiydi. Ve Fox'ın acıklı hikâyesi ilgisini çekmişti.

Neydi bu yaptıkları? Karanlıkta bir kızla baş başa uzanmış, kalbini açıyordu. Normal Fox şu anda yatak başlığını duvara çarpmaktan çatlatmış, tırnaklarının sırtını kanattığını hissederken onu çığlık çığlığa bırakmıştı. İçinde köşeye sıkışmış hayvan uluyor, onun dikkatini dağıtması için yalvarıyordu. Uzanıp elbisesini yakalayarak onu üzerine çekmesini ve dilini ağzına daldırarak başını döndürmesini istiyordu.

Ancak silahı elinden alınmıştı. Genç kadın bu öğlen onu silahsızlandırmıştı.

Zırh yoktu. Yön değiştirme şansı yoktu.

Bir yanı, Hannah'nın onu böyle savunmasız bırakmasından ciddi şekilde nefret ediyordu. Gemisinin küpeştesi kaybolmuştu ve çalkantılı denize düşmesini engelleyen hiç-

bir şey yoktu. Bu tür bir yakınlığı hiç istemiyordu. Sempati, acıma ya da anlayış istemiyordu. Yarasını koruyarak, hatta orada olmadığını iddia ederek yaşamaya devam etmekte bir sakınca görmüyordu. Bu kadın kim oluyordu da gelip bandedajı sökme cüreti gösteriyordu?

Hannah. O Hannah'ydı.

Onunla seks yapmak istemeyen ama yine de ilgisini belli eden, yatağında uzanıp hakkında daha fazla bilgi edinmek için bekleyen, yargılama ya da sabırsızlık belirtisi göstermeyen kişiydi. Ve Fox, içindeki cehenneme izinsiz girilmesinden hoşlanmasa da kahretsin ki bu kadına bayılıyor ve ona istediği her şeyi vermeyi arzuluyordu. Bu arzu o kadar büyüktü ki içini yakıyordu.

Bunu kendime onun gibi biri olduğumu ve asla değişmeyeceğimi hatırlatmak için takıyorum.

Sözleri havada asılı kalırken elini yastığın altına sokarak bilekliği sakladı. "Onun gibi olmak için bilinçli bir seçim yapmadım. Sadece... öyleydim. Bir kızla birlikte olmamdan çok önce bile sanki... herkes bana, bu konularda deneyimli olmam... kaçınılmazmış gibi davranırdı. Buna neden olan sanırım kişiliğimdeki ya da görünüşümdeki bir şey. Okul arkadaşlarımdan ebeveynleri her zaman, *Ona dikkat et. Gözlerinde şeytani bakışlar var*, derdi. Ya da, *Annenin seni yaklaşmaman için uyardığı çocuk bu işte*, diye konuşurlardı. Küçükken bunlar bir anlam ifade etmiyordu ama büyüyüp de babamın, kadınlara karşı olan davranışlarını fark etmeye başlayınca her şeyi anladım. Altıncı sınıf öğretmenim her

zaman, *Bu çocuk çok canlar yakacak*, derdi. Diğerleri de güler ve ona katılırdı. Ve... tam olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorum ama bir süre sonra, sanırım lisedeyken bu imajı tamamen benimsemiştim. Bedenler, yüzler, eller... Hayatımdan bir bulanıklık halinde akıp gidiyorlardı sanki."

Devam etme, fikrini çok önemseydiği bu kızın önünde kendini tamamen açma cesaretini bulmak için burnundan bir nefes alıp verdi.

"Lise sondayken bir hafta sonu annem beni babamı ziyarete gönderdi. Kendisi bir süredir bana ulaşmaya, kart göndermeye falan çalışıyordu. Resmi bir anlaşmaları yoktu, sadece annem bir şansı hak ettiğini düşünmüştü. Ve... onun evinde birkaç gün geçirdikten sonra her şey net hale geldi. Biliyordum. Onun gibi olmak istemediğimi biliyordum, Hannah."

Anlatmaya başlamıştı başlamasına ama bazı detayları kendine saklamaya karar verdi.

Zaten daha şimdiden, yaşam tarzına ilişkin bu keyifsiz açıklamayla Hannah'yı yozlaştırdığını hissediyordu. Bu dünya tatlısı, güzel yürekli kızın şarkılarla dolu kafasını geçmişinin kötülükleriyle doldurmasına gerek yoktu. Yatağın zıt uçlarında uzanırken ayın iki yüzü gibiydiler; biri karanlık, biri aydınlık. Bu yüzden ona, o hafta sonu babasının dairesinin kapısının hiç kapanmadığını, kadınların birinin gelip birinin gittiğini söylemeyecekti. Ya da duyduğu seslerden, flörtleşmelerden, boğucu esrar kokusundan bahsetmeyecekti.

Güçlükle yutkunarak, yavaşlaması için nabzına yalvardı. "Hey neyse."

Kendini toparlamaya çalışırken tam bir dakika geçti. Devam edip edemeyeceğinden emin değildi ama sonra Hannah yatağın üzerinden elini kaydırıp parmaklarını onunkilere geçirdi. Fox irkildi ama genç kadın onu bırakmadı.

“Her neyse,” diye devam etti, koluna yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak. “İster inan ister inanma, notlarım her zaman iyi olmuştu. Muhtemelen bunun için Brendan’a teşekkür etmeliyim. Beni her zaman çalışma gruplarına sokar ve onunla bilgi kartları yapmaya zorlardı.”

“Bilgi kartı hazırlamak tam da Brendan’a göre bir şey,” diye mırıldandı Hannah. “Bahse girerim renk kodlu yapıyordu.”

“Ve alfabetik olarak sıralıyordu.” Başparmağının ucunu genç kadının nabzına bastırmadan edemedi. Dokunuşunu geri çekmeden önce hassas noktayı bir kez ovuşturdu. Dikkatini seksle dağıtamayacağını artık biliyordu. Ve bu düş kırıklığına neden olsa da Fox fiziksel bir performans sergilemek veya bir beklentiyi karşılamak zorunda olmamanın özgürleştirici yanını keşfetmeye başlamıştı. “Arkadaşlarımdan çoğu üniversite için yakın yerleri tercih etti ama ben buradan uzaklaştım. Bu... mahallenin zamparası imajından kurtulmayı diliyordum. Tamam, bu imajı hak etmiştim ama artık üzerime yapışmasını istemiyordum. Bu yüzden kasabadan ayrıldım. Minnesota’ya gidip hayatıma yeni insanlar aldım. Yeni biri oldum. Üniversitenin ilk iki yılında ara sıra randevulara çıktım ama hiçbiri lisede yaptıklarım gibi değildi. Yakınından bile geçmezdi. Sonra Melinda’yla tanıştım. Aynı okulda okumuyorduk ama yakınlarda oturuyordu. Aramız-

dakinin ciddi olduğunu düşünüyordum. Daha önce hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı ama onunla gerçek gibiydi. Şehir dışına, sinemaya falan gidiyorduk. Başkalarıyla görüşmeyi bırakmıştım. *Vay be, bunu yapabilirim*, diye düşünmeye başlamıştım. Artık bir kalıba uymak zorunda değildim.”

Kaburgalarının arasına keskin bir nesnenin saplandığını hissediyordu.

“O sıralar yakın bir arkadaşım vardı; Kirk. Beni Melinda’yla tanıştıran oydu. Aile dostu olduğunu söylemişti. Kirk ve ben yurttan oda arkadaşydık ve ikimiz de işletme okuyorduk. İkinci yılımızda, birlikte küçük bir şirket kurmaya karar verdik. Fikrimiz, *drone*’la havadan çekimde uzmanlaşmak ve bir çevrimiçi hazır görüntü tabanı oluşturmaktı.” Kafasını iki yana salladı. “Şimdi bu işi yapan başka şirketler var. Muhtemelen sizin prodüksiyon şirketi de bu görüntülerden kullanıyordur. Ama o zamanlar buna benzer hiçbir şey yoktu. Bu fikir üzerinde çok çalıştık. Onunla ortak olacaktık. Ve ben, Westport’ta olduğum kişiden bir milyon kilometre uzaktaydım.”

Gerçekten ona bir sonraki kısmı anlatıp kendini bilerek küçük düşürmek istiyor muydu? O zamanlar olanların utançıyla yaşamak zorunda kalmak yeterince kötüydü, bir de buna Hannah’ı şahit edebilir miydi? Ama genç kadın elini sıkıca tutuyor, gözleri ona sıfır tereddütle bakıyordu. Fox, sanki görünmez bir şey tarafından itilmiş gibi anlatmaya devam etti. Nereye kadar gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şimdi duramayacağını biliyordu.

"Tatillerden birinde Melinda evine, anne babasını ziyaret etmeye gitmişti. Ben de eve gideceğim yalanını söyledim. O zamanlar eve hiç gitmiyordum. Westport yokmuş gibi davranmak istiyordum. Durumumdan memnundum çünkü kim olduğumu kimse bilmiyordu ve bunun böyle kalmasını arzu ediyordum." Uzun bir nefes verdi. "O hafta sonu, kütüphanede ödevimi yapıp yurda döndüğümde ikisi bizim odadaydı. Kirk'ün yatağında film izliyorlardı." Elini Hannah'nınkinden kurtarmaya çalıştı çünkü az sonra anlatacaklarından dolayı kendini kirli hissetmeye başlamıştı ve bu kirin ona da bulaşmasını istemiyordu. Ama Hannah tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Onlarla yüzleştim. Melinda'yla aylardır görüştüğümüzü açıkladım. Kirk'ün tepesi attı ama Melinda... sadece güldü."

Hannah kaşlarını çattı. Bu sefil hikâye karşısındaki ilk gözle görülür tepkisiydi bu. Neden olduğunu bilmiyordu ama Fox bu tepkiyi sünger gibi emdi. Kafa karıştırıcı bir durumdu, evet. Hannah da öyle düşünmüş gibiydi. Bir dakika sonra açıklamayı duyduğunda kafa karışıklığı gidecekti. Ama şimdilik o kaş çatışı Fox'a hikâyeyi bitirmek için ihtiyaç duyduğu itici gücü sağlamıştı.

"Görünüşe göre ben onun için açık çektim." Göğüs kemiğindeki keskin nesne geri çekildi ve sonra tekrar saplandı. "Kirk'e onun için açık çek olduğumu daha ilk günde konuştuklarını, yani aldattığını söyleyerek ona kızamayacağını hatırlattı. Ben sadece yedektim. Erkek arkadaşı değildim." Gerince omuz silkti. "İkisinin birlikte olduklarını bilmiyordum

çünkü Kirk, onu asla yakınıma getirmezdi. Beni çekici bulacağını düşünerek kıskandığını sonra öğrendim tabii. Ama Melinda, onun blöfüne meydan okumayla karşılık verdi. Kirk durumu kabullenemedi ve hem şirketten hem de paylaştığımız odadan ayrıldı. Benimle bir daha asla konuşmak istemedi. Onu suçlayamazdım. İlkokuldan beri herkesin benden beklediği şeyi yapmıştım. Gittiğim her yere, istemeden de olsa seksi taşıyordum. Başka biri olmak için ne kadar çaba harcasam da bu erkek orospusu etiketi üzerime resmen zamkla yapıştırılmıştı. Geçmişim hakkında hiçbir bilgisi olmamasına rağmen Melinda bunu biliyordu. İş ortağım, kız arkadaşını benim olduğum yere getirmiyordu. Bende gördükleri buydu işte.”

Fox nefes alıp verişlerinin hızlandığını fark edince soluklanmak için durdu.

“Ondan sonra okulu bıraktım. İnsanları, olmadığım bir şeye inandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. O zamandan beri *Della Ray*’de çalışıyorum.”

Birkaç dakika boyunca tamamen hareketsiz, tamamen sessiz kaldılar.

Sonra Hannah yüzünde ciddi bir ifadeyle ona yaklaşarak paniklemesine neden oldu.

“Ben sadece iyi zaman geçirilecek biriyim. Kolayım ve bu halimden memnunum.”

“Hayır.”

“Hannah.”

Genç kadın yüzünü okşamak için uzandığında Fox alnını

onunkine bastırđı ve dudaklarını hafifçe dudaklarına değ-
dirdi. Tepkisini ve uzuvlarının titremesini gizleyemediğini
görünce de onu yavaşça kendine doğru çekip ağızlarını bir-
leştirdi. Savaş ya da kaç durumuna düştüğünü hissediyordu.
Savaştığı bu şey, gerçekten rahatlamasını sağılayan tek şey
olsa da ya hücumla geçecek ya da kendini daha fazla açık
etme riskine girecekti.

Dikkatini dağıt. Dikkatini dağıt.

“Hadi bebeğim,” dedi dudaklarına doğru. Parmakları el-
bisesinin eteğini yukarıya doğru çekerken bacaklarının ara-
sındaki şişkinliğin hızla büyümesi karşısında sertçe inledi.

“Hayır.” Hannah kollarını boynuna dolayarak onu kucak-
ladı. Küçük göğsü, Fox’ın iri göğsüne karşı hızla inip kalkı-
yordu. “Böyle iyiyiz.” Burnunu çenesine sürtüp korkmadığını
gösterircesine ona daha da sokuldu. “Bu şekilde iyiyiz.”

Anlattığı onca şeyden sonra bile mi?

Yoksa onu dinlememiş miydi?

Hannah ona istediğı kadar karşı koyabilir, elini tutabilir
ve arkadaşı olabilirdi ama hiçbir şey Fox’ı değıştiremezdi.
Kimliğı bedenine mühürlenmişti. Peki genç kadın ondan ne
istiyordu?

Belli ki bunu, sadece bunu istiyordu.

Onu olduğı gibi, hataları ve çirkin gerçekleriyle istiyordu.
Sadece kollarının arasında uzanmasını istiyordu.

Fox’ın inanmazlık sürecini atlatması biraz zaman aldı
ama sonunda bir elini genç kadının altına kaydırarak avu-
cuyla başının arkasını kavradı. Ardından onu dikkatli bir şe-

kilde boynuna doğru çekip gözlerini yumdu ve içine yaydığı merhemmin tadını çıkardı. Yaraları tam olarak iyileşmiyordu ama acısı bir süreliğine olsun diniyordu.

Bir süreliğine. Onu sadece bir süreliğine böyle tutacaktı.

Fakat saniyeler sonra Hannah'nın kollarının arasında uyuyakaldı.

On Üçüncü Bölüm

Hannah pazartesi sabahı gözlerini açtığında yastığının diğer ucunda uyuyan Fox'ın yüzüyle karşılaştı. Sabah güneşi, arkasındaki panjurlardan içeri sızıp yatak başını yaldızla çerçevelemişti. Genç adamın ağzı hafif aralıktı, çenesini ve üst dudağını saran kirli sakalıyla şaşırtıcı derecede muhteşemdi. Sabahın altısında Emporio Armani için reklam çekimlerine hazır görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Gerçi dün geceden sonra Hannah ona bakıp da yüzeyin altındaki işlenmemiş cevheri görmeden geçebileceğini sanmıyordu. Dışarıdan pürüzsüz ve görkemliydi. Ama içeride ışığı bir pürüze çarpıyor ve binlerce farklı yöne kırılıyordu.

Göğsünün ortasına hafif bir sızı yayıldı ve o kadar hızlı derinleşti ki baskıyı hafifletmek için avucunu o noktaya bastırıp ovuşturmak zorunda kaldı. Dün gece ortaya çıkardığı acı, yatağın üzerinden süzülüp Hannah'nın yüreğinde kendine bir yer edinmişti ve o andan beri de gitmeyi reddediyordu. Hannah da gitmesini istemiyordu zaten. Fox'ın bu acıyı yalnız başına taşımasını istemiyordu. Uzun zamandır kendi kendine acı çektiği çok belliydi.

Peki geçmişinin yükünü omuzlamasına yardım etmek istemesi ne anlama geliyordu? Sadece ve sadece iyi bir arkadaş olduğu için miydi? Yoksa Fox'ın yanında durma kararlılığının sebebi tamamen başka mıydı?

Mesela... romantik hisler.

Ama hayır, bu iyi bir fikir değildi.

Hiç iyi bir fikir değildi.

Dün gece duyduklarından sonra onu bir daha asla çapkın olarak görmeyecekti. Genç balıkçı kendini küçümseyip saygısız imajını gün geçtikçe daha da güçlendirmiş olabilirdi ama herkesten çok kendine oynuyordu. Tabii o hâlâ Fox Thornton'dı; müzmin bekâr ve kadın uzmanı. Bir ilişki istemiyordu, nokta. Bunu kendi ağzıyla söylemişti.

Yani kalbinde hangi türden yapışkan, pervasız duygular baş gösteriyor olursa olsun Hannah onun hayatında yalnızca destekleyici arkadaş rolünde olabilirdi.

Fox'ın mavi gözleri açılıp yastığın diğer tarafından ona baktığında Hannah'nın düşünceleri karahindiba tohumları gibi dağıldı. Karşısındaki bakışlar sıcaktı ve yüzünde biraz rahatlama vardı. Sonra gözlerini kırpıştırarak hızla koruma duvarını ördü.

"Selam," dedi yavaşça, onu dikkatlice inceleyerek. "Bütün gece burada uyudun."

Söylemek istediği şeyler, yıllar boyunca terapistlerinden öğrendiği ifadeler Hannah'nın göğsüne tıkanıp kaldı. Ona, üniversitede yaşadıkları yüzünden neden bu kadar kötü hissettiğini açıklamak, bakış açısını düzeltmek için önerilerde bu-

lunmak ve hiçbirinin onun hatası olmadığına dair güvence vermek istiyordu.

Fakat hayatında ilk kez dünyadaki tüm süslü, destekleyici ifadeler yetersiz geliyordu. Nasıl olduysa, bilinçdışı olarak gece boyunca Fox'la birlikte mücadeleye girmişti. Onun ruhu için savaş vermişti. Ve öyle bir noktaya gelmişti ki ona... âşık olmadan devam etmesi imkânsız görünmeye başlıyordu.

Ah, Tanrı aşkına. Gerçekten de âşık mı oluyordu?

"Evet," diye mırıldandı sonunda, oturup elektriklenmiş saç tutamlarını yüzünden çekerek "Özür dilerim, ölü gibi uyumuşum."

Genç adam dirseğine yaslanarak doğruldu. "Özre gerek yok. Benim için sıkıntı değil."

Hannah başını salladı. Sonra ona baktı ve... ah kahretsin, işte oradaydı. Ona dokunmak için karşı konulmaz bir arzu hissediyordu. Onu yatağa yatırmak, üstüne tırmanmak ve öpücükleri arasında, bir açık çekten çok daha fazlası olduğunu söylemek istiyordu. Ama bunu yapmak bir arkadaşına düşmezdi. Böyle şeyler sevgililerin yapacağı şeylerdi ve Hannah onun için asla o rolde olmayacaktı.

Zor da olsa, "Bugün işe erken gitmem gerekiyor," demeyi başardı.

"Peki." Bir elini saçlarından geçirirken ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. "Hmm."

"Ne oldu?"

Genç adam iri omzunu silkti ve gözlerine ulaşmayan bir kahkaha attı. "Seni elin boş gönderiyormuşum gibi geliyor."

Dün gece kalbinin ortasında oluşan derin yarık daha da genişlerken Hannah sıkıntıyla inlememek için kendini zor tuttu. Sonra göğsü öfkeyle doldu. Hayatındaki koca koca insanlar ve öğretmenler hangi cüretle onu o kadar küçük yaşta cinselleştirmişlerdi? Babası, on sekiz yaşındaki oğlu ziyaretine gittiğinde evini kadınlarla nasıl doldurabilmişti? Üniversitede arkadaş olduğu o *canavarlar* kimdi? Muhtemelen şu anda vergi dairesinde falan çalışıyorlardı. Ve evet, öfkesinin bir parçası da kendineydi. Çünkü ilk karşılaştıklarında ona Brendan'ın yakışıklı ortağı olduğunu söylemişti. Sonra da Tavus Kuşu adını takmıştı. Tıpkı diğerleri gibi olduğu için kafasını duvarlara vurmak istiyordu.

Kendine engel olamadan döndü, dizlerinin üzerinde yataкта ilerledi ve kollarını Fox'ın boynuna dolayıp iyice sıktı. Bu kadar sıkması delice görünüyordu olabilirdi ama kendini durduramıyordu. Bir an sonra genç adamın kolları da onu sardı ve yüzü boynuna gömüldü.

"Dün gece benim için şarkı söyledin," dedi Hannah. "Ve bununla beni, Henry'ye ulaşabileceğim en yakın noktaya getirdin. Elim boş kalmadı yani."

"Hannah..."

"Ve dün gece bana anlattıklarından sonra burada saatlerce oturup toksik erkeklik ve kendini değersiz görme hakkında atıp tutabilirim ama bunu yapmayacağım. Sana sadece tek bir şey söyleyeceğim: Benim için gerçekten önemli olduğunu ve bu gece buraya geri döneceğimi bil."

Fox duyulur bir şekilde yutkundu. "İki gün sonra, yani

çarşamba, beş geceliğine denize açılacağız. Normalden daha uzun bir yolculuk olacak. Sadece... Merak ediyorsan ya da ne zaman gideceğimi bilmek istiyorsan diye söylemek istedim.”

“Tabii ki bilmek istiyorum.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “*Zafer Sarhoşu*’nun çekimlerinin bittiği gün geleceksin.”

Birbirlerine gözlerini diktiler; ikisi de bu bilgiyle ne yapacaklarını bilemiyor gibiydi. Zaman çizelgeleri, programlar, ayrılıklar, dönüşler... Aynı yatağı paylaşan iki kişi için tüm bunlar ne demekti?

Onu son bir kez sıkıp sert yanağına bir öpücük kondururken kalçalarının nasıl kıpırdandığı, nefesinin boynuna nasıl çarptığı Hannah’ın gözünden kaçmamıştı. “Sadece bu mu Hannah?” Uzun parmakları, başının arkasını kavramak için saçlarının arasına kaydı ve dudakları nabzının attığı yere minik bir öpücük kondurdu. “Sadece böyle sarılacak mıyız?”

Hannah, ağzından çıkacak tek bir cesaret verici sözle kendini yatakta sırtüstü bulacağını ve her saniyesine bayılacağını biliyordu. Ama belki... Belki de buradaki görevi destekleyici arkadaş olmak değil, Fox’a böyle bir arkadaş olabileceğini, herhangi bir fiziksel temas olmadan, sırf varlığının ve kişiliğinin yeterli geleceğini kanıtlamaktı. “Aynen öyle.”

Fox’tan kendisini yeni bir ışıktaki görmeyi denemesini istemek çok mu fazlaydı? Sonuçta Hannah da aynı şeyi yapmaya çalışıyor ve ne kadar zor olduğunu biliyordu. Belki de bu adama gerçek bir kaptan olabileceğini, ilişkilerde yalnızca espri anlayışına, karakterine ve ruhuna inanması gerektiği-

ni söylemeden önce kendi bunu yapmayı denemeliydi. Eğer dağın zirvesine ulaşmaya kendi gönüllü değilse bir başkasını nasıl ikna edebilirdi ki?

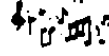
Zihninde Aretha Franklin'in "I Say a Little Prayer" şarkısının açılış notları çalmaya başlayınca gözlerini birden açtı ve dudaklarında minnettar bir gülümseme belirdi. Yaşasın! Şarkılar geri gelmişti. Evet, bu seferki şarkının sözleri biraz kaygı vericiydi ama tüm şarkının, onların ilişkisiyle alakalı olması gerekmiyordu. Sadece bir kısmı, belki duaların olduğu bölümler alakalı sayılabilirdi.

Hannah yutkundtu. Şarkılar neden şimdi geri dönmüştü? Dün gece Henry'nin şarkılarını Fox'tan dinlemek mi önlerindeki bariyeri indirmişti? Bu, kariyeri için yeni bir yönü mü işaret ediyordu? Yoksa müzik odaklı düşüncesinin geri dönüşü başka bir şey mi ifade ediyordu?

Olasılıkları fazla yakından incelemek istemeyen Hannah, Fox'ın kokusunu uzun uzun içine çekti, ardından bacaklarının arasındaki ve göğüs kafesindeki zonklamaları görmezden gelerek kollarını boynundan çözdü. Bu hisleri bundan böyle daima görmezden gelmeliydi.

Yataktan indi ve sırtında genç adamın bakışlarının sıcaklığıyla odadan çıkıp banyoya geçti. Duşunu alıp giyindi, saçlarını kuruttu ve tam çıkacakken oturma odasında duraksadı. Bir anlık tereddüitten sonra orijinal gemici şarkılarıyla dolu dosyayı alıp göğsüne bastırdı. Fox ortalarda görünmüyordu, bu yüzden bir şey demeden daireden ayrıldı. Sonra yağmur yağacak gibi görüldüğü için şemsiye almaya döndü

ama tekrar evden çıktığında bugünkü çekim mekânına gitmek yerine yüreğindeki sesi dinleyip plak dükkânına doğru ilerledi.

Disc N Dat görüş alanına girdiğinde Hannah içini çekti. Dükkân alelaide bir yerdi ve tabelası yoktu. Açık olduğunun tek göstergesi pencereyi süsleyen mavi Noel ışıklarıydı.

Geçen yaz burada yarı zamanlı olarak işe girmişti. Asıl amacı, Piper daha fazla yemek pişirmek zorunda kalıp binayı yakmasın diye bütçelerine katkıda bulunmaktı ama ablasının, Brendan'la vakit geçirirken vicdan azabı duymasının önüne geçmek de istemişti. Plaklara bayıldığı, hatta onlar için yaşadığı gerçeği de pastanın kremasıydı tabii. Onun için mükemmel bir kısa süreli deneyim olmuştu.

Bronz kapı kolunu tutup çektiğinde burnuna, onu köhne cennete çağıran tütsü ve kahve kokuları doldu. Özellikle bugün, burada hiçbir şeyin değişmediğini görmek rahatlatıcıydı. Disc N Dat hâlâ eski ama güvenilir ve sıcaktı. Geçen yaz duvarlarda olan posterler hâlâ aynı yerlerindeydi, tavanda dizi dizi Noel ışıkları göz kırpyordu ve gömme hoparlörden Lana Del Rey'in kısık sesi yükseliyordu.

Dükkân sahibi Shauna, yüzü kahve kupasına gömülü halde arka odadan çıktığında müşteri gelmesine şaşırmış gibi görünüyordu. "Hannah!" diye bağırdı neşeyle, kupasını boncuklu takılarını ve düş kapanlarını sergilediği konsola bırakarak. "Buraya uğramak ne zaman aklına gelecek diye merak ediyordum."

“Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.” Koridorun ortasında kucaklaştılar. Kadın, şahit olduğu ilk tayfunda da Hannah’yı böyle rahatlatmıştı. “Gerçekten hiçbir mazeretim yok.” Kendi etrafında dönüp etrafı inceledi. “Eğer gelirsem işimi bırakıp tekrar burada çalışmak için yalvarırım diye korkuyordum sanırım.”

“Pekâlâ, seni endişeden kurtarayım. Son gelişinden bu yana sadece iki müşterimiz olduğu için artık işe alım yapmıyoruz.”

Hannah bir kahkaha patlattı. “En azından kaliteli müşterilerdir umarım.”

Shauna sırtarak, “Bizi bulmayı başaranlar genellikle öyle olur,” dedi. “Eee, sende yeni neler var?”

Pek bir şey yok. Ulaşılması imkânsız bir adama karşı yeni hisler beslemeye başladığımı fark etme sürecindeyim sadece.

“Hmmm. Çoğunlukla işle meşgulüm.” Parmaklarını B bölümünün plastik plak kollarında gezdirdi. B.B. King, Beatles, Ben Folds, Black Sabbath. Sonra Lana’nın sesi kesildi ve sıradaki şarkının ilk notaları çalmaya başladı. Keman mıydı bu? Hemen ardından bir davulun kaygı verici gümlemesi duyuldu. Peşi sıra da vokal geldi. Bu dikkat çekici, pürüzlü kadın sesi Hannah’nın kollarındaki tüm tüyleri diken diken etti.

“Bu kim?”

Shauna soru sorarcasına hoparlörü işaret edince Hannah başını salladı. “Unreliables⁴ adlı bir grup. Vokalist de kuzenimin kız arkadaşı.”

⁴ (İng.) Güvenilmezler. (ç.n.)

“Kasabalılar mı?”

“Seattlelılar.”

İşte *bu* müzik *Zafer Sarhoşu* için mükemmel olurdu. Endüstriyel ezgiler yerine davulun dramatik vuruşları, vokalistin sesindeki duygu yoğunluğu ve kemanın verdiği folk havası, küçük kasaba hikâyesini kesinlikle hayata geçirir, filme bir karakter kazandırır.

Shauna yanına geldiğinde Hannah bir süredir boşluğa baktığını fark etti. “O dosyada ne var?”

“Ha?” Kafası karışan Hannah aşağı baktığında kolunun altında Henry’nin şarkılarını tuttuğunu hatırladı. Onları Brinley’ye gösterme umuduyla yanına almış, müzik severler olarak bir şekilde bağ kurmalarına yardımcı olacağını ummuştu. “Ah. Bunlar şey... gemici şarkıları. Babam hayattayken yazmış. Çoğu sadece güfteden ibaret. Melodileri öğrenmek için yerlilerle konuşmam gerekecek ama tahminimce bu şarkıyla çok benzerdirler.” Tavanı işaret etti. “Unreliables’ın şarkısıyla yani.”

Hannah son cümleyi mırıldanarak söyledi çünkü beyninde bir ampul yanıp sönmeye başlamıştı. Dosyaya baktı, kapağını açtı ve güftelerle dolu sayfaları karıştırdı. Bunlara... müzik eklenebilirdi belki de. Sözler derin, içten ve şiirsel-di. Merak uyandırıcıydı. Hannah onlar sayesinde Henry’nin gerçek olduğunu hissetmişti. Peki ya işi daha ileri götürüp müziğini hayata geçirebilse ne olurdu?

Bu delice bir fikir miydi?

“Sana garip bir soru,” dedi Shauna’ya. “Unreliables’ı ne ka-

dar iyi tanıyorsun? Acaba..." Yapmak istediği şeye ne denirdi ki? "... işbirliği yapmaya ne derler? Babamın şarkılarına onları gibi müzikler eklemeyi çok isterim. Ortaya mükemmel bir şey çıkacağından eminim. Bende sadece şarkı sözleri olduğu için biraz yaratıcı yaklaşım gerekecek ama..."

Ah, Tanrı aşkına.

Şimdi bir ampule binlercesi daha eklenmiş, kafasının içi Hollywood Bulvarı'nın gece manzarasına dönmüştü. Günlerce ilhamsız yaşadktan sonra şimdi elinde tuttuğu mavi dosya sayesinde fikirler akıp duruyordu.

Zafer Sarhoşu, Westport'ta geçiyordu.

Ve Westport demek, Henry Cross demekti.

Bu ona kaç kez söylenmişti?

Şu anki film müzikleri zaten var olan parçalardı ve Hannah'nın içine asla sinmiyordu. Bu yere hiç uymuyor, büyüsünü köreltiyorlardı. Westport'un etkisini yok ediyorlardı. Ama kullanılacak müzikler, bu yerin tanımı olan adamın yazdığı şeyler olsa... o zaman muhteşem olmaz mıydı?

"Onları kaydetmek mi istiyorsun? İlginç," dedi Shauna dudaklarını büzerek. "Yani bu güftelere kendi yorumlarını katsınlar, onları gerçek birer şarkıya dönüştürsünler diyor-sun."

"Evet. Eğer Seattle'dalarsa onlarla kendim görüşebilirim. Ödeme de yapabilirim." Ailesinin sahip olduğu parayı kullanmak için doğru bir zaman varsa, o zaman gelmişti işte. Vay canına. Tüm bunlar bir başrolün yapacağı şeylerdi. Ama çok iyi hissettirmişti, bu yüzden bir adım daha ileri götürdü. "Ben de birkaç ekleme yapmak istiyorum."

Shauna başını salladı; etkilenmiş görünüyordu. "Müsa-
it olup olmadıklarını öğrenmek için kuzenimle görüşeyim.
Ama onlara güvenme. Kendini çıkmazda bulabilirsin. İsim-
leri boşuna Unreliables değil."

"Doğru," dedi Hannah, dosyayı kapatıp elini ön kapağın-
da gezdirerek. Düşündükçe fikre daha fazla kapılıyordu çün-
kü içinden bir ses doğru yolda olduğunu söylüyordu. Büyük
bir şeyler olacağını hissediyor, aklına daha bir dakika önce
gelmiş olsa da hemen başlamak için sabırsızlanıyordu. Her
zaman kenardan izlediği müzik yapım sürecine balıklama
dalabilir, hatta bir parçası olabilirdi. Hem de babasıyla bera-
ber. "Teşekkürler."

Shauna eski zeminde ayaklarını sürüyerek ilerledi ve ken-
dini tezgâhın arkasındaki bir tabureye bıraktı. "Buradayken
nerede kalıyorsun? Brendan ile Piper'ın evinde mi?"

"Bu sefer değil. Brendan'ın ailesi burada. Bu yüzden ben
de..." Yutkundu. Geçici ev arkadaşının uykuda gevşeyen
yüzü gözlerinin önünde belirmişti. "Fox'la kalıyorum."

Shauna kendi bacağına bir şaplak indirdi. "Aaa! Bir daki-
ka! Sadece iki müşterim olmasıyla ilgili söylediklerimi geri
alıyorum. Son zamanlarda Fox da buraya sık sık uğrar ol-
muştu."

Hannah şaşırdı. "Cidden mi?"

"Aynen." Shauna'nın dikkati tezgâhtaki bir leke yüzünden
dağıldı. "Dükkâna ilk girdiğinde beni de şaşırttı," dedi lekeyi
tırnağıyla kazırken. "Ben lise birdeyken o son sınıftaydı. *Meş-
hur* Fox Thornton." Başını iki yana salladı. "Onun yüzünü

buralarda görmek beklenmedik bir şey. Bu yüzden ilk birkaç dakika gevezeliği bırakamadım. Ama bayağı iyi bir zevki var. En son satın aldığı şey Thin Lizzy'ydi. Canlı performans."

Hannah'nın kafası bayağı karışmıştı. "Ama onun pikabı bile yok." Genç adamın neredeyse boş olan dairesini düşündü. "Tabii görünmez değilse."

"Garip," dedi Shauna.

"Evet..." Derin düşüncelere dalan Hannah, sete gitmeden önce bir yere daha uğraması gerektiği için çıkışa yöneldi. Fox'ın plak satın alma alışkanlığına daha sonra kafa yoracaktı. "Çok garip. Yakında görüşürüz, değil mi?"

"Herhalde yani."

On Dördüncü Bölüm

Hannah spor ayakkabılarının içindeki ayaklarını oynatıyor, elindeki mavi dosyayı kıvrıp açıyor, Brinley'nin telefon konuşmasının bitmesini bekliyordu.

Planının iyi gitmeme ihtimali yüksekti. Ama Henry'nin şarkılarını kaydetme fikrini düşündükçe daha da benimsiyor, daha da doğru olduğunu hissediyordu. Ve kaçınılmaz olduğunu. En azından denemesi, konsepti dile getirmesi gerekiyordu. Henry için. Kendi için. Ve belki de geçici ev arkadaşı için. Genç adam başrol hamleleri yapması konusunda direktmemişti tabii ama Hannah artık, aynı şeyi yapmaya istekli olmadıkça yeteneklerinin ötesine geçmesi için Fox'ı teşvik edemeyeceğine inanıyordu.

Fox'ın aklına düşmesiyle birlikte sesini duyma, gerginlikle başa çıkmaya çalışırken onunla konuşma ihtiyacı hissetti. Normalde moral konuşmaları için Piper'a başvururdu ama kendini, ablasına ulaşmak yerine Fox'la bir kilometrelik yazışmalarının bulunduğu mesaj kutusunu açarken buldu. Ve adını ekranın üstünde görmekte bile midesinin yatıştığını hissetti. Brinley'den gözünü ayırmadan hızlı bir mesaj yazdı.

SENİNLE TANİŞANA DEK

HANNAH (13.45): Selam,

FOX (13.46): Selam Çilli. N'aber?

H (13.46): Bildiğin gibi. Bir merhaba demek istedim.

F (13.47): Beni çok özölüyorsan onlara hasta olduğunu söyle ve eve gel. Birlikte ayakkabı alışverişine gideriz.

H (13.48): İşten kaytarıp bir balıkçıyla buluşmak kulağa tehlikeli geliyor.

F (13.48): Hiçbir şey hissetmeyeceksin.

H (13.49): Yalan. Az önce ayakkabı alışverişi mi dedin? Yanlışlıkla ablama mı mesaj attım ben?

F (13.50): Yeni bir çift XTRATUF almam lazım. Tekne için lastik botlar yani. Benimkiler kokmaya ve seksapelimi kötü etki etmeye başladı.

H (13.52): Seksapeli korumak lazım tabii. İnanılmazsın. ☹

F (13.54): Bu bir lanet. ☹

F (13.55): Pencereden seni görebiliyorum. Arkanı dön. ☹

Hannah vücudunun üst kısmını arkaya doğru döndürdüğünde Fox'ın üst katlardaki dairesinden ona baktığını gördü ve yüzüne istemsiz bir gülümseme yayıldı. Birbirlerine el salladılar. Günü Fox'la geçirme isteği neredeyse bastırılamayacak kadar güçlüydü. Boğazında bir düğüm oluşurken kolunu indirdi.

H (13.58): Tam olarak ne kadar kötü olduklarını değerlendirmek için botlarını koklamak istemem garip mi?

F (13.59): Kendinden geçmek istiyorsan önden buyur.

F (14.00): Sen türünün tek örneğisin, biliyor musun?

H (14.01): Öyle diyorlar. Sonra görüşürüz. Teşekkürler. 😊

F (14.02): Ne için?

Hannah tam cevap yazıyordu ki az ilerideki Brinley'nin telefon görüşmesini sonlandırıldığını gördü.

Cesaret yoksa zafer de yok. Fox'la mesajlaştıktan sonra bağırsakları sivilaşmış gibi hissetmiyordu. Onu tam da ihtiyacı olduğu anda pencerede görmek rahatlamasına, güvenle dolmasına yardımcı olmuştu.

Omurgasını dikleştirip huzursuz görünmemek için elinden gelenin en iyisini yaparak sette diğer kadına doğru iler-

ledi. Yanına vardığında müzik koordinatörünün, bir şeyler yazmakta olduğu not defterinden kafasını kaldırması tam bir dakikasını aldı. “Evet?”

“Merhaba Brinley.” Hannah elindeki dosyayı kıvrıp bükerken dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. “Şey, sana ilgini çekebileceğini düşündüğüm bir şey getirdim.”

“Uzun sürmez, değil mi? Bir arama yapmalıyım.”

“Sürmez.” Hannah konuşmayı falan boş verip oradan uzaklaşma dürtüsüne direndi. “Aslında... uzun sürer mi sürmez mi emin değilim. Ama birkaç dakika ayırmaya kesinlikle degeceğini düşünüyorum.” Hannah derin bir nefes alıp dosyayı açtı. “Bunlar orijinal gemici şarkıları. Babam tarafından yazılmışlar. Ve gerçekten çok iyiler. Çoğu Westport’la, aile ve sevgiyle alakalı. Filmin temasına çok uygunlar. Bu sabah babaannemle konuşup onları kullanmak için izin aldım. Ve düşündüm ki... yani umdum ki Sergei’yle bu orijinal şarkı işini konuşabilirsin belki. Parçaları profesyonel olarak kaydettirmek ekstra iş olacaktır, biliyorum ama...”

“Aynen öyle. Bütçeyi daha ne kadar zorlamayı düşünüyorsunuz Hannah?” Brinley bezgin bir kahkaha attı. “Son önerin bizi Balık Başkenti’ne sürükledi. Şimdi de orijinal film müzikleri mi yapalım diyorsun? Bunun ardından da prömiyeri Abu Dhabi’de yapma teklifi mi gelecek?”

“Şu şarkıları görebilir miyim lütfen?” dedi Sergei kısa ve net bir şekilde. Hannah’nın sağındaki karavanın arkasından aniden çıkarak korkudan elindeki dosyayı düşürecek gibi olmasına yol açmıştı. Sert bakışları, hayalet gibi bembeyaz

kesilen Brinley'deydi ama Hannah'dan dosyayı almak için uzandığında tavrı yumuşadı. "İzin verir misin?"

Hannah'nın istediği son şey spot ışıklarını üzerine çekip birilerini gölgede bırakmaktı. Brinley'nin işinde iyi olduğunu biliyor ve ona saygı duyuyordu. Ve bugün buraya, ona şarkıları teslim edip kendi fikriymiş gibi göstermesine izin verme düşüncesiyle gelmişti.

Ama artık çok geçti.

Müzik koordinatörüne sessiz bir özür iletmeye çalıştı ama kadının dikkati, ilk birkaç gemici şarkısını okumakta olan Sergei'deydi. "Sadece sözlerden bir şey çıkarmak zor," dedi yönetmen, hayal kırıklığına uğramış gibi. "Melodiyle harmanlanmış hallerini duymanın bir yolu yok mu?"

Brinley zafer kazanmış bir edayla Hannah'ya baktı.

"Şey..." Hannah dosyayı geri alıp gülerek bu kötü fikir için özür dileme dürtüsünü bir kez daha bastırdı ve derin bir nefes alıp konfor alanının çok çok dışına çıkacağı bir hamle yaptı: "Aslında bu güftelere müzik ekleme sürecindeyim. Stüdyo kayıt detaylarını hallettim bile. Yani Storm Born onları istediğine karar verirse her şey hazır sayılır."

Evet. Bu bir yalandı. Ama beyaz bir yalan.

Sonuçta şarkıları kaydetmenin bir yolunu bulmayı planlıyordu, değil mi? Kararı henüz birkaç saat önce vermişti, evet. Unreliables'ın bu teklifle ilgilenmemesi ya da Shauna onlara ulaştığında müsait olmamaları ihtimali de vardı ama bu durumda da başka bir müzisyen bulunabilirdi. Yine de her şeyin hazır olduğunu söylemek biraz abartı kaçmıştı sanki.

Fakat Sergei'nin dikkat süresinin çok kısa olduğunu biliyordu. Kalbiyle, ruhuyla, tüm varlığıyla inandığı bir fikre onu da inandırabilmesi için yalana başvurması kaçınılmazdı. Eğer yönetmene gerçek, somut bir şey vermiş olmasaydı bu teklif şu anda adamın bilincinde bir karahindibanın beyaz tüycükleri gibi dağılmış olacaktı.

Ayrıca eğlence sektöründeydiler, değil mi? Gerçekten olana kadar olmuş gibi göstermekte bir sakınca yoktu.

Sergei'in ilgisi neredeyse çekilmişti. Son bir dürtme daha gerekiyordu.

Peki bunu nasıl yapabilirdi?

"Şey... aslında," diye mırıldandı göğsüne doğru. "Birini seslendirebilirim."

"Evet, hadi yap bakalım," dedi Brinley gülümseyip çenesini bileğine dayayarak. "Millet!" Yana doğru eğilip ekipten birkaç kişiye seslendi. "Hannah bize bir gemici şarkısı söyleyecek."

Herkesin birdenbire etrafında toplanması, kendini Los Angeles Havalimanı'ndan çıkıp kuduz paparazzi sürüsüyle karşılaşmış Hailey Bieber gibi hissetmesine neden oldu. "Hmm..." Boğazını temizledi ve dosyayı Sergei'den almak için uzandı. Bu şarkı dün gece onu gözyaşlarına boğmuştu. Şimdi iş arkadaşlarının önünde söyleyebilir miydi? İnsanların ortasında aynı tepkiyi vermekten endişelenmesi bir yana, müzik aşkının mükemmel vokal becerisiyle taçlanmadığı gerçeğini de hesaba katmalıydı. "Pekâlâ. Şarkının adı "Denizcinin Armağanı"."

Her zaman gürültülü olan set ilk defa iğne atsan duyulacak sessizlikteydi.

Christian'ın bile ilgisi çekilmiş gibiydi.

Şarkının ilk satırı Hannah'nın dudaklarından dümdüz, hatta bayağı kısık bir sesle döküldü. Sonra gözleri, *Della Ray*'in limanın hemen ötesinde suyla birlikte aşağı yukarı hareket ettiği yeri buldu. Ve içinde bir şey harekete geçti. Derin ve bilinmeyen, biraz korkutucu bir şey. Geçmişe, başka bir zamana açılan bir köprü. Babası geçimini bu tek-neden sağlamıştı. Ölümle bu teknede buluşmuştu. Ve Hannah, onun şarkılarından birini söylüyordu. Onun sözlerine, düşüncelerine bakıyordu. Bu yüzden bu işi hakkını vererek yapmalıydı. Babasıyla hiç tanışmamıştı ama bu şarkıyla onu hayata döndürebilirdi.

Şarkı neredeyse bitip de kimsenin konuşmadığını ya da kıpırdamadığını görene kadar sesinin ne kadar yükseldiğini fark etmemişti. Böyle taş kesilmelerine neden olan şeyin ses yeteneği olduğu yanılgısına kapılacak kadar aptal değildi. Hayır, kesinlikle değildi. Muhtemelen şarkıyı, daha önce hiçbir şey için -tabii mükemmel çalma listeleri oluşturmak dışında- göstermediği türden bir çabayla söylemesi karşısında afallamışlardı.

Sesi limanda gezindi ve rüzgârla denize taşındı. Şarkı sona erdiğinde Sergei'nin önderliğinde herkes alkışlamaya başladı. Bu beklenmedik ses patlaması karşısında Hannah şimdiki zamana geri döndü ve irkilerek kıçüstü düşecek gibi olunca Christian'ın göz devirmesiyle karşılaştı. Ama herkese

teşekkür etme ya da Henry'nin şarkısı hakkında yönetmenin fikrini duyma şansı olmadı çünkü Brinley, elindeki not defterini bir hışım fırlattı. “Bak, ben haftalardır şarkılarımızın senkronizasyon hakları üzerinde çalışıyorum. Ses miksaj ekibi çoktan diziyi ve taslağı onayladı. Umarım bunu ciddiye almıyorsundur Sergei. Zira bu sıfırdan başlamak anlamına gelir ve biz zaten hem bütçeyi aştık hem de programın çok gerisinde kaldık. Bir çocuktan gelen berbat bir fikirden başka bir şey değil bu.”

Arkasından koro halinde bir “uuu” sesi yükselirken Hannah yüzünün alev aldığını hissetti. Sebebi biraz utanç, çoğunlukla da öfkeydi. Berbat bir öneri yapmamıştı. Henry'nin şarkıları berbat değildi. Hannah'yı, konuyu üstelemeye iten de bu öfke oldu. Neden kibar olup Brinley'le herhangi bir sorun yaşamamak için uğraşacaktı ki? Böyle bir şeyin olmayacağı açıktı, bu nedenle önemli gördüğü şey için savaşmalıydı.

Savaşabileceğini umuyordu.

Storm Born için tüm evrak işlerini yapan kişi Hannah'ydı. Rakamları biliyor, yıllardır Brinley'nin nota sayfalarını ve senkronizasyon sözleşmelerini okuyordu. Şimdi bu bilgiyi kendi yararına kullanma vaktiydi.

“Hayır. Aslında bu şarkıları kullanmak bizi kârlı duruma getirir. Ayrıca telif hakkı münhasır olabilir.”

Sergei “münhasır” kelimesini çok severdi. Hatta bayılırdı. Gözleri anında dosyaya döndü ve şakağındaki yaratıcılık damarı şişmeye başladı.

“Kayıt için sanatçılara yirmi bin sabit ücret verebiliriz. Şu anda tek bir şarkının hakları için bu kadar harcıyoruz. Ben aracılık ücreti almayacağım ama babaannem, önümüzdeki on yıl boyunca, film müziğinden elde edilecek kârın yüzde on beşini alacak. Bu yöntemle aynı anda hem yapımcıların parasını kurtarmış hem de bir *indie* grubu listelere sokmuş olacağız.” İşi garantiye almak için ağzının ucuyla, “Münhasır haklar,” diye fısıldadı.

“Ama bu çok fazla zaman alacak bir...” diye karşı gelmeye kalktı Brinley.

“En azından bir demo duymak isterim. Bu şarkılar filme tarihi bir değer katacak, arka planı zenginleştirecektir.” Sergei eliyle geniş bir açı çizip denizi işaret ederek ekibin arasında dramatik bir yürüyüş yaptı. “Ufkun ötesinden bir denizcinin kederli sesi yükselirken hızlı çekim bir gündeğümü hayal ediyorum. Filmi bir maksat doğrultusunda açıyoruz. Ağırılığı hissediliyor. Seyirci, burada yaşayan insanların sesiyle, bu sularda yürümüş adamların zamanına ve mekânına çekiliyor.”

Eğer İsa değilsen teknik olarak suyun üzerinde yürümek mümkün değildi ama Hannah bunu belirtmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyordu. Sergei tam ilham moduna geçmişti; herkes nefesini tutmuştu ve Brinley, Hannah’ın elindeki Bic’le bıçaklayacak gibi bakıyordu.

Yönetmen, topuklarının üzerinde dönüp grupla yüz yüze geldi. “Brinley, gitmekte olduğumuz yöne devam edelim. Ama Hannah’nın bakış açısına da şans vermek istiyorum.

Çoktan programın gerisinde kaldık ve bütçeyi aştık zaten. O konuda haklısın.” Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Bu hareketi normalde Hannah’nın içini eritirdi ama şimdi onu objektif olarak gözlemleyebiliyordu. *Lütfen sebebi, duygusal yönden karmakarışık bir yardımcı kaptan olmasın.* “Hannah, eğer bu şarkıları gerçekten düşük bir bütçeyle dijital hale getirebilirsen film müzikleri konusunda yön değişikliği tavsiyeni dikkate alacağım.”

Brinley tatlı tatlı lafa girdi: “Senin için durumu kolaylaştırayım o halde. Bunu yaparsan işi bırakırım.”

Kalabalıktan toplu bir keskin nefes alma sesi yükseldi. Hannah’nın sesi de bunların içindeydi. Bu sabah uyandığında bunun olacağını kesinlikle düşünmemişti. Yeni keşfedilmiş gemici şarkıları sayesinde Brinley’le bağ kurma hayalleri kurarken şimdi kendini, işine hayran olduğu kadınla sidik yarıştırmış bulmuştu.

Sergei tehdidin birkaç saniye havada asılı kalmasına izin verdi. “Eh.” Bir elini koyu renk saçlarının arasından geçirirken hiç rahatsız görünmüyor, hatta muhtemelen dramının tadını çıkarıyordu. “Umarım lafta kalmaz.” Ağzı açık kalmış ekip üyelerini yarararak geçti. “Hannah, seninle özel olarak konuşabilir miyim?”

Yüce İsa.

Sergei onu öldürtmeye mi çalışıyordu?

Konuşmayı daha sonra yapıp yapamayacaklarını sormayı düşündü. Yoğun ve öldürücü bakışların hedefi olmadığı bir zaman mesela. Ama yönetmeni ona bir fırsat tanımışken

nankörlük etmek de istemezdi. Gerçi henüz kullanılabilecek bir fırsatı olduğu söylenemezdi; zira adam, bu gemici şarkılarını yakın zamanda kaydettirmesini bekliyordu. Ve Hannah daha Unreliables'la görüşmemiştir! Grup ayrılmış bile olabilirdi. Gerçek olana kadar gerçekmiş gibi davranmak o ana dek iyi bir fikir gibi gelmişti ama gerçekleştirme kısmı biraz zorlu olacak gibi görünüyordu.

Bunu yapabilir miydi?

Hannah yönetmene yetişmek için hızlandı. "Merhaba," dedi, deniz kenarındaki tempolu yürüyüşünde adımlarını onunkilere uydururken. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Son zamanlarda çok iddialısın," dedi genç yönetmen, adımlarını yavaşlatıp durduktan sonra balıkçı yaka kazağının kollarını çekştirerek. "İtiraf ediyorum, bencillik edip seni sonsuza kadar prodüksiyon asistanı olarak tutacaktım ama... son günlerde gözlerim açıldı. Daha dikkatli gözlem yaptığımda, aldığın maaşın ötesinde sorumluluklar üstlendiğini gördüm."

Hannah kulağının arkasını kaşıdı. "Aynı fikirde olduğumu söylemeden edemeyeceğim."

Sergei gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir kahkaha attı.

Hadi hormonlar. Heyecanlanmanız için son şans.

Ama hayır, inatla hareketsiz kaldılar.

"Dediğini gerçekleştirip bu şarkıları dijitale aktarabilecek misin merak ediyorum. Filme karakter katacaklarını söylerken ciddiymdim. Eksik kalan kısmı tamamlayacaklarını hissediyorum."

Filmin büyüünün eksik olduğunu fark eden tek kişinin kendi olmadığını bilmek Hannah için sevindirici ve bir nevi rahatlatıcı oldu. “Teşekkürler. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Sergei kafa sallayıp tekrar kollarını sıvadı. “Bu konudan ayrı olarak bir şey diyeceğim. Gerçekten tamamen ayrı... Bak, sana bu şansı vermemin nedeninin senden... hoşlanmam ya da bir beklenti içinde olmam olduğunu düşünmeni istemiyorum.”

Hannah neredeyse söylediğini tekrarlamasını isteyecekti. Sergei az önce ondan hoşlandığını mı söylemişti? Bunu platonik bir şekilde kastetmiş gibi de görünmüyordu. Hatta şu anda Hannah’yla göz teması kuramıyordu. Bu gerçek miydi? Bir nebze olsun heyecan duymak, gece gündüz karamsar yönetmenin hayalini kuran eski benliğini çağırmak için elinden geleni yaptı ama dürüst olması gerekirse onun adını en son ne zaman bir peçeteye karaladığını ya da Instagram sayfasını kontrol ettiğini hatırlamıyordu. “Peki,” dedi yavaşça.

“Bu muhtemelen çok profesyonel bir soru olmayacak ama merakıma yenik düştüm doğrusu.” Derin bir nefes alıp verdi. “O balıkçıyla ilişkinin ciddi olup olmadığını soracaktım. İkinciniz uzun mesafe ilişkisi mi yürütüyorsunuz? Yoksa... Los Angeles’a döndüğünde başkalarıyla görüşme ihtimalin var mı?”

Fox ile ilişkisi ciddi miydi?

Bu gerçekten iyi bir soruydu. Hannah bunun cevabını tam olarak bilmiyordu ve Fox’ın da bilmediğini tahmin ediyordu. Yine de tüm işaretler *evet* diyordu. Yedi ay boyunca geceleri mesajlaşmayı ritüel haline getirmişlerdi. Birbirlerinin en

derin güvensizliklerini biliyorlardı. Birbirlerinin kollarında uyumuşlardı ve mastürbasyon konusunda bile açıkça konuşabiliyorlardı. Yani... evet.

Sergei'i düşündüğünde beyni boğuk *bip-bip* sesleri çıkarıyordu. Yönetmenin enerjisini, yaratıcılığını ve vizyonunu seviyordu. İnce fiziğini daha da ortaya çıkaran balıkçı yaka kazaklarıyla çok da yakışıklıydı. Kişisel bir muhabbete başlasalar muhtemelen pek çok ortak ilgi alanları olduğunu keşfederlerdi. Araları iyi olurdu. Oldukça... iyi.

Fakat Fox'ı düşündüğünde midesi zıplayan bir top haline geliyordu. Göğsü aynı anda bir sürü duyguyla -özlem, korumacılık, kafa karışıklığı, şehvet- doluyordu ve bunlar yetmiyormuş gibi, akşam eve dönüp de onu görme fikri, Los Angeles'a döndükten sonra Sergei'yle randevuya çıkma fikrinden çok daha heyecan verici geliyordu.

Yönetmene olan ilgisi büyük ihtimalle yedi ay kadar önce ablasının kapı eşiğinde o Fleetwood Mac albümünü gördüğünde azalmaya başlamıştı ve şimdi de tamamen yok olmuş durumdaydı.

Yine de sorunun cevabından emin değildi. Fox ile ilişkisi ciddi miydi? Bilmiyordu.

Ama kendini derin bir nefes alıp, "Evet, ciddi," derken buldu.

Ve bir şekilde, bunu yüksek sesle söylemek tamamen doğru geldi.

O öğleden sonra daha geç saatlerde Hannah, Fox'ın daire-sine doğru yavaş adımlarla ilerliyordu.

Shauna'ya, Unreliables ile acilen temasa geçmeleri gerektiğini bildirmek için çekimden sonra koş a koş a Disc N Dat'e gitmiş, arkadaşı aramayı yaparken de yanında dikilmişti. Gemici şarkılarını ve Storm Born'un ödeme yapmayı kabul ettiğı haberini de (bu haberin cazip gelmesini tüm kalbiyle umuyordu) gruba iletmesini rica ettikten sonra oradan ayrılmıştı.

Eğer Unreliables teklifi kabul etmezse büyük hayal kırıklığı olurdu çünkü yaptıkları müzik cidden çok iyiydi. Ancak her zaman başka seçenekler arayabilirdi, değil mi? Hatta sabah ilk iş başlayabilirdi.

Çekimlerin sonuna doğru tepedeki bulutlar kararmış ve Westport'un üzerine kasvetli bir hava çökmüştü. Yağmur fırtınaları Hannah'nın her zaman kulaklıklarını takıp yatağı kıvrılmak istemesine neden olurdu ama Fox konusunda ciddi olduğunu söyleyerek Sergei'i geri çevirdikten sonra genç balıkçıyla yüz yüze gelmeden önce birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Acaba böyle bir imkânsızlığı yüksek sesle dile getirdiğini sadece suratına bakarak anlayabilir miydi?

Gerçi... belki de *tamamen* imkânsız değildi.

Shauna'nın ona söylediklerini tekrar etmekten kendini alamıyordu. Fox'ın Disc N Dat'e uğramasının son derece olağandışı olmadığını düşünüyordu aslında. Burası küçük bir kasabaydı ve Hannah'yı plak dükkânıyla tanıştıran da oydu.

Fakat oradan plak satın aldığı gerçeğı...

Sıradan bir gözlemci için bu o kadar da büyütülecek bir şey olmazdı. Ama Fox, plakların onun için ne anlama geldi-

ğini biliyordu. Arkasında önemli bir sebep olmadıkça onları Hannah'dan saklaması hiç akla yatkın değildi. Bu yüzden bugün setteyken mesaj kutusunda gerilere gidip nabzının hızlanmasına neden olan o konuşmayı bulmuştu.

F (18.40): Karanlık ve dramatik olmasını bir kenara bırakırsak... bir erkeği senin tipin yapan nedir? Senin için doğru erkek nasıl biri?

H (18.43): Sanırım... en kötü günümde benimle gülmek için bir sebep bulabilen biri.

F (18.44): Ama bu senin tipinin tam tersi gibi görünüyor.

H (18.45): Cidden öyle, değil mi? Hepsi şaraptan.

H (18.48): Bir dolap dolusu plağı ve elbette onları çalacak bir pikabı olması gerek.

F (18.51): Eh, orası kesin.

Plak koleksiyonculuğu, geçen yaz tanıştıklarında Fox'ın zevk aldığı bir şey değildi. Şimdi albüm satın alması bir şeylerin işareti gibiydi. Onları nerede saklıyordu? Ve eğer onları saklıyorsa... sakladığı *başka* neler vardı?

Ya Hannah'nın bundan bir anlam çıkarmasını istemiyor-

du ya da gerçekten çıkarılacak bir anlam vardı. Ve genç adam bunu itiraf etmek için zamana ihtiyaç duyuyordu.

Tabii Hannah tamamen kafayı yemediyse ve Fox, birkaç plak aldığını unutmuş değilse. Ama bomboş bir evde bu plaklar şimdiye dek bir şekilde göze çarpmaz mıydı? Ya da muhabbeti açılmaz mıydı?

Kayganlaştırıcı hakkında bile konuşmuş ama plak koleksiyonundan hiç bahsetmemişlerdi.

Pekâlâ, genç adamın, onun tipi olabilme umuduyla plak toplamaya başladığı varsayılırsa, acaba ilgisi ne kadar ileri gidiyordu? Hannah bilmiyordu ve bu fikrin dizlerini titrettiğinden bahsetmek istemiyordu. Ama ilişkilerini “ciddi” olarak adlandırmasına yol açan aynı içgüdü yine uğuldamaya başlamıştı ve ona beklemesini, sabırlı olmasını, Fox’ın adımlarıyla ilerlemesini söylüyordu.

Eğer plakları saklıyorsa... onunla birlikte olma arzusunu da saklıyor olabilirdi.

Sürekli aksini söylemesine rağmen.

Derin düşünceler içindeki Hannah, karşı koyamadığı yeni albümleri dikkatle bir kolunun altına sıkıştırdı ve dairenin kapısını açtı. Ve içeri girer girmez baharatlı tıraş losyonu kokusuyla karşılandı. Sonra Fox yatak odasından koyu renkli kot pantolon ve arduvaz rengi gömlekle çıktı; losyon kokusunun sebebi belli oldu.

Genç adam randevuya gidiyordu.

Hannah’nın midesi altüst oldu.

On Beşinci Bölüm

Fox annesini görmeye gidiyordu.

Kadının iş için Westport yakınlarında olacağını her zaman son dakikada öğrenir ve onu bir daha ne zaman göreceğini asla bilemediği için, denizde değilse hemen atlayıp yanına giderdi. Gerçi Charlene arayıp da bu akşam Hoquiam'da olacağını söylediğinde biraz düş kırıklığına uğramıştı çünkü onu görmeye gitmek, Hannah ile evde olamayacağı anlamına geliyordu.

Hannah... Dün gece sıkı, küçük kalçasını ona yaslayarak yatağında uyuyan, bu sabah odasından çıkar çıkmaz sadece altı dokunuşla boşalmasını sağlayan Hannah. Tatmine ulaşmak Fox'ın genelde en az beş dakikasını alırdı. Fakat bu sabah, o altı okşamanın her saniyesinde Hannah'yı düşünmüştü. Geçen yazdan beri her seferinde olduğu gibi. Ancak şimdi Hannah sadece aklından çıkaramadığı kız değildi. Onunla yatmayı reddeden kızdı.

Ve kahretsin. Yağmur nedeniyle ıslanıp üzerine yapışmış giysileriyle dairesine girdiğini gördüğünde Fox'ın aklı yine

direkt olarak onun içinde olmaya gitti. Sırtının nasıl kavis çizeceğini, aralık dudaklarından isminin nasıl yükseleceğini, tenlerinin birbirine nasıl çarpacağını düşünüyordu. *Kes şunu, seni piç.*

Yakın zamana kadar Fox, mastürbasyon yaparken asla belirli birini hayal etmezdi.

Belirli bir bedeni gözünde canlandırmaya gerek olduğunu düşünmüyordu.

Ama Hannah ile olan fantezilerinde, fiziksel benlikleri kadar zihinleri de uyum içindeydi. Zevkle inledikleri kadar birlikte gülüyorlardı da. Parmaklarının birbirine kenetlediğini, onun gözlerinde nasıl bir güvenin belirdiğini düşünmek bile zevki çılgınca bir noktaya götürüyordu. Kendini onun içinde hayal etmek harika hissettiriyordu. Hatta harikadan öte. Orgazmları eskisinden kat kat daha tatmin ediciydi.

Ve lanet olsun ki bu onu çok korkutuyordu.

Hannah kapıdan içeri adım atar atmaz olduğu yerde durdu ve düşünceli yüzünde şaşkınlık ile hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirdi. Hatta biraz üzölmüş gibiydi. "Ah," derken onu baştan aşağı süzdü. "Ah."

Fox göğsündeki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştı. Yüce İsa, onunla aynı odada olduğu her seferinde kalbi bu kadar güröltölü ve hızlı atmak zorunda mıydı? Birlikte olurlarsa belki bu hisler kaybolur diye düşünmüştü. Sadece gözlerini kırparak bile içinde yangınlara sebep olan bu kadını sekse ikna ederse, arkadaşlıklarını tehlikeye attığı için belki sonradan pişmanlık duyardı ama en azından onu bu denli

takıntı yapmayı bırakabilirdi. Tabii artık hiçbir şeyin işe yaramayacağını düşünüyordu.

"Sana da merhaba," dedi gergin bir sesle.

"Pardon, ben senin... Yani bunu beklemiyordum. Ben..." Koltuk altındaki torbayı düşürüp sıçradı, sonra eğilip yerden aldı. "Şeye çıkıyor gibisin."

Fox kaşlarını çattı. "Neye?"

"Dışarı." Yavaşça ayağa kalktı, torbayı göğsüne bastırdı. Ona diktiği gözleri iri iriydi. "Randevuya."

O an Fox her şeyi anladı.

Randevuya çıkacağına dair varsayımı yüzünden tavrı değişmişti demek. Dürüst olması gerekirse, bir yanı onu sarsıp, *şimdi her sabah seni o yönetmene gönderirken ne hissettiğimi anlıyorsundur herhalde*, demek istiyordu. Ama böyle bir tartışma ne olduklarını gösterirdi? Çift mi?

Hayır, çift değildiler. Hannah farklı bir eyalette yaşıyor ve başka birini seviyordu. Fox'ın ona sunabileceği tek şey çentikli bir karyola direği ve anlık eğlenceydi. Genç kadın, randevuya çıkacağı düşüncesiyle bariz bir şekilde düş kırıklığına uğramış görünse de aralarında bir ilişki söz konusu değildi. Kısa bir an için *gerçekten* randevuya çıktığını düşünmesine izin vermeyi aklından geçirdi. Belki bu, aralarındaki şeye bir son verebilirdi. Sonuçta aynı yatakta uyumamaları, birbirlerine en derin, en karanlık sırlarını anlatmamaları gerekiyordu. Bunu yapmak nelere sebep olmuştu görüyordu işte. Kıskançlık. Onu yatak odasına götürüp tekrar sarıp sarmalama ve tekrar normal hissetme arzusu. Kendini normal ve... iyi hissetmesini sağlayan tek kişi Hannah'ydı.

Ama yapamadı. Vaktini başka biriyle geçirmeyi tercih ettiğini bir an bile düşünmesine izin veremezdi. Bunu yaparsa tarifsiz bir rahatsızlık hissederdi. “Annem yakınlarda,” dedi ve genç kadının rahatladığını görür görmez içini bir rahatlığın kapladığını hissetti. “Sadece bu akşam için, buraya kırk dakikalık mesafedeki Hoquiam’da olacak. Oraya onu görmeye gidiyorum.”

Hannah’nın omuzları gevşedi ama cevap vermesi biraz zaman aldı. “Neden sadece bu akşam?”

Fox’ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kendisi gezgin bir tombala sunucusudur. Kıyı boyunca dolaşıp çeşitli kiliselerde ve huzurevlerinde tombala geceleri düzenler.”

“Aaa... vay canına. Bunu beklemiyordum.” Gözleri gülüyordu. “Sen de tombala mı oynayacaksın?”

“Bazen oynuyorum. Ama çoğunlukla kalabalık kontrolüne yardım ediyorum.”

“Tombala oynamaya gelenleri kontrol mü etmek gerekiyor?”

“Tahmin bile edemezsin Çilli.”

Genç kadın o sırada kafasını eğip elindeki torbaya baktı ve gülümsemesinde merak belirirken kaşlarının arasında ince bir çizgi oluştu. “Fox...” Onu dikkatle inceledi. “... senin bir pikabın mı var?”

Fox, üstünde Disc N Dat’in mor logosu bulunan kahverengi kese torbayı tanıdı ama artık çok geçti. Tabii ki de Hannah oraya gidecekti. Dükkânı en az bir kere ziyaret et-

mesi kaçınılmazdı. Onun oraya uğrayacağını ve bir şekilde plakları aldığını öğreneceğini bilirken gidip oradan alışveriş yapmak Fox'ın kendi basiretsizliği idi. "Pikap mı?"

Hannah tek kaşını kaldırdı. "Evet, pikabın var mı diye sordum."

"Duydum."

Genç kadının göğsü inip kalktı. "İnanmıyorum, pikabın var."

"Olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok."

"Hannah."

Ama Los Angelesli kız çoktan kararlılıkla öne doğru adım atmış ve karnının panikle dolmasına neden olmuştu. Pikabı ve plakları ondan saklamak bencillikti, evet. Fox pek çok kez bencillik ettiğini hissetmişti. Ama o lanet olası şeyi, yüksek sesle nasıl ifade edeceğini bilemediği bir nedenden dolayı satın almıştı. Bu da Hannah'nın istediği gibi biri olabilme arzusu idi.

Ve Hannah... bunu ona itiraf ettirecekti.

Yanından geçerken kese kâğıdını mutfak masasına bıraktı, odayı dolaştı ve bakışları sonunda kilitli dolabı buldu. "Dolapta mı duruyor?"

Fox yutkundu. "Evet."

Hannah elini göğsünün ortasına bastırarak incinmiş gibi bir ses çıkardı.

Pekâlâ. Artık kaçış yoktu. Genç kadının dolapta kilitli duran pikabı keşfetmesi, onu ne kadar sık düşündüğünü öğren-

mesi demekti. Aylardır gününün en iyi kısmının yatmadan önce onunla mesajlaşmak olduğunu, duşa girdiğini gördüğü zamanlarda ellerinin ona dokunma arzusuyla titrediğini, artık diğer kadınlara bakmadığını ve inkâr edilemez bir şekilde bir rahibe dönüştüğünü, bugün tüm gün boyunca sabahki sözlerinin kafasında çınladığını ve göğsünü isimsiz bir duyguyla sıkıştırdığını anlayacaktı.

Sana tek bir şey söyleyeceğim... Benim için gerçekten önemli olduğunu ve bu gece buraya geri döneceğimi bil.

Hannah dolgun alt dudağını ısırırken o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Fox konuşup konuşmayacağını merak etti. Çelişkide kalmış gibi görünüyordu. Ne düşünüyordu?

“Bunca zamandır mı Fox? Gerçekten mi?” Genç kadının sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüp Fox’ın nabzının kulaklarında gümbürdemesine neden oldu. “Bu burada dururken telefonumdan müzik dinlemeye çalıştığıma inanamıyorum.”

Fox nefesini yavaşça salıverdi; rahatlama hissi... hayal kırıklığıyla savaşıyordu.

Hayal kırıklığı mı? Hayır. Bu doğru olamazdı.

Hannah ya onu fazla zorlamak istemiyordu... ya da pika-bı satın almasının nedeninin ona yakın hissetme, Seattle’daki plak fuarında yeniden insan olduğunu, uzun zamandır ilk kez bir şeyi gerçekten duyduğunu hissettiği o anla bir bağlantıya sahip olma ve onun, kendisini birlikte hayal ettiği adama dönüşme arzusu olduğunu anlamamıştı. “Ben... bunu sürpriz olarak saklıyordum,” dedi, dolabın arkasına uzanıp deri keseyi alır ve anahtarı çıkarırken. Lanet şeyi sakladığını ona

böyle açıklamanın ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydı. Terlemeye başladığını hissederken anahtarı kilitte döndürdü. “İşte kötü bir gün geçirdiğinde ortaya çıkarırım diye düşünmüştüm.”

Hannah hımladığında Fox’ın gözleri otomatik olarak kapandı. Ses hemen arkasından gelmişti. O kadar yakındı ki titreyişini neredeyse ensesinde hissedebiliyordu. Tüm saç kökleri adeta uyanmıştı. Kahretsin, ona dokunmayı, tadına bakmayı o kadar çok istiyordu ki. Kirpiklerinin hafifçe oynaşmasıyla bile karşısında dizlerinin üstüne çökebilirdi. Aralarındaki elektriği inkâr etmek mümkün değildi. Ki randevuya gittiğini düşündüğünde genç kadının verdiği tepki bunu açıkça ortaya koyuyordu. Fakat Fox, onun kendisine sunduğu şeyi kabul edip bununla yetinmek zorundaydı. Yani arkadaşlığı.

Los Angeleslı kız, bir ilişkiye başlasalar da yürütemeyeceklerini onun kadar iyi biliyordu. Fox’ın bunu yapacak gücü yoktu ama o, kendisini geri tutarak ikisini de kurtarıyordu. Belki de ona dokunmak isteyen ellerinin kaşıntısı eninde sonunda geçerdi. Payına onunla yalnızca arkadaş olmak düşüyse minnettar olmaktan başka seçeneği yoktu.

Sonunda dolabın kilidini açıp geri çekildi ve genç kadının ifadesini okyanusa düşmüş kuru bir sünger gibi emdi.

Yüzünün keyifle değiştiğini gördüğünde ona daha önce göstermediği için kendini tekmelemek istedi. “Ah. Bir Fluançe.” Parmağını pikabın pürüzsüz kenarında gezdirdi. “Gerçekten çok güzel Fox. Ona iyi bakıyor musun?”

Fox'ın dudakları seğirdi. "Evet Hannah."

Hannah geri çekilip başını eğerek farklı bir açıdan baktı ve mutlulukla iç geçirdi. "Senin için mükemmel seçim olmuş. Ahşap gövde, bir geminin güvertesini anımsatıyor."

"Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm," dedi dürüstçe. Genç kadının her zamanki gibi zahmetsizce verdiği onay, son yedi aydır topladığı plakları düzenli bir şekilde dizdiği alt dolabı açmak için harekete geçmesine neden oldu. Ve nefesinin kesilmesi karşısında gülmeden edemedi. "Hadi, çalmak için bir şey seç."

Hannah, metalden caza ve alternatife kadar her türden plağı incelemek için eğilirken huşuyla cevap verdi. "Sen yokken bütün gece bir şeyler çalacağım zaten."

"Hayır, çalamayacaksın. Çünkü benimle geliyorsun."

Onun için plaklarla rekabet edebilecek hiçbir şey olduğunu düşünmüyordu ama bu söylediğiyle birlikte Hannah'nın gözleri hızla onunkilere döndü ve ardından gelen sessizlikte birbirlerine uzun uzun baktılar. Fox onu annesiyle tanışması için davet etmeyi planlamış mıydı? Hayır. Aklına bile gelmemişti. Bir kızı, Charlene'le tanışmaya götürmesi için kırmızı kar yağması gerekirdi. Fakat sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, bu geceyi başka türlü hayal edemeyeceğine karar verdi. Tabii ki Hannah onunla gidecekti. Tabii ki.

"Ben kimim ki kalabalık kontrolü gerektiren bir tombala oyununu geri çevireyim?" dedi genç kadın heyecanla, yanakları hiç olmadığı kadar pembeleşirken. Fox onları öpmemek, dudaklarını kızarmış boynunda kaydırmamak ve külotu ıslanana kadar ona tapmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. "Gidip üstümü değiştireyim."

“Tamam,” dedi Fox boğuk bir sesle, yumruklarını kot pantolonunun ceplerine sokarak.

Hannah tam odasına koşuyordu ki geri dönüp dolaptan bir Ray LaMontagne albümü aldı ve plak çalara koyup iğneyi üzerine yerleştirdi. Çıkan çıtırtı sesleriyle dudakları mutlu bir şekilde kıvrılır, gözleri parlarken, “Atmosfer için,” diye açıkladı.

Sonra odasına yöneldi, Fox’ı göğsünde bir sıkışıklıkla arkasında bıraktı.

Vay canına. Bir defa daha ucuz kurtulmuştu.

On Altıncı Bölüm

Fox şaka yapmıyordu.

Tombalacılar kesinlikle kazanmaya gelmişlerdi.

Kilisenin otoparkına girdiklerinde, çoğunluğu yaşlıların oluşturduğu upuzun bir sırayla karşılaştılar. Hiçbiri de çiseleyen yağmurun altında bekletilmekten hoşlanmışa benzemiyordu.

Fox motoru susturup arkasına yaslanarak bir parmağını direksiyonun alt kısmına vurmaya başladı. Endişeliydi. Bu endişe hali, yolun yarısından itibaren üzerine çökmüştü ve Hannah nedenini bilmesede annesini göreceği gerçeğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu.

Belki şu anda, Unreliables'ın teklifi kabul etmeme ihtimaline karşın evde başka müzisyenler arıyor olmalıydı ama olmak istediği başka bir yer yoktu. Fox'ın daveti neredeyse kutsal hissettirmişti. Annesiyle tanışarak perdenin arkasına bir bakış atmış olacaktı. Ayrıca içinden evet demekten başka bir şey gelmemişti.

Basitçe söylemek gerekirse, onunla zaman geçirmek, yanında olmak istiyordu.

Fox'ın yağmurdan buğulanmış sürücü penceresinin diğer tarafından gelen ışıkla aydınlanan yüzünü, güçlü hatlarını inceledi. Çenesinde gergin bir çizgi vardı ve o parmak hâlâ direksiyona vuruyordu. Hannah uzanıp yüzünü kendine çevirmek ve dudaklarına yapışıp aralarındaki kıvılcımı alevlendirmek istediğini inkâr edemezdi ancak asıl önemli olan şey onun gerçek arkadaşı olabilmektir.

“Dünya üzerindeki en sevdiğim ses bu,” dedi emniyet kemerini çözüp koltuğuna iyice yerleşerek. “Los Angeles’ta çok sık yağmur yağmaz. Yağdığı zamanlarda sırf arabanın çatısına düşen yağmur damlalarını dinlemek için gezmeye çıkarım.”

“Öyle günlerde ne dinlersin peki?”

Hannah onu çok iyi tanıması karşısında mutlu olarak gülmüşü. “The Doors tabii ki. “Riders on the Storm.” Klasik rock istasyonunu bulmak için radyoya uzandı. “Ana karakter anına çok iyi uyuyor.”

“Ana karakter anı mı?”

“Evet. Bilirsin, mükemmel ruh hali ve buna uygun mükemmel müziklerin olduğu an. Yağmurlu bir günde yoldasın, dramatik hissediyorsun. Kendi filminin yıldızı olduğunu hayal ediyorsun. Dövüş için antrenman yapan Rocky’sin. Ya da *Dirty Dancing*’de beze yapmayı öğrenen Baby’sin. Veya kaybettiği aşkına ağlayan bir karaktersin.” Koltukta hafifçe döndü. “Bunu herkes yapar!”

Fox’ın yüzünde bundan şüpheli olsa da eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. “Ben yapmam. Brendan’ın da yapmadığından yüzde yüz eminim.”

“Teknede yengeç kafeslerini çekerken seyirciler tarafından izleniyormuş gibi hissetmiyor musun hiç?”

“Yoo.”

“Palavracısın.”

Fox başını geriye atıp güldü. Sonra bir süre sessiz kaldı. “Küçükken *Jaws* filmini çok severdim. Yüzlerce kez izlemiştim.” İri omzunu silkti. “Bazen tayfayla birlikte ranzalarımızda uzanıp muhabbet ederken Dreyfuss, Shaw ve Scheider’in oynadığı o içki sahnesini düşünüyorum.”

Hannah gülümsedi. “Şarkı söyledikleri kısım mı?”

“Evet.” Ona yandan bir bakış attı. “Ben kesinlikle Scheider’ım.”

“Buna katılmıyorum. Sen kesinlikle köpekbalığısın.”

Genç adamın kahkahası Hannah’nın iyice ona doğru dönmesine neden oldu. Yanağını deriye dayayıp otururken tombala için sıra bekleyenlerin hevesle içeri ilerlediklerini görebiliyordu ama Fox henüz aracı terk etmeye hazır değil gibiydi. Gerginliği vücut hatlarında hâlâ belirgindi.

“Annen nasıl biri?”

Konu değişikliği genç adamı hiç şaşırtmamıştı. Kucağında duran kolundaki deri bilekliği yavaşça döndürdü. “Gürültücüdür. Uygunsuz şakaları sever. Alışkanlıklarına bağlıdır. Sigara paketinden ve kahvesinden hiç ayrılmaz. Her zaman anlatacak bir hikâyesi vardır.”

“Onu göreceğin için neden gerginsin?”

Fox sanki duygularını açık ettiğini yeni fark etmiş gibi ona baktı, sonra kafasını çevirdi. Âdemelması yavaşça ha-

reket etti. "Bana bakınca babamı gördüğü çok belli oluyor. Beni gördüğünde gülümsemeden hemen önce... ne bileyim, sanki irkilir gibi oluyor."

Hannah yemek borusuna keskin uçlu bir mızrak saplanmış gibi hissetti. "Ama yine de onu görmeye geliyorsun. Bu çok cesurca."

Omuz silkti. "Artık buna alışmam lazım. Çoktan alışmış olmalıydım zaten."

"Hayır." Yağmur, kısık sesini bastırdı. "Annen senin ona hiç benzemediğini fark edecek ve artık yüzüne bakarken irkilmeyecek. Bu ihtimal daha güçlü."

Fox'ın buna katılmadığı belliydi. Parmaklarını koyu sarı saçlarının arasından geçirdi ve konuyu değiştirmek için açık bir çabayla yüzünü hafifçe ona doğru çevirdi. "Sana bugün çekimlerin nasıl geçtiğini hiç sormadım."

Hannah bir nefes verdi; sorumluluk hissi bir tuğla yığını gibi üzerine çökmüştü. "Bayağı... ilginçti. Sanırım."

Kaşları çatıldı. "Nasıl?"

"Şey..." Dişlerini alt dudağına bastırırken bir sonraki kısmı söylememesinin daha iyi olabileceğini düşündü. Fox'ın tepkisini görmek istemek ve hisleri hakkında bir ipucu vereceğini ummak bencilceydi. Hem bu bilgiyle ne yapacaktı ki? "Sergei, Los Angeles'a döndüğümüzde randevuya çıkmayı ima etti."

Bir göz seğirmesi, Fox'ın kafasında neler olduğuna dair tek ipucuydu. "Öyle mi?" Boğazını sertçe temizleyerek bakışlarını ön cama dikti. "Harika. Bu... harika, Hannah."

Onu geri çevirdim.

Ona seninle ciddi olduğumuzu söyledim.

Bu itirafları yapmayı o kadar çok istiyordu ki midesine sancılar saplanıyordu ama bunları duyduğunda onun yüzünde belirecek şaşkınlık ifadesini gözünde şimdiden canlandırabiliyordu. *Ben ilişki yarışında değilim ve asla da olmayacağımı.* Fox kilitli bir dolapta zengin bir müzik koleksiyonu saklıyor olabilirdi ama yüzeyde hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ bekâr olmayı seven, eski çapkın balıkçı gibi görünüyordu ve eğer Hannah çok erken davranır ve onu çok fazla zorlarsa... ya da derinleşmeye başlayan duygularını birazcık bile belli ederse geri çekilmesine neden olabilirdi. Ve bu canını çok yakardı.

"Şey... Ama bu ikinci planda kalıyor çünkü çok daha önemli başka bir şey oldu." Zihinsel olarak kendini toparlayıp hayal kırıklığını bastırdı. "Biraz uzun bir hikâye ama özetle Henry'nin gemici şarkılarını dijital ortama aktarmakla görevlendirildim. Ve bu gerçekleşirse Brinley işi bırakacağını söylüyor. Ekip de o günün gelip gelmeyeceğini, benim başarıp başaramayacağımı görmek için sabırsızlıkla bekliyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Fox. Boşlukları kendi kendine doldurduğu belliydi. "Bu nasıl oldu?"

Hannah dudaklarını ıslattı. "Kafamdaki şarkılar kaybolmuştu ya hani?" Fox başını salladı. "Bu sabah "I Say a Little Prayer" ile geri geldiler. Sonrasında Disc N Dat'e uğradım ve oradayken kafamda bir ampul yandı: Bu film için Henry'nin şarkılarından daha iyisini bulmak mümkün değil. Hepsi

Westport'la ilgili ve film de burada çekiliyor." Duraksadı. "Shauna, Seattlelı bir grupta iletişime geçmeme yardımcı olacak. Şarkıları kaydettirmeyi zaten düşünüyordum ama filmde kullanabileceğimiz önerisiyle Brinley'ye gittiğimde..."

"Damarına basmış oldun."

"Niyetim bu değildi," diye inledi. "Sadece seçenek sunmak istemiştım ama Sergei her şeye kulak misafiri olmuş." Yönetmenin adı geçtiğinde Fox'ın tüm kaslarının gerildiğini hayal mi etmişti? "Her neyse, bir nevi meydan okuma başlamış gibi oldu. Şirkette daha fazla sorumluluk almaya hazır olup olmadığımı göstermek için. Ya da profesyonel hayata hazır olup olmadığımı görmek için."

"Hazırsın," dedi Fox, kelimeyi vurgulayarak. "Hazır olduğunı düşünmüyor musun?"

Hannah yüzünü koltuğa doğru çevirip güldü. "Los Angeles tarzı terapi konuşmalarım sana da bulaşmış."

"Tanrım, evet." Genç adam yavaşça başını sağa sola salladı, sonra onu incelemeye geri döndü. "Bir müzik grubuyla iletişime geçmek ve Brinley'ye şarkıları önermek cesurca hamleler, Çilli. Peki bu meydan okumayı istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Hayatımda bir takım mücadeleler olmasını istediğimi sanıyordum. Ama şimdi beklentileri karşılayamamaktan ve başrol olmak için yaratılmadığımı görmekten korkuyorum. Bu duyguyu sadece arabamda yağmur sesini ve The Doors'ı dinlerken hayallerimde yaşayabileceğim belki de."

"Saçmalık."

“Senin kaptanlık yapamayacağına dair inancın için de aynı şeyi söyleyebiliriz,” diye belirtti alçak sesle.

“Bir fark var. Ben lider olmak istemiyorum.” Sesinde *Della Ray*’i devralması konusunda konuştukları ilk seferden çok daha az inatçılık vardı ama kendisi bunu fark etmemiş gibiydi. Fakat Hannah fark etmişti. “Ama sen Hannah, sen yapabilirsin.”

Yüreği minnettarlıkla dolan Hannah, bunu onun da görmesine izin verdi ve şaşkınlığını izledi. “Eğer sen benim için o şarkıyı söylemeseydin dosyadaki her şey anlamsız kalacaktı.” Göğsü hızla inip kalksa da genç adam artık ona bakamıyordu. “Bunun için sana çok teşekkür ederim.”

“Eh.” Çenesini ovuşturdu. “Dünyayı bir gramlık yeteneğimden mahrum bırakmayayım dedim.”

Sanki o anda evren mükemmel bir şekilde hizalanmış gibi radyodan Righteous Brothers’ın “You’ve Lost That Lovin’ Feeling” şarkısı yükseldi ve Hannah’nın dudaklarından mutlu bir iç çekiş kaçtı. “Böyle düşünmene sevindim. Çünkü şimdi bu şarkıyı benimle söyleyeceksin.”

“Tabii ki de hayır.”

Hannah sesini alçalttı ve açılış notalarını söyleyerek onu güldürdü.

Vokal yeteneğine sahip olmamak o gün ikinci kez durmak istemesine neden olsa da Fox’ın yenilenmiş bir kaygıyla kilise girişine baktığını görünce sesi sonuna kadar açtı, bardaklıktan bir kalem alıp mikrofon gibi tuttu ve şarkıya eşlik etmeye devam etti. İkinci kıtada Fox da kafasını iki yana sal-

layarak ona katıldı. Yağmurda oturdular ve son notaya dek bağıra bağıra şarkı söylediler.

Birkaç dakika sonra nihayet kilise salonuna girdiklerinde, Fox'ın omuzlarındaki gerginlik tamamen gitmişti.

KAKTİUS TEAM

On Yedinci Bölüm

Charlene Thornton tam da Fox'ın tarif ettiği gibi biriydi. Gül rengi camları olan kocaman, *vintage* bir gözlük takmış, ince vücuduna uzun bir hırka giymişti ve şakaklarındaki saçları hafiften griye dönmeye başlamıştı. Kilise salonu katlanır masalarla doluydu ve Charlene aralarından geçerken tüm ilgiyi üzerine çekiyor, bazı tombalacılarla şakalaşırken yağmurda bekledikleri için kızan kişilerin de gönlünü alıyordu.

Elinde bir paket Marlboro Reds vardı fakat dışarı çıkıp içmeye pek niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Sanki onu bir yerleri işaret etmek ya da belki güvende hissetmek için tutuyordu.

Hannah, Fox'ın bahsettiği irkilmeye hiç hazırlıklı değildi. Özellikle de karşısındaki kişi bir anne olduğu için. Gördüğündeyse vücudunu tepeden turnağa saran şiddetli bir koruma içgüdüğü hissetti. Duygu o kadar güçlüydü ki hiç düşünmeden genç adamın eline uzandı ve parmaklarını onunkilere geçirdi. Fox geri çekilmedi, hatta onu kendisine daha da çekti ve kalbinin bir takla atmasına neden oldu.

“Selam anne,” dedi, kadının yanağını öpmek için eğilerek. “Seni görmek güzel. Harika görünüyorsun.”

“Seni görmek de güzel.” Charlene geri çekilmesine izin vermeden kafasını iki eliyle yakaladı ve bir annenin bakışlarıyla onu taradı. “Oğlumun şu lanet gamzelerine bir bakar mısınız?” diye bağırdı omzunun üzerinden. Birkaç kafa onlara döndü. “Peki bu genç hanım kim? Nasıl da sevimli bir şey!”

“Bu Hannah. Evet, çok sevimlidir ama ona bulaşmanı tavsiye etmem.” Dudaklarının bir köşesi hafifçe seğirdi. “Ben ona Çilli diyorum ama diğer takma adı Kaptan Katili. Westport’ta Brendan’a kafa tutmasıyla ve yerlilerden birkaçına kokuşmuş göt demesiyle ünlüdür.”

“Fox!” diye tısladı Hannah.

Charlene gülerken oğlunun kafasını serbest bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu. “Eh, mekândaki en iyi koltuğu hak ediyor desene.” Döndü ve elini sallayarak onu takip etmelerini işaret etti. “Hadi hadi. Kısa süre içinde oyunu başlatmazsam isyan çıkacak. Tanıştığımıza memnun oldum Hannah. Fox’ın benimle tanışmak için getirdiği ilk kızsın ama ne yazık ki şu anda bunu büyütecek zamanım yok.”

Kahretsin. Hannah bu kadına bayılmıştı.

Halbuki o irkilmeyi gördükten sonra ondan gerçekten nefret etmek istemişti.

Charlene, onu ve Fox’ı ön taraflarda bir yere yerleştirdi, önlüğünden birkaç tombala kartı çıkarıp masalarına koydu. Hemen karşılarında, tombala ekipmanının hazır durduğu sahne vardı.

“İyi şanslar çocuklar. Bu gecenin büyük ödülü bir *blender*.”

“Teşekkürler anne.”

“Teşekkürler Bayan Thornton,” dedi Hannah isteksizce.

“Lütfen! Resmiyete hiç lüzum yok.” Hannah’nın omuzlarını sıkarak onu metal sandalyelerden birine yönlendirdi. “Bana Charlene diyeceksin, tamam mı? Umuyorum ki oğlum seni tekrar yanıma getirecek sağduyuya sahiptir. O zaman bana farklı şekillerde de seslenebilirsin. Buna ne dersin?”

Sonra soruyu havada asılı bırakarak yanlarından ayrıldı.

Fox mahzun bir halde nefes verdi. “Âlem kadın.”

“Ona gerçekten kızmak istedim,” dedi Hannah somurtarak.

“Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum Çilli,” diye yanıtladı Fox ama kelimeleri, etraflarındaki sandalye sesleri ve heyecanlı muhabbetler tarafından neredeyse yutuldu. O sırada karşlarına iki kadın oturup taşınabilir bir bariyer çıkararak masada aralarına yerleştirdiler. Önlerine onar tane kart dizip gökkuşağı renklerindeki tombala kalemlerini de hazır ettiler.

Sahneye en yakın olan sağdaki kadın, “Gözünüz Eleanor’da olsun,” dedi. “Kendisi pişmanlık duymayan bir dolandırıcıdır.”

“Çeneni kapat Paula,” diye tısladı Eleanor, bariyerin üzerinden. “İki hafta önce o döküm tencereyi kazandığım için hâlâ kızgın olduğun belli. Ama kibrini alıp bir yerine sokabilirsin. Ben gayet de adil bir şekilde kazandım.”

“Tabii,” diye mırıldandı Paula. “Eğer adil ve dürüst olmak hile yapmak anlamına geliyorsa...”

Hannah, Fox'a eğilip, "Tombalada hile yapmak mümkün mü ki?" diye sordu ağzının ucuyla.

"Tarafsız kal. Sakın karışma."

"Ama..."

"İsviçre gibi tarafsız kal, Hannah. Güven bana."

Masanın altında elleri hâlâ birleşikti. Bu yüzden, Eleanor masaya doğru eğilip tatlı tatlı gülümseyerek -görünüşe göre az önceki suçlamalar unutulmuştu- ne zamandır çıktıklarını sorduğunda Hannah'nın cevabı uydurulmuş gibi göründü. "Ah, hayır. Biz sadece..." Gözü bir anlığına Fox'a kaydı. "... arkadaşız."

Paula buna inanmışa benzemiyordu. "Ah, arkadaş, ha?"

"Bu genç nesil şimdi hep böyle," dedi Eleanor, kartlarını gereksiz yere düzelterek. "İlişkilerine isim koymayı ve biriyle uzun süre birlikte olmayı sevmiyorlar. Torunlarımdan görüyorum ben de. Randevuya bile çıkmıyorlar, grupça takılmak denen bir şey yapıyorlar. Bu sayede kimsenin üzerinde baskı olmuyormuş. Tabii, Tanrı korusun, baskı olursa ne yaparlar sonra?"

Şimdi Paula ikisinden de iğrenmiş görünüyordu. "Gençlik kimlere kalmış." Kemikli parmağını masaya bastırdı. "Elli yaş daha genç olsaydım, yürüyen her şeyle ilişkiye isim koyuyor olurdum."

"Paula," diye azarladı Eleanor bariyerin ötesinden. "Kilisedeyiz."

"Yüce Tanrı benim düşüncelerimi zaten biliyor."

Hannah, Fox'a baktı; ikisi de bastırılmış kahkahalarla tit-

riyor, masanın altından birbirlerinin elini sıkıyorlardı. Neyse ki Charlene mikrofonu açıp kilise salonunda gök gürültüsü gibi yankılanan sesiyle, "Pekâlâ, sizi yaşı akbabalar. Hadi tombala oynayalım," deyince gençliğin çöküşü hakkında daha fazla yorumdan kurtuldular.

Bu bir randevu değildi. (Grupça takılmak falan da değildi bu arada.)

Hannah ile Fox, sadece tombala oynayan iki arkadaştı.

Ara sıra masanın altında el ele tutuşan iki arkadaş.

Parmak eklemleri genç kadının uyluğunun üst kısmına değerken Fox birden salonun onu duyamayacağı kadar gürültülü olduğuna karar verdi ve sorgulayıcı bakışını fark etmemiş gibi yaparak sandalyesini kendininkine yaklaştırdı. Ne yapıyordu böyle?

Bir şeyi elde edemeyeceği için daha çok arzulayan o salaklardan birine mi dönüşmüştü? Yönetmen, Hannah'ya çıkma teklif etmişti. İkisi çok yakında Los Angeles'a geri dönecekti ve Sergei istediği her şekilde Hannah'ya ulaşabilirken Fox, Kuzey Pasifik'te ondan mesaj beklemekle yetinecekti. Eh, zaten başından beri olması gereken buydu.

Ama yine de...

Fox, Sergei'in onun elini tuttuğunu her düşündüğünde önündeki tombala masasını dağıtmak, herkesin kartlarını altüst etmek istiyordu. Hatta belki hıncını kilisenin ilan panosundan bile çıkarabilirdi. O orospu çocuğu kim olduğunu sanıyordu da Hannah Bellinger'a çıkma teklif ediyordu?

Eh, muhtemelen Fox'tan daha iyi bir adamdı. Taşakları gelişir gelişmez ahlaksızlık havuzuna dalıp kendini ucuza satmayan biriydi.

Fox babasının oğluydu, evet. Şu anda Hannah'nın bacağına koyduğu kolundaki bileklik bunu hatırlatmak için değil miydi?

"Tatlı Caroline! Bu oyun fena bağımlılık yapıyor," diye fısıldadı Hannah. Fox bunu kolayca duydu çünkü ona aşırı yakın oturuyor ve yağmur nedeniyle kıvrılıp yüzünü saran minik buklelere, kartındaki bir sayı her söylendiğinde keskin bir nefes alışına ya da güzel ağzına bakmamaya çalışıyordu. Lanet olsun, o dolgun dudaklar gerçekten adamı delirtirdi. Belki de ne olursa olsun diyerek eğilip onu öpmeliydi. O partiden beri tadına bakmamıştı ve ihtiyacı o kadar yoğundu ki ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu.

"Bağımlılık yapıyor," dedi pürüzlü bir sesle. "Evet."

Hannah'nın gözleri hızla onunkilere döndü, sonra dudaklarına kaydı. O anda Fox'ın aklından geçen şeyler, annesinin karşısında düşünülmecek şeylerdi.

Los Angeleslı kıza olan ihtiyacı zaten hiç dinmiyordu ama şu anda özellikle ağırlaşmıştı. Bu akşam yanında olması tahmin edebileceğinden daha rahatlatıcıydı. Fox, ara sıra annesini görmeye gitmek için kendini zorluyordu ama sebebi sadece onu önemsemesi değil, yüzünde gördüğü o istemsiz irkilme sayesinde sorumluluklardan arınmış bir hazcı olduğunu asla unutmamasıydı.

Ama Hannah... Hannah onu ters yöne doğru çekmeye

başlamıştı. Yerçekimi kuvveti gibi. Ve şimdi onunla geçmişi arasında sıkışıp kalmışken Hannah'nın yönüne gitmek neredeyse mümkün görünüyordu. Sonuçta genç kadın onunla buradaydı, değil mi? Tombala oynuyor, arabasında şarkı söylüyor, onunla muhabbet ediyordu. Ve seksten uzak duruyordu. Eğer Fox'ın, güzel bir orgazm yaşatmaktan daha büyük potansiyeli olduğunu düşünüyor ve ondan bu yüzden hoşlanıyorsa... eğer onun kadar zeki ve inanılmaz biri Fox'ın içinde daha fazlası olduğuna inanıyorsa... O halde bu doğru olamaz mıydı?

Hannah sanki aklını okuyormuş gibi başparmağını onun parmak eklemlerinde gezdirip hafifçe döndü ve kafasını güvenle omzuna yasladı.

Arkadaş gibi. Sadece arkadaş.

Tanrı aşkına. Fox neden nefes alamıyordu?

"Tombala!" diye bağırdı karşılarında oturan kadınlardan biri o sırada.

"Vay canına. Eleanor'un tombala dediğini mi duydum?" Charlene mikrofona doğru ıslık çaldı ve masasındaki mini gongu çaldı. "Eleanor, son haftalarda ortalığı kasıp kavuruyorsun!"

"Çünkü o pis bir hilekâr!" dedi Paula tükürürcesine.

"Aman Paula, sen de yenilgiyi kabullenemiyorsun," dedi Charlene azarlar gibi. "Hepimizin arada bir şansı yaver gider. Eleanor, yakışıklı oğlum kartını bana getirsin de bir kontrol edeyim, olur mu?"

Eleanor, kartını gösterişçi bir tavırla Fox'a uzatırken Pa-

ula'ya nispet yaparcasına dişlerini göstererek sırtıttı. Geçici ev arkadaşının başını omzunda daha uzun süre hissetmek isteyen Fox, turun biraz daha sürmesini dilesse de mecburen ayağa kalktı. Belki kartlarını doğru oynarsa genç kadın bu gece yine onun yatağında uyurdu. Uyurken onu kollarının arasında tutma ve onun yanında uyanma düşüncesi, bir an önce eve dönmek ve nasıl manevra yapabileceğine karar vermek için heveslenmesine neden oluyordu.

Yüce İsa. Ben kimim?

Tamamen platonik bir pijama partisi yapabilmeleri için Hannah'yı kendi yatağına sokmanın bir yolunu mu bulmaya çalışıyordu gerçekten? Artık bir penisi var mıydı?

Hem aynı yatağı paylaşırsalar da genç kadın muhtemelen her dakika başka bir erkeğin hayalini kuruyor, Los Angeles'a dönene dek dakikaları sayıyor olacaktı.

Fox, kartı annesine uzatırken lanet şeyi yumruğunun içinde ezdiğini fark etti.

"Teşekkürler Fox," diye şakıdı Charlene. Sonra mikrofonu eliyle örtmek için öne eğildi. "O kız konusunda ciddi misin oğlum?"

Fox bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Tabii, daha önce annesiyle hiç kızlar hakkında konuşmamışlardı ki. On dört yaşına bastığında prezervatifi nasıl kullanacağını gösteren bir video izlettiğinden beri bu meseleleri hiç açmamışlardı. Gerçi sonrasında kilere koyduğu boş bir kahve kutusunu birlikler ve beşliklerle doldurup, tam olarak amacını açıklamasa da imalı bir şekilde orada para olduğunu söylemişti. Fox bu-

nun prezervatif parası olduğunu biliyordu elbette. Hayatında hiç seks yapmadığı halde annesi yakın zamanda gerçekleşeceğini öngörmüştü.

Belki de Fox, kendinden beklendiği için o şekilde davranmıştı.

Şimdiye dek bu olasılığı gerçekten hiç düşünmemişti. Ancak geçen hafta boyunca sanki sisin içinden çıkıyormuş gibi bir his vardı üzerinde. Etrafına bakıyor ve bu noktaya tam olarak nasıl geldiğini merak ediyordu. Sorumluluklardan uzak, boş seksle dolu bir yaşam... Buna bir son vermeyi bile düşünemeyecek kadar uzun süredir mi bu şekilde yaşıyordu?

Son verdin ya, aptal.

Geçici olarak.

Evet.

Annesinin sorusu havada asılı kalırken Fox dönüp Hannah'ya baktı. Kahretsin, vücudundaki her hücre Seattle'a gidip başka bir kadınla -Hannah olmayan bir kadınla- tanışma fikrine isyan ediyordu. Ama daha önce de kendinden kaçmayı denemiş ve hüsrarla karşılaşmamış mıydı? Yara bere içinde kalmıştı ve sadece var olmakla bile insanlara nasıl bir izlenim verdiğini bir kez daha görmüştü. Bunu bir daha denemeyecekti. Başka birini seçerek onu mahvedebilecek bir kızla deneyemezdi, değil mi?

"Hayır," diye yanıtladı sonunda boğuk bir sesle. "Hayır, onunla arkadaşız sadece." Annesine neredeyse canını yakan bir sırtış attı. "Benim nasıl biri olduğumu bilirsin."

"Bilmez miyim? Birinci sınıftan beri her gün okuldan

Bath and Body Works kokarak gelirdin.” Kıkırdadı. “Pekâlâ. Ama ona özen göster, olur mu? Onda bir şey var. Boyu çene bile ulaşmıyor ama sana karşı çok korumacı görünüyor.”

Gerçekten de hissettiğinin tam olarak bu olduğunu annesine söyleme dürtüsünü bastırdı. Korunduğunu hissediyordu. Arzulandığını hissediyordu. Hannah’yla tanışmadan önce hiç bilmediği şeylerdi bunlar. Hannah ondan hoşlanıyordu. Onunla zaman geçirmekten de.

“Gösteririm,” derken sesi neredeyse titriyordu. “Elbette gösteririm.”

“İyi.” Charlene uzanıp yanağını okşayabilmek için mikrofonun üstüne diğer elini geçirdi. “Benim yakışıklı, kalp kıran oğlum.”

“Ben kimsenin kalbini kırmadım.”

Bu doğrudu. Hiç kimseye böyle bir ihtimal olacak kadar yakın olmamıştı. Melinda’ya bile. Üniversitedeki kız arkadaşına, ondan önce gelen herkesten daha fazlasını vermiş olabilirdi ama onunla bile, Hannah’yla olduğu kadar yakınlaşmamıştı.

Peki Hannah’yla daha da yakınlaşmak istiyordu muydu?

Sergei resmin dışında olsaydı daha yakın olabilirler miydi? Ve bu, ne gibi bir yakınlık olurdu?

Bir ilişkiye mi başlarlardı? Hannah, Westport’a mı taşınırdı? Yoksa Fox, Los Angeles’a mı giderdi? Ne olurdu?

Şu anki hayatı düşünülünce bunların hepsi çok saçma geliyordu.

“Bundan sonra da kırmayı düşünmüyorum,” dedi annesine göz kırparak. “Eleanor’a ödülünü götüreyim mi?”

Kadının gülümsemesi hafifçe soldu. "Emin misin?"

"Sanırım halledebilirim."

Charlene anlık bir tereddütten sonra, üzerinde hâlâ etiketi duran küçük ev aletini alıp ona verdi, Fox da sahneden inip masaya doğru ilerlemeye başladı. Arasından geçtiği insanlar, çimlerdeki engerek yılanları gibi gözlerini ona -daha doğrusu *blender*'a- dikmişlerdi. Masadaki gerilimi fark etmemiş gibi yaparak ödülü Eleanor'un önüne koydu. Belki o görmezden gelirse diğerleri de aynı şeyi yapardı.

Ne yazık ki öyle bir şey olmadı.

Blender'ı masaya koyar koymaz Paula atıldı. Kemikli parmaklarını kutunun üst kısmına geçirdi ama Eleanor da çaylak değildi. Hareketi önceden sezmişti ve şimdi mavi işaret kalemiyle eline vurarak kadının derisinde mavi noktalar bırakıyordu. Fox stresli durumu ortadan kaldırılabileceğinden emin olarak -sonuçta bir kral yengeç avcısıydı- aralarına girdi ve onlara en güzel tebessümüyle baktı.

"Hanımlar. Geceyi dostça bitirelim, olmaz mı? İkinize birer gazoz ve atıştırmalık bir şeyler getireyim ve..."

Eleanor işaret kalemini savurdu ve onu alınının tam ortasından vurdu.

Hannah keskin bir nefes alarak elleriyle ağzını kapattı.

Ve sonra omuzları titremeye başladı.

Kıkırdadığı için Fox onu gerçekten suçlayabilir miydi? Alınının ortasında dev bir noktayla bir tombala kâğıdına dönüşmüştü. Fakat ne tuhaftı ki utanç verici bir durumda olmasına rağmen onun mutluluğundan keyif alıyordu. "Gerçekten mi Hannah?" dedi kelimeleri uzatarak.

“Aynen,” diye mırıldandı Fox. “Görünüşe göre bana karşı bağışıklığı olan tek kişi sen değilmişsin.”

Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama kelimeler çoktan ağzından kaçmıştı.

Ve Hannah artık gülmüyordu.

Aralarındaki dar boşluktan sessizce fısıldayarak esen rüzgâr, genç kadının alnını çevreleyen o mükemmel bukleleri savururken Fox nefesini tuttuğunu fark etti.

Onun kendisini bırakmasını beklerken zorla bir kahkaha attı. “Üzgünüm, demek istediğim...”

“Sana bağışıklığım yok,” diye nefes aldı Hannah. “Hem de hiç.”

Yumuşacık bir sesle yapılmış bu itiraf, Fox’a dizlerinin jöleye dönüştüğünü hissettirdi. Fakat bunun hemen ardından kaskatı kesildi. Vücudunun her bir santimi, kaslarının her biri gerildi ve aleti sertleşti. “Öyle mi?”

Los Angeleslı kız, gözlerini indirerek ona olan susuzluğunu görmesine izin verdi. Ve karşılık olarak ismi Fox’ın boğazına takıldı. Sesinde şaşkınlık ve rahatlama vardı.

Hannah yavaşça binanın gölgesine yaklaştı, dans eder-mişçesine pozisyonlarını değiştirerek sırtını duvara yasladı ve parmaklarını usulca yüzünde gezdirdi. Bu küçük ama mükemmel dokunuşuyla onu mahvediyordu. Sonra gömleğinin yakasını kavrayarak, nefesleri birbirlerinin dudaklarına vurana dek onu aşağı çekti.

“Beni öp ve cevabını al.”

Fox kararsız bir ses çıkarıp biraz daha eğildi. Artık izni kaptığı için kendini durduramıyordu. Kalçalarını avuçladı

ve onu tuğla duvara iyice yaslayıp inletene kadar vücudunu onunkine bastırdı.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Teşekkürler İsa.”

Nereden başlamalıydı? Önce ağzını öperse onu bütün olarak yiyebilirdi, bu yüzden boynuna odaklandı ve atkuyruğunu eline dolayıp başını sola yatırarak inanılmaz yumuşaklıktaki tenini koklayarak kulağına kadar bir yol çizdi. Küçük çığlığının, duvarla kendi vücudu arasında tamamen gevşeyen bedeninin ve gömleğini sıkan parmaklarının tadını çıkardı.

Sonra, Hannah'nın ağzının eşsiz tadına bir kez vardığında patlayacağından hâlâ korksa da o aralanmış dudaklara saldırdı, tadı ta kemiklerine kadar ulaşp başını döndürürken neredeyse acıyla inledi.

Tanrı aşkına. Tanrı aşkına.

Dilini onunkine doladı ve bir kez, iki kez sertçe çekti. Onun farkındalığını, beklentisini, duvarda sabit tuttuğu yerde kıvranan kalçalarını hissetti. Hareket ettikçe ereksiyonuna sürtünerek çıldırmasına neden oluyordu. Fox fena halde kızıışmıştı ve onunla birlikte olmak için dayanılmaz bir arzu hissediyordu. Daha önce böyle bir şeyi hiç tatmamıştı. Hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

Hannah çok iyiydi. Hannah çok doğruydı.

Onun içinde olmak sadece bir rutinin parçası değil, bir şölen olurdu.

Aralarındaki bu şey kesinlikle yaşanmış ya da tecrübe

edilmiş bir şey değildi onun için. Hannah söz konusu olduğunda hem fiziksel hem de duygusal olarak bastırdığı dürtüleri kendiliğinden tutuşmuş ve onu da yakıp kavurmaya başlamıştı.

Şimdi. Ona hemen şimdi ihtiyacı vardı.

Hafifçe eğilerek onu kaldırdı ve bu esnada merkezine sürünerek gözlerinin kafatasında geriye kaymasına neden oldu. Genç kadın onu tutup daha da yakınına çekti ve ağızları çılgınca bir ritimle hareket etmeye, dilleri birbirine dolanmaya devam etti. Fox ellerini kalçalarından kaydırıp beline götürdü ve tişörtünün altındaki pürüzsüz teni hissetti. Dokunuşuyla onu esnetiyor, ıslatıyordu. Bundan adı gibi emindi.

“Bakire misin Hannah?” dedi çatallı bir sesle, dişlerini hafifçe onun boğazına sürterek.

Gözlerinde sersemlemiş bakışlarla ona bakan Hannah, “Hayır,” diye fısıldadı.

“Tanrı’ya şükür,” diye hırlarken Fox’ın aleti inanılmayacak derecede sertleşmişti. Az öncekinden daha açtı. “Çünkü bir kez içine girdiğimde yavaşlayabileceğimi sanmıyorum.”

Kalçasını tekrar ona sürterken genç kadının yüzünü yankından izliyor, minik nefes alışlarını ezberliyor, uçları dikleşmiş memelerinin göğsünde aşağı yukarı kaymasından zevk alıyordu. Tanrı aşkına, bu tatlı, azgın kızla ne yapacaktı? Sutyenini ve külotunu üstünden çıkarıp atmak, onu yatağa sere serpe yatırmak ve dilini, parmaklarını, aletini üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyordu. Bu gece lanet olası binada çığlıklarının yankılanmasına sebep olacaktı.

Sonra tiz bir ses düşüncelerini parçaladı.

Birinin telefonu çalıyordu.

Hayır. Hayır, telefonların burada yeri yoktu. Telefonlar önemli değildi.

Onlar gerçekliğin bir parçasıydı ama bu an... kendini, rolünü oynayan bir aktör gibi hissetmediği bu an bildiği herhangi bir gerçeklikten çok daha iyiydi. Fakat telefon çalmaya devam ediyor, kalçalarının birleştiği yeri titretiyordu. Sonunda ayrıldılar ve alınlarını birbirine yaslayarak sesin kaynağına baktılar. "T-telefonum," diye kekeleydi Hannah nefes nefese.

"Hayır."

"Fox..."

"Hayır. Tanrım, kahrolası ağzına bayılıyorum."

Dudakları tekrar çarpıştı ve birbirinin tadını en iyi şekilde alabilmek için mücadele etti. Sonra Hannah geri çekildi. Gözleri buğuluydu. "Olmaz... burada olmaz. Ya-yapamayız." Tutarlı cümleler oluşturabilmek için gözle görülür bir çaba gösteriyordu. Yüce İsa, Fox da kesinlikle aynı durumdaydı. Zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Sağduyu denen şey zaten onu çoktan terk edip gitmişti. "Annen içeride. Ayrıca konuşmamız gereken şeyler var."

Fox, "Konuşmamız gereken şeyler," diye sertçe nefes verdi, sonra çenesini tutup güzel yüzünü görebilmek için kaldırdı. "Seninle hiç kimseyle konuşmadığım kadar çok konuşuyorum, Hannah."

Genç kadın gözlerini kırptırdı. Yumuşamıştı. "Benimle konuşmanı istiyorum. Konuşmanı seviyorum."

"Öyle mi diyorsun?"

“Evet. Ama...”

Telefon tekrar çaldığında Fox dişlerini gıcırdattı. Onun kafasından neler geçtiğini duymak istiyordu. Belki bu, kendi kafasında neler olduğunu anlamasına yardım edebilirdi. Çünkü eğer yanılmıyorsa ya Hannah ile arkadaşlığını mahvetmenin kıyısında ya da tekrar reddedilmeye yakındı.

Ve bu seçeneklerin ikisinden de nefret ediyordu.

Seks yapmak, ona bundan fazlasını veremeyeceği için potansiyel olarak Hannah’ı incitmek anlamına gelecekti. Ve bu kıza menfaat arkadaşlığı teklif etmeyi aklından bile geçirmezdi. Başka bir adamın aynı şeyi teklif ettiğini duysa onu derhal gebertecekken kendi bunu nasıl yapabilirdi?

Los Angeleslı kızın ona bağışıklığı olmayabilirdi ama yine de onu bu şekilde istemiyordu. En azından yeterince istemiyordu. Şehvet hissettiği belliydi ama iradesi onu alt edecek kadar güçlüydü. Çünkü asıl istediği başkasıydı.

Göğsü sıkıştı, gözünün arkasında bir sinir seğirmeye başladı.

“Hadi aç telefonu,” diye hırladı, onu duvara bastırıldığı yerden geri çekilip parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

Darbeyi indirmesindense telefonu açması daha iyiydi, değil mi?

Hannah bir saniye sonra telefonu açıp, “Shauna,” derken nefesi hâlâ hafiften kesikti. “Lütfen bana iyi bir haberin olduğunu söyle.”

Uzun bir duraksama oldu.

Hannah derin bir nefes aldı, kendi etrafında bir daire çiz-

di ve ceplerini hafifçe sıvazlayarak yere baktı. Sanki yağmur-
la ıslanmış zeminde kalem arıyormuş gibiydi. Fox telefonun-
dan not uygulamasını açarak ona verdi ve minnettar bakı-
şı karşısında başını salladı. Hannah birden hareket etmeyi
bıraktı. Yüzü iki cihazın ışığıyla aydınlanmıştı. “Yarın mı?”
Başını iki yana salladı. “Bunu yapabilmelerine imkân yok.
Benim yapabilmeme imkân yok. Değil mi?”

Ne? diye sordu Fox, sessizce ağzını oynatarak.

Hannah bir parmağını kaldırdı. “Tamam, bana iletişim
bilgilerini ve kayıt stüdyosunun adresini gönderir misin?
Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim, Shauna. Sana borç-
landım.”

Hannah telefonu kapatıp kolunu indirirken neredeyse
öpüşürken olduğu kadar sersemlemiş görünüyordu. “Ne
oluyor Çilli?”

“Henry’nin gemici şarkılarını kaydetmesini istediğim
grup vardı ya? İki gün sonra turne için şehirden ayrılıp altı
ay dönmeyeceklermiş. Yarın birkaç Instagram *reels*’ı çekmek
için stüdyoda olacaklarmış ve...”

“*Reels* mı? Hiçbir şey anlamadım.”

“Orası önemli değil.” Telefonunu salladı. “Gönderdiğim
malzemeyi sevdiklerini ve gece boyunca üzerinde çalışabile-
ceklerini söylemişler. Yarın demo kaydedebilirlermiş. Teklif
ettiğim meblağ, bir *indie* grup için reddedilemeyecek kadar
yüksekti. Bir filmin müzik listesinde yer alma fırsatı da öyle.
Eğer Sergei çıkardıkları işi beğenirse, turne arasında biraz
zaman ayırıp geri dönecek ve gerçek anlamda kayıt yap-

caklar.” Birkaç saniye geçti. “Yani, bekleyip Los Angeleslı bir grup da bulabilirdim ama Sergei’in nasıl çalıştığını biliyorum. Eğer hızlı hareket etmezsem bu fikre olan ilgisini yakın zamanda kaybedecektir.”

Hannah başparmağını telefonunun ekranında kaydırды ve birkaç yere tıkladı. Kilisenin hemen dışındaki hava iki kemanın ve bir trompetin eşliğinde gırtlaktan gelen bir kadın sesiyle dolduğunda gözlerini yumdu ve elini yavaşça boğazına götürdü. Az önce Fox’ın öptüğü dudaklar bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Bu o grup işte,” dedi. “Kesinlikle Seattle’a gidiyorum.”

Fox kendinin de gülümsediğini fark etti. Çünkü onun mutlu olduğunu gören kalbi otomatik olarak yüzüne bir gülümseme yerleştiriyordu. “Hayır Çilli. Kesinlikle Seattle’a gidiyoruz.”

Genç kadının yüzü aydınlandı. Onun da gideceği haberi yüzünü ciddi ciddi parlatmıştı. Gerçekten yalnız seyahat etmesine izin vereceğini mi düşünmüştü? “Ama sen balığa çıkacaktın.”

“Çarşamba sabahı. Yarın tamamen boşum yani.”

Hannah, “Peki,” diye nefes aldı, kıpırdandı ve sonra tutması için elini uzattı. Uzunca bir süre öyle kaldı ve elini tutmadığı için yüzünde kırılğan bir ifade belirdi. Boğazının sıkıştığını hissederken Fox elini tuttu ama onun tombala salonuna hemen dönmekte tereddütlü olduğunu hissedebiliyordu. Az önceki tartışmaları henüz bitmemişti. Tıpkı göğün kızarmasının yağışın geleceğine işaret etmesi gibi, Hannah’nın bu

hali de her şeyin çözümlenip bir sonuca varması, gevşek kalan iplerin bağlanması ihtiyacını gösteriyordu. Bu durumda gevşek ipler Fox'ın içindekiler oluyordu. Genç kadın onları tek tek bulup teşhis edene dek eşelemeyi bırakmayacaktı.

Fox'ın bir yanı, denemeye yeterince önem verdiği için omzundan bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Ama diğer yanı hâlâ yaralarını koruyan bir kurt gibiydi. Hannah ya onu reddederek bu yaralara tuz basacak... ya da onu, kendine dikış atmaya zorlayacaktı. Peki Fox bunlara hazır mıydı?

Hayır. İkisine de hazır değildi.

Üniversiteden beri savunma mekanizması, birilerinin ona patronluk taslamasına ya da sadece tek bir şey için iyi olduğu hatırlatmasına izin vermeden önce kendini kurtarmaktı. Ama Hannah kaçıp kurtulmasına izin vermezdi. Her zamanki gibi ortadan kaybolması mümkün değildi. Yüce İsa! Zaten onu bırakıp gitmek istemiyordu ki. Fakat aralarında ki bu çığ gibi büyüyen seks beklentisine bir son verebilirdi. Hem de hemen şimdi. Hannah ayağının altındaki halıyı çekmeden önce yapabiliirdi bunu. Çünkü eğer yapmazsa, düştüğünde kurtulabileceğinden emin değildi.

On Sekizinci Bölüm

Ve dönüş yolculuğu sessizdi.

Kilise salonuna dönüp Charlene'e hızlı bir veda ettikten sonra Fox araca kadar Hannah'ın elini tutmuş, sanki gerçek bir randevudaymış gibi kapısını onun için açmıştı. Tüm bunları yaparken yanağında bir kas devamlı gergindi. Tekrar ana yola çıkarken de sessizliğe gömülmüştü. Ne düşünüyor olabilirdi?

Hannah ne düşünüyordu?

Düşünceleri, içlerinden bir hortum geçmiş gibi karmakarışıktı.

O öpücük...

Kahretsin, o öpücük!

Kast partisindeki rol icabı öpüşmeleri, "The Great Gig in the Sky"ın nahif açılış notaları sayılırdı. Bu akşam kilisenin arkasında paylaştıklarıysa Hannah'ın, kadınların karmaşıklığı ve çalkantılı kalpleri hakkında şairane konuşmalar yapmak istemesine neden olan solistin solo feryatlarıydı.

Çalkantıdan bahsetmişken, Fox'ın yetenekli ağzının ona yaptıklarının daha iyi bir açıklaması olamazdı. Vücudu, ça-

resiz ve aç kalmış ama sonunda günüşiğine kavuşmuş bir çiçek gibi tepki vermişti. Şimdi bile parmak uçlarındaki elektirigi, kotunun dikişindeki nemi hissedebiliyordu.

Çünkü içine girdiğimde yavaşlayabileceğimi sanmıyorum.

Bu dobra ifadeyi hatırlayan Hannah kafasını cama doğru çevirdi ve ağzını omzuna bastırarak sessizce inledi. Bel altındaki tüm kaslar kasılıp duruyordu. Eve gittiklerinde seks yapacaklar mıydı? İsteddiği bu muydu?

Evet.

Kesinlikle.

Fox'la seksin aklını başından alacağını geçen yaz onunla tanıştığından beri biliyordu. Ama genç adam, öncesinde konuşup çözülmesi gerekenleri çözmeyeceklerini düşünüyorsa yanılıyordu. İlişkileri, her geçen gün daha da karmaşıklılaşan zorlu bir bilmeceydi. İyi arkadaşlardı, birbirlerine fazlasıyla ilgi duyuyorlardı ve bu akşam şüphesiz ki bir çift gibi davranmışlardı. Hannah bundan çok hoşlandığını da inkâr edemezdi. Masanın altından elini tutmak, sadece bakışarak kendilerine özel esprileri anlamak, konuşmaya ihtiyaç duymadan anlaşmak muhteşem hissettirmişti.

Fox'a karşı hisleri, hiçbir yavaşlama belirtisi olmaksızın büyüyor, bir kayıkla sarp bir şelaleye doğru ilerliyormuş gibi hissettiriyordu. Ne var ki Hannah onun için diğer kızlardan daha çok şey ifade edebilirdi ama bu, arkadaştan fazlası olmak istediği anlamına gelmezdi.

Charlene'in irkilmesini anımsayınca dönüp bakışlarını Fox'ın gergin çenesinde, az önce dağıttığı saçlarında dolaş-

tırdı. Ve ilk defa onda korkmuş birini gördü. Yüzünde, ilk seks teklifinde onu reddettiği günkü ifade vardı. Tahrik gücünden tamamen yoksundu ve hatları kaygıyla kaplanmıştı. Sanki... tombalada elini tutan ve onu Seattle'a götüren adam olmak istiyordu ama irkilmeler, deri bileklikler ve geçmişin tek gecelik hayaletleri yolunda engel oluşturuyor, yapabileceğinden şüphe etmesine neden oluyordu.

Acaba Hannah abartıyor muydu?

Gözlerini onun mükemmel profilinden ayırdı ve ön cam sileceklerinin ritmik bir şekilde hareket ederek yağmur damlalarını yakalamasını, önlerini görebilmeleri için manzarayı netleştirmesini izledi. Silecekler, yağmur nihayet durana kadar bunu tekrar tekrar yapardı.

Peki ya Hannah aynı şeyi Fox'a da yapabilse ne olurdu?

Görüşü netleşene kadar sabit ve tereddütsüz kalabilse?

Bunun için yeterince güçlü müydü?

Ama bunun güçle pek ilgisi yoktu. Bu adamı müzmin bekârlık konumundan çekip çıkarmaya çabalayarak kendini mahvederdi ve sonunda elinde kalan tek şey kalbinin parçaları olurdu. Yine de Fox kalbinde çoktan önemli bir yer edinmemiş gibi onu geride bırakıp Los Angeles'a gitmek, demekten çok daha kötü görünüyordu.

Ah, Yüce İsa. Yolun kenarında Westport tabelası görünmüştü. Gerçi yerinde İleride Tehlike Var tabelası olsa çok daha uygun olurdu.

Hannah güçlkle yutkundu. "Şey..." Emniyet kemerini kavradı. "... sabah beni Seattle'a götürme konusunda emin

misin? Stüdyoya gittiğimde neler olacağına dair hiçbir fikrim yok. Uzun saatler beklemek zorunda kalabiliriz.”

“Eminim, Hannah.” Fox ona yandan bir bakış attı. “Şimdi bana gerçekten sormak istediğin şeyi sor.”

Genç adam onu çok iyi tanıyordu ve bunun kanıtı karşısında Hannah’nın midesi altüst oldu. “Peki.” Nabızı hızlandı. “Sen, şey... biz... şey... Az önceki bir tür ön sevişmeydi, değil mi? Yani, bana bakire olup olmadığımı sordun ve bir amacın var gibiydi. Seks gibi bir amaç.”

Fox’ın uzun parmakları direksiyonun üzerinde gerildi, sonra daha sıkı kavradı. “Bunun doğru olduğunu söyleyebiliriz. Devam et.”

“Peki. Sanırım ondan sonra ne olacağını merak ediyorum. Yani yaptıktan sonra. Yani eğer yaparsak.”

Genç adam omuz silkti. “Tekrar sertleşmemi bekleyeceğiz. Farklı bir pozisyon deneyeceğiz.”

“Fox.”

“Hannah. Bilmediğim şeye cevap veremem,” dedi sıkıdığı dudaklarının arasından. “Ne dememi istiyorsun? Seni becermek istiyor muyum diye mi soruyorsun? Evet. Tanrım, ben...” Gözlerini kısa bir an için yumup ellerini esnetti. “... seni altıma almayı o kadar çok istiyorum ki yatağında seni hissetmeden yatamıyorum. Seninle henüz birlikte olmamışken bile vücudun benimkine musallat oluyor.”

Bu duydukları Hannah’nın nefesini ciğerlerinden çekip onu soluksuz bıraktı. Tanrı’ya şükür Fox konuşmaya devam etti; çünkü son söyledikleriyle nutkunun tutulmasına neden olmuştu. *Vücudun benimkine musallat oluyor.*

“Bak...” Fox’ın göğsü sert bir şekilde kalkıp indi. “Ben-
ce hiç yapmasak daha iyi. Bunu söylemenin benim için na-
sıl büyük bir işkence olduğunu bilemezsin. Ama bana daha
sonra ne olacağını sorman, bunun kötü bir fikir olduğuna
işaret ediyor. Çünkü benim sonrasında tek yaptığım şey ne
oluyor biliyor musun? Bir taksiye atlayıp defolup gitmek.”

“Neden?”

“Sanırım... benden seksten fazlasının çıkmayacağını gös-
termek için. Yani karşımdaki kişi bunu belirtmeden önce
davranışlarımla göstermiş oluyorum. Anladın mı?” diye pat-
ladı. “Birinin suratında, *ay, ne kadar tatlı. Hızlı bir sikişmeden
daha fazlası olduğunu mu sandın güzel çocuk?* diyen o ifade-
yi bir kez daha görmektense işimi bitirip terk edip gitmeyi
yeğlerim. Kim olduğumu kabul edip ona göre davranmak,
kullanıldığımı görmekten daha iyi. Böylece kimse kendimi
bok gibi hissetmeme neden olamıyor. Üstelik bana kendimi
böyle hissettirenler bir tek kadınlar da değil.”

“Devam et,” dedi Hannah, kendini sert itirafı dinlemeye,
her şeyi açığa vurabilmesi için ona destek olmaya zorlayarak.
“Sana böyle hissettiren başka kim var?”

Devam etmesi biraz zaman aldı. Bakışları yola sabitlen-
mişti. “Tayfanın önünde bir mesaj veya telefon aldığımda,
tek gecelik seks çağrısıyla ilgilenmediğime dair bir imada
bulunsam bile bana sanki bir sorunum varmış gibi bakıyor-
lar. Bu her zaman böyle oldu. Beklentiyi karşılamak için res-
men erkeksi bir baskı hissediyorum ve... ve bunun ne zaman
başladığını bile hatırlamıyorum.”

Hannah'nın gözlerinin arkası yanmaya başlamıştı. Bu iyi değildi. Hem de hiç. Ama onun içinde dolaşan her türden çirkin gerçeği bilmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. "Birilerinin her zaman ne hissettiğine ya da ne istediğine dair varsayımlarda bulunması hiç doğru değil. Kendi beklentilerini kendin belirlemelisin. Ve eğer düşündükleri buysa, hayır demek seni daha az erkeksi yapmaz, Tanrı aşkına."

Genç balıkçı güçlkle yutkundu. Bu hali, cevap verip vermeyeceğini düşündürecek kadar uzun bir süre devam etti. "Üniversitede tanıştığım kişi *sen* olsaydın Hannah, daha önce yaptığım tüm o saçmalıkları affedebilirdim. Gençlik hataları der geçerdim ve senin erkeğin olurdu. Hem de sonuna dek. Ama o zamanlar geçti ve ben bunu çok, çok uzun süredir yapıyorum. Temiz bir sayfa açma şansım kalmadı artık. İnsanların olmamı istediği gibi davrandım, itibarımı hak ettim. Yani sen ne kadar iyi, ne kadar güzel ve muhteşem olsan da başarısız olduğun tek konu ya da sorguladığın seçim olmak istemiyorum." Kısık sesle küfretti ve huzursuz parmaklarıyla ensesini ovuşturdu. "Seni bir daha öpmeyeceğim. Bu akşam da yapmamalıydım zaten. Eğer telefon çalıp da bizi bölmeseydi..."

Arabayı park ettiğinde Hannah çoktan onun binasının dışında olduklarını fark etti. Okyanusun beyaz köpükleri yolun karşısında belirip kayboluyordu.

Sessizlik arabaya bir bıçak gibi düşmüştü. Kayalara vuran dalgaların ve ikisinin de hızlanan nefeslerinin dışında çıt çıkmıyordu.

Hannah, “Bu gece telefon çalıp da bizi bölmemiş olsa bile bu konuşmayı yapacaktık,” dedi.

Fox hemen başını iki yana sallamaya başladı. “Neden? Bu küçük sohbetten ne çıkarmaya çalışıyorsun?” Ağzı büküldü ve yüzünde Hannah’nın daha önce görmediği bir şey belirdi. Tam olarak adını koyamadığı bir şey. “Her neyse, belli ki artık yönetmeni kendine bağlamışsın.” Yutkunmasının sesi dalgaları bastırarak kadar yüksekti. “Belki de artık... ona odaklanmalısın.”

“Onu geri çevirdim. Los Angeles’a döndüğümüzde çıkma ihtimalimiz olup olmadığını sorduğunda hayır dedim.”

Ne kadar rahatladığını saklamaya çalıştığı ortadaydı ama Hannah’nın gözünden kaçmadı. İçindeki bir siren gibi parlıyordu. Kaslarındaki, gözlerindeki ve çenesindeki gerilim erimişti. Ve böylece az önceki isimsiz duygunun kıskançlık olduğu ortaya çıktı. “Eh,” dedi genç adam birkaç saniye sonra gergince. “Belki de bunu yapmamalıydın. Çünkü benim sana verebileceğim tatmin edici tek şey seks.”

“Hayır değil.” Sesi titredi. “Elini tutmaktan tatmin oluyorum. Şarkı söylediğini duymaktan, arkadaşın olmaktan...”

“Arkadaşım olmak mı?” dedi Fox alaycı bir şekilde. “O zaman yatmamamız iyi; çünkü sonrasında benim için tek gecelik bir ilişkiden başka bir şey olmayacaksınız.”

Hannah sanki tokat yemiş gibi irkildi. Şok ve incinme, boğazında dev bir delik açmıştı sanki. Körlemesine kapı koluna uzanıp çekti ve kendini arabadan dışarı attı. Fox’ın panik içinde adını seslenmesine aldırmadan ikinci kattaki daairesine giden basamakları çıktı.

SENİNLE TANİŞANA DEK

Arkasından gelen adımları duyduğunda hızlanıp kapıya ulaştı ve titrek ellerle cebindeki anahtarı bulmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra buldu ama kilide sokma şansı olmadı çünkü Fox arkasındaydı ve kollarını gövdesine sıkıca sarıp onu göğsüne bastırmıştı. “Öyle demek istemedim,” dedi dudaklarını saçlarına bastırarak. “Lütfen Çilli. Dediğimi kastetmediğimi biliyorsun.”

Evet, biliyordu.

Odası için aldığı pembe Himalaya tuz lambası, gizlediği pikap, onu annesiyle tanıştırmaması, gemici şarkısını onun için söylemesi, onu Seattle’a götürmeyi teklif etmesi, Fleetwood Mac plağı, yedi aylık yazışmaları... Hepsi bunun kanıtıydı. Şu anda onu tutma şekli bile, sanki kızgın kalmasına dayanamazmış gibi sıkıca sarması ve hızlı hızlı nefes alıp vermesi bir şeyler söylüyordu. Söylediği incitici şeyi kastetmediğini biliyordu, evet. Ama bu, o kayıtsız sözcüklerin canını yakmadığı anlamına gelmiyordu.

Hannah o anda Fox için savaşmanın getireceği potansiyel zarardan kaçabileceğini fark etti. Ya da pes etmeyi, geri çekilmeyi reddedebilirdi. Hangisini yapacaktı?

Savaşacaktı. Bir başrol gibi.

O buna değerdi.

Aralarında bir ilişki mümkün olmasa veya yürümese bile, genç adamın kendisine dair dehşet verici inançlarının sonsuza kadar aynı kalıp daha da iltihaplanmasına izin vermeyi reddediyordu.

Birbirlerinin neyi oldukları belli olmayabilirdi. Geceleri

Cesaret için derin bir nefes aldı ve Fox'ın kollarının arasında döndü. Parmak uçlarında yükselip dudaklarını birleştirmeden önce bir anlığına gözlerindeki acı dolu ifadeyi gördü, sonra onu öptü.

Kısa bir an için şaşırان genç adamın karşılık vermesi birkaç saniyesini aldı ama ona katıldığında heves doluydu. Ağzına doğru kırık, teslim olmuş bir inilti gönderdi, sonra sendeleyerek Hannah'yı kapıya yaslayıp ellerini başının iki yanına koydu. Dudakları dillendirilmemiş sözler ve özürlerle, hararetle hareket ediyordu.

Fazla ileri gitmeden geri çekilmek Hannah'nın hayatında yaptığı en zor şey olabilirdi ama bunu başardı. Öpücüğü sonlandırıp alnını onun alnına sürterken aralarındaki enerjiyle sarsılmış durumdaydı.

“Sabah görüşürüz,” diye fısıldadı ağzına doğru.

Sonra sersemlemiş ifadesinden gözlerini ayırıp daireye girdi ve misafir odasına geçti. Kendini içeri kapatır kapatmaz kapının arkasından aşağı kaydı ve bir hormon havuzu halinde zeminle birleşti.

Biraz uyusa iyi olacaktı. Gerçi Fox ve derinlere kök salmış şüphelerinin, güneş doğduğunda hâlâ orada olacağını biliyordu. Belki Westport'ta daha fazla zamanı olsaydı onları yavaş yavaş yok edebilir, sonunda sağlıklı bir ilişkiye kendini adayabileceğini anlamasını sağlayabilirdi. Fakat zamanı kısıtlıydı. Tek seçeneği, kalan günlerinde elinden geleni yapmaktı.

Bu gece ona, kadınlar tarafından küçük düşürülmeden

önce onları terk etme alışkanlığından bahsetmişti. Eh, Hannah bu defa çekip gitmesine izin vermeyecekti. Tartışmaların, incitici sözlerin ve sırların açığa çıkmasının ardından bile onunla kalacağını, ilişkilerini çabucak iyileştirebileceklerini, onun geçmişin çekiminden çok daha güçlü bir şeyin parçası olabileceğini kanıtlayacaktı. Yanında kalacaktı, nokta. Başından beri, belki de bilinçsiz olarak yaptığı şey buydu ve şimdi de vazgeçmeyecekti. Tek ümidi, Fox'a daha fazlasına sahip olabilecekleri inancını, tekrar deneme cesareti ve güvenini aşlamaktı.

Düşünürken gözleri yatağının üzerinde duran şarkı dosyasına takıldı.

Evet, yarın birden fazla şekilde savaşıacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Fox, elinde spatulayla ocağın başında duruyordu. Bakışları misafir yatak odasının kapısına dikilmişti ve vücundaki her hücre tetikteydi. O kapıdan kim çıkacaktı? Ya da daha da önemlisi, çıkacak kişinin amacı ne olacaktı?

Dün gece, kiliseden dönüş yolculuğunu kafasında tekrarlayıp durmaktan gözüne uyku girmemişti. Söylediği şeylerin, paylaştıkları öpücüğün arkasındaki anlam neydi? Hannah nasıl bir oyun oynuyordu? Fox ona birlikte olamayacaklarını gayet açık bir şekilde belirtmişti. Yönetmenine gitmesini, çünkü onda arkadaşlıktan başka bir şey bulamayacağını da söylemişti.

Peki... tüm bu söyledikleri neden şimdi bu kadar boş görünüyordu?

Genç kadın şu anda misafir odasından çıkıp onu öpecek olsa Fox muhtemelen dizlerinin üstüne çöküp minnetle ağlardı. O raddeye gelmişti.

Beni parmağında oynatıyor.

Onun kontrolünden çıkması gerekiyordu. Hem de hemen.

Değil mi?

Ama yine de sabahın köründe mutfağa girmiş, dün gece söylediği affedilmez şeyin pişmanlığıyla onun için pankek yapıyordu.

O zaman yatmamamız iyi; çünkü sonrasında benim için tek gecelik bir ilişkiden başka bir şey olmayacaksınız.

Yüce İsa, böyle bir yalan söyledikten sonra yaşamayı hak etmiyordu.

Hayır, aslında onun yüzündeki ifadeyle ve buna kendinin sebep olduğu gerçeğiyle yaşamayı *hak ediyordu*. Şerefsizin tekiydi gerçekten. Ona önem veren bir kıza öyle zehirli şeyler söylemeye nasıl cüret edebilmişti?

Melinda'nın yaptığı gibi diğer kadınların da ona açık bir çekten ya da anlamsız bir eğlenceden ibaret olduğunu söylemesinden kaçınarak yıllar geçirmişti. Ve dün geceye kadar Hannah'nın yüzünde aynı ifadeyi göreceğini hiç düşünmemişti. Ona her şeyi itiraf edip boğucu geçmişini gözleri önüne serene kadar.

Hannah'nın o bakışlarıyla karşılaşmaktansa kalbini göğsünden söküp almasına razıydı. Onun hayal kırıklığının ve terk edip gidişinin yanında Melinda'nın ihaneti gülünç bir olay gibi kalırdı. Bu ihtimal de Fox'ın ona karşı saldırıya geçmesine, kendini korumak için onu uzaklaştırmaya çalışmasına neden olmuştu.

Kahretsin. Onu çok fena *incitmişti*.

Ama genç kadın acısını ne kadar belli etse de... o öpücükle onu affetmişti.

Tüm duygularını belli eden, altında pek çok anlam barındıran o öpücükle.

Bu da Fox'ı şimdiki endişesine geri getiriyordu. Misafir odasının kapısından kim çıkacaktı? En iyi arkadaşı Hannah mı? Yoksa bir planı olan Hannah mı? Çünkü dün gece aletini taştan bir anıta çeviren öpücüğün arkasında bir karar olduğu belliydi. Dilini okşayan dilde anlık bir tereddüt bile yoktu. Sanki ciddi olduğunu anlamasını istiyordu.

Bu Fox'ı korkutmuştu ama aynı zamanda...

Göğsünde bir umudun filizlenmeye başlamasına neden olmuştu.

Aklına gelecekle ilgili sorular getiren tehlikeli, aptalca bir umut.

Tayfanın saygısızlığıyla başa çıkmayı öğrenirse ne olurdu? Veya kaçınmak için çok uğraştığı sorumlulukları üstlenmeye başlarsa?

Çünkü Hannah'ya layık birinin sorumlu olması gerekirdi. Fox o kişi değildi, değil mi? Ona layık biri... mutlaka vardı. Karakterden ve konfordan yoksun bir evi olmayan, işinde daha yükseklerle çıkmayı amaçlayan, mesela kaptan yardımcılığından kaptanlığa geçmeyi kabul eden biri. Tabii bu sadece bir örnekti, Fox kesinlikle kendinden bahsetmiyordu.

Bu söz konusu bile değildi.

Kendi kendine kafa salladı ve tavadaki pankeki çevirdi. Ama yaklaşık 4.8 saniye sonra dikkati yine karşıdaki kapıya ve altında hareket eden gölgeye kaydı. Daha dün gece gördüğü birini özlemek ne kadar saçma ve komikti. Yarından

itibaren beş günlüğüne teknede olacaktı. Eğer onu bir gecede bu kadar özliyorsa 120 saatte ne hale düşerdi kim bilir? Belki de duyguyu engelleme çalışmalarına şimdiden başlamalıydı.

Onu özlemiyorsun.

Göğsündeki çalkantıyı inceledi.

İşe yaramamıştı.

"Hannah," diye seslendi, pek de doğal olmayan bir sesle. "Kahvaltı."

Gölgeler kısa bir süreliğine hareket etmeyi bıraktı, sonra yeniden başladı. "Hemen geliyorum."

Fox bir nefes verdi.

Harika. Dün gece hayatının büyük bölümünde herkesten sakladığı özgüvensizliklerini ortaya dökmemiş, tayfanın alaylarından ne kadar rahatsız olduğunu açıklamamış gibi davranacaklardı. Dün gece hiç yaşanmamış gibi olacaktı. Daha önce de öpüşmüş ve üstesinden gelmişlerdi.

Bu da farklı olmayacaktı.

O zaman göğsündeki kargaşa neden daha da kötüleşiyordu?

Belki de... bu sefer üstesinden gelmek istemiyordu.

Hannah yatak odasından çıktığında spatulası havada asılı kalan Fox, onun görüntüsünü bir elektrikli süpürge gibi içine çekti.

Bugün saçlarını topuz yapmamış, salık bırakmıştı. Şu düzleştirici denen şeylerden kullanmış gibi pürüzsüz görünüyorlardı. Her zamanki kot pantolonu yerine zeytin yeşili, kısa bir elbise giymiş, kulaklarına küpe takmış ve dizlerine

kadar uzanan siyah süet çizmeler giymişti. Uyluklarının açıkta kalan kısımları leziz birer dilim tatlı gibiydi.

Kahretsin, kalkınca otuz bir çekmeliydim.

Onun etrafında olmak normalde de yeterince zordu. Ama üzerinde, her yerine kolayca ulaşabileceği bir elbise varken tüm günü onunla Seattle'da geçirmek işkence olacaktı. O çizmeleri beline sarılmış olarak hayal etmeden bir saniye bile geçiremeyecekti.

Yanık kokusu alınca birden şimdiki zamana döndü. Mükemmel. Evi için kırlent ve pencere aksesuarları almayı düşündüren kıza bakarken pankeki yakıp kömüre çevirmişti.

"Selam," dedi Los Angeleslı kız, küpelerinden birini çektiştirerek.

"Selam," diye karşılık verdi Fox, yanmış pankeki parmaklarıyla alıp çöp kutusuna atarak tavaya taze hamur dökerken. "İyi görünüyorsun."

Ve seni koltuğa yatırıp tek lokmada yutmak istiyorum.

"Teşekkürler."

Fox, aralarındaki gerilimden nefret ediyordu. Buna hiç alışkın değildi. Bu yüzden atmosferi değiştirmeye çalıştı: "Yol için çalma listesi hazırlarken kaç kadar uyanık kaldın?"

"Çok geç saate kadar," diye tereddüt etmeden yanıtladı Hannah, yüzünü buruşturarak. "Ama beni suçlayamazsın. Dünyanın grunge başkentindeki bir kayıt stüdyosuna gidiyoruz. Aşırı uyarılmış durumdayım." Ada tezgâhın önündeki taburelerden birine yerleşti ve yumruğunu çenesine dayadı. "Kusura bakma bebeğim. Bu öğlene kadar Nirvana ve Pearl Jam'den bıkacaksın."

Dudaklarından dökülen “bebeğim” kelimesi napalm bombası gibi havada asılı kaldı ve Fox’ın bir pankeki daha kızartmasına neden oldu. O midesine yumruk yemiş gibi hissederken genç kadın sanki bu sevgi sözcüğünü hiç kullanmamış gibi kaygısızca telefonunun ekranına bakmaya devam ediyordu. Fox da daha önce birkaç kez ona “bebeğim” demişti ama hiç bu şekilde değildi. Yani... güpegündüz, mutfakta, havada tatlı şurup kokusu ve ev hissiyatı dolanırken bunu duymak sanki çift olmuşlar gibi hissettirmişti.

Planı bu muydu? Dün geceki çirkin davranışından sonra buradan çıkıp gitmek yerine... yanında kalmak mı? Sadece evinde değil *onunla* kalmak, aralarındaki bağın bozulmadığını göstermek mi? Çünkü içini dışını, her zerresini bildiği halde hâlâ karşısında oturmasının Fox üzerindeki etkisi inkâr edilemezdi. İçini kaplayan rahatlama ve minnettarlık devasaydı. Ve şu anda ona sokulup sarılamamak, “bebeğim” diyememek, rüyasında ne gördüğünü soramamak fiziksel acı veriyordu. Dün gece tombalada erkek arkadaş rolüne girmiş, onun elini tutmuş, gardını indirmişti ve o kadar iyi hissetmişti ki bu neredeyse korkutucuydu.

Dün geceki o son öpücüğü düşündükçe gerçekten de bir vaat olduğu kanısına varıyordu. Ondan vazgeçmediğini mi gösteriyordu? Veya... gerçekten sevgili olabileceklerini mi?

Ona “seni bir daha öpmeyeceğim” sözlerini gerçekten söylemiş miydi?

Bunu söylerken ciddi miydi?

Çünkü şimdi gerçekten saçma geliyordu. Özellikle de

yaptığı pankekten bir ısırık alıp zevkle inlemesini ve parmağını şurubun içinde kaydırıp ağzına daldırarak açgözlülükle emmesini izlerken.

Aleti bu kadar sertken motorlu taşıt kullanmak riskli olur muydu?

“Ne yaptığını görüyorum Hannah.”

Genç kadın masum masum ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu elbise. Bana *bebeğim* demen. Parmağını emmen. Bu tür sabahların... benim için normal olabileceğini düşünmem için beni tahrik etmeye çalışıyorsun.”

Gözleri anlık olarak ciddileşirken pankekten bir ısırık daha aldı. “İşe yarıyor mu?”

Fox cevap veremedi. Hannah'nın her sabah karşısında oturduğunu hayal etmekten başka bir şey yapamadı. Son-
suza dek orada olabileceğini düşünmek çok güzeldi. Orada, onunla olmak *istediğini* bilmek.

“Olabilir, evet,” diye itiraf etti boğuk bir sesle.

Hannah bu itirafla irkildi, çiğnemenin ortasında duraksadı ve güçlükle yutkundu. Kendisini toplamaya çalıştığı belli olurken tezgâhın karşısından ona baktı. “İyi,” dedi sonra kısık sesle. “Güzel.”

Fox'ın içinde, başını onun kucığına koyup yatmaya, çoktan zayıflamaya başlayan iradesini tamamen bırakıp ona teslim olmaya yönelik ani, karşı konulamaz bir istek belirdi o anda. Bu sabah güçlü kalma, onunla bir çift olamayacaklarını aklından çıkarmama niyetiyle uyanmıştı. Bugüne dek

neredeyse yara almadan idare edebilmişlerdi. En önemlisi de Hannah'nın zarar görmemiş olmasıydı. Geriye sadece bir haftadan az bir süre kalmıştı ve çoğunda da kendi zaten denizde olacaktı. Şimdi ona boş yere umut vermek kalbinin kırılmasına neden olabilirdi ve Fox bunu yapmaktansa ayağına bir çapa bağlayıp denize atlamayı tercih ederdi.

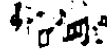
Ama kararlılığı saniyeler geçtikçe azalıyor, gelecekle ilgili umutlar daha da belirginleşiyordu.

Gerçi kafasının arkasında hâlâ inatçı bir ses vardı ve ona Hannah'nın, liseden beri o yataktan bu yatağa atlayan ve sorumluluk nedir bilmeyen bir serseriden daha iyisini hak ettiğini söyleyip duruyordu. Fakat genç kadının ona bağlılığı bu sesi bastırıyordu. Fox tüm kartları masaya yatırmış, katmanlarını üzerinden tek tek atıp kendini ona tüm gerçeğiyle göstermişti. Buna rağmen sabah onu karşısında yine kararlı bir şekilde bulmuştu. Yanındaydı. Kalıcıydı. Ve Fox, bağlılığın çoktan beri iki yönlü olduğunun farkına vardı. Bir noktada onu *kendinin* olarak görmeye başlamıştı. Sadece arkadaşı, sevgilisi ya da seks fantezisi değildi. Her şeyiydi.

Ve bunu kendine itiraf ettiği anda... bir pankek daha yak-tı. Ama şu anda pankekten daha önemli bir şey vardı. O da, Hannah'nın ona ait olduğu -birbirlerine ait oldukları- duygusunun, kalbine çoktan kök saldığı gerçeği idi.

Bu da, birkaç saat sonra kayıt stüdyosuna girdiklerinde ve grup üyeleri Hannah'ya ilgiyle baktığında Fox'ın kolunu onun omuzlarına dolayıp, *Geri basın, o benim*, mesajı vermek istemesinin sebebini açıklıyordu.

Artık kesindi. Abayı yakmıştı.

Hannah, Alana Wilder'ı görür görmez ona âşık oldu.

Reflection Stüdyo'ya adım attıklarında Unreliables'ın solisti kayıt kabinindeydi. Gırtlaktan gelen sesi havayı elektriklendiriyordu ve duyduğu anda Hannah'yı esir almıştı. Hipnotize olmuşçasına cama yaklaştı. Derisi heyecandan karıncalanmıştı çünkü Henry'nin güftelerinin bu kıvrımlı kızıl güzelinin sesine çok yakışacağını şimdiden hayal edebiliyordu.

Sanki müziğe dokunabilecekmiş gibi elini cama kaldırıyordu ki Fox'ın sıcaklığı etrafını sardı ve avucu, çıplak kolunu aşağı yukarı ovuşturdu. Karıncalar ayak parmaklarına kadar inerken tüm tüy kökleri memnuniyetle iç geçirdi. Ah, Tanrı aşkına. Bu sabah yanılmıştı. Bir demo kaydetmek için *grunge* cennetine seyahat etmek aşırı uyarıcı değildi.

Asıl uyarıcı olan *buydu*.

Farkındalık tüm vücudunda dolanırken kafasını geriye yatırıp genç balıkçıya baktı ama onun bakışları, sanki büyü-
nün içine doğmuş gibi şarkı söylemekte olan kadının dışındaki bir şeye odaklanmıştı.

Hannah onun bakışlarını takip ettiğinde bir kanepede oturan üç müzisyenle karşılaştı. Müzisyenlerin birinin klasik gitarı, ikincisinin bas gitarı, diğerininse muhtemelen daha güzel günler görmüş bir kemanı vardı.

"Yapım şirketinden haber gönderen kız sen misin?" diye sordu kemancı.

“Evet.” Hannah üçlüye doğru ilerleyip elini uzattı. Fox da hemen arkasında, avucunu belinden ayırmadan yürüyordu. “Eee... Ben Hannah Bellinger. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Gitarist ve başçıyla tokalaşırken, Fox’ın arkasında bir korumaya gibi dikilmesini biraz komik bulduklarını fark etti.

“Vay canına,” diye soludu sonra, kafasını kayıt kabinine doğru eğerek. “Solist inanılmaz.”

“Değil mi ama?” dedi, sesinde Karayipler izleri taşıyan başçı. “Biz sadece dekorasyon için buradayız.”

Hannah güldü. “Ah, bunun doğru olmadığından emim.”

“Artık sen burada olduğuna göre o işi de kaybedeceğiz gibi görünüyor.” Kemancı ayağa kalktı, elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. “Biz üç çirkin piçten daha çok göze hitap ettiğin kesin.”

Fox’ın komik bir şekilde zorla gülüşü, diğerlerininkinden beş saniye daha uzun sürdü.

Hannah döndü ve bir kaşını kaldırarak omzunun üzerinden ona baktı.

Neyin var?

Genç adam yaptığı gösterinin farkına varmış gibi yumruğuna doğru öksürdü ve kollarını göğsünde kavuşturdu ama yakınında kaldı. Kıskanmış mıydı?

Eğer Hannah şok içinde olmasaydı... bu konuda heyecanlanabilirdi. Dün gece dünyanın en muhteşem *grunge* çalma listesi üzerinde çalışmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Şarkıları seçerken, Fox’ın fikrini değiştirmek için savaşıma kararlılığı daha da artmıştı. Ona gelip geçici bir eğlenceden

daha fazlası olabileceğini, milletin saçma beklentilerini yerine getirmek zorunda olmadığını göstermeden Los Angeles'a dönmeyecekti.

Belki de kuskançlık hissetmesi dolaylı bir ilerleme işaretiydi. Belki onu kuskanması... bir gün başka bir kadınla ciddi ilişkiye adım atabileceğini ona kanıtlayabilirdi.

Yani eğer ikisinin kaderleri bir değilse.

Hannah göğsündeki korkunç yanmayı görmezden gelecek arkasını döndü. "Dün gece gönderdiğim şarkılara bakma şansınız oldu mu?"

"Tabii. Sabaha kadar düzenlemeler üzerinde çalıştık."

"Çok beğeneceksin," dedi başçı, tam anlamıyla bir müzisyenin küstahlığıyla. "Şüphesiz."

Kemancı ona, grup arkadaşının adına utanmış ve özür dilemiş gibi bir bakış attı. "Alana'nın içerideki işi biter bitmez gemici şarkılarına geçip her şeyin doğru olduğu konusunda senin onayını alacağız."

"Harika olur, teşekkürler," dedi Hannah gülümseyerek.

Üçü sohbete geri dönerken Hannah, Alana'yı izlemek için cama döndü. Fox'ın yanına geldiğini hissettiğinde, "Az önceki neydi?" diye fısıldadı.

"Ne neydi?"

"Garip davranıyorsun."

"Yardımcı olmaya çalışıyorum. Sana on katlı bir doğum günü pastasıymışsın gibi bakıyorlardı." Sesini kayıtsız tutma çabası işe yaramıyordu çünkü eli huzursuzca kirli sakalını ovuşturuyordu. "Müzisyen demek bela demektir; bunu herkes bilir. Şimdi seni rahat bırakacaklar. Rica ederim."

Hannah onu ciddiye almış gibi başını salladı. "Anlıyorum." Birkaç sessiz saniye geçti. "Beni düşündüğün için teşekkürler ama araya girmene hiç gerek yok. Biri benimle ilgilendiğini belli ederse kendi başımın çaresine bakabilirim."

Fox'ın gözü seğirdi. "Nasıl bakacakmışsın peki?"

"Hayır mı evet mi diyeceğime karar vererek. Bu kadarını kendi başıma yapabilirim."

Genç balıkçı onu mikroskopta inceliyormuş gibi baktı. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum? Blöfüne meydan okumamdan mı bahsediyorsun?" Hannah bir kahkaha atarken Fox'ın çenesi kırılacakmış gibiydi ve gözlerinde acınası bakışlar vardı. "Eğer kısıkanıyorsan," diye devam etti kısık sesle. "Kıskandığını söyle Fox."

Genç adamın yüzünde duyguların savaşı vardı adeta. İhtiyat ve hüsrân ağırlıklıydı. Sonra savaşı sona erdirip tüm dürüstlüğüyle, "Evet, deli gibi kısıkanıyorum," dedi. Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibiydi. "Sen... benim Hannah'ımsın, biliyorsun değil mi?"

Hannah titrememek ya da içinde olup bitenleri belli etmemek için elinden geleni yaptı. Ama midesinde maksimum hızda dönen bir dönme dolap vardı sanki. Fox sonunda bir şeyleri kabul edip dillendirmişti ve Hannah da bu gerçeği reddedemezdi. Zaten aylardır onundu. *Kendine hâkim ol ki korkup geri adım atmasın.*

Parmak uçlarında yükselip, "Evet, biliyorum," diye fısıldadı ağzına doğru.

Fox rahatlamış gibi bir nefes verdi, rengi yavaş yavaş geri

döndü. Dilinin ucunda başka bir itiraf daha varmış gibi dudaklarını yaladı ve gözlerini onun yüzünde dolaştırdı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ama o bir şey diyemeden stüdyo kabininin kapısı pat diye açıldı ve Alana ayaklarını yere vura vura oturma alanına girdi. “Pekâlâ millet.” Ellerini iki kez çırpı. “Bu ikisi şuracıkta yiyişmeye başlamadan önce gemici şarkılarını konuşalım, olur mu?”

Fox’ın itirafının hemen ardından bir de sahtekâr sendromuyla başa çıkmaya çalışmak kolay iş değildi. Hannah aynı anda birkaç yöne çekildiğini hissediyordu. Yanında bir sütun gibi dikilen genç adamın ve etrafa yaydığı enerjinin tamamıyla farkındaydı ama sanatsal vizyonunun hayata geçmesini izlemek de istiyordu.

Öte yandan iç sesi, *sen kimsin ki müzik düzenlemeleri hakkında fikir vereceksin*, diyordu.

Fakat üçüncü denemenin ardından hâlâ “Denizcinin Armağanı”nın nakaratında tam oturmayan bir şey vardı. Ortaya doğru fazla yatay bir hal alıyordu ve bu ne yazık ki dinleyiciyi müziğe çekeceğine ilgisini yok edecek bir şeydi. Grup üyeleri çıkardıkları işten memnun görünüyorlardı ve cidden, *cidden* çok iyiydiler. Hannah’nın bu kadar kısa sürede bulmayı hayal bile edemeyeceği kadar hem de. O zaman neden sadece şükredip yoluna devam edemiyordu?

Camın diğer tarafındaki grup, satırların üzerinden bir kez daha geçerek bir sonraki parçaya başlamaya hazırlanırken

kumanda odasının köşesinde Fox'la birlikte dikilen Hannah, hoparlörden yükselen kaydedilmiş şarkıya odaklandı.

Tamamen yanlış olabilecek bir görüşle süreci kesintiye uğratsa ne olurdu?

"Onlara canını sıkan şeyi söyle," diye fısıldadı Fox, şakağına kalıcı bir öpücük kondurarak. "Yapmazsan pişman olursun."

"Bir şeyin beni rahatsız ettiğini nereden anladın?"

Genç adam onun yüzünü incelerken sanki sevgisinin ağırlığıyla savaşıyormuş gibi görünüyor, Hannah'nın bacaklarının neredeyse pelteye dönmesine neden oluyordu. "Normalde müzik dinlerken yüzünde sanki içine tırmanmaya çalışıyormuşsun gibi bir ifade belirir. Ama şu anda şarkının kapısı kilitliymiş de içeri giremiyormuşsun gibi görünüyor."

"Evet," diye fısıldadı. Göğsünde hareket eden sancı yüzünden başka bir şey diyemedi.

Fox kafa sallayıp gergin bir sesle, "Yap şunu Hannah," dedi.

Hannah'nın yüreği yoğun bir şükranla dolarken parmak uçları adrenaline karıncalandı. Çok fazla beklemeden, bir saniye daha tereddüt etmeden masadaki mikrofona eğildi ve konuşmak için düğmeye bastı. "Alana. Ve çocuklar. "Denizcinin Armağanı"nın nakaratında "rüzgârı savuştururum, o çok isterse eğer" kısmına gelince duraksayıp orayı biraz süsleyebilir miyiz? Dörtlü armoni üzerinde "rüzgâr" kelimesini uzatarak seslendirmeye ne dersiniz mesela?"

"Ortaya rüzgâr gibi bir ses çıkar," dedi Alana, düşünceli bir şekilde alnı kırışırken. "Sevdim bunu. Hadi deneyelim."

Hannah konuşma düğmesinden elini çekti ve kafasından ayak parmaklarına kadar inen bir coşkuyla nefesini verdi. Arkasına yaslandığında sırtının Fox'ın sıcak göğsüne çarpacağını biliyordu. Parmakları, "Denizcinin Armağanı"nın yeni versiyonuna rakip olacak bir heyecanla, tıpkı şarkının notaları gibi birbirine dolandı.

Hannah haklı çıkmıştı. Şarkı küçük bir ilaveyle resmen arşa ulaştı.

Ve günün geri kalanı peri masalı gibi geçti.

Grubu tanıyınca Unreliables isminin onlara hiç uymadığı görülebiliyordu. Hatta isimleri Reliables⁵ olsa yeriye. Ama bunu söylerse onları gücendireceğini hissettiği için fikrini kendine sakladı.

İki kişilik, eski bir koltukta Fox'ın yanında oturarak babasının okyanus, gelenekler, yelken açma ve ev hakkında yazdığı şarkılarının grup tarafından tek tek seslendirilmesini dinlemek harikaydı. Bir noktada Fox dışarı çıkıp elinde bir paket mendille geri geldi ve Hannah ancak o zaman gözlerinin yaşardığını fark etti.

Kulağa klişe gibi geliyordu ama Unreliables sözcüklere can katıyor, onları sayfaların üzerinde dans ettiriyor, hüznün de iyimserliğin de mücadelenin de tam anlamıyla hissedilmesini sağlıyorlardı.

Alana, sanki Henry'yi şahsen tanıyormuş ve şarkılarındaki zaferlerle trajedileri onunla yaşamış gibi her notayı hissederek seslendiriyordu. Diğer üyelerse sesiyle neler yapacağını önceden tahmin ederek anında ona uyum sağlıyor, destek

⁵(İng.) Güvenilirler. (ç.n.)

oluyor, onu daha da güçlendiriyorlardı. Böyle yaratıcı bir sürecin parçası olmak öyle büyüğü bir deneyimdi ki! Takıntılı bir müzik dinleyicisi olarak Hannah kendini bildi bileli kulaklıkların ardındaki bu yenilikçi dünyanın bir parçasıydı aslında ama şimdi fark ediyordu ki hiç kıymetini bilmemişti. Fakat bundan böyle her şey değişecekti.

Stüdyoya öğle yemeği sipariş ettiler. Yemeklerini yerken grup üyeleri Hannah ve Fox'a yoldan hikâyeler anlattılar. Sonra Fox'ın bir kral yengeç avcısı olduğunu öğrenince onun hikâyelerini dinlemek istediler. Genç balıkçı, başparmağını Hannah'nın omurgasında yukarı aşağı kaydırarak ölümle burun buruna gelmelerini, karşılaştıkları en kötü fırtınaları ve mürettebatın birbirine yaptığı şakaları anlattı.

Bir sonraki kayıtta, Alana'nın vokallerinde daha da fazla tat vardı. Onu kabinin diğer tarafından izlerken Fox kolunu Hannah'nın omzuna attı ve onu kendine çekti. İlk başta nasıl hissettireceğini test ediyormuş gibiydi ama sonra dudaklarının kenarı kıvrıldı ve tutuşu özgüvenle sıkılaştı.

"Bu senin hikâyelerin sayesinde oldu," dedi Hannah, başıyla Alana'yı işaret edip gözlerini Fox'a çevirerek. "Sesindeki tehlike tınısını duyuyor musun? Buna sen ilham oldun. Sayende şarkı artık daha zengin."

Fox bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra dudaklarına bir öpücük kondurmak için yavaşça eğildi. Ardından vücutlarının yanlarını birbirine bastırarak müziğin üzerlerine akmasına izin verdiler.

Hannah kalıp tüm demoyu dinlemek istiyordu ancak Fox sabah erkenden denize açılmak zorunda olduğu için grupla kucaklaşıp turne için iyi şanslar dilediler ve dijital kaydı

ertesi gün teslim alma sözüyle stüdyodan ayrıldılar. Fox'ın aracına neredeyse yaklaşıp dek Hannah el ele olduklarını fark etmedi. Tepede bulutlar bir araya gelip göğü karartmaya başlamıştı ki bu Seattle'da alışılmadık bir şey değildi. Yayalar atmosferde toplanan neme karşı şemsiyelerini hazır etmişlerdi bile.

Daha önceki konuşmaları Hannah'nın zihninde hâlâ tüm netliğiyle dönüp duruyordu. Fox'ın yüzündeki düşünceli ifadeye bakılırsa onun da aklından aynı şeyler geçiyordu. Peki kaldıkları yerden devam edecekler miydi?

Muhtemelen hayır. Genç balıkçı hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Tıpkı bu sabah pankek yapıp onu kayıtsız bir şekilde selamlayarak önceki gece yaşananları geçiştirmeye çalışması gibi.

Fox, aracın anahtarındaki düğmeye bastı ve Hannah için yolcu kapısını açtı. Ama elini bırakıp içeri girmeden önce onu sıkıca tutup kendine çevirdi.

"Kasabaya farklı bir yoldan dönmeye ne dersin?" diye sordu, uçuşan saçlarının bir tutamını parmaklarına sarıp sonra kulağının arkasına sıkıştırarak. "Seni götürmek istediğim bir yer var."

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Genç adamın gözleri öyle nefes kesici mavilikte; bedeninin büyüklüğü, sıcaklığı ve erkeksi kokusu ona öyle uyumluydu ki şu an onunla Rusya'ya yüzmesini isteseydi bile Hannah canını dişine takarak bunu yapardı. "Olur," diye mırıldandı ona yüzde yüz güvenilecek. "Gidelim."

Yirminci Bölüm

Fox daima hiçbir şeyi ciddiye almamakla övünürdü. Başarısızlıkla biten üniversite macerasının hatırası bir damga gibi göğsünü yakıyordu. Bu yüzden yıllarını, onu belki de daha çok yakan bir kimliğin arkasına saklanarak geçirmişti ama en azından bu konuda iyiydi. Herkesin beklediği şeyi yapıyor, daha fazla acı verici sürprizle karşılaşmayacağını biliyordu.

Şimdiyse, kontrol edemeyeceği türlü sonuçlara maruz kalma riskine rağmen kalbini açmaya hazırlanıyordu. Çünkü Hannah'ya âşıktı. Göğsünü heyecan ve hararetle sıkıştıran, parmak uçlarını karıncalandıran, nabzını hızlandıran bir aştı bu. Tökezlemeye geçen yaz başlamıştı ve artık kıcının üstüne düşmüş durumdaydı. Başının etrafında kanaryalar uçuşuyordu.

Hannah'nın mizahını, azim ve cesaretini, sevdiği insanları savaştaki bir asker misali savunmasını seviyordu. Gözünü korkutsalar da zor konulardan çekinmemesini, demir gibi iradesini, müzik dinlerken sanki vaftiz ediliyormuş gibi

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu. Bakışları onunla ön cam arasında gidip geliyordu. "Sürprizleri çok severim. Yirmi bir yaşına bastığımda Piper benim için sürpriz bir parti vermişti ve dinmeyen sevinç gözyaşlarım herkesi utandırdığı için kendimi banyoya kilitlemek zorunda kalmıştım."

Fox bunu kolayca hayal ederek gülümsedi. "Sürprizlerin en sevdiğin yanı ne?"

Genç kadın, elbisesinin eteğini aşağı çektiştirerek Fox'ın dikkatinin oraya çekilmesine neden oldu. "Birinin beni düşünmüş, kendimi özel hissetmemi istemiş olması sanırım." Dudağını ısırdı ve gözucuyla ona baktı. "Bahse girerim sen sürprizlerden nefret ediyorsundur."

"Hayır." Fox normalde gerisini getirmezdi ama bu akşam çekici, kolay ya da kaypak adamı oynamayacaktı. Şu andan itibaren sözcükleri güzelce düşünüp öyle dillendirecekti. Ve ne zaman tereddüt etse Hannah'yı otobüse bindirmek zorunda kalacağı anı hayal edecekti. Şimdilik bu konuda bir çözümü olmayabilirdi çünkü -sadece kendi için- Westport'ta kalmasını istemek biraz ileri gitmek olurdu ama ona ne zaman içini açsa çok daha yakın olduklarını ve daha huzurlu hissettiğini fark etmişti. Bugün de yanılıyor olamazdı. "Sürprizlerden nasıl nefret edebilirim Hannah? Sen de bir sürprizsin." Boğazını temizledi. "Ne kadar tanıdığımı düşünsem de... her defasında sürprizlerle dolu olduğunu görüyorum."

Sessiz birkaç saniye geçti. "Ne kadar güzel sözler bunlar."

Daha fazla sözcük dışarı çıkmak için boğazına baskı yapıyordu ama asıl sürpriz ufukta belirmişti ve Fox, onun

tepkiisini görmek istiyordu. "Neyse. Bu akşam gözyaşlarını minimumda tutabilecek miyiz göreceğiz." Arabayı, enstalasyondan birkaç metre uzağa park edip arka tamponun etrafından dolaşarak yolcu kapısını açtı ve ona elini uzattı. "Hadi gel Çilli."

Genç kadının pürüzsüz parmakları onunkileri buldu ve Washington Gölü'nün önüne dikilmiş dev çelik kuleleri inceleyen kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Günün bu saatinde etrafta onlardan başka kimse olmadığı için sanki ıssız, terk edilmiş bir yerdelermiş hissiyatı vardı. Bu çok ironikti çünkü Fox hayatında ilk defa hiç yalnız hissetmiyordu.

"Burası neresi?"

"Burası Ses Bahçesi⁶," dedi Fox, onu suya yönlendirerek. "Kuleler, rüzgâr çarptığında müzik oluşturacak şekilde tasarlanmış."

Bakışlarını genç kadına çevirdi ve kulelerin arasında dolaşan, her nasılsa havayı yumuşatan ve sanki bir kar küresinin içindelermiş de etraftaki dünya yavaşça etraflarında dönüyormuş gibi hissettiren etkileyici melodiyi duyduğunda yüzünün nasıl hayretle dolduğunu izledi.

Dalgalar, bulutlar, hatta Hannah'nın uçuşan saçları bile daha ağır hareket ediyordu sanki. Bunların aksine, Fox'ın kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibiydi.

"Aman Tanrım!" Genç kadının gözlerinde ince bir parlaklık tabakası oluştu. "Burada böyle bir şey olduğuna inanmıyorum. Nasıl hiç duymamışım ki? Fox, bu gerçekten..."

⁶ *A Sound Garden*. Douglas Hollis tarafından tasarlanmış bir açık hava sanat eseri. (çn.)

inanılmaz.” Havada yüksek bir ıslık sesi çınlarken gülerек gözlerini kapadı. “Teşekkür ederim. Vay canına.”

Fox birbirine geçmiş parmaklarına bakıp adım atmak için ihtiyaç duyduğu gücü aldı. “Geçen yaz seni buraya getirmek istemiştım. Plak fuarına gittiğimiz hafta sonuydu. Ama önermekten korktum.”

Hannah gözlerini açıp onu inceledi. “Korktun mu? Neden?”

Omuz silkti. “Westport’a ablan için gelmiştın. Barı yenilemek için günlerce çalışmak ve o tozlu, küçük dairede yaşamak özveri gerektiren bir şeydi ve... kendine ait bir günü hak ediyordun. Hoşuna gidebilecek bir şey bulabilmek için günlerce araştırma yapıp o fuarı keşfetmiştım. Üstüne bir de Ses Bahçesi’ni görmeye getirirsem kendimi açık ederim diye endişelendim.”

Suyun kenarında saçları esintiyle dudaklarına doğru uçuşan ve günbatımının etkisiyle parlayan Hannah’dan daha güzel bir manzara olamazdı. “Kendini açık etmek mi?” diye tekrar etti gözlerini kırptırarak.

Devam et. Her şeyi itiraf et.

Hannah’nın Los Angeles’a giden bir otobüse bindiğini düşün.

“Sana fena tutuldum Hannah. Fuar bunu açıkça ortaya koymadıysa Fleetwood Mac albümü koyar diye düşünmüştüm.” Sesi hafifçe tekliyordu. “Sana çok âşığım. Gerçekten...” Derin bir nefes alıp verdi. “... gerçekten âşığım. Seni buradan uzaklaştırmaya çalıştım.” Boştaki yumruğunu göğsüne

vurdu. “Ama yapamadım. Asla da yapamayacağım. Buradan hiç çıkmayacaksın.”

“Fox...” diye fısıldadı Hannah. Sesi kulelerin ulumalarıyla kusursuz bir uyum içindeydi. “Bunun kötü olduğunu düşünüyor gibisin?”

“Tanrım, Hannah. Ya ihtiyacın olan ben değilsem? Ya bunu senden başka herkes biliyorsa? Ya bir gün onların haklı olduğunu anlarsan ve ben sana sahip olduktan sonra... seni *kaybedersem*? Bu beni öldürür. Ne yaparım bilmiyorum...”

“Ben de sana fena tutuldum.”

Fox'ın ciğerlerindeki oksijen hızla boşaldı ve kalbi göğüs kafesine şiddetle çarpmaya başladı. “Biliyor musun, Sergei ile birlikte olsaydın kendimi kaybederdim Çilli. Onunla hiçbir yere gitmemen için dizlerimin üzerine çöker, sana yalvarırdım. Uzun zamandır blöfümü anlamayı bekliyordum ve...”

“Gitmezdim.” Elini tutuşu sıkılaştı. “O anlamsız bir hayranlıktan ibaretti ve artık... artık bitti. Bir süredir yoktu zaten ama ben devam ettiği fikrine tutunmuştum. Bu sayede bildiğimi kabul etmek zorunda kalmayacaktım. Çünkü o albümü benim için neden aldığını çok iyi biliyordum.”

Tüm bedeni büyük bir rahatlamayla dolarken Fox neredeyse iki büklüm olacaktı. Ama ihtiyatlı davrandı. “Biliyordun ama seni korkutmuştu. Korkutmalı da zaten. Korkmalıydın Hannah. Çünkü ben bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum.” Gerçekleri göğsündeki örümcek ağlarının arasından çıkarmıştı sonunda. “Herkesin beni... akli fikri sekste olan ahlaksız bir serseri olarak görmesine alıştım. Ama konu sana

gelince Hannah... Tanrı'ya yemin ederim ki karakterimden şüphe duymalarına katlanamam. Bu beni mahveder, anlıyor musun? İnsanların ilişkiyi ne zaman batıracağını görmek için beklemelerine, benimle birlikte olduğun için sana acıyarak bakmalarına dayanamam. Neler diyeceklerini şimdiden duyabiliyorum. *Kız aklını kaçırmış olmalı. Fox asla bir kişiyle yetinmez ki. O tek eşli bir adam olamaz.* Böyle şeyler söylediklerini duyacağıma ölsem daha iyi. Seni hedef alan alaycı sözlerle asla tahammül edemem."

Hannah'nın göğsü sanki on kilometre yüzmüş gibi hızla inip kalkıyordu. "Fox, birlikte olsaydık yalnızca benim güvenime sahip olman yeterliydi. Ve ben sana güveniyorum. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Eğer diğer insanlar seni tanıyamadıysa bu onların kusurudur. Bu bizim değil, onların sorunu."

Fox boğazındaki dev yumruyu yuttu. "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

Bunu sorduğu için Hannah'nın ona kızgın görünmesi bile Fox'ın duygulanmasına neden olmuş, kalbini hayranlıkla doldurmuştu. Duygular nedeniyle neredeyse boğulacaktı. "Denemek istesek nasıl yaparız bilmiyorum. Ama istediğimi biliyorum."

"Ah, Fox," diye fısıldadı genç kadın, göğsünü onunkine bastırıp serin avucunu yanağına dayayarak. "Bunca zamandır deniyorduk zaten."

Fox'ın bunu duyup da kendini onu öpmekten alıkoyması imkânsızdı.

Kalbinin göğüs kafesinde tekrar tekrar kırılıp onarıldığını hissederken ağzına doğru eğildi ve senelerdir onsuz yaşadığı bu okyanustan onu çekip çıkarması için Hannah'ya diliyle ve dudaklarıyla yalvardı.

Fox şiddetli bir fırtına gibi geldi.

Duyduğu şeylerden sonra Hannah hâlâ nefes alıp verişlerini düzenlemeyi başaramamıştı ve bunu bir süre daha yapabileceğini sanmıyordu. Çünkü Fox'ın içinde sakladıklarını tutan kapak açılmıştı ve artık aralarında hiçbir şey yoktu. Yüce İsa, kendini barajın yıkılması için doğru zamanı beklemeye zorladığı için şimdi öyle mutluydu ki!

Öpüşmeleri dindirilemeyen bir susuzluk gibiydi. Dürüst ve saftı. Tam da şu an yeryüzüne düşmeye başlayan yağmur damlaları kadar gerçektir ve onları bir kuvvet alanının tam merkezine hapsedmişti.

Fox'ın dudakları onunkileri yiyip bitirirken parmakları sanki her bir teline dokunmak için can atıyormuş gibi saçlarının arasında kayıyordu. Uzun zamandır kendini tutmaya ve etkilenmediğini göstermek için çapkın görünüşünü kullanmaya çalıştığı çok belliydi. Ama şimdi maskesi düşmüş, açlığı tüm vahşiliğiyle gözler önüne serilmişti. Hannah'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu; yağmurdan ıslanmaya başlayan kash omuzlarına yapışmış, diliyle onunkini okşuyordu. Genç adam bir süre sonra ellerini omurgasından aşağı kaydırıp elbisesinin eteğini kavradı ve yavaş yavaş yukarı çekmeye başladı.

Ardından öpücüğü bir anlığına yavaşlatıp gözleriyle soru sorar gibi baktı.

Yapabilir miyim?

Hannah dünden razı bir şekilde başını salladı. Teni cayırdı ve eğer Fox ona dokunmazsa her an eriyip yağmurla birlikte toprağa karışabilirdi. Ama genç balıkçı buna izin vermedi. İri, becerikli elleriyle külotunun arkasını indirdi ve sahiplik iddiasında bulunurcasına etini sertçe sıktı. "Aylardır bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum," dedi güçlkle, dudaklarına doğru. Bir yandan da kalçasını ovuşturuyordu. "Bunu avuçlarımın arasında, kucağında hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki..."

"Şu an bunun için ideal zaman gibi görünüyor," diye sordu Hannah.

Kışkırtıcı, hiptonize edici sesiyle, "Yook," diyen Fox onu arabaya doğru geriletti. "Sana ilk kez sahip olurken o güzel yüzüne bakmak istiyorum." Dudaklarını sert, ıslak bir öpücükle tutsak etti. "Sana bugün sahip olacak mıyım Hannah?" Hannah sırtında aracın metalini, göğsünde de Fox'ın kaslı vücudunun baskısını hissetti. Eli kalçasının kavisinde kayarak bedenlerinin birbirine dokunduğu yere doğru inip külotunun lastiğine değerken inlemesini içinde tutamadı. "Bu sefer dokunmama izin verecek misin yoksa bana yine hayır mı diyeceksin?" Parmaklarını şişmiş merkezine bastırdı. "Hayır demek istiyorsan hemen dururuz. Seni beklemek konusunda artık uzmanlaştım ne de olsa." Açık ağzını boynuna kaydırıp sıcak nefesini tenine doğru verdi. "Seni beklemek tecrübe ettiğim en iyi şey."

“Beklemek istemiyorum. Ha-hayır. Beklemek yok.”

Genç adam kıkırdadı, diliyle kulağına kadar bir yol çizdi ve tenini ısırarak dizlerinin bağını çözdü. Takırdama sesleri Hannah’nın dişlerinden mi geliyordu? Bunu öğrenme ya da utanma fırsatı olmadan Fox ağzını bir kez daha bir haz tufanına hapsetti ve uzun parmaklarını yavaşça, çok yavaşça merkezine doğru indirdi. Ama doğru noktayı bulduğu anda geri çekilip dokunuşunu, ısıyı ayak parmaklarının ucuna kadar gönderen tüy misali darbelere dönüştürdü. Hannah daha da aşağı inmesi için yalvarmanın eşiğine gelmişti ki Fox öpücüğü kesip yüzünü izlemek için geri çekildi ve ortaparmağını çok az içine kaydırıp klitorisini nazıkçe okşadı. “Ah, bebeğim.” Dişlerini alt dudağında kaydırdı. “Bu tatlı küçük şey benim için mi ıslandı?”

“Evet,” demeyi başardı Hannah, zihninde yeni bir deyim şekillenirken.

Fox’ın Elinden Ölüm.

Hannah onu doğuştan gelen cinselliğiyle tanımlamayı reddediyor olabilirdi ama bu konuda acayip yetenekli değilmiş gibi davranmak da beyhude olurdu. Çünkü... Tanrı aşkına. Yeteneklerini öyle bir kullanıyordu ki. Neresine dokunacağını, nasıl konuşacağını çok iyi biliyordu, tempoyu ayarlamamanın öneminin farkındaydı ve Hannah’nın vücuduna bayram ettiriyordu. Hassas yerleri o kadar hızlı nemlenmişti ki Fox ile araba arasında tir tir titriyordu. Ve Fox da bunu biliyordu. Klitorisini okşayan parmağına bir parmak daha ekledi ve birazcık daha sert bastırarak başının arkaya

düşmesine, vücudunun bir iniltiyle sarsılmasına neden oldu. “Aman... Tanrım,” diye hıçkırdı Hannah.

Genç balıkçı onun gözlerinin içine baktı ve tek hamlede külotunu yırtıp attı. “Daha başlamadım Hannah.” Yağmur suyu koyu sarı saçlarından yüzüne doğru akarken yumuşayan toprağa dizüstü çöktü ve daha önce hiç karşılaşmadığı bir şehvet bulutuyla uçup gitmek üzere olduğunu hissetmiş gibi ön kolunu kalçasına bastırarak onu kabaca arabanın metaline sabitledi. Sonra ağzını uyluklarının arasına gömüp dilini kadınlığına daldırdı ve hareket etmeye başladı.

Bunları yaparken gözlerini üzerinden asla ayırmıyor, usta dilinin sürtünmelerine nasıl tepki vereceğini gözlemliyordu. Bir an sonra gözbebekleri büyüdü, göbeğindeki kolu esnedi ve dudaklarından bir inleme döküldü.

Bu mutlak, arsız şehvet anı Hannah’nın ellerini elbisesinin üzerinde kaydırıp göğüslerini avuçlamak istemesine neden oldu ve kaskatı kesilmiş meme uçlarını okşarken Fox’ın onu kararan gözleriyle izlemesinden tarifsiz bir keyif aldı. Ardından sırtını gerdi ve bacağına omzuna kaldırıp hevesli dilinin her vuruşuyla daha da derinlere inmesine izin verdi. Genç adamın dudaklarının hassas noktanın üzerine kapanıp ritmik bir şekilde emmeye başlamasıyla birlikte kasları gerilerek zonklamaya başladı, görüşü bulanıklaştı. Kafası arabanın yan tarafında kontrolsüzce sağa sola dönüp duruyordu. “Aman Tanrım. Geliyorum...” Nefes nefeseydi. Sesi bir inlemeyle kesildi, parmakları ıslak saçlarına dolandı. “Çok az... çok az kaldı. Geliyorum. Geliyorum.”

Fox zaten yeterince şey yapmıyormuş gibi, orta ve işaretparmaklarını içine bastırmak için bu itiraf anını seçti. O bunu yapana dek Hannah dokunuşunun hafifliğinden zevk almıştı ama şimdi fark ediyordu ki aslında bu sertlik için açlıktan ölüyordu. Ama genç adam bunu ondan önce biliyordu. Her şeyi biliyordu ve yüce Tanrı aşkına, istediğini ona en iyi şekilde veriyordu. Çoktan başlayan orgazmını, parmaklarını sıcaklığının daha da derinlerine, daha da hızlı şekilde daldırarak muhteşem bir hale getiriyordu. Asla nazik değildi. Gökyüzü tepelerinde ağlarken tenine doğru şehvetle iniyor, kalın parmaklarına doğru akan nemini kabul ediyordu.

“Fox,” dedi Hannah soluk soluğa, onun omuzlarına tutunarak. Bacakları o kadar şiddetli titriyordu, merkezi o kadar yoğun bir şekilde büzülüyordu ki bu neredeyse kaygı vericiydi.

Fox hâlâ parmaklarını yavaşça içine sokup çıkarıyordu ama bu nedense yeterli değildi. Var oluşu boyunca tattığı en iyi orgazm yeterli gelmiyordu. Fox’a bütünüyle sahip olmadıkça bundan böyle fiziksel hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Bu değişmez gerçeğin farkına varırken ağızları çarpıştı ve Hannah’nın parmakları onun karnından aşağı, kemerine doğru kaydı.

“Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.”

Genç adam onun bileğini yakaladı ve avucunu ereksiyonunda aşağı yukarı sürüklerken dişleriyle alt dudağını yakalayıp çekti. “Ben senin için hazırım. Çok uzun zamandır senin için yanıyorum.” Fermuarını indirdi ve iki elini de arabaya dayadı. “Dokun bana. Lütfen. Parmaklarını bana sar ve okşa. Beni elinle becer.”

Bu nasıl oluyordu?

Hannah nasıl ıslanmaya devam edebiliyordu? Zirvenin en tepesine çoktan ulaşmamış mıydı?

Ama hayır. Fox'ın bu bakışları, dürüst sözleri karşısında böyle bir şey hiç imkânsız değildi. Hannah onun rica ettiği gibi parmaklarını sıkıca aletine sarıp kaydırırken kalçasını öne arkaya hareket ettirmesini izledi. Sonra ereksiyonunun elinin içinde çok daha büyük ve sert bir hal alışına şahit oldu. "Ah, Tanrım..." dedi kendini durduramadan.

Genç adamın gözlerindeki tanıdık kendini beğenmişlik parıltısı kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldu. "Hadi ama bebeğim," dedi Fox ıslattığı dudaklarından bir inilti koparken. Dikkati aletine masaj yapan elindeydi. "Bu kadar büyük olacağını bilmeliydin."

Hannah bir kahkaha attığında o da güldü ama boğuk sesi anında kesik kesik nefeslere dönüştü. Alnını onunkine yaslayıp elini daha hızlı, daha hızlı hareket ettirmesi için yalvardı. Sonunda da hararetli solukların arasında arka koltuğun kapısına uzanıp pürüzlü bir sesle, "İçeri," dedi. Onun bir şey yapmasını beklemeden kapıyı açtı, bir kolunu beline doladı ve sırtüstü yatırıp kafası diğer kapıya değene dek içeri itti.

Fox derhal onun üzerine çıkıp dudaklarını birleştirirken Hannah'nın parmakları tişörtünün eteğini buldu ve göğsünü hissedebilmesi, dokunabilmesi, çıplak tenini öpebilmesi için kumaşı yukarı doğru itti. Genç adam da aynı şeyi onun elbisesiyle sutyenine yaptı. Saniyeler içinde pantolonu hariç tüm kıyafetleri yerdeydi. Ağızları birbirini tüketirken ikisi aynı anda pantolonun beline uzanıp çözdüler.

“Prezervatif takmam gerekiyor, yoksa başımız belaya girer,” dedi Fox, öpücüklerin arasında. Kalçası onun uyluklarının arasında hareket ediyor, ağzı boynunda aşağı yukarı kayıyordu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, bunu arabamın arka koltuğunda yapmayı planlamamıştım.”

“Ah, benim gibi biri için dünyanın en romantik yeri sayılabilecek bu bahçeye geleceğimizi ve günün sonunda kıyafetlerinin üstünde kalacağını mı sanıyordun?”

Genç balıkçı bir kahkaha attı ve kot pantolonunun cebinden çıkardığı cüzdanı sakarca yere düşürdü. “Sana nasıl hissettığimi söylemekten ve bunun senin için bir anlam ifade etmesini ummaktan başka bir şey düşünmedim.” Cüzdanı geri aldı, kredi kartlarını birer birer hışım la çıkardı. Ellerinin titremesi yüzünden her şeyi yere düşürüyordu. “Ellerimin böyle önemli bir anda işe yaramamasına inanamıyorum.”

Hannah'nın tam üç yüz sekiz aşk şarkısından oluşan bir çalma listesi vardı ve hiçbirisi bu anı tam olarak tanımlayamazdı. Yakınından bile geçmezlerdi. Korunma için cüzdanını paramparça ederken saçları gözlerine düşen, dövme li kasları ince bir ter tabakasının altında gerilen bu adamı izlerken fark etti ki ona âşıktı. Günbatımı arabayı koyu bir turuncuya boyarken Hannah bu zengin rengin göğsüne de yayıldığını, kalbinin, sıcak bahar fırtınasının gürültüsü eşliğinde özgürce ve çılgınca çiçek açan aşka ayak uydurmaya çalıştığını hissetti.

Ona âşığım. Ona âşığım.

O esnada Fox'ın prezervatifin ambalajını dişleriyle yırtıp açmayı başardığını ve kollarını günbatımının altın parıltı-

sında esneterek bacaklarının arasına beklentiyle baktığını gördü; şehvet kükreyerek diğer tüm duyguları bastırdı. Prezervatif yerine yerleşir yerleşmez hiçbir kısıtlama olmadan bir kez daha birbirlerine daldılar. Fox'ın denizde yıpranmış, sertleşmiş teniyle Hannah'nın pürüzsüz, yumuşak teni buluştu.

Fox kısa bir an için geri çekilip aletin ucunu onun merkezine konumlandırdı, sonra yavaş, yumuşak bir hareketle içine girdi.

Hannah tıslayarak bir nefes verip tırnaklarını onun kalçalarına gömdü. Her santimini kaplayan eşsiz zevk dalgasıyla kör olmuştu.

“Evet,” diye mırıldandı. “Daha fazla.”

Sanki onu bu şekilde hissetmek hiç beklemediği bir şeymiş gibi Fox bir küfür savurdu ve elini başının üstündeki, hızla buğulanmış pencereye vurdu. “Yüce İsa, çok sıcak ve sıkışın.” Kalçalarını geriye çekip kısık, çaresiz bir ses çıkardı ve tekrar öne iterken vücudundan gözle görülür bir ürperti geçti. “Hayır. Kahretsin.” Bedeni onun üzerinde gerginlikle esnedi. “Kımıldama. Kımıldama. Sana karşı yumuşak olamayacağımı söylerken şaka yapmıyordum. Sen bu kadar mükemmelken...”

“Bana oldukça yumuşak geliyorsun,” dedi Hannah, pürüzlü bir nefes vererek. Sonra iç duvarlarını onun etrafında sıkı ve kadınlığıyla onu sardı. “Hmmm. Lütfen, Fox.”

“Lütfen dur Hannah. Dur...” Alt bedeni, sanki kontrol edemiyormuş gibi bir eğri çizerek ileri geri hareket etti ve içini yavaşça doldurdu. Kanalının içinde kayarken sayısız farklı

noktaya dokunmuş, Hannah'nın bir çığlık atarak tırnaklarıyla kalçasını kanatmasına neden olmuştu. "Sana o kadar uzun zamandır ihtiyacım var ki," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Bunu sevmediğimi mi düşünüyorsun?" Hannah elini onun arkasında kaydırıp gergin kalçasını kendine iyice bastırdı ve kendi kıcını yukarı kaldırıp onu iyice derinlerine alarak boğazından boğuk bir sesin yükselmesine neden oldu. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunun kanıtını hissetmeyi sevmediğimi mi sanıyorsun?"

"Çok istiyorsan gösteririm," diye hırladı genç adam, alnını onunkine bastırıp dudaklarını ve dillerini birbirine dola-
yarak. "Ne istersen veririm."

"Benimle orgazma ulaşmayı ne kadar istediğini göster."

Genç balıkçının burun delikleri genişledi ve gözleri kapandı. Tekrar açtığında bakışlarında şeytani bir parıltı vardı. Hannah, bu erkeksi kararlılığın merkezinde hapsolmaya bayılmıştı. Üst dudaklarını kıvrmasını, kollarını kafasının iki yanına bastırmasını seviyordu. "Dizlerini kaldır Hannah." Aleti içinde zonklarken gözbebekleri, irislerinin mavisini tamamen sakladı. "Sen çığlık atmadan önce ne kadar derine inebileceğimi görelim."

Spoiler: Çok uzun sürmedi.

Hannah büyük hevesle itaat etti ve dizlerini göğüs kafesine sürterek gövdesinde olabilecek en üst kısma kadar kaldırdı. Genç adamın bir sonraki itışı, gözlerinin kafatasının gerisine yuvarlanmasına, ondan sonrakiyse saf bir çaresizlikle kıvranmasına neden oldu. İçindeki keşfedilmemiş bir güce ulaşıyor gibiydi; ancak Hannah bunu nasıl yaptığını hiç

bilmiyordu. Merkezindeki basınç bir yükselip bir alçalarak nefes almasını, düşünmesini zorlaştırıyor, tepesindeki tavan gözüne cennete açılan kapı gibi görünüyordu. Fox inlemeler eşliğinde dudaklarını boynuna, aletini de iç duvarlarına sür-tüyordu. Çok sertti ama bu bir şekilde coşku vericiydi. Diliyle bir süre daha boğazına taptıktan sonra dudaklarını buldu ve çığlıklarını yuttu. Evet, Hannah onun adını haykırıyordu ve Fox kalçasının her hareketiyle olabilecek en derin noktalarını keşfediyordu. İtişleri daha da sertleşip hızlanırken sanki ihtirasını tüm gerçekliğiyle anlamasını istiyormuş gibi bedenini onunkine iyice bastırdı.

Hannah onu anlıyordu.

Kanıtları gözünün önünde capcanlıydı. “Fox,” diye inledi dişlerinin arasından.

“Yakın olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum.”

“Evet. Evet.”

“Sikimi seviyorsun, değil mi?” Dişleri kulak memesini sıyırdı. “Benim gece gündüz, denizde ve karada bu ateşli am-cığı arzuladığım gibi sen de onu arzuluyordun. Hadi bırak kendini bebeğim. Bunu nasıl sevdiğini göster bana.”

Orgazmının düğümleri daha da gevşerken Hannah topuklarını onun kalçasına bastırdı ve nefes nefese omzuna yaslandı. Merkezi bitmek tükenmek bilmeyen zonklamalara teslim olmuştu. “Ahhh Tanrım. Ah Tanrım.”

Hareketlerinin temposu değişirken Fox düzensiz bir ritimle inledi. Ağzı onun ağzına takılı kaldı. Nefeslerini bur-nundan veriyor, parmaklarıyla saçlarını sıkıyordu. “Han-

nah.” Sert, umutsuz öpücüklerle ruhunu vücudundan çekip aldı. “Hannah. Hannah.”

Daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir mutluluğun ve zevkin zirvesine çıkaran sert beden genç kadının üzerine düştü. Kollarıyla onu kendine bastırdı ve derin derin nefesler aldı. Kalbi onunkinin üstünde dörtünale atıyordu. Hannah’nın bacakları hâlâ onun beline kenetlenmiş durumdaydı, vücutları terden kaygandı ve yakın gelecekte kımıldayabileceklerini hiç sanmıyordu. Belki de hiç hareket edemezlerdi. Demek kemiksiz olmak böyle bir şeydi.

“Bana tam olarak doğru yerde olduğumu hissettiriyorsun.” Fox boynuna doğru bir nefes verip onu saygıyla öptü. “Kaçacak veya saklanacak bir şey yok. Kaçınmak istediğim bir şey yok.”

Hannah başını çevirince ağızları birbirini buldu. “Bu hislere güven. Çünkü karşılıksız değiller.”

Fox, mavi gözleriyle onu öyle yoğun bir dikkatle inceliyordu ki Hannah nefes almaya bile cesaret edemedi. Sonra genç adam güçlkle yutkundu ve koltukta yan dönüp onu da kendiyle birlikte döndürdü. Sarılıp yüz yüze yattılar ve birbirlerinin teninin kokusunu içlerine çekerek fırtına dinene dek öyle kaldılar.

Yirmi Birinci Bölüm

Fox, kaynakla kapatılmış gibi hissettiren gözlerinden birini açtı.

Ve göğsüne yayılmış açık sarı saçları gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kalbi boğazına fırladı ve şahdamarının hemen arkasına yerleşti. Hannah.

Onu rahatsız etmek istemediği için tek bir kasını bile hareket ettirmedi. Çünkü her küçük detayının tadını çıkarmak istiyordu. Çıplak sırtının eğimini, pürüzsüz tenini tıpkı okyanusa vuran yıldız yansımaları gibi saran minik çilleri hafızasına kazımak istiyordu. Bundan böyle yıldızlara tamamen farklı bakacak, onlara saygı duyacaktı.

Çok hafifçe başını kaldırıp bakışlarını omurgasına ve dün akşamki üçüncü... hayır dördüncü turda şaplak atması için yalvardığı seksi kalçasına kaydırdı. Eve dönüşte dairenin kapısından içeri adım atar atmaz onu soyup omzunun üstüne atmış ve yatak odasına geçip kapıyı tekmesiyle kapatmıştı. Sonrasında, çikolatalı dondurma ve bir paket kraker almak

için bir kez mutfağa gitmek dışında sabaha kadar odadan çıkmamışlardı.

Dün geceyi hayatının en iyi gecesi olarak adlandırmak kesinlikle yetersiz kalırdı. Fox ona her şeyi itiraf etme kararının doğru olduğunu bir kez daha görmüştü. Çünkü genç kadın normalde de mükemmeldi ama artık tamamen farklı bir boyuta geçmişti. Gözlerindeki tereddüt kaybolmuştu. Görünüşe göre kalbini açmak, karşılığında daha fazlasını almak demekti. Hannah'ya asla doyamayacağı düşünülürse dürüst olmak kesinlikle en doğru yoldu.

Peki ona başka ne verebilirdi?

İstikrar, diye fısıldadı kafasının arkasından bir ses.

Ve aniden midesi keskin bir cisimle deliniyormuş gibi hissetti.

Bu sabah denize açılacak, beş gün geri dönmeyecekti. Döndüğündeyse muhtemelen filmin çekimleri bitmiş olacaktı. Hannah'nın o otobüse bineceğini düşününce soğuk terler döküyordu ama bu konuda ne yapabilirdi ki? Yanına taşınmasını mı isteyecekti? Zaten duygularını itiraf etmek gibi büyük bir engeli daha yeni aşmış, ona âşık olduğunu yeni kabullenmişti, daha ileriye nasıl gidecekti?

Genç kadının Los Angeles'ta bir işi vardı. Müzik koordinatörü olarak istediği kariyeri ancak orada yapabilirdi. Hem Fox'ın planı neydi ki? Ondan, bomboş bekâr evine taşınmasını ve her haftanın üç ila beş gününü onsuz geçirmesini mi isteyecekti? Yoksa uzun mesafe şeyini mi deneyeceklerdi?

Bu ikinci seçenek kahrolası sinirlerine dokunuyordu.

Sevimli, mükemmel, çilli suratlı kız arkadaşı, tüm se-

vimliliğini, mükemmelliğini ve çilli suratını sergileyerek Los Angeles'ta onsuz mu yaşayacaktı? Böyle bir şey olursa Fox kafasını durmadan duvarlara vurmak isterdi. Ona güvenmediğinden değildi tabii; sadece daha iyi, daha yakın bir seçenek bulma olasılığı varken uzakları düşünmek istemiyordu. Ayrıca aralarındaki uzun mesafeli bir ilişki, kuşkusuz eleştirmenleri de kızdırtırdı. Aylardır Hannah'ya sadık olduğunu bilmiyorlardı. Bunun ne kadar kolay olduğunu, başka birini istemeyi aklından bile geçirmediğini söylese bile ona inanmazlardı. Dün Hannah'ya da söylediği gibi, şakalarının onunla bağlantılı olmasına, onun kalbini kıracağını, onu kullanacağını, tıpkı babası gibi davranıp onu aldatacağını söylemelerine katlanamazdı.

Bununla yaşayamazdı.

Ama uzun mesafeden başka ne seçeneği vardı? En azından şimdilik. Sevgili olarak biraz zaman geçirene, Hannah ne istediğinden ve Fox'ın onun için iyi olduğundan emin olana kadar. Aslında geçen yazdan beri bir bakıma uzun mesafe ilişkisi içindeydiler. Artık duygular açığa çıktığına göre ayrı kalmak daha zor olacaktı ama Fox başaracağına inanıyordu. Los Angeles'a mümkün olduğunca sık gider, her fırsat bulduğunda da onu Westport'a çekmeye çalışırdı.

Ve sonunda, ikisi de hazır olduğunda, bunlara gerek kalmazdı.

İkisinden biri hayatını geride bırakmayı kabul ederdi.

Bunu yapan kişi Hannah olsaydı, pişman olur muydu? Bunun olmaması için Fox'ın ne yapması gerekiyordu?

O sırada genç kadın göğsüne doğru esnedi ve uykulu uy-

kulu gülümseyerek nabzını sersemletici bir hıza ulaştırdı. Fox boşu boşuna kafasını yormuştu. Uyandığı ve ona baktığı anda her şeyin yoluna gireceğini en başından bilmeliydi.

Onunla konuşacağım.

İşte sorun çözülmüştü.

“Günaydın,” dedi Hannah tenine karşı boğuk bir sesle.

“Günaydın.” Fox parmak uçlarını omurgasında aşağı yukarı gezdirip karşılığında keyifli bir mırlama kazandı. “Kıçın nasıl?” diye sordu arkasını avuçlayarak. “Acıyordur eminim.”

Los Angeleslı kızın kahkahası ikisini de sardı. “Şaplak olayını gündeme getireceğini biliyordum.” Bir parmağını kaburgalarının arasında yavaşça gezdirdi. “Bir daha asla istemeyeceğim.”

“Zorunda kalmayacaksın.” Sırıttı. “Artık nelerden hoşlandığını biliyorum seni manyak.”

“O anın heyecanına kapılmıştım sadece.”

“Güzel. Ben de tam olarak bunu istiyorum.” Fox onu kollarının altından kavrayıp çevirdi, üstüne yuvarlandı ve bir iniltiyle vücudunu onunkine bastırıp hayal edebileceği en inanılmaz manzarayı seyretti: çıplak Hannah. Dişlerinin aşk işaretleriyle süslenmiş memeler. Kızarmış bir surat ve kırdamayla gerilen dudaklar. Beş gün boyunca ondan nasıl uzak kalacaktı? Bir erkekten bu nasıl beklenirdi? “Aşırı güzelsin Hannah.”

Genç kadının yüzü ciddileşti. “Mutluluk insana bunu yapıyor.”

Onunla konuş. Konuşmak her zaman, her zaman işe yarar.

Hannah yastığın üstünde parmaklarını onunkilere kenetledi. Sanki konuşmak istediğini çoktan biliyormuş gibiydi. Tabii ki biliyordu. O Hannah'ydı. Fox'ın ilk ve tek aşkı.

Gözlerinin içine bakıp, "Buradaki zamanın çok hızlı geçti," diye başladı boğuklaşan sesiyle.

Genç kadın yavaş ve anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Ve şimdi ne yapacağımıza karar vermek zorundayız."

Endişeyi tek başına omuzlamanın baskısı, sanki hiç orada olmamış gibi dağılıverdi. Ne kadar da kolay olmuştu. *Gerçekler insanı özgür kılar.* Görünüşe göre bu, üç yüz yıl önce bir politikacı tarafından öylesine söylenmiş bir ifade değildi. "Evet."

"Evet." Hannah uzanıp çenesini öptü. "Her şey iyi olacak."

"Nasıl, Hannah?"

"Döndüğünde... burada olmamı istiyor musun?" dedi dudaklarını yalayarak.

Fox'ın tüm organları, üzerlerine çimento dökülmüşçesine ağırlaştı. Fakat karşısındaki gözleri dikkatle incelediğinde ciddi bir umuttan başka bir şey bulamadı. "Burada olmaman..." Bir an gerisini getiremeyecek gibi oldu. "Burada olmaman gibi bir ihtimal var mıydı? Yüce İsa. Evet, seni burada istiyorum." Yutkunduğunda boğazında çiviler vardı. "Burada olsan iyi edersin."

"Olacağım. Burada olacağım. Sadece... bunun tek seferlik bir şey olup olmayacağından emin değildim. Ya da Piper'ı ziyarete geldiğim zamanlarda eğlenmek için takılacağımızı falan..."

“Eğlenmek için takılmak değil bu.” *Siktir*. Boğazı alev alevdi. “Bunu bana nasıl sorarsın?”

Hannah bir şeyler düşünüyormuş gibi derin bir nefes alıp verdi.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Fox, sanki düşüncelerini dışarı çıkarabilecekmiş gibi alnını onunkine yaslamak için eğilerek. “Konuş benimle.”

“Şey...” Altındaki Hannah’nın bedeni terlemeye başlamıştı. “Düşünüyordum da... Biliyorsun, Seattle çok uzak değil ve orada da... hayallerimi gerçekleştirecek fırsatlar bulabilirim. Dokuz beş bir işe değil de daha sanatsal bir alana yönelirim. Muhtemelen sürekli gidip gelmek zorunda bile kalmam. Sadece ara sıra giderim. Yani şehir değiştirmeyi düşünebilirim. Sana yakın olmak için.”

Fox’ın ilk hissettiği duygu mutlak bir rahatlama oldu. Hatta büyük bir coşku.

Uzun mesafe ilişkisine başlamaları gerekmeyecekti ve onu her gün görebilecekti.

İkinci duyguysa Los Angeleslı bu kızın, ona yakın olmak için köklerinden ayrılmaya gönüllü olması karşısında duyduğu şaşkınlıktı. Kahretsin, Fox böyle bir şeye sahip olabilmeyi nasıl başarmıştı?

Ama sonra panik yavaş yavaş içeri süzülerek huşuyu gölgeledi.

Hannah ona yakın bir yere taşınmayı istiyordu.

Hem de *hemen*.

Hatta onunla yaşayabileceği ihtimalinden söz ediyordu.

Çünkü buraya gelse onunla yaşardı, değil mi? İnsanlar, sevgililerine daha yakın olabilmek için şehir değiştirdiğinde ayrı bir ev tutmazlardı. Ama Hannah onun hakkında emin miydi? Şu ana dek onunla aralarındakileri mahvetmeye defalarca yaklaşmışken, onu başka bir adama göndermeye ve soğuyup uzaklaşması için kendini cinselleştirmeye çalışmışken nasıl emin olabilirdi?

Fox ona güvenilir bir gelecek için ne umut ne garanti verebilirdi.

İnsanlar ona da gülecekti. Arkasından konuşacaklardı.

Bırak bir kadını, bir tabak patates kızartmasını bile ciddiye almayan bir adam için evini terk edip ta kuzeye taşındığı için aklını yitirdiğini düşüneceklerdi. Fox hayatı boyunca bir saksı çiçeğiyle bile ilgilenmemişti. Kız arkadaşıyla aynı evde yaşayıp onunla samimi, yakın bir ilişki sürdürebilir miydi? Hannah'ya layık biri olabilir miydi? *Della Ray*'in dümenini devralmayı reddeden, arkadaşları ve ailesinin sürekli alay konusu olan biri, onun gibi bir kız için doğru adam olduğuna inanmaya cüret edebilir miydi?

Belki de Hannah'nın emin olması için uzun mesafeye ihtiyaçları vardı. Hayatını, kariyerini onun için bırakırsa ve sonra fevri davrandığını fark ederse Fox buna dayanamazdı.

"Hannah..."

"Hayır. Biliyorum. Biliyorum, biraz aceleci davranmış gibi oldum." Sesi gergindi. Fox da gergin hissediyordu. Sonra Hannah, komodinin üzerindeki telefonuna uzanıp ekranını açtı. "Tekne bu sabah kaçta kalkıyor?"

"Yedide," dedi Fox pürüzlü bir sesle.

Bu kadar mıydı? Konuşma bitmiş miydi?

Geleceğini değiştirecek bir karar için sadece on beş saniye mi ayırmıştı?

Sonra genç kadın, abartılı bir şekilde yüzünü buruşturarak ekranı ona çevirdi. Saat 06.48'di.

"Tanrım," diye inleyen Fox kendini onun leziz vücudundan uzaklaşmaya zorladı ve yatağın altından silindir çantasını çıkarmak için eğildi. Bunu yaparken gözlerini üzerinden hiç ayırmamıştı ve yüzündeki kararsızlık ifadesinden nefret etmişti. Sanki birdenbire kendisini onun yatağında yabancı hissetmiş gibi görünüyordu. Ama bu konuda ne yapabiliyordu? Ne diyebilirdi? *"Evet, buraya taşın"* mı? *"Evet, yirmi dört saat öncesine kadar hislerini itiraf edecek cesareti bile olmayan bir adam için hayatını değiştir"* mi? Gerçi bir yanı bunları söylemeyi çok istiyordu. Bu kızla her şeye hazır hissediyordu. Ama o küçük kuşku kırıntısı, konuşmasını engelliyordu. "Hannah, lütfen döndüğümde burada ol," dedi en sonunda sadece.

Genç kadın çarşafı bedenine sararak oturdu. "Burada olacağımı söyledim ya."

Konuş onunla.

Fox doğruldu ve şifonyere geçip *boxer* şortlarını, çoraplarını, termal giysilerini hızlıca çantaya tıktı. Sonra kalbi boğazında atarken ona bakmak için döndü ve sabırla onu izleyen yüzünün hatlarını aklına kazıdı. "Şu anda senden hayatını değiştirmeni isteyecek kadar... kendime güvenmiyorum Hannah. Bu kadar hızlı olmaz."

"Ben sana güveniyorum. Sana inancım tam."

“Süper. Birazını benimle paylaşır mısın?” Kahretsin, tek istediği yatağa geri dönüp yüzünü onun boynuna gömmek, bu inanca sahip olduğu için ona teşekkür etmek ve onu deliye döndürene kadar vücuduyla ilgilenmekken neden bu kadar öfkeli konuşuyordu? “Özür dilerim. Yanlış bir şey yapmadığın halde seninle bu şekilde konuşmamalıyım.” Silindir çantasını işaret etti. “Sence buraya sığabilir misin? Böylece seni yanımda götürebilirim. Çünkü bir saat kadar sonra böyle gittiğim için büyük acı çekiyor olacağım.”

“O zaman böyle gitme.” Genç kadın dizlerinin üzerinde doğruldu ve çarşafı üzerinde tutarak yatağın kenarına ilerledi. “Öp beni. Sonra döndüğünde burada olacağımı bilerek gidebilirsin.”

Fox, ölmekte olan bir adam gibi ona doğru atıldı, vücudunu kendininkine bastırdı ve dudaklarına yapıştı. Parmaklarını taranmamış saçlarının arasına daldırarak kafasını hafifçe yana eğip öpücüğü derinleştirdi ve onu inletene, vücudunu gevşetene dek diliyle dilini okşadı. Limandan kaya gibi sertleşmiş halde ayrılacaktı ama Hannah bu rahatsızlığa değerci.

Çarşafı üzerinden çekip atmak için kavradı. Adını kendisine özgü o boğuk sesiyle haykırdığını bir kez daha duyabilmek için ona bir orgazm daha yaşatmak istiyordu. Ama sonra gitmekten başka seçeneği olmadığını hatırladı. Daha fazla kalırsa asla gidemezdi çünkü. Tüm gün onun içinde kalır, kendini onun kokusuna, kahkahasının tınısına ve güzel tenine hapsederci. Bu muhteşem olurdu tabii; lanet olası ruhunu doyururdu. Ama henüz onun gibi hazırlıklı hissetmiyor,

hangi yöne ilerleyeceklerine karar veremiyor, bir yol haritası bile çizemiyorken onunla sevişmek doğru gelmiyordu.

Bunu Hannah'ya yapamazdı.

Bir küfürle öpücüğü sonlandırdı ve titrek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Onu kısacık birkaç saniye için sımsıkı sardı, ardından gönülsüzce yatağa yatırıp çenesini tuttu. Gözlerine bakıyordu ama onu şimdiden deliler gibi özlüyordu. "Ben yokken burada uyur musun?"

Bir saniye sonra genç kadın okunmaz bir ifadeyle başını salladı.

"Denizde kendine dikkat et."

Endişesini hissetmek, sıcacık bir kaloriferin önünde durmak gibiydi. İçindeki soğuğu, sadece onun yapabildiği gibi çekip almıştı. "Ederim Çilli."

Onu orada bırakarak çabucak uzun kollu bir termal tişört, kot pantolon ve bir *sweatshirt* giydi. Kalın çoraplarını ve çizmelerini ayaklarına geçirip kafasına bir şapka taktıktan sonra huzursuz hissederek ona son bir kez baktı ve odadan çıktı.

Dışarıda sabah sisi tarafından sarılarak biraz yürüdükten sonra apartmanını göremez oldu ve rıhtıma doğru attığı her adımda midesindeki boşluk büyüdü.

Geri dön.

Ona buraya taşınmasını söyle.

Onu her gün görmenin senin için dünyada cennet olacağını söyle.

Tanrı biliyordu ki bu gerçektir. Daha ayrıralı birkaç dakika olmuştu ama şimdiden tüm vücudu buz kesmişti.

Caddenin ortasında birden durdu. Çünkü bir kararlılık dalgası hissetmişti. Peki ya onu gerçekten mutlu edebilseydi? Herkese yanıldıklarını kanıtlayabilselerdi? Hannah onun yanında kalsaydı ve Fox her sabah uyandığında kendini bugünkü kadar önemli ve canlı hissedebilseydi? Hannah'ya da bu şekilde hissettirebilmek için elinden geleni yapardı, böylece o da Los Angeles'tan ayrıldığına asla pişman olmazdı. Ve...

"Fox!"

Brendan'ın sesi sisin içinden onu çağırınca ileri doğru birkaç isteksiz adım attı. Sis yolundan çekildi ve liman ortaya çıktı. *Della Ray* her zamanki yerinde süzülüyordu. Arkadaşına başıyla selam verdi ve yumruklarını birbirine çaktılar.

Ve hiç istemediği bir suçluluk duygusu midесinin tam ortasında yerini buldu.

Hannah'yla birlikte kurdukları kendilerine özel gerçekliğe o kadar kapılmıştı ki Brendan'ın, müstakbel baldızından uzak durması uyarısını tamamen unutmuştu. Gerçi konu Hannah olunca hiçbir şey onu durduramazdı. Ona olan hisleri, herhangi bir uyarıyı dikkate almasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Ama suçluluğu da bir kenara itemezdi. Özellikle de en yakın arkadaşının endişesinin yersiz olmadığını bilirken. O okuyup balıkçılık işini öğrenirken Fox çok farklı ders dışı etkinliklere katılmakla meşguldü ve bunu en iyi bilen de Brendan'dı.

"N'aber?" diye sordu spor çantasını omzuna asarak.

Brendan alışılmadık biçimde ondan bakışlarını kaçırdı.

yordu. Genç kaptan daima konuştuğu kişinin gözünün içine bakan ve Çok Önemli Sözleri ile insanları etkisi altına alan biri olmuştu. “Bir sorun çıktı. Annemleri evlerine benim götürmem gerek.”

Fox biraz düşündü. “Uçakla gitmiyorlar mı?”

“Hayır. Onlar yokken bodrum katlarını su basmış. Ben de gidip duruma bir bakarım diye düşündüm.”

“Peki,” dedi Fox yavaşça. Ne oluyordu? Brendan işini asla bir kenara atmazdı. Fox onu tanıdığından beri bir kez bile seferleri kaçırmamıştı. Ve elbette bu ilk olacak olsaydı tayfa limana gelmeden önce onları arayıp herkesi hazırlanma zahmetinden kurtarırdı, değil mi? “Yani... sefer iptal mi?”

İçini kaplayan mutlak neşe neredeyse dizlerinin bağına çezecekti.

Hannah ile beş gün daha.

İki dakika içinde onun sıcaklığına geri dönebilecekti. Ve bu gece onu yemeğe götürecekti. Nereye gitmek isterse. Konserde de gidebilirlerdi. Hannah buna bayılırdı...

“Hayır, iptal değil. Bu seferlik kaptanlık görevini sana devrediyorum sadece.” Fox tepki vermeden Brendan, *Della Ray*’in anahtarlarını avucuna bastırdı. “Senindir.”

Fox’ın içinde beliren ferahlık bir anda yok oldu. Brendan şimdi gergin hareketlerle gömleğinin kolunu katlamakla meşguldü. Arkadaşı birilerini aldatmada hiçbir zaman iyi olamamıştı zaten. Lise son sınıfta herkesin okulu asıp plaja gittiği gün bile o sınıftaki yerindeydi. Yedi kahrolası yıl boyunca merhum karısına sadık kalmıştı. Arkasında gün

doğumu ile parlayan okyanus kadar dürüsttü ve su basmış bir bodrum için denize açılmaktan vazgeçmesinin imkânı yoktu. Zira sorumlulukları ve gelenekleri tenine işlenmişti.

Ve Fox ilk defa buna imreniyordu.

Gerçeği anladığı için sinirleri bozulmuş olsa bile.

İş kararlar almaya ve bunlara bağlı kalmaya geldiğinde Brendan mutlak bir sebata sahipti. Geleceğinin nasıl görünmesini istediğini tam olarak biliyor ve bunun gerçekleşmesi için gereken adımları çekinmeden atıyordu. Piper'a evlenme teklif etmek, işi büyütmek için yeni bir tekne yaptırmak gibi. En yakın arkadaşının yanıldığı tek şey, Fox'ın kaptan köşküne uygun olmasıydı. Saçma bir inançtı bu. Buna o kadar inanıyordu ki karşısında dikilip yalan söyleyebiliyordu.

Fox, anahtarları bir kez elinde çevirerek sertçe başını salladı. "Gerçekten yutturabileceğini mi düşündün?"

Brendan çenesini sıkarak omuzlarını dikleştirdi. "Neyi?"

"Hayali su baskını. Teknenin kaptanlığını yapmak zorunda kalmam için bana yalan söylüyorsun. Ne sanıyordun? Bir kez yaparsam bunun için yaratıldığımı anlayacağımı falan mı?"

Brendan gözle görülür bir kararsızlık yaşadı. Yalanı devam ettirmeyi düşünmüş olmalıydı ama 2,8 saniye sonra vazgeçti. "Sorumluluğun korkulacak bir şey olmadığını anlayacağını umuyordum." Başını iki yana salladı. "Buna hakkın olmadığını mı düşünüyorsun? Sorumlulukla birlikte gelen güvene yani."

"Vay, şimdi bana güveniyor musun? Tekneye kaptanlık

edebilecek kadar güvenilir biriyim ama Hannah konusunda güvenilmezim, öyle mi?" Acı kahkahası göğsünü yakarak geçti. "Beş kişinin hayatını emanet edebiliyorsun ama pis ellerimi müstakbel baldızından uzak tutmamı istiyorsun. Onun kalbini kıracağımı, arkasından iş çevireceğimi düşünüyorsun. Hangisi, Brendan? Bana güveniyor musun güvenmiyor musun? Yoksa duruma göre mi karar veriyorsun?"

Fox bu soruyu dillendirene, sesi etraflarındaki sis tarafından emilene kadar, bu endişenin, bu ayrımın ne kadar ağır geldiğini fark etmemişti. Omuzlarında kalın birer İncil oturuyordu sanki.

Brendan ilk defa ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Yüzünün rengi çekilmişti. "Ben... hiç bu şekilde düşünmemiştim. Hannah olayının seni bu denli rahatsız ettiğini hiç anlamadım."

"Hannah olayı." Fox alaycı bir şekilde güldü. Göğsüne dolup taşan aşk için ne kadar da değersiz bir tanımlamaydı bu. "Eh, belki biraz daha dikkat etseydin geçen yazdan beri Seattle'a gitmediğimi fark ederdin. Başka kimse olmadı. Asla da olmayacak." Dairesini işaret etti. "Aylardır orada bir başıma oturuyor, onu düşünüyor, bir sürü plak satın alıyorum ve karasevdaya tutulmuş bir aptal gibi ona mesaj atıp duruyorum."

Anahtarlar avucunun içine batana dek yumruğunu sıktı.

Hannah ile birlikte olduklarında da böyle mi olacaktı?

O umursamaz serseri hallerini geçmişte bıraktığına dair milleti sürekli ikna etmeye mi çabalayacaktı? Onu seviyor olması gereken insanlar bile -Brendan, Kirk, Melinda ve hat-

ta öz annesi- ona baktığında onarılamayacak bir karakter görürken aslında öyle biri olmadığını nasıl gösterecekti?

Hannah'nın sana inancı var. Hannah sana inanıyor.

Fox, zihninde yankılanan bu güven verici düşünceye hazırlıksız yakalanmış olsa da onun sayesinde belki de ümitsiz vaka olarak kalmayabileceğine inanmaya başladı.

Ve bu düşüncenin filizlenmesine, büyümesine izin verdi.

Hannah için değerli bir arkadaş olabildiyse, o muazzam kızın kendine yaklaşmasını ve yanında kalmasını, fikirlerine ve dostluğuna değer vermesini sağlayabildiyse belki bunu da yapabilirdi. Lider olabilirdi. Bir tekneye kaptanlık yapabilirdi. Mürettebatın saygısını kazanabilirdi. Sonuçta artık değişmişti. Şu anda yatağında mahmur halde yatan kız için kendini değiştirmişti. Evet, Hannah da başlangıçta diğer insanlarla aynı önyargılara sahipti ama onu tanıdıkça fikri değişmişti, değil mi?

Peki Fox, tayfayı da kendine inandırabilir miydi? Bir gün Hannah'nın *layık olduğu* türden biri olabilir miydi?

Denemeden asla bilemezdi.

Hannah'nın, önceki gün kayıt stüdyosunda fikrini cesurca dile getirdiğini, şansını deneyip başarılı olduğunu düşündüğünde kendi içine uzanıp, Los Angeleslı kızla tanışana dek keşfetmediği bir güç kaynağından yararlanma cesaretini buldu.

İç organları jöle kuvamında olmasına rağmen yüzüne sabırlı bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Tamam Kaptan. Sen kazandın. Bu seferlik dümeni devralmayı kabul ediyorum."

Yirmi İkinci Bölüm

Hannah, Opal'ın dairesinin önünde durdu ve yaşlı kadının kapıya ulaşmasını bekledi. Buraya en son geldiğinde ayaklarının nasıl geri geri gittiğini, kalbinin nasıl tedirginlikle dolduğunu hatırlıyordu. Babası hakkında konuşmak istemiyor, bu konuda Opal ve Piper'la aynı hisleri paylaşmıyordu. Fakat şimdi omuzları dimdikti. Kendini sahtekâr gibi hissetmiyordu. Buraya ait olduğunu biliyordu.

Opal'ın torunuydu.

Sonunda kendi hayatının ana karakteriydi.

Henry Cross'ın küçük kızıydı.

Müziği sayesinde onunla bağ kurmuştu. Artık biliyordu ki babası bir zamanlar onu çok sevmişti. Bir hastane odasında onu kollarında tutmuş, ona yürümeyi öğretmiş ve gecenin bir yarısı uyandığında onunla uyanık kalmıştı. Onu tekrar göreceğini düşünerek denize açılmıştı. Ve Hannah, belki de sadece kendisinin anlayabileceği bir şekilde, babasının şarkıları aracılığıyla birbirlerini ziyaret ettiklerini, kendilerine özel bir kapanış yaptıklarını düşünmeyi seviyordu. Hatta ondan baba tavsiyesi bile almış gibi hissediyordu. Çünkü çe-

kimlerin son günü olan pazartesi sabahı, aklında bir fikirle uyanmıştı.

Kendi için yeni bir yol çizebilirdi.

Hem müzik alanında çalışmaya devam edebilir... hem de Fox'ın yanında kalabilirdi.

Tabii o da isterse.

Son beş gündür midesinde hissettiği, artık aşına olduğu düğümün, bu sabah içtiği kahveyi karıştırarak gerildiğini hissetti. Başlangıçta planladığı gibi Los Angeles'a geri dönerse, yanında onarılamayacak kadar kırılmış bir kalp de götürürdü. Fox denize açıldığından beri o olmadan yaşamak bu inancı pekiştirmişti. Onu o kadar çok özlemişti ki canı yanıyordu. Bir şeyler anlatmasını dinlerken tüm dikkatini ona veriyormuş gibi dudaklarının hafifçe aralanıp kaşlarının çatılmasını, soğukta ellerini koltuk altlarına sıkıştırmasını, şeytani gülüşünü, saçını okşamasını, dürüstçe bir şeyler söyleyeceği zaman tereddütle konuşmasını özlemişti.

Ona karşı her zaman dürüst olmayı öğrenmesi ne kadar büyük bir gelişmeydi!

Şimdi gözlerini her yumduğunda onun rıhtımda kollarını açarak kendine doğru koştuğunu, ilişkilerini tam orada, o saniye netleştirdiğini hayal ediyordu.

Bir yandan da tam aksi için endişelendiğini inkâr edemezdi tabii. Denizde geçen beş günün ardından, ilişki için çok erken olduğunu fark etmiş ya da bu kadar zahmete giremeyeceğine karar vermiş olmasından korkuyordu.

Belki de ona daha yakın olmak için Los Angeles'tan ay-

rılmayı önererek gerçekten fazla erkenci davranmıştı. Belki de ve dönmeli ve bir süreliğine uzun mesafe ilişkisini denemeliydi. Ama bu şekilde mutlu olacağını sanmıyordu. Onun yakınında olmanın ne kadar doğru geldiğini bir kez hissetmişken uzağa gittiğinde nasıl mutlu olabilirdi?

Acaba Fox aynı şekilde hissetmiyor muydu?

Hayır, hissediyordu. Ve Hannah ona inanıyordu. İkisine inancı tamdı.

O sırada kapı açıldı ve babaannesi kafasının tepesinde bir dizi bigudiyle karşısında belirdi. "Aa, Hannah! Beni tam şu bigudileri çıkarırken yakaladın. Palyaço gibiyim, değil mi ama? Neyse gel hadi, gel. Biz bizyiz, saç baş kimin umurunda!?"

Hannah gülerek içeri girdi ve setten Opal'ın apartmanına gelirken yüzlerce kez yaptığı gibi, zarfın hâlâ orada olduğundan emin olmak için parmağını kot pantolonunun cebine soktu.

"Seni buraya getiren nedir canım? Bir nedene ihtiyacın olduğundan değil tabii!"

Hannah kadını banyoya kadar takip etti ve son kalan pembe köpük bigudileri çıkarmasına yardım etmeye başladı. "Gelmeden önce arardım ama çok heyecanlıydım." Dudaklarını ıslattı. "Çekim yapacağımız filmde Henry'nin şarkılarını kullanmak için senden izin istemiştım, hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle. Ama zor iş demiştin." Opal'ın elleri lavaboya lüştü. "Bana gerçekten olacağını söyleme, Hannah." İfadeini dikkatle incelediğinde kadının yüzünde huşu belirdi.

“İnanmıyorum. Ben... Nasıl? Nasıl? Doğru düzgün kaydedilmediler bile. Kâğıt üzerindeki kelimelerden ibaretler.”

Hannah, “Artık değiller,” diye mırıldandı ve geçen hafta olanları aktardı. “Bir tanesi telefonumda hazır. Dinlememizi bekliyor.” Opal’in koluna girerek onu banyodan kanepeye götürdü ve yerleştikten sonra telefonunu çıkarıp ses dosyasını açtı, notalar odayı doldururken kabaca bir nefes aldı. Açılışı kemanla bas yapıyor, bunları Alana Wilder’ın vokallerinin mırıltısı takip ediyor, en son da davulun boğuk ritmi ekleniyordu.

Hannah sette Sergei’e yaklaştığı, tek kelime etmeden ona AirPod’larını uzatıp şarkıyı başlattığı ve gözlerinin fal taşı gibi açılıp parmaklarının dizlerinde tempo tutmaya başlamasını izlediği anı düşündü. Başarının verdiği his inanılmazdı. Yönetmen ne karar verirse versin, Hannah ortaya büyümlü bir şey çıkardığını biliyordu. İçini kemiren şüphenin üstesinden gelmiş, kayda değer bir adım atmıştı.

Bu ilk başrol hamlesiydi ve kesinlikle sonuncusu olmayacaktı.

Opal iki eliyle ağzını kapattı; parmak eklemleri bembeyazdı. “Ah, Hannah. Bunu dinlemek ruhuma nasıl iyi geldi bilemezsin. Yirmi dört yıldır ilk defa onunla konuşuyordum gibi hissediyorum. Harikulade bir şey bu, harikulade!”

Hannah’nın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. “Dahası var. Toplamda üç tane kaydettik. Diğerlerinin de üzerinde çalışıyorum.” Cebindeki zarfı çıkardı ve nabzı daha hızlı atmaya başlarken babaannesine verdi. “Bu arada, şarkıların telif hakları senin adına alındı Opal. Film müziğinden elde edi-

len gelirin bir kısmı senin olacak. Ayrıca giriş ikramiyesi için de pazarlık yapmayı başardım. Henry'nin şarkılarını *Zafer Sarhoşu*'nda kullanacaklar. Eğer reklamlarda da kullanırlarsa prodüksiyon şirketi sana ekstra ödeme yapacak."

"Hannah!" Opal, zarftan çıkardığı çeke ağzı açık bakıyordu. Sergei çeki daha bu sabah Hannah'ya vermişti. "Bu benim mi yani?"

"Evet."

"Ah, olmaz, alamam," dedi yaşlı kadın telaşla, çeki geri vermeye çalışarak.

Hannah onu babaannesinin göğsüne bastırdı. "Alacaksın. Henry bunu isterdi." Boğazındaki keskin nesneyi yutmaya çalıştı. "Artık bundan yüzde yüz eminim. Önceden... tereddütlerim vardı. Ama şarkıları onu tanımama, daha iyi anlamama yardımcı oldu. Şimdi biliyorum ki... ailesi onun hayatıydı." Güldü. "Bu iyi bir şey Opal."

Babaannesi iç geçirip direnmeyi kesti. "Seninle çok gurur duyardı."

"Umarım," dedi Hannah, yanan burnuna bileğini bastırarak. "Hadi bigudilerin geri kalanını çıkaralım da şu paraları harcamaya gidelim."

Yarım saat sonra Hannah sete geri döndüğünde içi hâlâ sıcacık ve kıpır kıpırdı.

Bugünün, prodüksiyon asistanı olarak geçireceği son gün olduğunu bilerek kollarını sadık dosyasına doladı. İşe en alt

basamaktan başlayıp her şeyi öğrenme kararı çok isabetli olmuştu ama artık bu pozisyonadaki vaziyetinin dolduğunu düşünüyordu. Diğer insanlara destek olmak her zaman doğal olarak yaptığı bir şeydi çünkü yardım etmeyi seviyordu. Ama kariyer açısından biraz da kendini desteklemek ve bir sonraki hayalinin peşinden gitmek için adım atma zamanı gelmişti. Bundan böyle sanatını kendi şartlarına göre icra ederek zirveye oynayacaktı.

Çekim için bugün Cross & Kızları'nda toplanmışlardı. Hannah'nın ablasıyla birlikte yenilediği mekânın bir tarafında kameralar, ışıklar ve ekip, diğer tarafında final sahnesini oynamakta olan Christian ve Maxine vardı. Sergei yine yanıltmamış, yeni film müziklerinin etkisini artırmak için bu sahneyi son dakikada senaryoya eklemişti. Aslında burada çekim yapma planları yoktu ama neyse ki Hannah teknik olarak barın yarısına sahipti. Yine de izin için Piper'ı aramıştı tabii. Ablası, çekim ekibine kutlama içkilerini servis etmek için birazdan uğrayacaktı.

Şu anda karşısında, gittikçe duygusallaşarak sona yaklaşan sahnede, Christian ve Maxine el ele dans ediyorlardı. Yüzlerinde mutluluk ve umut parıltıları vardı; saniyeler geçtikçe hareketleri daha neşeli, daha tasasız hale geliyordu. Filmde bu sahne yavaş çekim olarak gösterilecek, seyirciye en mükemmel şekilde veda edilecekti.

İki çekimin ardından Sergei, "Kestik!" diye bağırdı ve yönetmen koltuğundan fırlayıp en yakınında mikrofon tutan görevliye beşlik çaktı. "Çekimler bitti."

Kalabalıktan alkış ve tezahürat sesleri yükseldi.

Christian ılık hızıyla karakterden çıktı. "Kahvem kimde? Hannah?"

Hannah ona el salladı, rahatlamış görünene kadar bekledi, sonra ortaparmağını gösterdi.

Genç aktörün kahkahası barı doldurdu.

Aslında ona merhamet edip eski zamanların hatırına *cold brew* kahvesini götürmeyi planlıyordu ama Sergei yoluna çıktı. "Hannah. Selam." Biraz... gergin miydi sanki? "Yeni şarkıların filme muhteşem bir karakter eklediğini tekrar söylemek istedim. Onlar olmasaydı bugün ortaya böyle iyi bir iş çıkmazdı. Bir de bu mekân var tabii." Güldü. "Bu filme en az benim kadar katkın oldu. Ben sadece yazıp yönettim diyebilirim."

Hannah, yönetmene karşı nostaljik bir sevgi hissederek gülümsedi. "Gerçekten harika iş çıkardın, Sergei. Şimdiye kadarki en iyi eserin olacak"

"Evet. Teşekkür ederim." Sergei bir an tereddüt etti. "Bu arada, işten ayrılma isteğine saygı duyuyorum. Daha büyük ve iyi şeylere hazır olduğun belli ama şirkette daha yüksek bir pozisyonu kabul edip etmeyeceğini bir kez daha sordığım için pişman olmak istemem. Brinley işi bırakma konusundaki sözünü tuttuğuna göre, birinin müzik koordinatörü olarak devreye girmesi gerekiyor."

Bir ay önce bunları duysa Hannah bir otobüsün altında kaldığını ve yolun sonundaki ışığı gördüğünü zannederek kendini çimdiklemek zorunda kalırdı. Bir yanı kendini ka-

nıtladığı ve böyle bir teklife layık görüldüğü için muazzam derecede heyecanlıydı. Ama işi kabul edemezdi. Sebebi sadece Fox'la bir ilişkiye başlamak istemesi değil, bağımsız olarak çalışmaya bayılmış olmasıydı. Bir müzik grubunu keşfetmek, bir vizyon oluşturmak ve sürecin parçası olmak mükemmel hissettirmişti. Kadın kahraman rolünü iyice benimseyip böyle devam etmeye kararlıydı.

"Teşekkür ederim ama bu benim son projem olacak," dedi. "Storm Born olmasaydı gerçekten ne yapmak istediğimi keşfedemezdim. Benim için paha biçilemez bir deneyimdi ama artık kendi yolumda ilerlemem gerek."

"Sanıyorum Los Angeles'tan da taşınacaksın." Ağzının kenarları üzüntüyle büzüldü. "Balıkçı çocuk için."

"Evet." Hannah bir kez daha fırtına birlikleri gibi midesine giren korkunç şüpheyi bastırmak zorunda kaldı. "Evet, Fox için."

Sergei mutsuz bir ses çıkardı. "Bir değişiklik olursa bana haber verirsin, değil mi? Hem kariyerinde hem de kişisel hayatında."

Vermezdi.

En kötüsü olsa ve Fox'la işler yolunda gitmese bile Hannah artık, kilit altına alınamayacak, mantık çerçevesinde bakılamayacak kadar vahşi, acımasız bir aşk duymanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Yönetmene duyduğu hayranlık, bu hisse kıyasla hiçbir şeydi. "Elbette," dedi adamın kolunu hafifçe sıkarak.

"Selam tatlışlar! Kimler partiye hazır bakalım?"

Hannah, Piper'ın sesini ve herkesin onu tanıyarak keskin birer nefes aldığını duyunca burnundan alaycı bir nefes verdi ve arkasına döndüğünde ablasının şapırtılı öpücüğüyle karşılaştı. Yanağında Piper boyutunda bir ruj izi kaldığından emindi. Etrafına baktığında tüm ekip üyelerinin, Los Angeles'in parti prensesinin barın arkasına çantasını bırakmasını ve en yakınındaki kişiye gülümseyerek, "Ne içersiniz?" demesini büyük bir şaşkınlıkla izlediğini gördü.

Christian ağzı bir karış açılmış halde Hannah'nın yanına geldi. "Bu... Piper Bellinger mı?"

"Ta kendisi," diye yanıtladı Hannah, ablasına karşı büyük bir sevgiyle dolarken. "Geçen yaz bir kaptana âşık olduktan sonra buraya taşındı. Çok romantik, değil mi?"

"Sanırım öyle. Sen onu nereden tanıyorsun?"

"O benim ablam. İkimiz bu mekânın sahibiyiz." Başını bara doğru eğdi. "Şimdi kahveden biraz daha sert bir şeye ne dersin?"

Aktör ağzını balık gibi açıp kapattı. En sonunda, "Evet, galiba buna ihtiyacım var," diye kekeledi.

Hannah, Christian'la birlikte uğuldayan kalabalığın arasından bara doğru ilerlerken birden olduğu yerde durdu. Cross & Kızları'nın kapısının hemen dışında Brendan dikiliyordu. Ama daha... öğle saatleriydi. *Della Ray*'in bu geceye dek limana dönmesi beklenmiyordu. Erken mi gelmişlerdi? Fox'ı beklediğinden daha önce görme ihtimaliyle midesinde gerginlik ve beklenti savaşımaya başladı. Ama kaptanın ifadesindeki bir şey, gerginliğin galip gelmesine neden oldu.

“Selam,” dedi müstakbel kayınbiraderine, yanına vardığında. “Senin şu anda teknede olman gerekmiyor muydu? Erken mi döndünüz?”

Brendan beresini çıkarıp elinde çevirdi. “Erken dönmedim. Dümeni bu seferlik Fox’a emanet etmiştim.”

Hannah bu açıklamayı kafasında altı kez tekrarladı. Midesi istenmeyen bir korkuyla büzülmüştü. “Öyle mi? Son dakika kararı mıydı?”

“Evet. Ona geri adım atması için şans vermek istemedim.” Brendan tereddüt ederek Piper’a bir bakış attı. “İyi bir fikir olduğunu ve tam olarak umduğum gibi sonuçlanabileceğini düşünüyorum. Adamın içgüdüleri mükemmel. Okyanusu tanıyor ve ona saygı duyuyor. Tek ihtiyacı kendine inanmak.” Boğazını temizledi. “Ama tekne ayrılana kadar zamanlamanın kötü olabileceği aklıma gelmemişti. Yani... siz ikiniz arasında olanlar sebebiyle. Fox meydan okumaya hazırды ama aynı anda bir sürü şey üstüne yığılmış gibi oldu.”

“Bir dakika...” Hannah boğazında beliren kızılgerdan yumurtası büyüklüğündeki yumruyu yuttu. Aynı anda hem keyif hem de şok hissedince bir an ne yapacağını bilememişti. “Sana bizden mi bahsetti?”

“Biraz.”

Hannah bıkkın bir ses çıkardı. “Bu ne anlama geliyor?”

Piper konuşmaya katılmak için öne eğilerek, “Brendan’a geçen yazdan beri Seattle’a gitmediğini söylemiş,” dedi. “Seni bekliyormuş, Hanns. Doğrudan kendisinden alıntı yapmak gerekirse, *Karasevdaya tutulmuş bir aptal gibi*, hem de.”

Hannah daha bu duyduklarının muazzam ağırlığını sindirmeden Brendan'ın hâlâ gergin görüldüğünü fark etti. Ve daha anlatacağı şeyler olduğunu anladı.

“Gerisini o bana anlatmadan bir araya getirdim. Eğer sana karşı böyle hisler taşıyorsa, birbirinize o kadar yakın olmanız sonucunda... bir şeylerin gerçekleşmiş olabileceğini düşündüm. Sen gelmeden önce onunla konuşmuş ve haddini aşmamasını rica etmiş olsam da...”

“Ne yaptın *ne*?”

“Ona seninle arkadaş kalması gerektiğini birkaç kez hatırlatmış olabilirim,” dedi Brendan. “Yirmi defa falan.”

“Suçun yarısı bende,” diye araya girdi Piper, yüzünü buruşturarak. “Senin iyiliğini düşünüyorduk. Ama galiba... hayır, *kesinlikle* onu hafife almışız. Bayağı uzun zamandır hem de.”

“Aynen. Gitmeden önce bana öfkesini kusmakta haklıydı.” Brendan beresini kafasına taktı ve Piper'ın barda önüne koyduğu içkiyi alıp sanki bu muhabbet onu çok susatmış gibi kafasına dikti. Bardağı bıraktıktan sonra uzunca bir süre Hannah'ya baktı. “Ona ne kadar güvendiğimi söyleyip duruyor, dümeni benden devralması için ısrar ediyordum. Ama güvenimin içi boşmuş gibi davranmışım. Çok pişmanım.”

Hannah'nın burnunun ucu sızladı. Fox en büyük korkusunun, birinin ona karşı niyetini sorgulaması olduğunu söylemişti. Ama görünüşe göre en yakın arkadaşı bunu çoktan yapmıştı. Genç adam bunca zamandır bu yüzden acı mı çekiyordu?

Kahretsin. Buna rağmen teknenin anahtarlarını almıştı ve Hannah, denediği için onunla gurur duyuyordu.

Yine de endişelenmeden edemiyordu. Brendan haklıydı. Fox'ın omuzlarına bir anda çok yük binmiş olmalıydı.

İkisi tam da kendilerine özel, eşsiz bir dünya oluşturma'nın eşiğindeydiler. Halihazırda kıymetli olan bir dostluk üzerine inşa edilmiş ilişkilerini çok daha fazlasına dönüştürecek, bir arada kalacaklardı. Ancak Fox'ın, kasabadakilerin ve birlikte çalıştığı kişilerin ona bakışlarından ve davranışlarından kaynaklanan güvensizlikleri vardı. Kaptanlık denemesi planladığı gibi gitmezse, kaldıkları yerden devam etme cesaretini kaybetmiş şekilde dönerse ne olurdu?

Hannah ona sonuna kadar inanıyordu aslında. Fakat giderken henüz bir şeyleri çözüme kavuşturmuş değillerdi ve bu beklenmedik plan değişikliği dengeyi daha da bozabilirdi.

İki hafta önce başrol oyuncusu olmayı istiyordu. Tabii o zamanlar niyeti aşk hayatında değil, kariyerinde parlamaktı. Ama bu akşam, yeni keşfettiği kendine özen gösterme duygusunu daha da kuvvetlendirmeli ve gerektiği takdirde savaşa hazır olmalıydı. Çünkü artık hayatı kenardan izleyecek veya başkalarını destekleyip onların mutluluğuyla yetinecek biri değildi. Hayır, bu onun hikâyesiydi ve her bir satırını kendi yazacaktı. Korkutucu olduğunu kabul ediyordu fakat Westport'a ikinci kez geldiğinden beri öğrendiği bir şey varsa o da fark ettiğinden çok daha fazlasını yapabileceğiydi.

Bir içki vermesi için ablasına işaret etti. "Biraz sıvı cesaret lütfen."

"Hemen geliyor." Piper metal bir termosta bir şeyler ka-

rıştırdı ve ieeği bir martini bardağına dokerek onun önüne doğru kaydıldı. “Biliyor musun...” dedi kpelerinden biriyile oynayarak. “Böyle durumlarda alkol işe yarar ama bir çift sivri topukla mükemmel şekillendirilmiş saçların verdiği cesareti hiçbir şey veremez.”

“Hadi yapaalım o zaman.” Hannah içkiyi ona geri ittirdi. “Düşünme kapasitesine sahip bir yetişkin olmasına rağmen Fox’ı benden uzaklaştırmaya çalıştığınız için ikinize de biraz kızgınıam; ancak şu anda alabileceğim tüm yardıma ihtiyaım var.”

“Kızgın olmakta haksızsın diyemem,” diye homurdandı Brendan.

“Tamamen haklısın. Ama yaptığımı telafi etmek üzereyim.” Piper kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi. “Brendan, bara sen bak lütfen. Bizim yapılacak işlerimiz var.”

Fox, tüm işleri bitirip panosundaki son maddeyi de işaretledi ve beş gündür tuttuğu nefesini verdi. Başından ıkarđıėı şapkayı kaptan koltuğuna atıp gözlerini limana dikerken gerginliğin vücudunu yavaş yavaş terk ettiğini hissetti.

Della Ray’in güvertesindeki Deke, Sanders ve tayfanın geri kalanı tuttukları balık kasalarını indiriyorlardı. Normalde Fox da onlara yardım ederdi ama pazara telefon edip taze kılıç balıklarının geldiğini haber vermek, tekneyi baştan aşağı kontrol edip makine dairesindeki her şeyin düzgün çalıştığından emin olmak ve sayıları kaydetmekle meşgld.

Yapmıştı.

Beş günlük seferi başarıyla tamamlamıştı.

Tayfaya emirler vermişti ve onlar da ikiletmeden isteklerini yerine getirmişti. Asıl olayların yaşandığı yer olan güverteden uzakta, kaptan köşkünün duvarları arkasında olmanın da faydası olmuştu tabii. Ayrıca adamlar gece dinlenmek için yataklarına geçtiklerinde Fox ertesi sabahın rotasını çizmek için saatlerce ayakta kalmıştı. Brendan'ı hayal kırıklığına uğratmayı reddediyordu.

Ya da Hannah'yı.

Yönetimi devralması konusunda tayfanın ne hissettiğini anlama şansı pek olmamıştı ama belki de bu en iyisiydi. Belki kafasını eğip sağa sola bakmadan birkaç işi daha sorunsuz şekilde tamamlarsa, yeni bir itibarın başlangıcını inşa ederek gruba yavaş yavaş geri dönebilirdi. Gerçi yıllarca yaşadığı hayat tarzından sonra böyle bir şeyin mümkün olduğuna insanları ikna etmek zordu. Ama esprili kısa mesajlar ve plak koleksiyonculuğu aşkına aylar boyu seksten uzak kalacağını söyleseler zamanında kendi bile inanmazdı. Şimdi geldiği noktaya bakınca şaşıırıyordu.

Sabırsızlıktan ölmek üzereydi. Eve, sevgilisine kavuşmak için *can atıyordu*.

Onu o kadar özlemişti ki içinin çatlaklarla olduğunu hissediyordu.

Hannah bu çatlakların hepsini dolduracaktı.

Ve Fox inanıyordu ki... eninde sonunda kendi de onun için aynı şeyi yapacaktı.

"Hey, dostum," dedi Deke, kaptan köşkünün yan duvarı-

na vurup kafasını içeri uzatarak. "Her şey hazır. Ben pazara geçiyorum."

"Güzel," dedi Fox, şapkasını tekrar takarak. "Fiyat alınca beni ara." Pazardaki görevliler balığın kalitesini test edip adet başı ödenecek ücrete karar verirdi. Bu süreç önemliydi, çünkü herkesin maaşını belirliyordu. "Brendan'a iletirim, o da ödeme için pazarla iletişime geçer."

"Tamamdır." Deke onu başıyla onayladı, ardından alaycı bir iğrenme ifadesi takındı. "Şu haline bak. Kaptan koltuğunda nasıl da kudretli ve heybetlisin. Sanki yatağa atacak kız bulmak için daha fazla karizmaya ihtiyacın varmış gibi."

Sanders da Deke'e dirsek atarak kaptan köşküne girdi. "Değil mi ama? Neden iskeleye kırmızı halı sermiyoruz? Kadınların seni bulmasını kolaylaştırırız."

Fox koltukta donakaldı.

Yüce İsa. Gerçekten mi?

Ona karşı tutumlarının bir gecede değişmesini beklemiyordu tabii ama konuşmalarında en ufak bir saygı belirtisi bile yoktu. Hakkındaki düşünceleri ve davranışları gram değişmemişti. Brendan'la bu şekilde konuşmalar daha cümlelerin sonunu getirirmeden kovulurlardı.

Fox içi bir kürekle oyulmuş gibi hissetse de yarım bir gülümseme takındı. Sıkıntısını belli etmemeliydi yoksa laf sokmaları daha da kötüleşirdi. "Seks hayatıma bu kadar takıntılı olmanız beni gururlandırıyor ciddi. Kendinizinkini düşünmek için biraz daha zaman ayırırsanız bu sorunu yaşamazdık" Ayağa kalkıp onlarla yüzleşirken sonraki sözleri istemsizce

ağzından çıktı. Akli fikri tek bir kişide olduğu için düşüncelerini filtreleyemeden söyleyivermişti. “Zaten Seattle’a veya başka bir yere gitmiyorum. Hannah’ı görmeye gidiyorum.”

Adamların suratlarında birbirinin benzeri inançsızlık ifadeleri belirince karnı korkuyla doldu.

“Hannah mı?” dedi Sanders yavaşça. “Küçük Bellinger mi? Ciddi misin?”

Fox anında bu konuyu böyle açarak büyük bir hata yaptığıının farkına vardı -Hannah gibi bir kıza layık olmak için bir erkeğin sahip olması gereken saygıyı *henüz* kazanmamıştı- ve derhal ikilinin yanından geçip kaptan köşkünden dışarı fırladı. Tabii hemen peşinden geldiler. “Blow the Man Down’da hakkınızda konuşulduğunu duymuştum ama *bu kadar* köpeklik edebileceğini düşünmemiştim,” dedi Sanders, yüzü biraz ciddileşirken. “Hadi ama adamım. O kız hanım hanımcık biri. Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Aynen,” dedi Deke kollarını kavuşturarak. “Kapındaki binlerce kadından birini seçemedin mi?”

“Bu hiç doğru değil Fox.” Sanders’ın ifadesi tiksintiye dönüşüyordu. “Hannah gibi kızlar evlenilecek kızlardır. Onu çiğneyip tüküremezsın.”

“Bunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun?” diye hırladı Fox, onlara doğru hiddetli bir adım atarak. Akıl sağlığı, göğsünde filizlenmekte olan aptalca umutla birlikte yanıp kül olmuştu. “Lanet olsun, onun her şeyin en iyisini hak ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? *Tek* düşünebildiğim bu zaten.”

Onun bastığı yeri bile öperim.

Ona âşığım.

Çalışma arkadaşları bu patlama karşısında bir an şoka uğrayıp sessizliğe gömüldüler ve bastırılmış bir merakla ona baktılar. Sonra Deke ona niyetini sormak yerine, “Brendan’ın bundan haberi var mı?” dedi.

Fox gülerek uzaklaşmaktan başka bir şey yapamadı. Sesi acı verici şekilde neşesizdi.

Yüce İsa, ona bakışlarına katlanamıyordu. Bir tayfanın kaptanına gösterdiği saygıdan eser yoktu. Ona yeni bir gözle bakacaklarını zannederek aptallık etmişti. Hannah’yla bir ilişki içinde olmak şöyle dursun, onunla aynı havayı soluduğu için bile pislik olduğunu düşünüyorlardı. Kesin Hannah da aynı şeyleri ablasından, ortak arkadaşlarından, hatta hayatındaki herkesten duyuyordu ve bunu düşünmek bile Fox’ın midesini bulandırıyor, kaburgalarının arasına bir hançer saplanmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

En kötü kâbusu gerçekleşmek üzereydi. Hem de beklediğinden daha erken.

Ama Hannah için her şey daha da kötüleşmeden önce bunu durdurabilirdi. Kızcağız Westport’a kadar taşınıp ne büyük bir hata yaptığını anlamadan önce.

Bu zor kararı *Hannah* vermek zorunda kalmadan önce.

Onu öldürse bile yapmalıydı.

Elinde görünmez, yanan bir kibrit tutuyordu. Ve Fox’ın, hayatındaki en iyi şeyi gazyağıyla ıslatıp bu kibriti üstüne fırlatmaktan başka çaresi yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir saat sonra Fox, Cross & Kızları'nın karşısındaki balık restoranının duvarına yaslanarak gölgelerin arasında durdu. Buraya gelip barın penceresinde Hannah'ı bir saniyeliğine olsun görmeye çalışmak yerine evde kalmalıydı. Ama varlığı sadece onu görmesine bağılıymış gibi hissediyordu ve ona yanıldığını, bir ilişkiye adım atmayı aklından geçirmekle bile hata ettiğini açıklamadan önce en azından son bir defa onu uzaktan izlemek istiyordu.

Biri sigara içmek için bardan çıktı ve kapının açıldığı o kısacık anda Hannah'nın kahkahası dışarı taşı. Fox'ın sırtı otomatik olarak duvardan ayrıldı, kasları cıvata gibi gerildi.

Pekâlâ, genç kadın Los Angeles'a dönene kadar güvenliğinden hâlâ Fox sorumluydu, yani sadece... eve sağ salım döndüğünden emin olacaktı.

Kahretsin. Delirmiş olmalıydı. Biraz bile kendini koruma içgüdüğü olsaydı derhal dairesine geri döner, kilitleri değiştirir, bir şişe viskiyi devirir ve bayılıp ancak o gidince uyanırdı.

Bunun yerine ne yapmıştı?

Sanders ve Deke'in sözleri kafasında cınlarken üstünkörü duş almış, parfüm sıkmış ve dışarı çıkmıştı. Hannah hâlâ kasabadayken ondan uzak durmasının hiçbir yolu yoktu. Onun yakınında olma ihtiyacı hayatının bir gerçeğiydi. Ama karşılaştıklarında doğru olanı yapmak zorundaydı.

Kafanı oyuna ver.

Ondan ayrılmak üzeresin.

Bunu düşününce midesine bir tornavida saplandı sanki. Ayrılmak. Böyle söyleyince kulağa çok sert geliyordu ama Fox'ın niyeti sadece ona iyilik yapmak, zamanını harcamasını önlemektir. Onu, kendi hayatının normal bir parçası haline gelen saygısızlıktan uzak tutmaktan başka bir şey istemiyordu. Binlerce kilometre öteden kalkıp buraya yerleştikten sonra insanların -Fox'ı tanıyan insanların- onu kasabanın çapkını tarafından çiğnenip tükürülecek biri olarak görmesine izin veremezdi. Kendi çalışma arkadaşları böyle şeyler düşünürken kim bilir kasabalılar neler düşünürdü? Ya da Hannah'nın ailesi?

İçeri gir ve söyle ona.

Yapacaktı. Ama birazdan.

Çarşamba sabahı tekneye ne umutlarla binmişti. Yolculuk sırasında dümen parmaklarının altında muhteşem hissettirmişti. Kısa bir süre için gençliğindeki hayaller su yüzüne çıkmış ve kancalarını zihnine geçirmişlerdi ama şu anda yerlerinde yeller esiyordu. Hannah'nın inancı, Della Ray'in mürettebatından da saygı göreceğini düşündürmüştü ama belliydi ki böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. Devamlı yerinde sayacak,

itibarının gölgesi altında yaşayacaktı. Bu yüzden Hannah'nın yanında kalmasına izin veremezdi. Asla olmazdı.

Kaldırımında birkaç adım attı. Hâlâ Hannah'yı görememişti. Belki Blow the Man Down'a gidip sinirlerini yatıştırmak için biraz içer, sonra geri gelirdi. O yöne doğru yürümeye başladı ve işte, Los Angeleslı kız hemen orada, pencerenin arkasındaydı.

Cross & Kızları'nın bar bankosunun önünde dikiliyordu.

Önce yüzünü gördü ve kalbi, otuz metrelik bir kuyuya atılmış olgun bir domates gibi midesine indi. Tanrı aşkına. Tanrı aşkına, o kadar güzeldi ki. Saçları salıktı. Daha önce onda hiç görmediği tarzda bukleler omuzlarını okşuyordu.

Fox, yüzündeki o ciddiyet ve dikkat dağınıklığı karışımı ifadeyi çok iyi biliyordu. Bulunduğu ortamdaki müziğe kulak verip sözleri kafasında tekrarlamaktan kendini alamadığında böyle görünürdü. Şimdi de dikkatinin bir kısmı, ettiği sohbetin akışını bozan şarkı sözlerinde gibiydi. Ve sohbet ettiği kişi bir erkekti.

Sergei değil, oyuncu görünümlü çekici bir tipti.

Boğazının kupkuru olduğunu hissedene Fox dilini dişlerinde gezdirdi.

Aranızdakileri bitirmek üzereyken kıskanmaya cüret etme sakın. Genç kadın yakında Los Angeles'a geri dönecek ve orada milyonlarca adamla konuşacaktı. Güzel sözler söylemeyi bilen ve iyi niyetler taşıyan bir sürü erkek muhtemelen otobanda onun şehre dönüşünü bekliyor olacaktı ve onu...

Fox o anda turkuaz renkli mini elbiseyi fark etti.

"Ah, Tanrım," diye mırıldanıp yönünü tekrar değiştirdi. Bu sefer çok daha hızlı hareket ediyordu. Daha barın kapısından içeri girmeden, yakından bakmaktan çok daha fazlasını istiyordu. Gemide ereksiyon halinde beş yalnız gece geçirmişti, siki kaskatıydı, sadece ve sadece Hannah'yı istiyordu. Bu yüzden, kalabalığın arasından yalnızca ona odaklanmış halde ilerlerken elleri çoktan kaşınmaya başlamıştı ve bu hiç iyiye işaret değildi. Eğer bu zorlu tartışmanın başarılı sonuçlanmasını istiyorsa ellerini ondan uzak tutmalıydı.

Güçlü ol.

Tam o sırada genç kadın döndü ve gözleri buluştu. Tanrı'ya şükür ki müzik yüksekti; çünkü Fox dudaklarından ıstırapla rahatlama arasında bir ses dökülmesine engel olmamıştı. Hannah karşısındaydı. Güvendeydi. Hayattaydı. Muhteşemdi, merhametliydi, mükemmeldi. Yarım akıllı olan bir adam bile hemen dizlerinin üstüne çöküp ona doğru emeklerdi ama Fox... Fox o adam olamazdı. Genç kadının yüzünün aydınlanmasını, ela gözlerinin koyulaşıp yosunlu bir bakıra dönüşmesini ve kalp şekilli dudaklarının bir gülümsemeyle gerilmesini izlerken bunu kabul etmek çok zordu ama başka seçeneği yoktu.

"Fox. Dönmüştün."

"Evet," demeyi başardı Fox, boğazı bir telle sıkılmış gibi çıkan sesiyle. Piper'ın barın arkasında olması iyi bir şeydi yoksa şu anda Hannah'nın ağzına yapışmış olurdu. Daha iki saniyedir onun yanındaydı ama neredeyse planlarını mahvedecekti. Gerçi... buna değerci. "Nasılsın?"

Los Angeleslı kız, yüzünde bir hüznün kıvılcımını çakarken -şebeci onu öpmemiş olması mıydı?- içkisini bar bankosuna bıraktı. “İyiyim. Gayet iyiyim.” Neden güçlkle nefes alıyor-muş gibiydi? Ters giden bir şey mi vardı? “Fox, bu Christian.” Sağındaki adamı işaret etti. “Bizim filmdeki başrol oyuncusu. Tam bir kâbustur.”

“Doğruyu söylüyor,” diye dişlerinin arasından mırıldandı aktör, elini Fox’a uzatarak. “Sen de onu bizden alacak adam olmalısın.”

Fox, midesinin daha fazla düğümlenemeyeceğini düşünürken çok yanılmıştı. Hannah birlikte olmalarını kolaylaştıracak planları çoktan yapmıştı demek. Aslında o tam karşısında, her zamanki tatlılığıyla dikilirken “plan” kelimesi o kadar da göz korkutucu gelmiyordu. Ama ayrı oldukları süre içinde Fox, bu tür planları hayata geçiremeyeceği kanısına varmıştı. *Başkalarının* şüpheleri inancını sarsmıştı.

Bileğindeki deri bileklik erimiş metale dönüşmüş, tenini damgalamıştı sanki.

“Ah, hayır,” dedi Hannah, yüzü hızla pembeleşirken. “Yani evet, yapım şirketinden ayrılıyorum ama bu, kendim için verdiğim bir karar. Fox’la ya da başka bir şeyle ilgili değil.”

Fox bu haberi duyana kadar ağırlığını ve Hannah için ne anlama geldiğini idrak edememişti. “İşi mi bıraktın?”

Genç kadın başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Filmde şarkıları kullanacaklar.”

“Ah, Hannah.” Fox’ın sesi zımpara kâğıdı gibiydi. Kalbindeki hisler o kadar yoğundu ki göğsünün ortasını ovmak

zorunda kaldı. "Vay canına. Vay canına, bu harika. Başarmışsın."

Hannah'nın gözleri parıldayarak ona milyonlarca şey iletti. Gerginliğini, heyecanını, haberi onunla paylaşmaktan duyduğu zevki... Fox, susuzluktan ölmek üzereymiş de soğuk bir bardak su bulmuş gibi bu duyguları kana kana içti.

"Aynen..." Christian içkisini kadehinde tembelce döndürdü. Bakışları bariz bir ilgiyle Hannah ile Fox arasında gidip geliyordu. "Şimdi daha fazla grup keşfedip indie film müzikleri yapma peşinde koşacak. Müzik simsarı Hannah Bellinger. Yakında benim için fazla iyi olacak."

Los Angeleslı kız elini ciddi bir şekilde aktörün omzuna koydu. "Ben zaten senin için fazla iyiyim."

Adam başını arkaya atarak güldü.

Ve Fox'ın içindeki mağara adamı rahatladı.

Ortada kiskanılacak bir şey yoktu. Hannah ve Christian belli ki sadece arkadaşlıklar. Ama hâlâ endişelenecek çok şey vardı. Genç kadının, ilişkilerinin potansiyel lojistiğini tartıştıktan hemen sonra işini bırakması tesadüf olamazdı, değil mi? Bu hamleyi birlikte olma umuduyla mı yapmıştı?

Fox bu konuda endişe içindeydi ama bir yandan da bu yeni iş hakkında daha fazla şey duymak istiyordu. Müzik simsarı. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Sık sık seyahat mi edecekti? İş Seattle merkezli mi olacaktı? Birden ona kadar bir ölçekte ne kadar heyecanlıydı?

"Ben yokken pek çok yeni karar vermişsin," dedi sorularını kendine saklayarak. Zaten çok yakında cevapları onu alakadar etmeyecekti.

Hannah onun yüzünü inceledi. "Görünüşe göre sen de birçok karar vermişsin."

"Tanrım, imalar havada uçuşuyor," diye mırıldandı Christian onlara bakarak. "Ben gidip stajyerlerle dalga geçeceğim. Size meselenizi çözmekte iyi eğlenceler."

Yalnız kaldıkları anda aralarına sessizlik çöktü.

Fox'ın beyni kasabada yürürken yaptığı konuşmayı tekrarlayıp duruyordu. *Üzgünüm. Sen harika birisin. En iyi arkadaşımısın. Ama senden buraya taşınmanı isteyemem. Ben bunu yürütemem.*

Ama ağzından çıkan sadece, "İnanılmaz görünüyorsun," oldu.

"Sağ ol." Genç kadının yüzünde, Fox'ın öpücükleriyle yok etmek istediği zoraki, sahte bir gülümseme belirdi. *Beni kandıramazsın. Benden burada mı ayrılacaksın yoksa yalnız kalacağımız bir yere mi geçelim?"*

"Hannah." Şok nedeniyle adı dudaklarından perişan bir şekilde dökülmüştü. Ona bakamadığı için kafasını başka yöne çevirdi. "Ayrılmak deme. Kulağa hoş gelmiyor."

"Neden?"

"Sanki seni..."

Seni uzaklaştırıyormuşum, bağlantımızı tamamen kesiyormuşum gibi geliyor.

Kahretsin, böyle bir şeyi asla yapamazdı. Kalbine bir buz kıracağı saplamayı yeğlerdi.

"Bu konuda karşılıklı anlaşabilir miyiz lütfen?" diye sorarken, kalabalıktan biri genç kadına arkadan çarpıp göğüs-

lerinin onun göğüs kemiğine değmesine neden oldu. Ve Fox ne diyeceğini tamamen unuttu. Elbisesinin altında sutyen var mıydı?

Bir dakika... ne diyordu?

"İkimiz de bu..." -ayrılık kelimesini dillendirmek istemiyordu- "... durum değişikliği konusunda hemfikir olursak arkadaş kalabiliriz. Seninle arkadaş kalmam gerekiyor, Hannah."

"Hmmm." Genç kadının çenesini kaldırıp bakışlarını tereddütsüz şekilde ona dikerek çaresizce saklamaya çalıştığı acı Fox'ın içini yakıyordu. "Yani Westport'a ziyaret için geldiğimde hiçbir şey olmamış gibi takılacağız, öyle mi diyorsun? Belki Fleetwood Mac albümümü dinleriz, ha?"

Fox bir süre konuşamadı. Buna verilecek yanıt bulamıyordu. Ne diyebilirdi ki? Ses Bahçesi'ndeyken söylenmesi gereken her şeyi söylemiş, tüm gerçekleri itiraf etmişti.

Sana fena tutuldum Hannah. Fuar bunu açıkça ortaya koymadıysa Fleetwood Mac albümü koyar diye düşünmüştüm. Sana çok âşığıım.

Gerçekten... gerçekten âşığıım.

Bu sözleri o da hatırlıyor muydu? Bu yüzden mi çenesini biraz daha kaldırıp onun kararlılığına bir darbe daha indirmişti? "Bak, bu konuda seninle tartışmayacağım Fox." Narin omzunu silkti. "Aramızda başlayan şeye bir son vermek istiyorsun ve bu senin hakkın."

Fox, onun dudaklarını ıslatmasını çaresizce ve sefilce izledi.

Ne olacaktı? Birbirlerinden öylece uzaklaşacaklar mıydı?

Gerçekten bunu yapacak kadar güçlü müydü?

“Benim için son bir şey yapar mısın?” diye sordu genç kadın, parmak uçlarını hafifçe onunkilere sürterek.

“Tabii,” dedi boğuk sesle. Başını yana eğmesini izleyip boynunun kıvrımını hevesle zihnine kazırken şakakları zonklamaya başlamıştı.

“Bir veda öpücüğü istiyorum.”

Fox’ın gözleri hızla ona kaydı ve damarları aynı anda hem şehvet hem de panikle doldu. Onu öptükten sonra devamını getirmeden nasıl durabilirdi? Bunun ne kadar zor olacağını farkında değil miydi? Yoksa planı bu muydu? Ama yüz ifadesi o kadar masumdu ki bu mümkün değil gibiydi. Ve Fox’ın bu ricayı reddetmesi de mümkün değildi. Ondan gelen hiçbir isteği reddedemezdi.

Onu burada öpecekti. Halkın içinde, riskin olmadığı yerde.

Gerçi tam kırılma ve binlerce ufak parçaya ayrılma noktasına gelmişken ona dokunmanın ne kadar risksiz olacağı tartışılırdı.

Dudaklarını yalayıp ona yaklaştı. Eli bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi kalçasına yerleşti ve başparmağı bir şeye değdi. Sanki... incecik bir ip gibiydi. Kafasını eğip parmaklarıyla yokladığı yere baktı. “İçine ne giydin?”

“Ne önemi var ki? Bu sadece bir öpücük.”

Tanga giymiş. Kahrolası bir tanga.

Tanrı aşkına, o kalçalar tangayla nasıl da seksi görünürdü.

“Doğru.” Fox derin bir nefes verdi. Nabızı boynuna tüm şiddetiyle vuruyordu. “Bir veda öpücüğü.”

“Aynen öyle.” Hannah gözlerini kırıştırdı. “Kapanış olarak”

Kapanış.

Olay kapanacaktı.

Fox'ın karar verdiği şey buydu. Olması gereken buydu.

Hannah bir gün ona teşekkür edecekti.

Hafifçe aralanmış dudaklarına baktı. Yumuşacık görünüyor ve onun dudaklarını davet ediyorlardı. Tek bir basit öpücük verecek, diline asla dokunmayacak ve tadına bakmayacaktı. Yoksa mahvolurdu çünkü gezegendeki hiç kimse onun mükemmel tadına sahip değildi. Fox onun anısının solmasını istiyordu, güçlenmesini değil.

İyi deneme.

Onun anısı asla ama asla solmayacak.

Kendine ne kadar zarar vereceğini bilse de kafasını eğdi. Ona son bir kez doymak için çaresizce...

Barın arkasında bir zil çalmaya başladı ve Piper, "Son çağrı! Ödemeler yapılsın ve herkes evlerine dağılsın!" diye bağırdı.

Hannah geri çekilip omuz silkti. "Ah, pekâlâ."

Fox'ın pantolonunun fermuarı bara ilk girdiği andakinden çok daha fazla zorlanıyor, zihni neler olduğunu idrak edemiyordu. "Bir dakika. Ne?"

"Kötü zamanlama." Kızarmış tenine rağmen genç kadının sesi kayıtsızdı.

"Hannah," diye hırladı Fox, onun kişisel alanına girip elbisesinin yanlarını kavrayarak. "Öpücüğünü alacaksın."

Genç kadın cansız bir ses çıkardı. "Ama şimdi senin daireye geçip çantamı almam gerekiyor. Otobüsüm sabah yedi-de kalkacak."

Fox'ın başı döndü, midesi dibe vurdu ve Cross & Kızları'nın döşeme tahtalarına çarptı. O otobüsün eninde sonunda kalkacağını biliyordu ama bir şekilde bu bilgiyi zihninden uzaklaştırmıştı. Maalesef artık bunu yapamazdı. O gidiyordu. Ayrılıyordu. Ve bu kararın sebebinin Fox olduğunu ikisi de biliyordu.

Doğru olanı yapıyorsun.

"Şu elbiseyi de değiştirmem lazım ayrıca," diye mırıldandı Hannah kendi kendine.

Ama Fox da duydu. Ve onun turkuaz kumaşı üstünden atıp sadece tanga ve topuklu ayakkabılarla kaldığını gözünde canlandırmaktan kendini alamadı. Dudaklarının onun tenninde gezdiğini ve kalbinin, sadece onun sayesinde hissedildiği o eve dönüş duygusuyla dolduğunu hayal etti.

Piper zili tekrar çaldı ve bar ışıkları yanıp söndü.

"Sanırım gitsek iyi olur," dedi Hannah, hızla yanından geçerek.

Kendi kıyametine doğru gidiyor olmaktan endişelense de Fox'ın onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hannah'nın kalbi çok kırılmıştı.

Fox gerçekten de ondan bekleneni yapmıştı.

Denize açıldığı günden beri Hannah onun hem kariyerindeki hem de kişisel hayatındaki baskılara dayanamamasından ve seferden eski Fox olarak dönmesinden korkuyordu. Yine de inancına sarılmış, onun gözlerinin içine bakıp da birlikte inşa ettikleri şeye durdurma emri veremeyeceğini düşünmüştü.

Ama o yapmıştı. Gerçekten de eski Fox olarak dönmüştü.

Yüce İsa. Genç balıkçı bu akşam bara adım attığında Hannah'nın kalbi mutluluktan neredeyse göğsünden fırlayacak gibi olmuştu. Ama şimdi dairesine giden merdivenleri çıkarken söz dinlemez organı arkasında kanlı izler bırakarak sürükleniyordu.

Aptaldı. Çok saf ve aptaldı.

Çantanı al ve git, Hannah.

Sadece git.

Onu öpmenin acıyı on katı fazla hale getirmekten başka bir şey yapmayacağını bilse de elveda öpücüğünü, onun son

beş günde yeniden ördüğü savunma duvarlarını yıkacağını bilerek son çare olarak saklıyordu. Ama şu anda son çarelere falan başvurmak istemiyordu. Tek istediği karanlık bir yerde kavrılmak ve uyumaktı.

Bir yanı bunun adil olmadığını biliyordu. Fox bir ilişki içinde olmak istemiyorsa ona saygı duymalı ve bir yetişkin gibi iyi şanslar diledikten sonra çekip gitmeliydi. Ne de olsa bu son dakika haberi değildi. Onun müzmin bekâr statüsünü başından beri biliyordu. Fakat kalbi laftan anlamıyordu.

Kapının kilidini açıp içeri girdi ve topuklarını tıkırdatarak dairede ilerledi. Fox da arkasından yavaşça geliyordu. Hannah havada asılı kalmış duş kokusunu içine çekerek odasına gitti. Ona akıllı olup hazırlıklı beklemesini söyleyen altıncı hissini dinleyerek valizini çoktan hazırlamıştı. Gerçi yarın tekrar açmayı ummuştu çünkü Fox'ın net kararlar vermeden onu göndermeyeceğini düşünüyordu.

Odaya girince her zamanki rutinini gerçekleştirip pembe Himalaya tuz lambasına dokundu ve karanlık odayı loş bir parıltıyla doldurdu. Sonra valizi yatağa kaldırıp fermuarını açarak kot pantolon, Johnny Cash tişörtü ve pamuklu külot çıkardı. Üstünü değiştirebilmek için odanın kapısını kapatacaktı ki Fox'ın eşikte dikildiğini gördü. Acı içindeki yüzüne pembe ışık vurmuştu ve kolunu tokmağa dayamış halde onu izliyordu.

“Üstümü değiştirmem lazım.”

Genç adam hareket etmedi.

Hannah ona ve yaşadıkları her şeye karşı büyük bir öfke-

ye kapılıp göğsüne bastırarak onu dışarı itmeye çalıştı ama bir santim bile kımlıdatamayınca hiddeti daha da büyüdü. "İzin ver üstümü değiştirip gideyim."

"Böyle gitmeni istemiyorum."

"Her istediğimiz her zaman olmaz."

Fox hâlâ sabit şekilde duruyordu ama çenesi gerginlikten neredeyse kırılacak gibiydi.

Hannah daha fazla katlanamayacaktı.

Hayatı boyunca bu kadar saldırgan hissettiğini hatırlamıyordu. Doğası gereği öfke krizleri yaşamaz, kimseye çıkışmazdı. İnsanlara yardım etmeyi, sorunlarını çözmeyi severdi. Ama şimdi Fox hem onun kalmasını istemiyor hem de üstünü değiştirip gitmesine izin veremiyordu. Kim olduğunu sanıyordu ki? Elleri onu tekrar, bu kez daha sert itmek için kaşındı. Fakat çok daha etkili bir silahı vardı ve onu kullanmayı uzmanından öğrenmişti. Bu süreçte kendine zarar vereceğini biliyordu ama en azından gururunu ezdirmeyecekti.

Ona neyi kaçırdığını göster.

Yatağa geri dönerken turkuaz elbiseyi başından çekip çıkardı ve genç adamın titrek nefesini duyarak büyük bir tatmin hissetti. Sonra ödünc elbisesini yavaşça katladı, valizine koymak için hafifçe öne eğildi ve Fox'ın gırtlaktan gelen küfürünün odayı doldurmasını dinledi.

"Tanrım, Hannah. Çok seksi görünüyorsun, kahretsin."

Sıcaklığı arkasında birden belirirken Hannah'nın sinir uçlarının her biri şampanya gibi patladı. Doğrulduğunda ve çıplak sırtı onun kabaran göğsüyle aynı hizaya geldiğinde

hissettiği şeyi yalnızca dönme dolapta ilk kez zirveye ulaşıp dünyanın ayakları altına serildiği o nefes kesici anla kıyaslayabilirdi. Sıcak ürpertiler, parmak uçlarında başlayıp kollarına yayıldı ve meme uçlarını sertleştirip karıncalandırdı. Halbuki Fox daha ona dokunmamıştı.

Boğazındaki yumru derhal ona dönüp yüzünü göğsüne bastırmasını ve aralarındaki şeyden vazgeçmemesi için yalvarmasını söylüyordu. Bunu neredeyse yapacaktı da. Ama sonra Fox dudaklarını kulağına yaklaştırıp, “Veda öpücüğünün zamanı geldi mi?” diye sordu.

Ve ona nelerden vazgeçtiğini gösterme kararlılığı kendini yeniledi.

Sadece bu da değil, onun duvarlarına bir balyoz indirmek ve molozlardan dumanlar yükselirken arkasına bakmadan uzaklaşmak istiyordu. Bu arzular bir yabancıya aitti. Bu adamla yaşadığı aşk ve kalp kırıklığı da öyle. Hiçbiri tanıdık değildi ve hepsi canını yakıyordu, bu yüzden dürtülerine kulak verecek ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti. Zaten ne olursa olsun acı çekecekti, değil mi?

Hannah döndü ve adamın yüzündeki ıstırapı görünce, kendini tutamayıp avuçlarını nazikçe göğsüne dayadı. Sonra hızlıca kendini topladı ve onu yakasından kavrayarak çevirip yatağın kenarına oturttu. Genç adamın hevesli mavi gözleri tüm vücudunda dolaşıyordu şimdi. Şişmiş göğüslerinde, dudaklarında, bacaklarının arasında... Avuçlarını kotuna sürterken boğaz kasları yutkunmakta zorluk çekiyormuş gibi biydi.

“Sadece bir öpücük,” diye fısıldadı Hannah ağzına karşı. “Son öpücüğümüz.”

Fox pürüzlü bir ses çıkardığında Hannah'nın içi titredi. Ona sarılmayı çok istese de dikkatini acısına ve dürtülerine verdi.

Yavaş hareketlerle bacaklarını iki yanına atarak kucağına oturdu ve asıl istediği şeyin kanıtıyla karşılaşana dek kendini öne itti. Kalçasını iriliğine bastırırken aynı zamanda dilini ağzına değdirdi. Dudakları hafifçe onunkiler üzerinde kıvrılırken kirli sakalı çenesini sıyrıyordu. Hızları artmaya başladığında Fox'ın elleri onu daha da yakına çekmek için kalçasını kavradı ama Hannah ağzını geri çekti. İkisinin de nefesleri düzensizdi.

Fox saçlarını yumruğuna dolayıp kalçalarını altında hareket ettirdi. "Benim için soyunurken aklında sadece öpülmek yoktu Hannah." Vücudunun alt kısmını kucağına daha sıkı bastırdı ve kadınlığını sert ereksiyonuna sürterek onu yüksek sesle inletti.

"Aklımda başka n-ne olabilir ki?" diye sordu Hannah.

Fox acı bir kahkaha attı. "Şu rolleri kes lütfen," diye hırladı alınlarını birbirine sürterek. "Sadece benim Hannah'm ol."

Hannah'nın göğsündeki çivi daha da derine indi. "Ben senin Hannah'n değilim."

Çelişkili olsa da karşısındaki mavi gözlerde sahiplenici bir ışık parladı. Sanki ona böyle deme hakkını kaybettiğini biliyormuş ama henüz hayatındaki bu yenilik üzerinde hak iddia etmekten vazgeçmeye hazır değilmiş gibiydi. Hannah onun için yenilikten başka bir şey değildi, değil mi? Sadece geçici bir eğlenceydi. Farklı olmayı ne kadar istese de herkesle aynı sonucu almıştı.

Özel değildi.

“Belki de en azından bir tohum ekmişimdir,” dedi yarı fısıldayarak. “Belki bir gün biriyle tanışırsın ve ilişkiler o kadar korkutucu gelmez.”

“Biriyle tanışmak mı?” Konuşurken gözleri büyüdü. “Başka biriyle mi? Ciddi misin? Bunun iki kez olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Acı tüm gücüyle Hannah’ya çarptı. Genç adam duygularını gizlemiyordu. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı ama yine de onu göndermeyi mi seçiyordu? Lanet olsun. Hannah kucağından inmeye çalıştı ama Fox panikleyerek öne atıldı ve ağzını bir öpücükle yakaladı. Vücudundaki her hücreyi alarma geçiren, neredeyse ruhunu emen, onları işgal edildikleri konusunda uyarıcı bir öpücük bu. Hannah düşüncelerini bulandırmamak, ayrılmayı istediğinden dolayı onu pişman etme planını unutmamak için mücadele etti ama dudaklarının büyüğü, güçlü ve sıcak vücudu, kalçalarının çıkarıcı hareketleri karşı koyulacak gibi değildi.

O anda tüm bariyerleri yıkıldı ve boğazında bir hıçkırık bıraktı. Elleriyle yüzünü kavrayarak Fox’ı kendine çekti, parmaklarını saçlarına daldırdı ve bunun gerçekten de son öpücükleri olduğunu kabul ederek onu çaresizce öptü. Ne var ki öpücüğü sonlandırabilecek gibi durmuyorlardı. Hannah’nın bir yanı, turkuaz elbiseyi üstünden çıkardığı andan beri bunu biliyordu. Fox’ın ortaparmağı sırtından aşağı kayıp arkadan bacaklarının arasına daldı ve seksi daha da kaçınılmaz hale getirdi; çünkü Tanrı aşkına, Hannah neredeyse anında sırılsıklam olmuştu.

Ağızları çılgınca bir hızla hareket ediyordu. Sadece Fox'ın gömleğini çıkarmak için kısa bir süreliğine ayrıldılar, sonra kaldıkları yerden devam ettiler. Hannah'nın avuçları onun kaslarında dolaştı ve tekrar saçlarına karıştı. Genç adam, ıslak kıvrımlarına ikinci bir parmağı, ardından da üçüncüyü daldırırken dilini de ağzına sokup çıkarıyordu. Ah kahretsin, Hannah artık kontrolü tamamen kaybetmişti. Vücudu hissin tamamına erişmek için yalvarıyordu ve beyni sadece ihtiyaç tarafından yönetiliyordu. Ne ara karar verdiğini anlamadan Fox'ın kot pantolonunun düğmeleriyle oynamaya başladı.

Aletini açıklıktan dışarı çekip parmaklarını etrafına sardığında ve okşamaya başladığında zaman durdu. Öpücük kendini askıya aldı ama dudakları birbirinin üzerinde kaldı. Hızlı ve kesik nefesleri birbirine karıştı.

"Hadi bebeğim, al onu içine," diye hırladı Fox, gözleri açlıkla ve adını koyamadığı, daha derin başka bir şeyle parlarken. "Seni çok özledim. Ben... siktir, siktir. Çok özledim. Çok özledim Hannah. Lütfen."

Genç balıkçı onu yaralamış, tamamen savunmasız bırakmıştı. Bu yüzden gözlerini yumdu ve kelimeler boğazından kaçmak için çırpınsa da aynı şekilde karşılık vermemek için kendini tuttu. *Ben de seni özledim. Seni seviyorum.* Bunun yerine aletini bacaklarının arasına yönlendirdi ve onun kaba inlemelerini dinlerken tangasını yana doğru çekerek önce ucunu, sonra da yavaş yavaş tüm uzunluğunu içine aldı. İkisi de gözlerini birleştikleri yere dikmiş, bu şehvetli anı izliyorlardı.

“Siktir. Kahretsin,” dedi Fox dişlerinin arasından, başı geriye düşerken. “Prezervatifim yok. Prezervatif takmadım Hannah.”

El yordamıyla cüzdanını aradı ama Hannah istemsizce kucagında kıpırdanıp inleyerek tırnaklarını omuzlarına geçirdiğinde çabucak vazgeçti ve kesik nefesler alırken kalçasını avuçladı.

“Ben... yapamam. Yapamıyorum,” dedi Hannah.

Fox'ın tüm vücudu ürpertilerle sarsılıyordu. “Neyi yapamazsın? Duramaz mısın?”

Başını sağa sola mı yoksa aşağı yukarı mı sallıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Genç adamın sertliğinin yoğun baskısı onu mantıklı düşüncelerden yoksun bırakıyordu. Bacaklarının arasında hislerden bir alev topu oluşmuştu ve kasları sürekli olarak gerilip zonkluyordu.

“Hannah,” dedi Fox, onu gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. Nefesi dudaklarına çarpıyordu. “İlaç kullanıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı, sorunun önemi beynindeki seks dumanını delip geçerken. “Evet, iğne oluyorum. Evet.”

Konuşurken bir yandan üzerinde kalçalarıyla daireler çiziyor, genç adamın gözlerinin kafatasında geriye kaymasına neden oluyordu. “Off, kahretsin. Bu çok iyi hissettiriyor.” Mantığını kaybetmemek için mücadele ettiği belliydi. “Ben de temizim. Sen buraya son geldiğinde kontrole gitmiştim.”

Bu itiraf Hannah'yı sarstı. “O zamandan beri kimse olmadı, değil mi?”

Bu bir soru değildi. Çünkü cevabı zaten biliyordu.

Fox, gözlerini yumup başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Tanrım hayır, Çilli. Ben sadece seni istiyorum."

Sonra dudaklarını çaresizlik içinde onunkilere bastırıp kalçalarını sıkıca tutarak iyice kendisine çekti. Kalın aleti yumuşak vuruşlarla hareket ediyor, en tatlı noktasına sürtünüyordu. Parmaklarıyla oynayarak onu zaten kızıştırmıştı, şimdi de tam olması gerektiği gibi içine girip çıkarak neredeyse patlayacakmış gibi hissetmesine yok açıyordu. Ona ihtiyacı olanı veriyor, tüm vücudunu alevler içinde bırakıyordu. Ona şehvetli, güçlü, kadınsı ve özgür hissettiriyordu. O kadar ki Hannah sonunda kendine engel olamayıp dudaklarını onunkilerden ayırdı ve sırtını yay gibi gerip inleyerek göğüslerine tam erişim verdi. Fox meme uçlarını hevesle, açlıkla emerken artık birbirine çarpan kasıklarından ıslak sesler yükselmeye başlamıştı.

Sonra Fox elini aşağı indirip kabaca poposuna şaplak attı ve dişleriyle kulak memesini yakaladı. "Kendine dokun." Kırına bir defa, iki defa daha sertçe vurdu. "Seni doruğa ulaştırmama yardım et Hannah. Şimdi. Tanrım, beni o kadar kalınlaştırdın ki sonun ne zaman geleceğini bile bilmiyorum. Ama sana dokunursam anında biteceğini biliyorum. Bu yüzden kendinle oyna."

Aralık dudaklarından kesik nefesler dökülürken Hannah titreyen sağ elini omzundan aşağı doğru kaydırды, bacaklarının arasındaki o hassas tomurcuğu buldu ve dudağını ısı-

rırken aşağı yukarı, sağa sola, daireler çizerek ovuşturmaya başladı. Elinin hareketleri hızlanırken inlemeleri Fox'inkilere karıştı.

"Kendine dokunurken bana bak." Alnından bir ter damlası süzüldü. "İkimiz birlikte seni tatmin ederken gözlerime bak."

"Sadece beni değil," demeyi başardı Hannah güçlükle.

Genç balıkçı başını sertçe iki yana salladı. "Bu dar şeyin içinde tamamen çıplak halde gidip geliyorum ve senin daha önce hiç böyle bir şey tatmamış gibi sikimi sürmeni izliyorum Hannah." Dirseklerine yaslanarak geri uzandı ve zevk kanallarını genişletip onu üstünde aşağı yukarı zıplatmaya başladı. "Şu anda bu dünyadaki hiçbir şey doruğa ulaşmama engel olamaz."

Hannah adeta uçuyordu. Ciğerleri kasıldı ve orgazmı kontrolü ele geçirip içini kasıp kavurarak vücudunu tutsak ettiğinde kasları kilitlendi. Kadınlığının kanallarını sıkarak Fox'ı da kendiyile birlikte kırılma noktasına ulaştırdı. Zevkle birbirlerine sürtünüyor, kalçalarını aşağı yukarı oynatıyor, tırnaklarını birbirlerinin derisine geçirip sıyrıyorlardı. Fox'ın erotik sözleri kafasında yankılanarak zevkin katlanmasına yol açıyordu.

Bu dar şeyin içinde tamamen çıplak halde gidip geliyorum...

Senin sikimi sürmeni izliyorum...

Fox sırtüstü yatarak Hannah'yı da beraberinde çekti. Tükenmiş olsalar da birbirlerinden ayrılmadılar. Sert ve hızlı nefesleri odayı doldururken Hannah kafasını onun omzuna

yasladı, Fox da parmaklarını onun soğuk terle kaplı sırtında kaydırıldı. Bu paha biçilemez an dünyadaki her şeyden daha doğrudu. Daha gerçek, daha mükemmeldi. Ve...

Hannah bundan vazgeçmeyecekti.

Tanrı yardımcısı olsun, bu gece hayatında hiç yaşamadığı kadar çok duygunun etkisinde kalmıştı. Umutsuzluk, inkâr, yıkım, öfke. Genç balıkçının ondan ayrılmaya kararlı bir şekilde Cross & Kızları'na adım attığını gördüğünde cesaretini ve kararlılığını kaybetmişti. Kalp ağrısı o kadar büyüktü ki pozitifliğe yer kalmamıştı. Sadece hayatta kalma içgüdüğü vardı.

Fox okyanustan dönmeden önce Hannah kendini savaşa hazırlamıştı. Ama şimdi son raunttaydılar ve bilinçsizliğe doğru adım atarken sırf acıyı bastırmak için pes etmeye razı olabilecekmiş gibi hissediyordu. Halbuki şu an en güçlü olması gereken andı.

Başrol oyuncusu olmak da bu demek değil miydi zaten? Pes edecek noktaya geldiğinde geri adım atmayıp ilerlemek?

Son iki haftada başardıklarından sonra hiçbir mazereti kalmamıştı artık. Her şeyi yapabilirdi. Cesur olabilirdi. Yanına bir kap dondurma alıp cenin pozisyonunda yatmak, kalıcı olabileceğini çok iyi bildiği muhteşem bir ilişkiyi kurtarmaya yaramayacaktı. Kendisiyle ilgili şüpheleri gözlerini kör ederken Fox en azından Hannah'ya inanmalıydı. Tabii Hannah'nın da kendine inanması gerekiyordu.

Onun omzuna bir öpücük kondurdu ve yana yuvarlanarak yataktan kalktı.

Dışarıdan sakın görünüyordu ama aslında nabızı saatte

bin kilometre hızla atıyor, midesinde adeta bir hendek kazılıyordu. Fox da oturdu ve kot pantolonuyla Johnny Cash tişörtünü giyerken kanlanmış gözleriyle bir süre onu izledi. Sonra başını ellerinin arasına alıp saçlarını çekti.

Hannah valizinin fermuarını tekrar kapattı, onun önünde durdu ve pek beceremese de sesini dengeli tutmaya çalıştı. “Bizden vazgeçmeyeceğim.”

Fox’ın kafası hızla kalktı, gözleri yüzünde dolaştı. Ne hissediyordu? Umut mu? Şok mu?

“Evet...” Yutkunup cesaretini topladı. “Senden de bizden de vazgeçmeyeceğim. Bununla başa çıkmak zorundasın, tamam mı?”

Fox boğulsa da cankurtaran salına doğru yüzmeye korkan bir adam gibi görünüyordu.

“Yanımdan ayrıldıktan sonra ne oldu?” diye fısıldadı Hannah, yanağını okşama dürtüsüyle savaşıyor. Tanıştıklarından beri ilk defa güzel yüzü bu denli bir acıyla ve bitkinlikle çarpılmıştı.

Genç adam dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kaçırdı ve soğuk bir sesle konuştu: “Hiç önemli değilmiş. Kaptan koltuğu için ne kadar nitelikli olduğumun hiçbir önemi yokmuş. Bundan sonra da olmayacak. Ne yaparsam yapayım dalga geçtikleri, şüphe ettikleri biri olacağım. Bana ne saygı duyacaklar ne de beni ciddiye alacaklar. Birileri için her zaman açık çek ya da yedek olacağım. Ve bu seni de etkileyecek Hannah.” Alnının ortasına masaj yaptı. “Bizi öğrendiklerinde nasıl dehşete düştüklerini duymalıydın. Eninde sonunda olacağını biliyordum ama kahretsin, beklediğimden çok daha kötüydü.”

Hannah varlığının her zerresiyle başını onun göğsüne yaslamak, ona karşı nazik ve destekleyici olmak istiyordu. Eğer ondan ayrılmak zorunda hissettiyse çalışma arkadaşlarının söyledikleri gerçekten kötü olmalıydı. Fakat Fox'ın şu anda tatlı sözlere ya da teşvike ihtiyacı yoktu.

Sert bir uyandırma çağrısına ihtiyacı vardı.

“Fox, beni dinle. Kaç farklı yatağa girdiğin umurumda değil. Benim yatağıma ait olduğunu biliyorum. Ben de seninkine aitim ve önemli olan tek şey bu. Başkalarının aptallığı ve dar görüşlülüğü yüzünden ta üniversitedeyken yaşadığın bir şeyin acısını bizden çıkarıyorsun. Sana yaşattıkları acılar gerçek, biliyorum. Ama hayatta aldığın kötü dersleri, karşına çıkan tüm iyi şeylerde kendine engel olarak göremezsin. Seninle sahip olduğumuz bu şey asla kötü değil. Aksine çok, çok iyi.” Sesi çatallandı. “Sen harika birisin ve ben seni seviyorum. Anladın mı seni ahmak? Bu yüzden biraz düşün ve kafanı inatçı kucından çıkardıktan sonra gel beni bul. Çünkü sen beklemeye değersin.”

Göğsü hızla inip kalkar, gözleri nemlenirken Fox doğruldu ve kollarını ona dolamaya yeltendi. Ama Hannah geri çekildi. “Hannah. Buraya gel lütfen. Sana sarılmama izin ver. Oturup konuşalım.”

“Hayır.” Vücudu reddettiği dokunuşun özlemiyle ağrıyordu ama güçlü kalabilirdi. Yapılması gerekeni yapabiliirdi. “Dediklerimde ciddiyim. Biraz düşün. Çünkü bir dahaki sefere bana hoşça kal dediğinde sana inanacağım.”

Sonra dengesiz ayakları üzerinde döndü, valizini çekerek daireden çıktı ve arkasında perişan bir Fox bıraktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Fox hiçbir zaman tekneden düşmemişti ama bu ihtimal her balıkçının yüreğine korku salardı. Buz gibi soğuk suların içine çekildiğini, ciğerlerindeki havanın boşaldığını, geminin silüetinin gittikçe küçüldüğünü düşünmek bile tüyler ürperticiydi. Yine de okyanusun dibinde ölümle buluşmak, Hannah'nın sessiz gözyaşları içinde dairesinden çıkıp gitmesini izlemekten daha iyi olurdu.

Doğru şeyi yaptığından o kadar emindi ki.

Ama doğru şey o tatlı kızı nasıl ağlatabilirdi?

Ah, Tanrı aşkına, onu ağlatmıştı. Onu seven kadını ağlatmıştı.

Siktir. Hannah onu gerçekten seviyor muydu?

Fox'ın gözleri yanıyor, vücudu ağrıyor, ne kadar uğraşsa da ayakları kıpırdamıyordu. Onun peşinden gitmeliydi ama Hannah'yı tanıyordu. Şu anda kafasındakilerin hiçbiri doğru kelimeler değildi ve genç kadın daha azını asla kabul etmeyecekti. Yüce İsa, kalbini göğsünden söküp almış olsa bile Fox, onu azarlarken gözlerinin içine asice bakmasından gurur duymuştu. Bu cidden tam başrol oyuncusuna yaraşır hareketti.

Seni canımdan daha çok seviyorum. Gitme.

O giderken arkasından bağırmak istediği sözcükler bunlardı. Ama söylese de bir işe yaramayacaklarını biliyordu. Hannah ondan dürtüsel, duygusal sözler duymak istemiyordu. Sadece... kafasını inatçı kışından çıkarmasını istiyordu.

Kapı Hannah'ının arkasından kapanır kapanmaz Fox'ın dizlerinin bağı çözöldü. Çırılçıplak halde kendini yatağa bırakıp zonklayan kafasını ellerinin arasına aldı ve Hannah kokan sessiz odada yankılanan bir küfür savurdu. Sanki boğazına bir kanca saplanmış da göbeğine doğru çekiliyormuş gibi hissediyordu. Onu tekrar kollarında hissetmeye o kadar ihtiyacı vardı ki tüm vücudu yas içinde titriyordu.

Ama onu geri getirmeyi ne kadar çok istese de bunu doğru şekilde nasıl yapacağını bilmiyordu. Kafasını onun için, ilişkileri için nasıl sağlıklı hale getireceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bildiği tek bir şey vardı: Cevapları bu boş dairede bulamayacaktı. Geceleri birbirlerine sarılarak geçirdikleri yatak odasında, ona çorba ve dondurma yedirdiği mutfakta, babası için ağladığı oturma odasında Hannah'ın yokluğu onunla alay ediyordu. Bu yüzden burada daha fazla kalamayacaktı. Olabildiğince çabuk kot pantolonunu ve tişörtünü giydi, arabasının anahtarlarını aldı ve evden çıktı.

Manzara değişikliği yardımcı olmadı.

Hannah'ın güzelliğiyle etkisi altına aldığı şey dairesi değildi.

Fox'ın kendisiydi.

Gaz pedalına ne kadar sıkı basarsa bassın genç kadını geride bırakamıyordu. Sanki başı omzunda, parmağı radyonun tuşlarındaymış gibi geliyordu. Hatta bu görüntü o kadar gerçekçiydi ki nefesini kesmişti.

Nereye gittiğini hiç bilmiyordu. Hiç düşünmemişti.

Ta ki kendini annesinin dairesinin önünde bulana dek.

Motoru durdurup şaşkın bir şekilde oturdu. Neden buraya gelmişti?

Ve gerçekten tam iki saat araba mı sürmüştü?

Charlene, Fox'ın büyüdüğü evi uzun zaman önce satmış ve çoğunlukla emeklilerin oturduğu bir sitede daire satın almıştı. Anne babasının çalıştığı huzurevinin bitişiğinde büyüdüğü için yaşlılarla iyi anlaşır ve tombala sunuculuğu işini de bu yüzden tercih etmişti. Fox'ın babası, zamanından önce yaşlanacağını söyleyerek her zaman onunla dalga geçerdi ama Fox öyle düşünmüyordu. Annesi sadece bildiklerine bağlı kalmıştı.

Ön camdan siteye baktı. Yan kapıdan boş havuz görünüyordu. Buraya kaç kez geldiğini tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi. Bir ya da iki doğum gününde, bir de bir Noel sabahında. Annesi için ona bakmanın zor olduğunu bilmeseydi daha sık gelirdi belki.

Bu geceki felakete ek olarak bir de annesini görmeyi ve nasıl irkildiğine bir kez daha şahit olmayı gerçekten istiyor muydu? Belki. Belki de buraya Hannah'yı incittiği, ağlattığı ve onun inandığı gibi bir adam olamadığı için kendini cezalandırmaya gelmişti.

Biraz düşün.

Çünkü bir dahaki sefere bana hoşça kal dediğinde sana inanacağım.

Bu, bu gece ona inanmadığı anlamına mı geliyordu?

Fox'ın onunla mesajlaşmadan bir gün bile geçiremeyeceğini, hayatı boyunca onu gördüğü anda erimediği tek bir gün bile olmayacağını bilmiyor muydu? Los Angeles'a gidip affedilmek için ayaklarına kapanacağından şüphe mi ediyordu?

Hayır, Fox bunların hepsini yapardı.

Ama yine de aynı kusurlarla, aynı kişi olurdu. Ve artık o kusurları istemiyordu.

Bunu kendine itiraf etmek, bağırsaklarına dolanmış misinayı çözdü ve arabadan inmesi için itici güç oldu. Apartmanların hepsi tıpatıp aynı olduğu için telefon rehberinde annesinin adresini bir kez daha kontrol etmek zorunda kaldı. Sonra daireyi buldu ve tam tıklatmak için elini kaldırıyor-
du ki kapı açıldı.

Charlene onu görünce yüzünü buruşturdu.

Fox her zaman yaptığı gibi bunu sineye çekerek annesine gülümsedi ve eğilip yanağından öptü. "Merhaba anne."

Kadın, kollarını boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Bak sen şu işe! 1A'dan Caroline arayıp otoparkta yakışıklı bir adamın oturduğunu söylemişti. Ben de tam kontrole gidiyordum. Demek o yakışıklı benim oğlummuş!"

Fox gülmeye çalıştı ama gırtlığından sadece çöp öğütücü sesi çıktı. Kahretsin, ağır bir araç tarafından ezilmişti sanki. Göğsünün ortası sancıyordu. "Bir dahaki sefere kendin kontrol etmeye çıkma. Polisi ara."

"Zaten Caroline'in dürbünüyle bakacaktım. Sonra da biraz laflayacaktık. Benim için endişelenme oğlum. Dayanıklı kadınımdır." Geri çekilip ona baktı. "Ama senin için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değılim. Betin benzin atmış. Seni hiç böyle görmemiştim."

"Haklısın." Sonunda annesi dirseğinden tutup onu içeri buyur etti ve oturması için küçük yemek masasını işaret etti. Yuvarlak mobilya toz maviye boyanmıştı ve rvr zıvırla kaplıydı. Fakat Fox'ın dikkatini çeken, şekli bozuk kurbağı k l k oldu. "Bunu ben mi yapmıştım?"

"Evet. Lise ikinci sınıftaki seramik dersinde. Kahve?"

"Hayır, teşekkürler."

Charlene elinde dumanı tüten bir kupayla onun karşısına oturdu. "Hadi anlat bakalım." Bir yudum almak için duraksadı. "Hannah'yla neler oldu?"

Fox'ın göğsü onun adını duymakla bile oyuluyormuş gibi oldu. "Nasıl bildin?"

"Her zaman söylediğim gibi, bir erkek, ciddi olmadığı sürece bir kadını tombalaya götürmez." Tırnağını kupasının ağızına vurdu. "Doğruyu söylemek gerekirse her şeyi ona bakış şeklinden anladım. O senin için gerçekten özel biri."

"Ona nasıl bakıyorum?" diye sordu Fox, öğrenmekten korksa da.

"Ah, oğlum. Yüz yıllık kışın ardından gelen sıcak yaz g m ym ş gibi."

Fox uzun süre konuşamadı. Zihninde Hannah'nın gülümsemesinin on yedi farklı versiyonu dolaşırken boğazını

sıkan yumrudan kurtulmaya çalıştı ama masaya bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Bu akşam ona aramızdakilerin bittiğini söyledim. Kabul etmedi."

Charlene kahkahalara boğularak kahvesini bırakmak zorunda kaldı. "O kızı bırakma sakın." Bileğiyle gözlerindeki yaşları sildi. "Kıymetini bil."

"Gerçekten yapabileceğimi düşünmüyorsun." Fox masanın üzerindeki seramik kurbağayı çevirdi. "Ne onu ne de başka birini hayatımda tutabileceğime inanmıyorsun."

Annesinin kahkahası bir anda kesildi. "Neden ki?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

"Kesinlikle bilmiyorum."

Fox neşesizce güldü. "Biliyorsun işte anne. Babamın mirasını yaşatmamdan bahsediyorum. Hayatımın yarısından fazlasında gittiğim yoldan bahsediyorum. Benim bildiğim tek yol bu. Buna alışkınım. Olmadığım biri gibi davranmaya çalışmanın manası var mı? Ayrıca bende kesinlikle bir çiftin yarısı olma potansiyeli yok."

Charlene sustu. Neredeyse acı çekiyormuş gibiydi. Bu da duyduklarını kabul ettiğinin kanıtıydı. Belki yüksek sesle söylemek istemiyordu ama onun doğruyu söylediğini biliyordu.

Annesinin hayal kırıklığına tanık olmak çok zordu. Gitmek için ayağa kalksa da Charlene'in konuşmaya başlamasıyla tekrar oturdu.

"Başka bir şey olmayı... denemek için hiç şansın olmadı."

Tıpkı babası gibi ne kalpler kıracak, derlerdi hep, ben de gülerdim. Gülerdim ama çıkmazda hissederdim. Sonra...

"Sonra ne?"

"Bu konuda konuşmak çok zor." Annesi kahvesinin üstüne ekleme yapmak için kalktı, sonra yerine oturdu ve gözle görülür bir şekilde kendisini topladı. "Yıllarımı babanı değiştirmeye çabalayarak harcadım. Onun için bir yuva oluşturmaya çalıştım; benimle, sadece benimle mutlu olsun diye. Eh, sonucun ne olduğunu sen de biliyorsun. Haftanın yedi akşamının beşinde eve parfüm fabrikası gibi kokarak geldi." Nefes almak için duraksadı. "Sen büyüüp ona benzemeye başladığında sanırım... sanırım denemeye korktum. Ondan farklı olmayı öğretmeye çalışırsam ve sen de bana karşı gelersen tekrar kalbim kırılacaktı. Bu yüzden de direnmeyi bıraktım. Üstüne bir de diğer insanlara katılıp seni kalp kırman için yüreklendirdim. Senin için bir kahve tenekesine..." Yüzünü elleriyle kapattı. "Bunu düşünmek bile ölmek istememe neden oluyor."

Aynı evde olmasalar da sanki prezervatif parasıyla dolu teneke oradaymış gibi Fox refleks olarak dolaba baktı. "Sorun değil anne."

"Tabii ki de sorun." Kafasını iki yana salladı. "Sana onun gibi olmadığını açıklamam gerekiyordu Fox. Kendin hakkında inandığın zarar verici şeyleri, tüm o yanlışları düzeltmem gerekiyordu. Ama en başından beri seni teşvik ettiğimiz şeyi çoktan yapmaya başlamıştın. Üniversiteden döndüğünde de kendi kabuğuna çekilmiştin. O zaman seninle konuşmanın imkânı yoktu. Ve işte buradayız. Yıllar sonra."

Fox duyduğu her şeyi zihninde tekrar etti. En derin güvensizlikleri oldukları gibi açığa çıkmıştı ama hiç önemli değildi. Hiçbir şey Hannah'ın incinmesi kadar acıtamazdı. "Onun gibi olmadığımı düşünüyorsan neden beni her gördüğünde irkiliyorsun?"

Charlene'in rengi soldu. "Üzgünüm. Bunu yaptığının farkında değildim." Bir saniye geçti. "Bazen seni yüzüstü bırakmanın suçluluğuyla yaşayabiliyorum. Sonra seninle karşılaşıyorum ve vicdan azabı suratıma bir tokat gibi çarpıyor. O irkilme sana değil, kendime."

Fox'ın gözlerinin arkasında beklenmedik bir yanma baş gösterdi.

Ve kalbinin yakınlarındaki bir yer oyuldu sanki.

"Onun sana söylediği bazı şeyleri hatırlıyorum. Daha dörde ya da beşe gidiyordun. Kız arkadaşın var mı? Ne zaman birileriyle çıkmaya başlayacaksın? Evlat, sen yaşıtlarının en iyisi olacaksın! Böyle şeyler derdi, ben de komik olduğumu düşünürdüm. Ben bile sana aynı şeyleri birkaç kez söylemiştim hatta." Sigara paketini alıp bir tane yaktı ve dumanını ağzının kenarıyla üfledi. "Asıl yapmamız gereken seni sınıfta başarılı olman ya da kulüplere katılman için yüreklendirmekti. Ama hayat sanki... cinsel yakınlıktan ibaretmiş gibi gösterdik. Hem de doğduğundan beri. Bunun için hiçbir mazeretim yok. Tek diyebileceğim, babanın hayatının kadınlar olduğu. Dolaylı olarak benimki de öyleydi tabii. Yasak ilişkiler devamlı olarak aramızda, etrafımızdaydı. Oğlumuzu olabilecek en kötü şekilde etkilemelerine izin verdik. Onları,

seni her yerde takip edecek gölgeler haline getirdik. Gerçek trajedi bizim evliliğimiz değil, sana yaptığımız şeydir.”

Fox ayağa kalkmak, hareket etmek zorunda hissetti.

Annesiyle babasının ona böyle şeyler söylediğini hatırlıyordu. Hem de çok iyi hatırlıyordu. Ancak *her* ebeveynin çocuğuna böyle şeyler söylemediği şu ana dek bir kez bile aklına gelmemişti. Kadınlarla olan başarısının kimliğini oluşturduğuna inandırmak için beyninin etkin bir şekilde yıkandığını hiç ama hiç düşünmemişti. Ayrıca...

Ayrıca annesi onu gördüğü zamanlarda babasını hatırladığı için irkilmiyordu. Suçluluk hissettiği için yüzü değişiyordu. Gerçi Fox bundan da hoşlanmamıştı. Her ne yaptıysa kendi iradesiyle yapmıştı; annesinin tüm suçu üstlenmesini istemiyordu çünkü bu korkaklık olurdu. Fakat Charlene’in ona baktığında tek hissettiği şeyin dehşet olmadığını öğrenince omzundan koca bir yük kalktığını da inkâr edemezdi. Aslında bozuk bir insan olmadığını, sadece daha kendi bile anlamadan belirli bir kategoriye sıkıştırıldığını fark etmek de çok rahatlatıcıydı.

O anda her şeyden çok Hannah’nın yanında olmasını diledi.

Yüzünü onun boynuna gömmek, Charlene’in söylediği her şeyi ona anlatmak istedi. Böylece olanları Hannah tarzında mükemmel bir şekilde özetleyebilirdi. Böylece onu öpüp iyileştirebilirdi. Ama Hannah orada değildi. Gitmişti. Fox onu göndermişti. Bu yüzden kendi kendini kurtarması gerekiyordu. Bunu kendi başına çözmeliydi.

“İnsanlar bana bir şans verdiği için onun deli olduğunu düşünecek. Babamın sana yaptığını benim de ona yapacağımı sanacaklar.”

Cevap gelmeyince Fox omzunun üzerinden arkaya baktı ve Charlene’i bir hışım sigarasını söndürürken buldu. “Bak şimdi, sana bir hikâye anlatayım. Earl ve Georgette, on yıldan fazla bir süredir tombalaya geliyor ve her defasında salonun zıt taraflarında, birbirlerinden olabildiğince uzakta oturuyorlardı. Dışarıdan tatlı ihtiyarlar gibi görünebilirler ama aslında keçi gibi inatçıdırlar.” Annesi hikâyenin ortasında rahat bir şekilde bir sigara daha yaktı. “Earl, Georgette’in kız kardeşiyle evliydi. Ama kadın erken yaşta, belki ellilerinde öldü. Earl ve Georgette de birbirlerini teselli ederken âşık oluverdiler. İkisi de insanlar tarafından yargılanmaktan öyle endişeliydi ki görüşmeyi kestiler. Ama yıllarca tombala salonunun zıt taraflarından birbirlerine âşık köpek yavruları gibi bakmadılarsa ben de ne olayım!”

“Sonra ne oldu?”

“Dur, anlatıyorum.” Dumanını üfledi. “Sonra Georgette hastalandı. Ablasıyla aynı hastalığa yakalandı. Ve Earl, sevdiği kadınla bir hayat kurma şansını kaçırdığını, zor zamanlarında onun yanında olmaya, onunla ilgilenmeye hakkı olmadığını fark etti. O andan sonra diğer insanların ne düşündüğü önemli miydi? Hayır, tabii ki de değildi.”

“Tanrım, anne. Biraz daha moral verici bir şey seçemez miydin?”

“Henüz bitirmedim,” dedi kadın sabırla. Bu durumdan

keyif aldığı belliydi. “Earl, Georgette’e aşkını ilan etti, yanına taşındı ve onu sağlığına kavuşturdu. Şimdi Aberdeen’de her tombala düzenlediğimde ön sırada oturuyorlar. Aralarından su sızıyor. Ve biliyor musun? Şu anda herkes onlar için mutlu. Hayatını, başkalarının ne düşüneceği konusunda endişelenerek yaşayamazsın. Bir gün uyanacak, takvime baka-
cak ve sevdiğinle mutlu mesut geçirebilecekken harcadığın günleri sayacaksın. Ve hiç kimse, özellikle de ağzı bol bol laf yapanlar, seni teselli etmek için orada olmayacak.”

Fox on beş yıl sonra yanında Hannah’nın olmadığını, on-
suz zamanı boşa harcadığını düşününce başının dönmeye, ciğerlerinin yanmaya başladığını hissetti. Oturma odasına geçip kendini kanepeye bıraktı ve nefeslerini sayarak ani mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

Üzerine nedeninden emin olmadığı, beklenmedik bir yorgunluk çökmüştü. Belki de sebep, uzun süredir devam eden sorunlarının çözümü kavuşması ve her şeyin açığa çıkmasıyla içinde oluşan hafiflik hissiydi. Ya da Hannah’nın ağlamasına neden olmanın ve onu kaybetmenin, üstüne bir de annesinin ondan gizliden gizliye nefret etmediğini öğren-
menin duygusal baskısıydı. Tüm bunlar kalın, sersemletici bir bandaj gibi kafasının etrafını sarmış, düşüncelerini bu-
landırmıştı. Baş yastığa düştü ve yoğun endişeleri sonunda onu uykuya daldırdı. En son hatırladığı şey annesinin üstüne bir battaniye örtmesi idi. Ayrıca dalmadan önce kendine bir söz vermişti. Uyanır uyanmaz Hannah’yı almaya gidecekti.

Bekle beni. Yanına geleceğim Çilli.

Fox konuşma sesleriyle uyandığında güneş doğmuştu.

Doğrulup etrafına bakındı ve zihnine normalden daha sıkı tutunmuş örümcek ağlarını temizleyerek önceki gece olanları anımsamaya çalıştı. Havada Marlboro Reds'in kalıcı kokusu asılıydı ve her yerde promosyon ürünleri vardı. Burası annesinin oturma odasıydı. Bu kadarını anlamıştı. Sonra dün geceki konuşmalarını detaylarıyla hatırladı ve midesinin altüst olduğunu hissetti.

Sabah olmuştu. Saat sekizdi.

Otobüs... Los Angeles'a dönüş otobüsü yedide hareket edecekti.

"Hayır." Fox neredeyse kusacaktı. "Hayır, hayır, hayır."

Midesi şiddetle büzülürken kanepeden fırladı. Ve Charlene'in mutfağında, görünüşe göre kahve ve çörek için toplanmış yaşlı hanımlara ait birkaç çift göz ona döndü.

Annesi masada dün gece oturduğu yerdeydi. "Günaydın tatlım," diye şakıdı. Elinde aynı kupa vardı. "Sana bir çörek ayırdım. Gel de bizim hanımlar çetesiyle tanış."

"Yapamam. Ben... O gidiyor. Hatta... çoktan gitmiş olabilir." Kot pantolonunun cebini yoklayıp şarjı yüzde altı kalmış ceptelefonunu buldu ve hızlıca Hannah'nın numarasına dokundu. Çalarken elini saçlarının arasından geçirerek odada volta attı. Mümkün değildi. Onun Kaliforniya'ya giden otobüse binmesine izin veremezdi. Henüz onu elinde tutmak için bir planı, bir stratejisi yoktu. Tek bildiği kemiklerinin korkudan titrediğiydi. Annesinin dün gece ona söylediklerinden sonra bir de Hannah'nın gerçekten gitmiş ol-

duğu gerçeğinin kafasına dank etmesi, aklını başına toplayıp önceliklerini sıraya koyması gerektiğini fark ettirmişti.

Kafamı kıcımdan çıkardım Hannah. Telefona cevap ver.

Sesli mesaj.

Sesli mesaja yönlendiren kayıтта tabii ki de “Ben ve Bobby McGee”nin açılış notaları, ardından genç kadının seksi sesi olacaktı.

Kulağına çarpan ses şömineden gelen sıcaklık gibi içini kaplarken Fox volta atmayı kesti. Ah kahretsin. Kahretsin! Nasıl büyük bir ahmaklık etmişti! Bu kız, milyarda bir karşılaşılabilir bu melek gibi kız ona âşıktı. Fox da ona karşı vahşi, çaresiz ve kontrol edilemez bir aşk hissediyordu. Onunla nasıl bir hayat inşa edeceğini bilmiyordu ama birlikte çözeceklerinden emindi.

Hannah ona inanç kazandırmıştı. *Hannah* onun inancıydı.

Bip sesi kulağında yankılandı. “Hannah, benim. Lütfen, lütfen otobüsten in. Hemen eve dönüyorum. Ben...” Sesi gücünü kaybetti. “Güvenli bir yerde otobüsten in ve beni bekle, olur mu? Seni seviyorum. Kahretsin, çok seviyorum. Ve bir aptala âşık olduğun için üzgünüm. Ben...” *Doğru sözcükleri bul. Doğru sözcükleri bul.* “Unutma, bunca zamandır denediğimizi söylemiştin. Geçen yazdan beri bir ilişki içinde olmayı deniyorduk. O zaman tam olarak anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Senden uzakta yaşamam asla mümkün değil. Sensiz hayat, hayat değil. Hannah, sen benim hayatımsın. Seni seviyorum ve şu anda eve dönüyorum. Lütfen beni bekler misin? Çok, çok özür dilerim.”

Fox durdu ve sanki Los Angeleslı kız bir şekilde cevap verebilir ve her zaman yaptığı gibi onu rahatlatabilirmiş gibi dinledi. Ardından midesinde korkunç bir ağrıyla telefonu kapattı. Kafasını kaldırdığında masadaki kadınlardan birkaçı sessiz gözyaşlarını siliyor, diğerleri de hüngür hüngür ağlıyordu.

“Gitmeliyim.”

Kapıdan koşarak çıkıp aracına giderken kimse onu durdurmaya çalışmadı. Kendini sürücü koltuğuna atıp motoru çalıştırdı ve otobana doğru ilerlerken kırmızı ışığa denk gelince küfrederek frene bastı. Hareketsiz kalmak huzursuz hissetmesine neden olunca telefonunu çıkarıp Brendan’ı aradı.

“Fox,” dedi kaptan, ilk çalışta açarak. “Ben de seni aramayı düşünüyordum. Tekrar özür dilemek istemişim.”

“Güzel. Ama başka zaman dile.” Işık yeşile döndü ve Fox gazı kökleyerek otobana girdi. Tanrı’ya şükür trafiğin yoğun olduğu saatler değildi. “Hannah sizinle mi? Dün gece orada mı kaldı?”

Kısa bir duraksama oldu. “Hayır. Seninle kalmadı mı?”

“Hayır.” Geceyi Hannah’yla geçirebilecekken bunu yapmamış olmak canını yakıyordu. Onsuz dünya anlamsızdı ve Fox asla içinde yaşamak istemiyordu. Acaba genç kadın nereye gitmişti? Westport’ta birkaç konaklama yeri vardı ama öyle bir yerde kalmazdı, değil mi? Belki de film ekibinin kaldığı eve gitmişti. Ve ekip bir saat önce otobüse binip yola çıkmış olmalıydı. Hannah da muhtemelen onlarlaydı. *O gitti.* “Hayır, benimle değil,” dedi çaresizlik dolu bir sesle. “Bak,

mesele karışık. Tahmin edilebileceği gibi her şeyin içine ettim. Düzeltmek için bir şansa ihtiyacım var.”

“Hey. Her ne yaptıysan düzeltebileceğinden eminim.”

Suçlama yoktu. *Ben biliyordum*, der gibi iç çekme veya hayal kırıklığını ifade etme yoktu.

Kaptanının sesinde sadece inanç duyuluyordu.

Fox'ın köprücük kemiğinin hemen üstünde yoğun bir ağrı başladı. Belki tıpkı okyanus gibi o da gelişip dönüşebilirdi.

Belki bir süre sonra mürettebat onun hakkında yanıldıklarını anlardı. İnsanlar ona şimdiye dek sadece onun istediği şekilde davranmışlardı ne de olsa. Dışarıya ucuz bir insan görünmüş, buna göre karşılık almıştı. Brendan'dan yalnızca bir kez saygı talep etmesi bile en iyi arkadaşının tavrını anında değiştirmemiş miydi? Diğerlerinden de aynı şeyi isterse belki her şey değişebilirdi.

İşe yaramazsa da umurunda değildi. Hannah ile olan ilişkisi sadece ikisine aitti. Başkalarına değil.

Her iki durumda da Hannah'ı bırakmamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ondan vazgeçmeyecekti.

Onsuz bir geleceği hayal ettiğinde bile direksiyondaki elleri titriyordu.

Üniversiteye gittiğinden beri ilk kez, potansiyelinin ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek için can atıyordu. Tekrar riske girmeye hazırdı. Sebebi, Charlene'le konuşmasının ardından yanlış yönlendirildiğini fark etmesi olabilirdi. Ya da artık yargılanmaktan korkmaması.

Hannah'nın Los Angeles'a geri dönen otobüste olduğundan emin şekilde aracı sürmeye devam etti ama neredeyse körlemesine gidiyordu. Hissettiği şey gerçek acıydı. Kendinden iğreniyordu. Geçmişinin galip gelmesine izin vermiş, hayatının ve geleceğinin aşkını kaybetmişti. Şu dünyada her şeye katlanabilir, her şeyin üstesinden gelebilirdi ama bununla yaşayabileceğini sanmıyordu.

Telefonu yanağıyla omzu arasına sıkıştırıp deri bilekliğini çıkardı ve arabanın camından dışarı fırlattı. "Tekneyi istiyorum Brendan."

En yakın arkadaşının yüzünü görmeden bile kaşını kaldırdığını, çenesini düşünceli bir şekilde okşadığını hayal edebiliyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ama kaptan köşküne yeni koltuk alacağım. Şu anki koltuk, koca kucın yüzünden göçmüş." Arkadaşının gülmesinin kesilmesini bekledi. "Piper orada mı? Hannah'yla hiç konuştun mu?"

"Koşuya çıktı. İstersen onu arayıp..."

Telefon kapandı.

Fox dişleri arasından keskin bir nefes alıp cihazı gösterge panelinin üstüne fırlattı. Trafikte kıvrımlar çizerek ilerlerken kalbi kulaklarında atıyordu. Hannah gitmiş olamazdı. Yani tamam, gidip onu bulması için belirli bir tarih üzerinde anlaşmamışlardı. Genç kadın tam da bu yüzden, Fox'ın, onsuz ölmek istemediğini anlamasının birkaç hafta, hatta birkaç ay alacağını varsayarak Los Angeles'a doğru yola çıkmış olabilirdi. Belki de Fox onun bu sabah gerçekten gideceğini çok

önceden düşünmeliydi. Aslında düşünmüştü ama o an gelip çatana kadar kalbi bu acı verici olasılığı bloke etmişti.

Şimdi de çok geçti. Çok gecikmişti.

Kahretsin, Hannah'nın fikrini değiştirmiş olması da olasıydı. Belki de kafasını inatçı kışından çıkarması için ona zaman tanımaktan vazgeçmişti. Bu da telefonuna neden cevap vermediğini açıklıyordu. Fox'ın o kadar zahmete değmeyeceğine karar vermiş olmalıydı. Ve eğer durum buysa, onun Los Angeles'a kadar gitmesini ya da aracını son sürat sürüp otobüse yetişmesini bile umursamazdı. Eğer onunla işi bittiyse...

Hayır.

Hayır, lütfen. Böyle düşünemezdi.

Bir buçuk saat sonra Westport sınırlarına girdi ve teni her nasılsa aynı anda hem yanar hem de donarken sokaklarda oyuncuların veya çekim ekibinden birileri var mı diye baktı. Olsa bile onları tanır mıydı ki? Lanet olsun, şu anda o sikik yönetmeni ve boğazlı kazağını bile görse mutluluktan havalara uçardı. Fakat yanlarından geçerken ona el sallayan insanların hiçbiri kasaba dışından değildi. Limanda bekleyen bir otobüs de yoktu.

Gitmişlerdi.

"Hayır, Hannah," dedi çatlak bir sesle. "Hayır."

Aracı apartmanına sürüp gelişigüzel park etti. Eve gidip bir çanta hazırlamaya ve otobüse yetişmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. Hannah'ya dinlemesi için yalvaracaktı. Otobüsü bulamazsa da ilk uçağa atlayıp ona gidecekti. Sonuç

olarak, onunla kesin bir surette ilişkiye başlayana dek, bir gelecek planı oluşturan dek eve dönmeyecekti.

Evet, gelecek planı.

Gövdesi ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissetmeseydi buna gülebilirdi. Zihninde birdenbire milyonlarca farklı plan oluşmuştu. Çünkü her şeyi yapabilecek güce sahipti. Hannah'yla birlikte her şeyi yapabilirlerdi.

Hannah ondan vazgeçmediği sürece...

Fox dairesine girdi ve olduğu yerde kalakaldı.

Hannah yerde, pikabın önünde bağdaş kurarak oturmuş, kulaklarında dev kulaklıklarıyla mırıldanarak müziğe eşlik ediyordu.

O anda onu duymuş ya da arkasına dönmüş olsaydı, Fox'ın titreyerek kapıya yaslandığını, gözlerini yakan nemi silmek için tişörtünün eteğini kullandığını, tavana bakarak dualar sıraladığını görürdü. Ama hiçbir şey duymuyor, görmüyordu. Bakışlarının boynunun eğiminde, omuzlarının çizgisinde dolaştığını, Soundgarden'a eşlik eden sesinin keyfini nasıl çıkardığına tanık olmuyordu.

Fox yürüyebileceğini hissettiği anda gidip tezgâhın üzerinde duran telefonunu aldı ve sesli mesajlarını henüz dinlemediğini gördü.

Ve konuşmaya girmek, onu ne kadar sevdiğini ifade edebilmek için doğru kelimeleri aramaya başladı.

Ama sonunda yapması gereken tek şeyin kalbini dinlemek ve kendine güvenmek olduğuna kanaat getirdi.

Gidip hemen yanında durduğunda genç kadın irkilerek kafasını ona doğru kaldırdı.

Uzun dakikalar boyunca yanıt ararcasına birbirlerinin yüzüne baktılar.

Fox, pikaptaki plağı değiştirerek ona istediğı yanıtı verdi ve Al Green'in "Let's Stay Together" şarkısı çalarken, hislerini en doğru şekilde anlatan sözcüklerle yüz hatlarının yumuşamasını izledi. Güzel gözleri yaşlarla dolmaya başlayınca eğilip onu ayağı kaldırdı ve Hannah'nın kulaklarındaki, Fox'ın ise kalbindeki müzikle yavaş yavaş dans ettiler. Kulaklık ancak şarkı bittiğinde çıktı.

"Seni seviyorum," dedi Fox boğuk bir sesle, onu hafifçe iki yana sallamaya devam ederek. Bering Denizi'nin ortasında bir can simidiymiş gibi ona tutunuyordu. "Tanrım, seni öyle çok seviyorum ki Hannah." Yüzünü saçlarına gömdü. Onu sezebilen bu inanılmaz insana olabildiğince yakın durabilmek için inanılmaz bir arzu duyuyordu. "Gittiğini sandım," dedi onu yerden kaldırıp yatak odasına doğru yürürken. "Beni bıraktığını sandım."

"Gitmedim. Gidemedim." Kollarını boynuna doladı. "Seni çok seviyorum."

Onu yatağı yatırırken Fox'ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hannah uzanıp kendininkiyle birlikte onları da sildi. "Kafamı kıcımdan çıkarmamı isteyen kadına ne oldu?"

"Altı saat fazlasıyla yeterli göründü," diye fısıldadı genç kadın.

Mutluluk dört bir yanını kuşatarak ruhuna sızdı. Fox da onu memnuniyetle buyur etti. Bu mutluluğun karşılığını ömrünün sonuna dek vermeye hazırdı. Her gün, her saat onu mutlu edecek yollar düşünecekti.

⁷ (İng.) "Birlikte Kalalım" (çn.)

Fox onu vücuduyla örtünce ve kıvrımları sürtününce ikisi de birbirinin ağzına karşı inlediler. “Burası ile Seattle arasında bir yer bulabiliriz. Bu sayede, eğer şehirde bir iş bulursan ikimiz için de mesafeyi yarıya indirmiş oluruz.” Konuşurken bir yandan da kot pantolonunun düğmesini çözüp elini külotunun içine kaydırıp ve onu okşayıp parmaklarının baskısını giderek artırırken gözlerinin izledi. “Sana uyar mı?”

“Evet,” diye soludu Hannah, o ortaparmağını yavaşça içine sokup geri çekerken. “Hmmm. Bu fikri sevdim. İkimiz b-baş başa kalır, birlikte kim olacağımızı öğreniriz.”

Fox başını salladı ve hiç acele etmeden onun kotuyla külotunu çıkardı. Sonunda o tamamen çıplak kalırken kendi giyinik vücudunu yatakta üzerine bastırdı. “Birlikte kim olursak olalım,” dedi dudaklarını onunkilere değdirip kendi pantolonunun önüne uzanırken. “Ben seninim, sen de benimsin Hannah. Durum buyken aramızdaki şey her zaman doğru olacak.” Genç kadının uylukları onun için mükemmel pozisyonu alınca kendini içine itti ve boğazında beliren yumruyu bastırmaya çalışarak, “Seninle tanışana dek doğrunun ne demek olduğunu, nasıl hissettirdiğini bilmiyordum,” dedi. “Bana kattığın iyiliklere tutunacağım. Sana tutunacağım.”

“Ben de sana tutunacağım, Fox Thornton,” diye mırıldandı Hannah titrek bir sesle, ilk sert itişiyile vücudu yatakta geriye kayarken. “Seni asla bırakmayacağım.”

“Seninle iyi güne, kötü güne ve aradaki her şeye varım, Hannah.” Açık ağzını boynunun yan tarafına bastırdı ve

daha derine, yeterince derine girdi. Nefesini hissedecek, kendininkine karışmasının tadını çıkaracak kadar yakınındaydı. “Bir ömrü beraber geçirmeye varım.”

KAKTİUS TEAM

Sonsöz

On Yıl Sonra

Hannah'nın Jeep'i karlı yolda sarsılarak ilerlerken Nat King Cole'un pürüzsüz sesi aracın içinde süzülüyordu. Alacakaranlık, gökyüzüne morumsu gri bir parıltı verirken farları düşen kar tanelerini yakalıyordu. İki yanında çamlar yükselen bu yola artık aşinaydı. Bu yol, onu ailesine götürüyordu.

Puyallup'ta on yıl kaldıktan sonra, bir zamanlar güneşli Los Angeles'ta yaşadığına inanmak zordu. Ve bu hayatı, Washington'daki tüm plaklara değişmezdi.

Gözleri dikiz aynasına, arka koltuktaki özenle paketlenmiş hediyelerle dolup taşan alışveriş torbalarına kaydı. Ve huzur, göğsünü o kadar yoğun bir şekilde kapladı ki gözleri yaşlarla doldu. Hiçbir şey bu duyguyla yarışamazdı. Yolda dört gün geçirdikten sonra Noel arifesinde ailesinin yanına gelmek tarif edilemez bir şeydi. Onları o kadar çok özlemişti ki karlarla kaplı yolda yavaş ve dikkatli bir şekilde araba sürmek epey bir çabaya mal oluyordu.

Bir dakika sonra evi görüldüğünde ve tekerlekleri garaj yolunda çatırdayarak durduğunda kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ahşap kulübe tarzında yapılmış evlerinin bacasından tembelce dumanlar kıvrılıyordu ve hem yetişkin hem de çocuk kızakları ön kapının yanında duvara yaslanmıştı. Evin çok sayıdaki penceresinden birine Noel ağacının parıltıları yansıyor. Sonra kocası, kızlarından birini iri omzuna gelişi güzel atmış halde görüş alanına girdi ve Hannah'ın dudaklarından özlem, sevgi ve şükranla dolu bir kahkaha döküldü.

Denemekten fazlasını yapmışlardı. Evet, kesinlikle. Her ikisinin de beklediğinden daha mutlu ve neşe dolu bir hayat kurmuşlardı.

On yıl önce Fox ve Hannah, eşyalarını toplamak için Bel-Air'daki malikâneye gitmişlerdi. O yolculuk boyunca içinde nasıl bir ferahlık, nasıl bir hafiflik olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Bağlılıklarını ilan ettikten sonra birbirlerine karşı duygularını hiçbir şekilde dizginlememişlerdi ve bununla birlikte her dokunuş, her fısıltı yeni bir anlam kazanmıştı. Evet, gerçek yetişkinliğe adım atmak ikisini de korkutmuştu. Ama korkuyu birlikte deneyimlemiş, yolun her adımında birbirlerine karşı dürüst davranmış ve müthiş bir ekip olmuşlardı.

Başlangıçta, Westport ve Seattle arasında bulunan bir kasabada daire tutmuşlardı. Hannah bazen hâlâ o daireyi ve gıcırdayan zemininde yürümeyi özlüyordu. O duvarların arasında öğrendikleri dersleri, ne kadar şiddetli sevdikleri-

ni, ne kadar çok kavga edip barıştıklarını, çalan müziklerle sık sık dans ettiklerini, Fox'ın tıpkı bunun gibi bir gece diz çöküp ona evlenme teklif ettiğini, bir yıl sonra hamile kaldığında nasıl paniklediklerini, bu ahşap evi satın aldıklarında Fox'ın üzerinde şık bir takım, kendi üzerinde elbise varken yere oturup çatallarını direkt kutunun içine daldırarak pasta yediklerini hatırlıyordu.

O zamandan beri her gün farklı bir film müziğiyle milyonlarca anı biriktirmişlerdi ve Hannah için her biri çok kıymetliydi.

Fox'ı ve kızları görmek için bir saniye daha bekleyemeyeceğini hissedince araçtan indi ve dolgu topuklu şık botlarıyla yerde kaymamaya dikkat etti. Bu hava için pratik bir tercih değildi ama son müşteri toplantısından sonra üstünü bile değiştirmeden doğruca Los Angeles havalimanına koşmuştu. Çok şükür ki ocak ayının ortasına kadar bir daha havalimanı görmek zorunda kalmayacaktı. Seyahat programı yıllar içinde kesinlikle gevşemiş, sanaldan ilerleyen süreç daha akıcı hale gelmişti ama arada bir, tıpkı bu hafta olduğu gibi şahsen görülmeye değer bir grup keşfediyordu.

Hannah'nın bebeği *Garden of Sound* A.Ş., gelecek vaat eden grupları, müzikleri için yeni sesler arayan film yapım şirketleriyle bir araya getirmenin bir yolu olarak kurulmuştu ve yıllar sonra endüstride temel bir unsur olmuştu. *Zafer Sarhoşu*'nun gösterime girmesinden ve *Unreliables*'ın patlamasının ardından Hannah'nın ismi film sektöründe gün geçtikçe daha çok duyulmuştu. Filmlere imza seslerini kat-

ma konusunda ün kazanmıştı ve başka bir meslek yapmayı hayal bile edemiyordu.

Hannah aracın arka kapısını açtı ve çantaları taşımasına yardım etmesi için Fox'ı aramayı düşündü ama kapıdan habersizce girip üçünü şaşırtmayı tercih etti. Fakat kucunu kıpırdatsa iyi olurdu çünkü Piper, Brendan ve iki çocukları yakında bayramı ve yeni yılı onlarla geçirmek için geleceklerdi. Charlene -diğer adıyla babanniş- de sabah burada olacaktı.

Her iki koluna da ağır birer çanta alan Hannah, aracın kapısını kalçasıyla kapadı ve patikaya yöneldi. Yanakları şimdiden gülümsemekten ağrıyordu. Hediyeleri kapının hemen önüne bıraktı ve anahtarlarını almak için ceketinin cebine uzandı. Sadece hafif bir şingirtı sesi çıkmıştı ama bir çift sarı labradorun havlamaya başlaması için bu kadarı yeterliydi.

Anahtarı kilide sokmaya çalışırken başını sallayıp gülen Hannah, sığın geyiğini neredeyse görmüyordu. Ama dev gölge görüş alanında hareket ettiğinde dondu, yavaşça başını çevirdi ve tüm geyiklerin büyükbabası süpermarkette sıradan bir sohbet yapacaklarmış gibi ona doğru yürürken ağzı şoktan açık kaldı. Geyikler o kadar tehlikeli hayvanlar değildi ancak bu bölgede saldırıları duyacak kadar uzun süre yaşamışlardı. Hayvanlar genelde sadece kışkırtıldıklarında kötü tepki verirlerdi ama Hannah risk almayacaktı. Bu şey onu kamyon gibi biçebilirdi.

"Fox..." dedi Hannah, insan kulakları tarafından algılanamayacak kadar kısık sesle. Ve sonra anahtarlarını kara düşürdü. *Of, hadi ama.* Onları almak için eğilmesine imkân

yoktu. Bunu yapmak için gözlerini dev hayvandan ayırması gerekecekti. Hediyeleri verandada bırakıp yan yan uzaklaşarak arabaya döndü ve geyik onu belki dört, belki de dokuz metre tepeden izlerken cebindeki telefonu çıkarıp evi aradı.

“Köpekler manyak gibi davrandığına göre dışarıda olmalısın,” diye yanıtladı Fox, sıcacık sesiyle. “Tanrı’ya şükür bebeğim. Seni deliler gibi özledim. Bavulunu taşımak için yardıma mı ihtiyacın var? Hemen geli...”

“Geyik,” dedi boğuk bir fısıltıyla. “Kapının hemen dışında bir sığın geyiği var. Kızları içeride tut. Hayvanın boyu iki yüz elli metre, yemin ederim.”

“Geyik mi?” Endişe kocasının sesini sertleştirmişti. “Hannah, içeri gir.”

“Anahtarlarımı düşürdüm.” Döndü ve hafifçe cıyaklayarak koştu. “Arabanın arkasında saklanıyorum.”

Fox zor nefes alıyordu. “Geliyorum.”

On saniyeden az süre içinde kocası, eşofman altı ve kapüşonlu bir hırkayla, yalınayak dışarı fırladı ve elindeki tencereleri birbirine vurarak geyiğe küfürler yağdırmaya başladı. Hayvan birkaç adım geri çekilirken evin ön pencerelerinden birindeki kızları -altı yaşındaki Abigail ve dört yaşındaki Stevie- da çığlık çığlığa bağırıyor, minik avuçlarıyla cama vuruyorlardı. Tabii köpek ulumaları da eksik kalmamıştı. Aracının arkasında çömelmiş halde duran Hannah kendini kaybetti. O kadar çok gülüyordu ki ayakları kaydı ve kışkırtı yere düştü. Bu da daha çok gülmesine neden oldu. Sonunda kendini topladığında mutluluk gözyaşlarının ötesinde Fox’ı gördü.

Ve yüreği, kalkmasına yardım etmek için halatlarla aşınmış elini uzatan adama karşı sevgisi ve beğenisiyle dolup taşıyordu. Yaş almak ona çok iyi gelmişti. *Della Ray*'in kaptanı şimdi kırk bir yaşındaydı ve gür bir sakalı vardı. Neredeyse omuzlarına ulaşan koyu sarı saçlarında yer yer griler belirmeye başlamıştı. Geçen yıl bir kez saç tıraşı olmuştu ve kızlar o halini görünce ağlamışlardı. Bu yüzden Fox, saçlarını sonsuza kadar uzun tutacağına yemin etmişti. Minikler, babalarını serçe parmaklarına dolamışlardı ama o bundan hiç şikâyetçi değildi. Hatta herkese gururla itiraf ediyordu. Hannah'ya göre ise kızlarına olan sevgisi onu yüzde dört yüz daha çekici kılıyordu.

Etraflarını saran kaosa rağmen, her zamanki gibi bu akşam da, Hannah'ya olan bağlılığı mavi gözlerinde parlıyordu.

“Gitti,” dedi huysuzca, parmaklarını onunkilere geçirerek. “Şimdi içeri gel ve korkudan hayatımın on yılını kaybetmemi telafi et.”

“Bir sürü hediye getirdim, işim zor olmayacaktır.”

Hannah bir kez daha dengesini kaybetti, buzda kaydı ve mesleği sayesinde normalde dengesi mükemmel olan kocası da onunla düştü. Onu çevirerek düşüşünü yumuşatmaya çalışsa da sonunda kendilerini garaj yolunda kıcıüstü buldular. Kar taneleri etraflarını sararken kahkahalarının uğultuları kızları dışarı çekti. Ekoseli pijamaları ve aceleyle giyilmiş botlarıyla Abby ve Stevie hemen kartopu savaşına başladılar. Fox da Hannah'yı kollarına çekti, yüzüne bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. Kalbi şiddetle omzuna çarpıyordu.

“Tanrım, Hannah,” diye fısıldadı sert bir sesle. “Dayanamayacak kadar mutlu hissettiğin oldu mu hiç?”

“Evet.” Hannah da uzanıp onun çenesini kavradı. “Seninle her zaman öyle hissediyorum.”

Kocası gırtlğından bir ses çıkardı ve yanağına düşen birkaç kar tanesini sildi. “Bu noktada seni seviyorum demek hiç yeterli gelmiyor.”

“Sevgimiz her zaman yeterli. Her zaman fazlasıyla yeterli olacak.”

Fox yutkunarak başını salladı. Uzun saniyeler boyunca gözlerinin içine baktı, sonra dudaklarına doğru eğilip onu yavaşça öptü. Dilini ağzına birkaç kez daldırarak onu kıvrandırıp soluksuz kalmasına neden oldu. Küçük bir öpücük olarak başlayan şey iştahlarını kabartınca, köpekler ve kızlar ön bahçede mutlulukla koşuştururken kendilerini birbirlerinin dudaklarına bıraktılar. Birkaç dakika sonra evin önüne başka bir araba yanaştı ve Piper’ın kükürtüsü akşam göğünde yankılandı. Bunu Brendan’ın bıkkın iç çekışı takip etti.

“Hey, Hannah Teyze, Fox Enişte!” diye bağırdı dokuz yaşındaki yeğenleri. “Kendinize bir oda bulun.”

“Evimizde yeteri kadar oda var,” dedi Fox, sonunda ayağa kalkarak. Hannah’nın da kalkmasına yardım etti ve kolunu beline sardı. “İsteyebileceğimiz her şeye sahibiz,” diye fısıldadı ardından, onun kulaklarına özel olarak.

Ve sonra teyzeler, eniştelere, kuzenler ve köpekler, Noel arifesini beraber geçirmek için eve yollandılar. Her Noel’de olduğu gibi. Daima ve sonsuza dek.

